KEN FOLLETT

PRIN URECHILE ACULUI

„Unul dintre cele mai bune romane de spionaj din ultimii 50 de ani."

USA TODAY

„Navele“ erau imitații din cauciuc și cherestea, „cazărmile“ – decoruri pentru film. Scopul diversiunii: inamicul trebuia să se pregătească împotriva unei invazii prin Pas-de-Calais. Debarcarea din Normandia, pe 6 iunie 1944, urma să fie o surpriză. Ar fi fost un adevărat miracol ca nici unul dintre spionii lui Hitler să nu afle nimic despre acest plan.

Au existat oare astfel de spioni? De fapt, existaseră foarte puțini, și oamenii din „coloana a cincea“ a spionajului englez, MI5, îi prinseseră aproape pe toți.

Dar era de ajuns unul singur...

Un Ac...

Follett a închegat un thriller care te cutremură,
atât la nivel visceral, cât și la nivel spiritual.

NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-973-2

Ken FOLLETT

PRIN URECHILE acului

Traducere din limba engleză
DUMITRU CONSTANTIN

Editura RAO
Bucureşti, 2009

KEN FOLLETT
Eye of the Needle, 1978

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FOLLETT, KEN
Prin urechile acului

Adresez mulţumirile mele lui Malcom Hulke pentru ajutorul nepreţuit, acordat cu generozitate.
KEN FOLLETT

Germanii au fost aproape complet induşi în eroare – numai Hitler a intuit adevărul, dar a ezitat să-şi urmeze propriul fler...

J.P. Taylor English History 1914-1945

PREFAŢĂ

Cam pe la începutul anului 1944, spionajul german aduna dovezi despre masive concentrări de trupe în sud-estul Angliei. Avioanele de recunoaştere au fotografiat cazărmi, aerodromuri şi flotile în golful Wash; generalul George S. Patton apărea în inconfundabilii săi pantaloni de călărie (de culoare roz), plimbându-şi buldogul alb; s-au semnalat „explozii” pe liniile de emisie radio, schimburi de mesaje între regimentele din zonă. Informaţiile transmise de spionii germani din Marea Britanie confirmau toate aceste semnale.

Bineînţeles, nu era vorba de nicio armată. „Navele” erau imitaţii de cauciuc şi cherestea, cazărmile erau tot atât de adevărate ca decorurile de film. Patton nu avea nici măcar un singur om în subordine; semnalele radio nu aveau nicio noimă, iar spionii erau agenţi dubli.

Scopul diversiunii consta în păcălirea inamicului care trebuia să se pregătească pentru o invazie prin Pas de Calais. Debarcarea plănuită în Normandia, pe 6 iunie 1944, urma să fie o surpriză.

Era înşelătoria secolului şi friza imposibilul. Mii de oameni au fost implicaţi efectiv în realizarea acestei farse. Ar fi fost de-a dreptul un miracol ca niciunul dintre spionii lui Hitler să nu afle nimic despre ea.

Au existat oare astfel de spioni? în acele zile toţi se credeau înconjuraţi, din toate părţile, de „oamenii din coloana a cincea”[1]. După război s-a răspândit legenda că MI5[2] reuşise să captureze întreaga reţea încă de la Crăciunul anului 1939.

De fapt fuseseră foarte puţini şi, într-adevăr, MI5 i-a prins aproape pe toţi.

Era de ajuns unul singur...

Este cunoscut că germanii au observat semnalele pe care trebuiau să le vadă în Anglia de Est. La fel, se ştie că au mirosit minciuna şi s-au străduit din răsputeri să afle adevărul.

Până aici, a fost istorie. Ce urmează este ficţiune.

Cu toate acestea, nu ne putem împiedica să ne gândim că aşa ceva s-ar fi putut întâmpla cu adevărat.

Camberley, Surrey Iunie, 1977

---

[1] În original *fifth columnists,* termen politic cu sensul de agent al duşmanului, spion, diversionist, sabotor, (n.tr.).

[2] MI5 este o abreviere de la Military Intelligence Section 5, organizaţie guvernamentală însărcinată cu problemele de securitate ale Marii Britanii. (n.tr.).

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

De patruzeci şi cinci de ani nu mai fusese o iarnă atât de friguroasă. Multe sate rămăseseră izolate, iar Tamisa se acoperise cu un pod de gheaţă. Într-una din zilele lui ianuarie, trenul Glasgow-Londra sosise în gara Euston cu o întârziere de douăzeci şi patru de ore. Împreună, zăpada şi camuflajul făceau circulaţia periculoasă; numărul accidentelor rutiere se dublase şi oamenii glumeau între ei: era mai riscant să circuli noaptea cu un Austin Seven pe Piccadilly decât să duci un tanc dincolo de linia de front Siegfried.

Odată cu primăvara, totul deveni magnific. Baloanele de baraj pluteau maiestuos pe cerul albastru şi senin, iar pe străzile Londrei, soldaţii aflaţi în permisie flirtau cu fetele îmbrăcate în rochii de vară.

Oraşul nu avea deloc aerul de capitală în război. Desigur, nu lipseau semnele; iar Henry Faber, pedalând pe drumul Waterloo-Highgate, le observa: grămezi de saci de nisip în jurul edificiilor publice importante, adăposturi Anderson[3] în parcurile de periferie, afişe propagandistice despre evacuare şi măsurile de protecţie pe timpul raidurilor aeriene.

---

[3] Adăposturi demontabile din tablă ondulată, având o formă boltită. Folosite pentru raidurile aeriene, denumite astfel după Sir J. Anderson, ministru de interne britanic în perioada 1939-1944. (n.tr.).

Spiritul de observaţie al lui Faber era superior funcţionalilor obişnuiţi de la căile ferate. Vedea mulţimea de copii din parcuri şi trăgea concluzia că evacuarea eşuase. Observa numărul mare de automobile care circulau în ciuda raţionalizării benzinei; citea despre noile modele anunţate de fabricaţi. Ştia care era semnificaţia valurilor de muncitori din schimbul de noapte, care luau cu asalt fabricile în care, cu numai câteva luni în urmă, abia dacă se găsea de lucru pentru schimbul de zi. Mai presus de toate, urmărea mişcările de trupe desfăşurate pe calea ferată britanică; toate hârţoagele astea. Astăzi, de pildă, ştampilase un teanc de formulare care îl făcuse să creadă că o nouă forţă expediţionară era pe cale să se constituie. Era cât se poate de sigur că urma să aibă un efectiv de 100.000 de oameni, cu destinaţia Finlanda.

Într-adevăr, semnale nu lipseau; dar în acelaşi timp, totul avea o tentă glumeaţă. Emisiunile de la radio satirizau absurdităţile birocratice prezente în toate reglementările specifice stării de război. În adăposturi răsunau adevărate coruri, iar femeile mondene îşi purtau măştile de gaze în nişte cutii special concepute de croitori de lux. Se vorbea despre „războiul plicticos”. Dintr-odată, devenise ceva cât se poate de banal, asemenea unui spectacol cinematografic. Fără nicio excepţie, toate alarmele aeriene fuseseră false.

Faber avea un alt punct de vedere, dar, la urma urmei, el era o persoană aparte.

Îşi îndreptă bicicleta pe Archway Road şi se aplecă un pic în faţă ca să poată urca mai uşor dealul: picioarele sale lungi pompau neobosit, ca nişte pistoale de locomotivă. Era foarte bine făcut pentru vârsta lui, în privinţa căreia minţea, deşi avea treizeci şi nouă de ani. De altfel, pentru mai multă siguranţă, minţea în mai toate privinţele.

Pe măsură ce urca dealul spre Highgate, începu să transpire. Casa în care locuia era una dintre cele mai sus amplasate din Londra, acesta fiind şi motivul pentru care o alesese. Era o construcţie din cărămidă în stil victorian, situată la unul dintre capetele unei terase ce acoperea şase clădiri identice. Toate înalte, înguste şi întunecoase, aidoma minţilor oamenilor pentru care fuseseră construite. Fiecare avea trei niveluri plus un demisol cu intrare pentru servitori (clasa mijlocie din Anglia secolului al XIX-lea ţinea morţiş să aibă „intrare pentru servitori”, chiar şi atunci când aceştia nu existau). În privinţa englezilor, Faber era cinic.

Casa de la numărul şase era proprietatea domnului Harold Garden, de la Garden’s Tea and Coffee, o companie modestă ajunsă la faliment în perioada crizei. Credincios principiului că insolvabilitatea e un păcat de moarte, domnul Garden cel falit nu a avut de ales decât moartea. Casa a fost tot ce i-a lăsat moştenire văduvei sale, care a transformat-o în pensiune. Rolul de proprietăreasă îi făcea plăcere, deşi eticheta păturii sociale din care făcea parte îi impunea să se arate un pic ruşinată din acest motiv. Camera lui Faber se afla la ultimul etaj şi avea o lucarnă.

Locuia acolo de luni până vineri, spunându-i doamnei Garden că weekendurile şi le petrecea cu maică-sa, în Erith. În realitate, avea o altă cameră în Blackheath, iar proprietăreasa îl cunoştea drept domnul Baker, comis-voiajor pentru un fabricant de produse de papetărie.

O luă cu bicicleta pe aleea grădinii, sub privirile încruntate ale ferestrelor înalte de la camerele din faţă. Adăposti bicicleta în şopron şi o legă cu un lacăt de maşina de tuns iarbă – era interzis de lege să laşi un vehicul neasigurat. Cartofii de sământă din lădiţele împrăştiate prin tot şopronul încolţiseră. Doamna Garden contribuia la efortul impus de război, transformându-şi răzoarele de flori în brazde cu zarzavaturi.

Faber intră în casă, îşi puse pălăria în cuier, se spălă pe mâini şi se duse să-şi bea ceaiul.

Trei dintre chiriaşi se aflau deja la masă: un adolescent cu faţa plină de coşuri, care încerca să se înroleze; un vânzător de cofetărie cu părul blond-roşcat, tot mai rar pe zi ce trece; şi un ofiţer de marină pensionat şi sclerotic. Faber îi salută cu un gest scurt, aplecând capul, şi se aşeză.

Vânzătorul spunea o anecdotă:

— Comandantul escadrilei zice: „Da ce repede te-ai întors!” la care pilotul răspunde: „Am aruncat fluturaşii aşa cum erau, legaţi în pachete. N-am făcut bine?” la care comandantul răspunde: „Doamne Dumnezeule! Puteai să răneşti pe cineva!”

Ofiţerul de marină chicoti, dar Faber se mulţumi să

zâmbească. Doamna Garden sosi cu ceainicul.

— Bună seara, domnul Faber. Am început fără dumneata, sper că nu te deranjează.

Faber întinse un strat subţire de margarină pe felia de pâine integrală şi, o clipă, se gândi cu poftă la un cârnat gras.

— Cartofii dumneavoastră sunt numai buni de puşi în pământ, îi spuse proprietăresei.

Nu zăbovi prea mult asupra ceaiului. Ceilalţi se contraziceau în legătură cu schimbarea lui Chamberlain cu Churchill, în postul de prim-ministru. Doamna Garden îşi tot dădea cu părerea şi se uita la el să-i vadă reacţia. Era o femeie cam şleampătă, uşor supraponderală. Purta o îmbrăcăminte potrivită uneia de treizeci de ani, deşi era cam de vârsta lui. Bănuind că doamna îşi dorea un alt soţ, nu se amestecă în discuţie.

Doamna Garden deschise aparatul de radio. Acesta bârâi un timp, apoi un crainic anunţă: „Aici BBC – Serviciul intern. Urmează *Din nou, omul acela!”*

Faber mai ascultase programul respectiv. Îl avea neobosit pe spionul german Fünf. Se scuză faţă de ceilalţi şi se duse în camera lui.

După *Din nou, omul acela,* doamna Garden rămase singură. Ofiţerul de marină se duse la un bar cu vânzătorul, iar băiatul din Yorkshire, credincios din fire, plecase la o întrunire religioasă. Stătea în salon, cu un păhăruţ de gin, privind la perdelele de camuflaj şi gândindu-se la domnul

Faber. Ar fi vrut ca el să nu-şi petreacă atât de mult timp în cameră. Avea nevoie de cineva care să-i ţină de urât, şi era genul de companie care i-ar fi făcut plăcere.

Asemenea gânduri o umpleau de vinovăţie. Ca să nu se mai simtă atât de vinovată, îşi aminti de domnul Garden, înceţoşat, ca o copie după un film vechi, deteriorat şi cu banda sonoră neinteligibilă. Cu toate că îşi amintea cu uşurinţă cum era să-l aibă în compania ei, în cameră, îi venea greu să-şi imagineze faţa, hainele pe care le purta sau comentariile pe care le-ar fi făcut despre război. Mic, spilcuit, domnul Garden fusese un om prosper în afaceri, când avusese noroc, şi fără succes, când norocul îl ocolise: era lipsit de strălucire în public şi de o tandreţe insaţiabilă în pat. Îl iubea tare mult. Dacă războiul s-ar fi desfăşurat cum se cuvine, multe femei ar fi fost în situaţia ei. Îşi mai turnă un pahar.

Necazul era că domnul Faber părea un om liniştit. Nu avea niciun viciu aparent. Nu fuma, nu-i sesizase niciodată mirosul de băutură în respiraţie, şi îşi petrecea toate serile în cameră, ascultând muzică clasică la radio. Citea o mulţime de ziare şi făcea plimbări lungi. Bănuia că era mai deştept decât lăsa să se vadă prin serviciul său neînsemnat: intervenţiile sale în discuţiile purtate în sufragerie erau întotdeauna o idee mai înţelepte decât ale celorlalţi. Cu siguranţă – dacă s-ar fi străduit – ar fi putut obţine o slujbă mai acătării. Dar el părea că refuză şansa.

Acelaşi lucru se putea spune şi despre fizicul lui. Era o

frumuseţe de bărbat: înalt, lat în umeri cu ceafa puternică, fără pic de grăsime, cu picioare lungi. Avea o faţă care inspira forţă, cu fruntea înaltă, maxilare prelungi şi ochi albaştri, strălucitori. Nu era frumos ca o vedetă de cinema, dar era genul de tip cu succes la femei. În afară de gură – mică şi cu buze subţiri –, care o făcea să şi-l închipuie lipsit de milă.

Cu toate astea, la prima vedere, nu era genul de bărbat care să facă o femeie să-l privească de două ori. Pantalonii de la costumul vechi şi uzat nu erau niciodată călcaţi – i-ar fi făcut bucuroasă acest serviciu, dar nu i-l ceruse niciodată. Purta în permanenţă un impermeabil ponosit şi o şapcă turtită de docher. Nu avea mustaţă şi, la fiecare două săptămâni, îşi tundea părul, încerca să treacă neobservat.

Avea nevoie de o femeie – în privinţa asta nu încăpea nicio îndoială. O clipă, se întrebă dacă nu cumva era un efeminat, dar îndepărtă imediat gândul acesta. El avea nevoie de o soţie care să-l facă să arate omeneşte şi să-l ambiţioneze. Ea avea nevoie de un bărbat ca să-i ţină tovărăşie şi – ei, da – pentru dragoste.

Din păcate, el nu făcuse niciodată vreun gest în acest sens. Câteodată, îi venea să ţipe din cauza frustrării. Era sigură că îl avea pe vino-ncoace. Se privi în oglindă, în timp ce-şi mai turna un păhărel. Avea o faţă nostimă, un păr blond ondulat, şi apoi, un bărbat găsea la ea pe ce să pună mâna… La acest gând, chicoti pe înfundate. Se cherchelise.

Mai luă o înghiţitură de gin şi se gândi dacă nu cumva

era cazul să facă ea primul gest. În mod vădit, domnul Faber era un timid – un timid incorigibil. Nu că nu l-ar fi interesat sexul – înţelesese asta din privirile pe care i le aruncase în vreo două rânduri când o văzuse în cămaşă de noapte. Poate că i-ar fi putut înfrânge timiditatea făcând pe neruşinata. În fond, ce-ar fi avut de pierdut? încercă să-şi închipuie cum s-ar fi desfăşurat lucrurile în cel mai rău caz, doar aşa, ca să vadă cum s-ar fi simţit. Să presupunem că ar fi respins-o. Ei bine, ar fi fost penibil, ba chiar umilitor. Mândria ei ar fi primit o lovitură. Dar nimeni n-ar fi ştiut ce s-a întâmplat. Numai că el ar fi fost nevoit să plece.

Posibilitatea de a fi respinsă îi îndepărtă din minte întregul plan. Se ridică în picioare, gândindu-se: „Pur şi simplu, nu-s una din alea”. Se făcuse ora de culcare. Cu încă un păhărel de gin băut în pat, ar fi fost în stare să adoarmă. Îşi luă sticla în dormitor.

Camera se afla sub cea a domnului Faber şi, în timp ce se dezbrăca, auzea acordurile viorilor de la aparatul lui de radio, îmbrăcă o cămaşă de noapte nouă, roz, cu decolteu brodat – din păcate nu era nimeni să-l admire – şi umplu un ultim pahar. Se întrebă cum arăta domnul Faber dezbrăcat. Probabil un abdomen suplu şi păr pe piept, nişte fese mici şi i se vedeau coastele, căci era slab. Chicoti din nou: „Chiar că am luat-o razna de tot!”

Îşi luă paharul lângă ea, în pat, şi încercă să se concentreze asupra cărţii de pe noptieră, dar efortul era prea mare. Se săturase de poveştile de dragoste ale altora.

Povestirile despre legături amoroase ameninţate de tot soiul de primejdii se potrivesc când ai o legătură perfect stabilă, cu soţul tău. O femeie are nevoie însă de mai mult decât îi poate oferi Barbara Cartland. Sorbi din pahar şi îşi dori ca domnul Faber să oprească blestemăţia aia de radio. Era ca şi cum ai fi încercat să adormi la un ceai dansant!

Ar fi putut, desigur, să-l roage să-l oprească. Se uită la ceasul de pe noptieră: era trecut de zece. Nu avea decât să-şi pună capotul – asortat cu cămaşa de noapte – să-şi aranjeze un pic părul, apoi să-şi pună papucii – destul de cocheţi, cu un model cu trandafiri –, să urce treptele până la etajul de sus, pur şi simplu, ei da, să bată la uşa lui. Ar fi deschis-o, probabil în pantaloni şi maiou, după ce s-ar fi *uitat* la ea în acelaşi fel în care se uitase atunci când o văzuse în cămaşă de noapte, în drum spre dormitor...

— Bătrână şi proastă, se mustră ea cu glas tare. Ăsta nu-i decât un pretext ca să te duci sus, la el.

Apoi se întrebă de ce îi trebuie neapărat un pretext. În fond, era o femeie matură, era casa ei şi în ultimii zece ani nu întâlnise vreun bărbat care să i se potrivească într-atât şi – ce *dracu'!* – avea nevoie să simtă deasupra ei pe cineva puternic, vânjos şi păros, care să-i frământe sânii, săi geamă în ureche şi să-i desfacă ferm coapsele cu mâinile lui mari şi netede. Mâine putea să vină din Germania bomba aia cu gaze şi toţi aveau să moară otrăviţi, înecaţi şi sufocaţi de fum, iar ea ar fi ratat ultima şansă.

Astfel că îşi goli paharul, se dădu jos din pat, îşi puse

capotul, îşi aranjă un pic părul, încălţă papucii şi luă cu ea legătura de chei, pentru eventualitatea în care el ar fi încuiat şi nu ar fi auzit-o ciocănind, din cauza radioului.

Nu era nimeni pe palier. Găsi scara pe întuneric. Ar fi vrut să sară peste treapta care scârţâia, dar se împiedică de covorul desfăcut şi călcă pe ea cu toată greutatea; din fericire, nimeni nu auzi, aşa că merse mai departe şi bătu încet la uşă. O încercă uşor. Era încuiată.

Radioul fu dat mai încet şi domnul Faber răspunse:

— Da?

Vorbea curat, adică fără vreun accent cockney[4] sau străin. De fapt nu avea niciun fel de accent, doar o voce plăcută şi neutră.

— Aş vrea să-ţi spun două vorbe, spuse ea.

El păru să şovăie şi apoi răspunse:

— Sunt dezbrăcat.

— Şi eu sunt, chicoti ea şi deschise uşa cu dublura cheii.

El stătea în faţa radioului, cu un soi de şurubelniţă în mână. Era în pantaloni şi *nu* avea maioul pe el. Era alb la faţă şi părea speriat de moarte.

Păşi înăuntru şi închise uşa în urma ei, neştiind ce să spună. Dintr-odată îşi aminti o frază dintr-un film american şi zise:

— N-ai vrea săi oferi ceva de băut unei fete singure?

Era caraghios, zău aşa, căci ştia că el nu ţinea băutură în cameră, iar ea nu era îmbrăcată pentru o ieşire în oraş, dar

---

[4] Dialect şi accent din cartierul londonez East End (n.tr.).

i se păru că sună ademenitor.

Replica se pare că avu efectul scontat. Fără să spună nimic, se apropie încet de ea. *Avea* într-adevăr păr pe piept. Făcu un pas înainte, braţele lui o îmbrăţişară, ea închise ochii şi-şi ridică faţa. O sărută, ea se mişcă uşor în braţele lui, simţi în spate o durere teribilă, înfiorătoare şi deschise gura să ţipe.

Faber o auzise împleticindu-se pe scări. Dacă ar fi venit cu un minut mai târziu, şi-ar fi pus staţia radio înapoi în cutie şi registrele de coduri în sertar. N-ar fi existat niciun motiv s-o omoare. Dar auzise zgomotul cheii în broască şi, când uşa se deschise, stiletul se afla deja în mâna lui.

Pentru că se mişcase puţin în braţele sale, la prima lovitură de pumnal Faber nu îi nimeri inima. Îi vârî degetele-n gură ca să nu ţipe. O lovi încă o dată, dar ea se mişcă din nou, iar lama fu deviată de o coastă, producând doar o rană superficială. Sângele ţâşni şi îşi dădu seama că nu va fi o moarte „curată”. Aşa se întâmplă când ratezi prima lovitură.

Se zvârcolea prea tare ca să mai poată fi ucisă cu o lovitură de pumnal. Cu mâinile înfundându-i gura, îi strânse falca folosindu-se de degetul mare, şi o împinse cu spatele în tăblia uşii. Capul se izbi de lemnul sculptat cu un bufnet puternic, iar el îşi dori să nu fi dat radioul mai încet. Dar cine se aştepta la aşa ceva?

Ezitase înainte s-o omoare – că ar fi fost mai bine dacă ea ar fi murit în pat – din punctul de vedere al poveştii de

acoperire, care, deja, prindea contur în mintea lui. Nu era sigur că putea să o ducă până acolo în linişte. O strânse mai tare de falcă, îi imobiliză capul şi deschise cu stiletul un arc amplu, care îi sfâşie beregata; şi asta pentru că stiletul nu era o armă potrivită, iar gâtul nu constituia ţinta lui favorită.

Sări înapoi ca să evite primul şuvoi oribil de sânge, apoi păşi în faţă ca s-o prindă înainte de a se prăbuşi pe podea. O târî până la pat, căutând să nu se uite la gâtul ei, şi acolo o culcă.

Nu era prima sa crimă. Îşi aştepta reacţia. Se producea totdeauna imediat ce se simţea în siguranţă. Se duse la chiuveta din colţul camerei. Îşi vedea chipul în oglinda pentru bărbierit. Era slab la faţă, avea o privire fixă. În timp ce se studia, îşi zise printre dinţi: „Ucigaşule!” Apoi, vomită.

După asta, se simţi mai bine. Putea să treacă la treabă. Ştia exact ce avea de făcut, amănuntele îi veniseră în minte chiar în timp ce o ucidea.

Se spălă pe faţă, pe dinţi, curăţă chiuveta. Se aşeză la masă, în apropierea staţiei radio. Deschise carneţelul la locul ştiut şi începu să acţioneze manipulatorul telegrafic. Avea de transmis un mesaj lung, despre formarea unei armate pentru Finlanda, şi fusese întrerupt la jumătate. Mesajul era scris pe carnet. Încheie transmisia cu „Salutări lui Willi”.

Transmiţătorul fu împachetat cu grijă în valijoara destinată anume. Faber îşi puse celelalte obiecte personale

într-o a doua valiză. Scoase pantalonii, curăţă sângele cu un burete şi se spălă pe tot corpul.

În cele din urmă, studie cadavrul.

Era în stare să-l privească senin, cu sânge rece. Era război – erau duşmani; dacă n-ar fi omorât-o, ea i-ar fi provocat moartea. Fusese o ameninţare şi tot ce mai simţea acum era un sentiment de uşurare. Ameninţarea fusese îndepărtată. Greşeala ei fusese că-l speriase.

Cu toate acestea, ultimul lucru pe care-l avea de făcut nu-i producea nicio plăcere. Îi desfăcu capotul şi îi săltă cămaşa de noapte până în jurul taliei. Îi sfâşie chiloţii, încât să se vadă părul de pe pubis. Biata femeie, nu dorise decât să-l seducă. Dar nu ar fi reuşit să o scoată din încăpere fără să observe transmiţătorul. Propaganda britanică îi făcuse pe aceşti oameni ridicol de vigilenţi în privinţa spionilor. Dacă Abwehr[5]-ul ar fi avut atât de mulţi agenţi câţi pretindeau ziarele că ar avea, britanicii ar fi pierdut deja războiul.

Făcu un pas înapoi şi o studie, cu capul într-o parte. Ceva nu era în regulă. Încercă să gândească exact ca un maniac sexual. „Cum aş fi procedat dacă aş fi fost înnebunit de dorinţă pentru o femeie ca doamna Garden şi aş fi ucis-o doar aşa, ca să-mi fac mendrele cu ea?”

De bună seamă, un asemenea descreierat ar fi ţinut să-i vadă sânii. Faber se aplecă asupra cadavrului, prinse

[5] Serviciu de informaţii şi contrainformaţii ce funcţiona pe lângă Marele Stat-Major german (1919-1944) (n.tr.).

marginile decolteului şi-l sfâşie până la talie. Eliberaţi, sânii ei mari se lăsară în părţi.

Medicul legist avea să descopere imediat că victima nu fusese violată, dar Faber îşi făcu socoteala că amănuntul nu prezenta importanţă. Urmase un curs de criminologie la Heidelberg şi ştia că o mare parte dintre atacurile cu mobil sexual nu erau duse până la capăt. Şi pe urmă, nu putea merge cu înşelăciunea atât de departe, nici chiar pentru patrie. Nu era un SS-ist. *Ăia* ar fi fost în stare să stea la coadă ca să violeze cadavrul... îndepărtă gândul din minte.

După ce se spălă încă o dată se îmbrăcă. Era aproape miezul nopţii. Trebuia să mai aştepte o oră până să plece, mai târziu avea să se simtă în siguranţă.

Se aşeză să analizeze unde greşise.

Comisese o eroare. Doamna Garden îi descoperise secretul – mai exact, i l-ar fi descoperit peste câteva secunde prin urmare nu se aflase într-o situaţie absolut sigură, deci acoperirea nu-i fusese fără cusur, aşadar comisese o eroare.

Ar fi trebuit să pună un zăvor la uşă. Mai bine să se creadă că era un timid incorigibil, decât să dea prilejul proprietăreselor în ţinută de noapte să se strecoare în camera personală cu ajutorul dublurilor de chei.

Aceasta era eroarea de suprafaţă. Hiba mai serioasă consta în faptul că era prea arătos pentru un burlac. Se gândi la asta mai degrabă cu iritare decât cu vanitate. Ştia că era un bărbat chipeş, şi nu avea niciun motiv aparent să

rămână neînsurat. Încercă să-şi imagineze o explicaţie plauzibilă pentru această situaţie, fără să mai rişte alte avansuri din partea celorlalte doamne Garden din lumea largă.

Trebuia să se inspire din adevărata sa personalitate. În fond, *de ce* era celibatar? Se foi neliniştit – nu-i plăceau oglinzile. Răspunsul era simplu. Din cauza profesiei sale. Dacă mai existau şi alte motive, mai profunde, nu voia să ştie de ele.

Îşi va petrece restul nopţii sub cerul liber în pădurea Highgate. Dimineaţa, avea să-şi ducă valizele în gară, la bagaje de mână. Mâine-seară se va muta în camera lui din Blackheath.

Va folosi noua sa identitate. Nu se temea că va fi prins de poliţie. Comis-voiajorul care închiriase odaia din Blackheath arăta destul de diferit de funcţionarul care-şi ucisese proprietăreasa. Personajul din Blackheath se purta cu ostentaţie, era vulgar şi vorbăreţ. Purta cravate stridente, dădea de băut celor din jur şi se pieptăna altfel. Poliţia avea să caute un amărât de pervers, un ticălos, care n-ar fi spus nimănui nici „dă-te mai încolo”, până nu l-ar fi mistuit patimile trupeşti. Nimeni n-avea să acorde prea multă atenţie comerciantului chipeş, îmbrăcat în costumul lui în dungi, care, în mod evident, arăta ca unul cuprins mai mult sau mai puţin permanent de patimi trupeşti – şi care nu avea nevoie să omoare femeile ca să le facă să-i arate sânii.

Trebuia să-şi aranjeze o nouă identitate – întotdeauna dispunea de cel puţin două. Avea nevoie de un nou serviciu, acte noi – paşaport, buletin de identitate, cartelă de alimente, certificat de naştere. Totul era atât de riscant! Dracu' s-o ia pe doamna Garden! Nu putea să se îmbete şi să adoarmă, ca de obicei?

Se făcuse ora unu. Faber aruncă o ultimă privire prin cameră. Nu era îngrijorat din pricina urmelor lăsate – evident, amprentele sale erau răspândite prin toată casa, şi nimeni nu va avea nicio îndoială în privinţa ucigaşului. Nu-l încerca niciun fel de sentiment acum, când părăsea locul care, timp de doi ani, fusese căminul său; niciodată nu-l considerase cu adevărat un cămin. Pentru el niciun loc nu însemnase vreodată un cămin.

De acum încolo, acesta va fi în mintea lui locul unde învăţase că trebuie să pună zăvor la uşă.

Stinse luminile, îşi luă valizele, coborî scările şi se făcu nevăzut în întunericul de afară.

CAPITOLUL 2

Henric al II-lea a fost un rege deosebit. Într-o epocă în care nu fusese inventat termenul „vizită scurtă”, el a „zburat” între Anglia şi Franţa cu o asemenea rapiditate, încât i s-au atribuit puteri magice – un zvon pe care, se înţelege, nu avea niciun motiv să-l dezmintă. În 1173 – în iunie sau în septembrie, în funcţie de izvoarele istorice secundare luate în seamă – el a sosit în Anglia şi a plecat din nou în Franţa, atât de repede încât nici măcar un cronicar contemporan nu a aflat despre asta. Istoricii de mai târziu au descoperit înregistrarea cheltuielilor sale în Pipe Rolls[6]. La vremea aceea, regatul trebuia să facă faţă atacurilor fiilor să-i şi ale vecinilor de la nord şi sud – Scoţia şi sudul Franţei. Dar care a fost cu adevărat scopul vizitei sale? Cu cine s-a întâlnit? De ce se păstrează secretul, când mitul vizitei sale magice ţinea loc de o armată întreagă? Ce anume a înfăptuit?

Cam acestea erau întrebările care îl frământau pe Percival Godliman în vara lui 1940, când trupele lui Hitler treceau peste lanurile de porumb franceze ca o uriaşă coasă, iar britanicii se năpusteau prin „gâtul de sticlă” de la Dunkerque într-o devălmăşie însângerată.

Profesorul Godliman avea mai multe cunoştinţe despre

---

[6] Înregistrări ale birourilor visteriei de stat (n.tr.).

Evul Mediu decât oricare alt om în viaţă. Cartea sa, *Ciuma neagră*[7], bulversase toate prejudecăţile despre medievalism; fusese un bestseller, publicat în prestigioasa colecţie Penguin Book. După asta, îşi îndreptase atenţia spre o perioadă timpurie, încărcată de mistere greu de desluşit.

Într-o splendidă zi de iunie, la 12.30, una dintre secretare l-a găsit pe Godliman aplecat asupra unui manuscris cu anluminuri – traducea din greu textul scris în latina medievală, însoţindu-l de notele sale redactate cu un scris aproape ilizibil. Secretara, care îşi pusese în gând să ia masa de prânz în parcul din Gordon Square, nu agrea deloc sala manuscriselor, unde i se părea că miroase a mort. Aveai nevoie de atâtea chei ca să ajungi acolo, de parcă ar fi fost un cavou.

Palid din cauza luminii de deasupra, stând înaintea pupitrului într-un picior, ca o pasăre, Godliman arăta ca fantoma preotului care scrisese cartea, veghindu-şi preţioasa sa cronică. Fata îşi drese glasul, aşteptând să fie băgată în seamă. În faţa ei se afla un bărbat scund, trecut de cincizeci de ani, cu spatele gârbovit şi vedere slabă, îmbrăcat într-un costum de tweed. Ştia că, odată scos din evul său mediu, omul era foarte rezonabil. Tuşi din nou şi spuse:

— Domnule profesor!

El îşi ridică privirea şi când o văzu îi zâmbi; dintr-odată nu

[7] Epidemie de ciumă în Europa între anii 1340-1349 (n.tr.).

mai arăta ca o fantomă, ci avea mai mult aerul unui tătic trăsnit.

— Bună! salută el cu un ton mirat, de parcă tocmai îşi întâlnise vecinul de palier în mijlocul Saharei.

— Mi-aţi spus să vă amintesc că trebuie să luaţi prânzul la Savoy, cu colonelul Terry.

— Ah, da! îşi scoase ceasul din buzunarul de la vestă şi se holbă la cadran. Trebuie să plec de îndată – am de gând să merg pe jos.

— V-am adus masca de gaze, spuse ea, încuviinţând din cap.

— La toate te gândeşti! îi răspunse el zâmbind, şi tânăra secretară constata că arăta de-a dreptul simpatic.

Luă din mâinile ei masca şi o întrebă:

— Crezi că trebuie să-mi iau pardesiul?

— Azi-dimineaţă aţi venit fără. E destul de cald. Să încui după ce plecaţi?

— Mulţumesc, mulţumesc, murmură el, apoi îşi vârî carnetul de notiţe în buzunarul hainei şi părăsi încăperea.

Secretara aruncă o privire de jur-împrejur, fu scuturată de un fior şi plecă în urma lui.

Colonelul Andrew Terry era un scoţian roşu la faţă, slab ca un ţâr, după o viaţă de fumător înrăit, cu părul blond întunecat şi rar, uns din belşug cu briantină. Godliman îl găsi aşezat la una dintre mesele restaurantului Savoy, îmbrăcat civil. În scrumieră se găseau deja trei chiştoace de ţigară. Se ridică în picioare să-i strângă mâna.

— Neaţa, unchiule Andrew, spuse Godliman.

Terry era fratele mai mic al mamei sale.

— Ce mai faci, Percy?

— Scriu o carte despre Plantageneţi, răspunse Godliman în timp ce se aşeza la masă.

— Cum adică, manuscrisele tale au rămas în Londra? Sunt surprins.

— De ce?

Terry îşi aprinse încă o ţigară.

— Mută-te la ţară, pentru un eventual bombardament.

— Crezi că ar trebui?

— Jumătate din Naţional Gallery a fost adăpostită în nu ştiu ce groapă mare, undeva în Ţara Galilor. Tânărul Kenneth Clark a fost mai iute de picior decât tine. N-ar strica deci, cu ocazia asta, să-ţi iei şi tu tălpăşiţa de pe-aici. Bănuiesc că nu ţi-au mai rămas cine ştie ce studenţi la cursuri.

— Aşa este. Godliman luă meniul de la chelner şi-i spuse: Nu vreau nimic de băut.

Terry nu acordă nicio atenţie meniului.

— Serios vorbesc, Percy, de ce ai rămas în oraş?

Dintr-odată, privirea lui Godliman se limpezi, asemenea imaginii de pe ecran, în timp ce proiectorul îşi reglează distanţa focală, de parcă abia în clipa aceea – trecuse ceva vreme de când intrase în restaurant – începuse să gândească.

— Nu am nimic împotrivă să fie puşi la adăpost copiii şi

instituţiile naţionale, cum ar fi Bertrand Russel. În ce mă priveşte, ei bine, e ca şi cum ai da bir cu fugiţii, lăsându-i pe alţii să lupte pentru tine. Îmi dau seama că ăsta nu e un argument prea logic. Dar aici e vorba de sentimente, nu de logică.

Pe chipul lui Terry se întipări zâmbetul celui căruia i s-au împlinit speranţele. Abandonă subiectul şi cercetă meniul. După câteva clipe, exclamă:

— Dumnezeule mare! auzi, plăcintă Le Lord Woolton!

Godliman rânji:

— Pariez că-i vorba tot de cartofi şi legume.

După ce comandară, Terry spuse:

— Ce părere ai despre noul nostru prim-ministru?

— Individul e un neghiob. În fond, Hitler e un cretin şi ia uite ce bine se descurcă! Dar tu?

— Nouă nu ne displace Winston. Cel puţin, e bătăios.

Godliman îşi ridică sprâncenele.

— „Noi”? Ai intrat din nou în joc?

— La drept vorbind, nu m-am lăsat niciodată.

— Parcă spuneai...

— Percy, chiar nu poţi să-ţi imaginezi un departament ai cărui angajaţi spun toţi că nu lucrează pentru armată?

— Fir-aş al naibii! Toţi anii ăştia...

Fu adus primul fel de mâncare şi începură o sticlă de Bordeaux alb. Godliman mânca somn conservat şi privea gânditor. În cele din urmă, Terry spuse:

— Te gândeşti la ultimul război?

Godliman încuviinţă din cap.

— Eh, anii tinereţii! Groaznice vremuri, spuse, dar tonul era aproape nostalgic.

— În orice caz, războiul ăsta nu seamănă deloc cu celălalt. Ortacii mei nu se mai strecoară în spatele liniilor, să numere bivuacurile, cum făceaţi voi. Ei, mai fac ei şi chestii de-astea, dar acum s-a pierdut mult din importanţă. În ziua de azi, nu facem decât să ascultăm transmisiile radio.

— Mesajele nu sunt codificate?

Terry săltă din umeri.

— Codurile pot fi decriptate. Sincer îţi spun, am ajuns să ştim cam tot ce ne este necesar.

Godliman se uită precaut în jur, dar nu sesiză pe nimeni care să-i poată auzi şi nu era cazul să-l atenţioneze pe Terry că imprudenţa poate fi plătită cu viaţa.

— De fapt, continuă Terry, misiunea mea este să acţionez astfel încât să fim siguri că *ei* nu ajung în posesia informaţiilor de care au nevoie despre *noi.*

I se aduse plăcinta cu carne de pui. Carnea de vită lipsea din meniu. Godliman nu scoase un cuvânt, iar Terry îşi urmă discursul.

— Canaris este un tip ciudat, să ştii. Vorbesc de amiralul Wilhelm Canaris, şeful Abwehr-ului. L-am cunoscut înainte să înceapă măcelul ăsta. Îi e dragă Anglia. Şi am senzaţia că nu e prea înnebunit după Hitler. În tot cazul, ştim că i s-a ordonat să pună la cale o importantă operaţiune de spionaj

împotriva noastră, ca preambul al unei invazii – dar mare lucru n-a făcut în acest sens. I-am arestat omul cel mai bun din Anglia, a doua zi după izbucnirea războiului. El se află acum în închisoarea de la Wandsworth. Oameni de trei lulele, spionii lui Canaris. Babete adăpostite prin pensiuni, fascişti descreieraţi, criminali de duzină...

Godliman îl întrerupse:

— Uite ce e, bătrâne, asta e prea mult. Tremura uşor, cu un amestec de supărare şi nedumerire. Toate chestiile astea sunt secrete. Nu vreau să ştiu nimic!

Dar Terry replică imperturbabil:

— Nu vrei să mai mănânci nimic? Eu am să comand o îngheţată de ciocolată.

Godliman se ridică în picioare.

— Nu, mulţumesc! Dacă nu te superi, mă întorc la munca mea.

Terry îl privi cu calm.

— Percy, lumea mai poate să aştepte tratatul tău despre Plantageneţi. E război, dragul meu. Vreau să lucrezi pentru mine.

Un moment lung, Godliman îl privi în tăcere.

— Şi ce Dumnezeu ar trebui să fac?

Terry rânji cu cruzime.

— Să prinzi spioni.

În ciuda vremii frumoase, în drum spre facultate, Godliman se simţea deprimat. Fără îndoială, va accepta oferta colonelului Terry. Ţara se afla în război – era un

război drept; chiar dacă era prea bătrân să mai lupte, era îndeajuns de tânăr pentru a da o mână de ajutor.

Însă ideea de a-şi părăsi munca – pentru câţi ani? – îl deprima. Era îndrăgostit de istorie şi, de la moartea soţiei, acum zece ani, fusese total absorbit de Anglia medievală. Îl pasionau descifrarea misterelor, problemele legate de energia nucleară, rezolvarea contradicţiilor, demascarea minciunilor, a propagandei şi a miturilor. Noua sa carte urma să fie cea mai bună lucrare cu acest subiect din ultima sută de ani, iar alta mai bună n-avea cum să fie scrisă încă o sută de ani. Această pasiune pusese stăpânire pe viaţa lui de mult timp, iar gândul de a o abandona părea aproape ireal; se simţea asemenea cuiva care descoperă pe neaşteptate că e orfan şi nu are niciun fel de legătură de rudenie cu cei pe care-i credea părinţii lui.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de sunetul strident al alarmei aeriene. Îi trecu prin minte să o ignore – cum procedau foarte mulţi în acele zile, pentru că mai avea doar zece minute de mers până la facultate. Dar nu mai exista niciun motiv întemeiat să se întoarcă la birou – ştia că astăzi nu va putea să lucreze. Se grăbi să intre în staţia de metrou, se alătură masei compacte de londonezi îngrămădiţi pe scări, spre peronul murdar. Se ţinu aproape de un perete, holbându-se la o reclamă pentru Bovril[8] şi gândind: „Dar nu e vorba numai de ce las în urmă”.

---

[8] Extract de carne de vită, folosit la sosuri, fiind marca înregistrată (n.tr.).

Îl deprima, în aceeaşi măsură, şi gândul de a reintra în joc. Anumite aspecte îi plăceau: importanţa lucrurilor *mărunte,* preţuirea arătată faptului de a fi pur şi simplu deştept, meticulozitatea, munca pe ghicite. Ura şantajul, înşelăciunea, disperarea şi felul cum erai nevoit să-ţi înjunghii inamicul pe la spate.

Peronul devenea din ce în ce mai aglomerat. Godliman se aşezase, când mai erau locuri, şi se pomeni sprijinindu-se de un bărbat în uniformă de şofer de autobuz. Tipul zâmbi şi-i spuse:

— „Oh, de-aş fi în Anglia, acum că-i vară”. Ştiţi cine a spus asta?

— „E aprilie acolo” – îl corectă Godliman. Browning a spus asta.

— Eu am auzit că Hitler ar fi spus-o, zise şoferul. Femeia de lângă el hohoti strident. Ştii ce i-a zis evacuatul soţiei fermierului?

Godliman nu-i băgă în seamă, amintindu-şi de un aprilie în care tânjise după Anglia – ghemuit pe creanga înaltă a unui platan, încerca să distingă prin ceaţa rece într-o vale franceză, undeva, în spatele liniilor germane. Nu vedea nimic, nici măcar cu telescopul, în afară de forme vagi şi întunecate. Tocmai se hotărâse să coboare şi să meargă mai aproape, doi-trei kilometri, când trei soldaţi germani, răsăriţi ca din pământ, se opriseră la rădăcina copacului să-şi fumeze ţigările. După un timp, începuseră să joace cărţi şi tânărul Percival Godliman înţelese că găsiseră o

modalitate de a trage chiulul şi urmau să rămână acolo toată ziua. Rămase cocoţat în copac, abia mişcându-se, până când începu să-i tremure carnea, până când simţi cum îi amorţesc muşchii şi cum îi plesneşte vezica. Atunci, îşi scosese revolverul şi îi împuşcase pe cei trei soldaţi, unul după altul, lovindu-i în creştetul capului. Astfel, trei oameni, care râdeau şi înjurau în timp ce-şi jucau solda la cărţi, încetaseră să mai existe. Pur şi simplu. Era prima oară când ucidea, iar singurul gând care-i venise în minte fusese: „Şi asta numai pentru că trebuia să mă piş”.

Godliman se mişcă pe asfaltul rece al peronului şi lăsă amintirea să se piardă. Un curent de aer cald se făcu simţit dinspre tunel; un tren intră în staţie. Oamenii care coborau îşi făcură loc şi se puseră pe aşteptat. Godliman trase cu urechea la vorbele din jurul lui.

— L-ai auzit pe Churchill la radio? Eram la Ducele de Wellington când a vorbit. Bătrânul Jack Thorton a plâns. Poponar caraghios...

— N-am mai avut friptură la grătar de-atâta vreme, încât i-am şi uitat gustul, fir-ar al dracului... Comisia pentru vinuri a prevăzut că o să vină războiul şi a achiziţionat douăzeci de mii de duzini, slavă Domnului...

— Da, o nuntă liniştită, dar ce rost are să aştepţi când nu ştii ce poate să aducă ziua de mâine?

— Nu, Peter nu s-a întors de la Dunkerque...

Şoferul de autobuz îi oferi o ţigară. Godliman refuză şi scoase pipa. Cineva începu să cânte:

Patrula de noapte a strigat, „Doamnă trageţi storurile alea – că se vede tot de-afară”, iar noi i-am răspuns: „N-ai tu treabă. Oh! Sus genunchii, doamnă Brown”...

Încet-încet, toată lumea începu să cânte. Godliman se alătură şi el corului, ştiind că această naţiune pierdea războiul şi cânta să-şi ascundă frica, aşa cum fluieră cineva care trece noaptea printr-un cimitir. Ştia că afecţiunea subită pe care o simţea pentru Londra şi londonezi era efemeră, de aceeaşi sorginte ca isteria colectivă; nu avea încredere în vocea interioară care-i spunea: „Iată, asta înseamnă războiul, iată pentru ce merită să lupţi!” Ştia, dar nu-i păsa, deoarece, pentru prima oară după mulţi, mulţi ani, simţea fiorul sincer, fizic al camaraderiei, şi se simţea bine.

Când se auzi semnalul de încetare a alarmei, toată lumea urcă scările şi mulţimea se răspândi pe străzi. Godliman se duse la cea mai apropiată cabină telefonică şi îl sună pe Terry să-l întrebe cât de curând poate să înceapă treaba.

CAPITOLUL 3

Faber... Godliman... două laturi ale triunghiului care într-o bună zi va fi completat în mod decisiv cu David şi Lucy – personajele principale ale unei ceremonii desfăşurate chiar atunci într-o mică biserică de ţară. Lăcaşul sfânt era vechi şi frumos. Un zid de piatră înconjura cimitirul în care creşteau în voie flori sălbatice. Biserica însăşi se afla pe acel loc – mai exact, părticele din ea existau acolo – încă de pe vremea ultimei invazii a Britaniei, în urmă cu aproape un mileniu. Zidul dinspre nord al naosului, gros de aproape un metru, străpuns de numai două ferestruici înguste, şi-ar fi putut aminti de acea invazie; fusese construit într-o epocă în care bisericile erau, în sensul deplin, nişte sanctuare, atât fizic, cât şi spiritual, iar cele două ferestre mici, boltite în partea superioară, erau mai potrivite pentru tragerea săgeţilor asupra duşmanului decât pentru a lăsa să intre lumina Domnului. Şi într-adevăr, Voluntarii Defensivei Locale aveau la îndemână planuri detaliate pentru folosirea bisericii, în eventualitatea că bandele de criminali europeni ale acelor timpuri vor traversa Canalul.

În acest august al anului 1940, nu se auzea ropot de cizme pe pardoseala de ceramică a galeriei corului; nu încă. Soarele strălucea prin vitraliile care supravieţuiseră iconoclaştilor lui Cromwell şi lăcomiei lui Henric al VII-lea,

iar acoperişul reverbera sunetele orgii care mai avea încă de rezistat cariilor şi putregaiului uscat.

Era o nuntă minunată – Lucy era îmbrăcată în alb, bineînţeles, iar cele cinci surori ale ei erau domnişoare de onoare, şi aveau rochii de culoarea caisei. David purta uniforma de gală a ofiţerilor de aviaţie din Royal Air Force, proaspăt călcată şi mirosind a nou – era prima dată când o îmbrăca. Cântară Psalmul 23, „Dumnezeu este păstorul meu”, până la aria *Crimond.*

Tatăl lui Lucy era mândru, ca oricare om în ziua în care fiica lui cea mai mare şi cea mai frumoasă se mărită cu un băiat chipeş, în uniformă. Îşi dăduse în arendă terenul arabil, folosind restul ca să crească vreo câţiva cai de curse. Dar în iarna asta, desigur, îşi va ara islazul şi va planta cartofi. Cu toate că, la drept vorbind, era mai mult gentleman decât fermier, avea pielea bronzată, pieptul vânjos şi mâinile mari şi butucănoase ale agricultorilor. Majoritatea oamenilor din acea latură a bisericii semănau cu el: bărbaţi cu pieptul lat, cu feţele roşii bătute de vânt, care preferau, în locul fracurilor, costumele de tweed şi încălţămintea robustă.

Domnişoarele de onoare aveau şi ele ceva din această înfăţişare, doar erau fete de la ţară. Dar mireasa semăna cu mama ei. Avea un păr roşu, foarte întunecat, lung, bogat, strălucitor şi magnific, nişte ochi ca de chihlimbar, îndepărtaţi unul de celălalt, pe chipul oval; iar când se uită la vicar cu acea privire limpede şi directă, spunând „Da!”

cu o voce fermă şi clară, preotul tresări surprins şi îşi spuse: „Dumnezeule, asta chiar vorbeşte serios!” – ceea ce era un gând cam ciudat pentru un vicar, aflat în mijlocul unei ceremonii nupţiale. Familia din cealaltă parte a naosului avea şi ea o înfăţişare aparte. Tatăl lui David era avocat – încruntarea sa permanentă, tipic profesională, era menită să mascheze un temperament deschis. În celălalt război, fusese maior activ în cadrul armatei, şi era convins că toată mascarada asta cu Forţele Aeriene şi cu războiul purtat în aer nu era decât un moft, care avea să treacă foarte curând. Dar nimeni nu arăta ca el, nici măcar fiul său care stătea acum în faţa altarului, jurând să-şi iubească soţia până la moarte, care putea să nici nu fie prea departe. Doamne apără şi păzeşte! Nu, ceilalţi semănau toţi cu mama lui David, aşezată acum lângă soţul ei, cu părul ei aproape negru, tenul închis la culoare şi membrele lungi şi zvelte.

Dintre toţi, David era cel mai înalt. Anul trecut, la Universitatea Cambridge, doborâse recordul la săritura în înălţime. Era chiar prea frumos pentru un bărbat – avea o faţă ce putea să treacă drept feminină, de n-ar fi fost umbra întunecată, de neînlăturat, a unei bărbi dese. Se bărbierea de două ori pe zi. Avea gene lungi, părea inteligent – şi chiar era – şi, pe deasupra, sensibil.

Întreaga atmosferă era idilică: doi oameni frumoşi şi fericiţi, descendenţi ai unor familii solide, binişor situate şi englezeşti sadea, căsătorindu-se într-o biserică de ţară, în

cea mai frumoasă ambianţă de vară pe care o poate oferi clima britanică.

În momentul în care au fost declaraţi soţ şi soţie, amândouă mamele aveau ochii uscaţi, în vreme ce amândoi taţii plângeau.

Obiceiul de a săruta mireasa era de-a dreptul barbar, se gândea Lucy, în timp ce încă o pereche de buze de vârstă mijlocie, umede de şampanie, îi mânjeau obrazul. Probabil că îşi avea originea în nişte tradiţii şi mai barbare, din Evul Mediu timpuriu, când toţi bărbaţii din trib aveau dreptul să... ei bine, în tot cazul, sosise timpul ca lumea să devină mai civilizată şi să renunţe la chestiile astea.

Ştiuse dinainte că n-o să-i placă această parte a nunţii. Îi plăcea şampania, dar nu se înnebunea după copanele de pui sau după sandvişurile cu caviar. Cât despre discursuri, fotografii şi glume, pe seama însurăţeilor, ei bine... Dar putea fi şi mai rău. Dacă nu era război, tata ar fi închiriat sigur Albert Hall.

Până acum, nouă oameni spuseseră: „Fie ca toate necazurile să-ţi fie dintre cele mai mici” şi unul singur, parcă ceva mai original, spusese: „Îţi doresc ca grădina să-ţi fie apărată nu numai de un gărduleţ”. Lucy strânsese nenumărate mâini şi se prefăcuse că nu aude remarci de genul: „Nu m-ar deranja să fiu în pijamaua lui David în noaptea asta”. David ţinuse un mic discurs în care mulţumea părinţilor miresei că i-o dăduseră pe fiica lor, iar tatăl lui Lucy a spus chiar că nu pierdea o fiică, ci câştiga

un fiu. Totul nu era decât vorbărie senilă, dar ce să-i faci, bieţii părinţi meritau şi ei atâta lucru, nu?

Un unchi mai îndepărtat îşi făcu apariţia din direcţia barului, clătinându-se uşor, şi Lucy, reprimându-şi un fior, i-l prezentă soţului ei.

— David, el este unchiul meu, Norman.

Unchiul Norman scutură energic mâna osoasă a lui David.

— Ei, băiete, ia zi, când pleci în misiune?

— Mâine, domnule.

— Cum adică, fără lună de miere?

— Numai douăzeci şi patru de ore.

— Şi presupun că de-abia ai terminat antrenamentele.

— Da, dar ştiţi, învăţasem să pilotez înainte. Am urmat la Cambridge. Şi apoi, cu toate câte se întâmplă acum, nu-şi pot permite să se dispenseze de piloţi. Mă aştept ca mâine să fiu deja în avion.

Lucy îi şopti:

— David, te rog!

Dar unchiul Norman era perseverent.

— Şi cu ce aparat ai să zbori? întrebă el cu entuziasmul unui şcolar.

— Spitfire. L-am văzut ieri. E un erete tare frumos. David adoptase deja argoul de la RAF[9] – „ereţi”, „lădiţe”[10].

---

[9] Royal Air Force – aviaţia militară britanică (n.tr.).

[10] În original, „the crates”, termen argotic pentru „avioane” (n.tr.).

„Băutură”[11] şi „bandiţii de la ora două”.

— Are opt mitraliere, o viteză de şapte sute de kilometri şi poate să facă un viraj în U într-o cutie de pantofi.

— Minunat, minunat! Am impresia că voi chiar sunteţi hotărâţi să-i bateţi de să le sară capacele pe nemţălăii din Luftwaffe, ai?

— Ieri, le doborâsem şaizeci de avioane, faţă de numai unsprezece ale noastre, spuse David, mândru de parcă el însuşi le-ar fi doborât pe toate. Alaltăieri, când au avut o acţiune în Yorkshire, i-am expediat înapoi în Norvegia cu coada între picioare – şi n-am pierdut niciun erete!

Unchiul Norman îl strânse pe David de umăr cu înflăcărarea omului cherchelit.

— „Nicicând – cită el cu emfază – cei mulţi nu au datorat atât celor puţini”. Churchill a spus asta, mai deunăzi.

David încerca un zâmbet modest.

— Cred că se referea la cheltuielile de întreţinere.

Lucy nu agrea deloc uşurinţa cu care banalizau măcelurile şi dezastrele. Interveni în discuţie:

— David, trebuie să mergem să ne schimbăm hainele. Merseseră acasă la Lucy în maşini separate. În timp ce o ajută să-şi dezbrace rochia de mireasă, mama îi spuse:

— Ei, draga mea, nu prea ştiu eu ce aştepţi tu de la noaptea asta, dar trebuie să-ţi spun…

— Of, mamă, suntem în anul 1940, ai uitat? Mama se îmbujoră uşor.

---

[11] În original, „the drink”, termen argotic pentru „mare” (n.tr.).

— Bine, draga mea, cum zici tu, spuse ea cu blândeţe. Totuşi, dacă o să vrei să discuţi cu cineva, după...

Lucy îşi dădu seama că mama ei făcuse eforturi considerabile să spună asemenea lucruri şi regretă replica tăioasă.

— Îţi mulţumesc, mamă, spuse ea, mângâind-o pe mână. Aşa am să fac.

— Ei, atunci, te las singură. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

O sărută pe Lucy pe obraz şi ieşi din cameră.

Aşezată la măsuţa ei de toaletă, îmbrăcată numai în chiloţi, Lucy începu să-şi pieptene părul. Ştia foarte bine la ce să se aştepte în noaptea asta. Când îşi aduse aminte, se simţi străbătută de un vag fior de plăcere.

Se întâmplase în iunie, la un an după ce se cunoscuseră la balul Ţoalelor Festive. Se vedeau săptămânal, iar David îşi petrecea o parte din vacanţa de Paşti împreună cu rudele fetei. Mama şi tata îl agreau – era chipeş, deştept şi cu purtări alese, din aceeaşi pătură socială ca şi ei. Tata era de părere că ar fi cam încrezut, dar mama spunea că de şase sute de ani, boiernaşii de la ţară au aceeaşi părere despre studenţi; ea credea că David se va purta frumos cu soţia lui, ceea ce, pe termen lung, era lucrul cel mai important. Astfel că, în iunie, Lucy petrecuse un weekend cu familia lui David.

Locuinţa era o copie în stil victorian a unui conac din secolul al XVIII-lea, o clădire pătrată cu nouă dormitoare şi

terasă deschisă. Cel mai mult, pe Lucy o impresionă înţelegerea faptului că cei care plantaseră arborii din parc ştiuseră de la început că vor muri cu mult înainte ca aceştia să ajungă la maturitate. Clima era foarte blândă şi amândoi şedeau pe terasă bând bere în lumina soarelui de după-amiază. Atunci i-a spus David că fusese admis pentru pregătirea ca ofiţer în cadrul RAF, împreună cu patru colegi de la clubul aviatic al universităţii. Îşi pusese în gând să devină pilot de vânătoare.

— Ştiu deja să pilotez destul de bine, i-a spus el, şi de îndată ce acest război va începe, va fi nevoie de oameni – se spune că, de data asta, războiul va fi câştigat sau pierdut în luptele aeriene.

— Şi nu ţi-e frică? l-a întrebat ea calmă.

— Câtuşi de puţin, i-a răspuns el, după care, uitându-se la ea, s-a contrazis: Ba da, mi-e frică.

Ea şi-a zis atunci că David e tare curajos şi l-a strâns de mână.

Ceva mai târziu, şi-au pus costumele de baie şi au coborât la lac. Apa era limpede şi rece, dar soarele mai avea încă putere şi aerul era cald.

— Ştii să înoţi? a întrebat-o el.

— Mai bine decât tine!

— Bine, atunci hai să vedem cine ajunge primul la insulă.

Ea şi-a pus mâna streaşină la ochi, uitându-se la soare. A rămas aşa un timp, prefăcându-se că nu-şi dă seama cât de ademenitoare era în costumul de baie ud, cu braţele

ridicate şi umerii traşi înapoi. Insula era, de fapt, un mic petic de pământ, acoperit cu tufişuri şi arbori, la o distanţă de vreo trei sute de paşi, în mijlocul lacului.

Ea şi-a lăsat braţele în jos, a strigat „Start!” şi s-a aruncat într-un craul rapid.

Bineînţeles, David a ajuns primul, cu braţele şi picioarele sale enorm de lungi. Când mai avea vreo cincizeci de paşi până la insulă, Lucy a trăit un moment de cumpănă. A trecut la bras, dar era prea epuizată şi pentru aşa ceva, şi a fost nevoită să se întoarcă pe spate şi să facă pluta. David, care ajunsese deja pe mal, gâfâind ca o morsă, îşi dădu din nou drumul în apă, înotând în întâmpinarea ei. Ajuns în spatele ei, o apucă pe sub braţe, în poziţia corectă de salvare de la înec, şi o trase lin către mal. Mâinile lui se aflau aproape sub sânii ei.

— Îmi place chestia asta, a zis el, iar ea a chicotit, în ciuda faptului că de-abia mai respira.

Câteva clipe mai târziu, David a spus:

— Până la urmă, nu văd de ce nu ţi-aş spune.

— Ce? a întrebat ea gâfâind.

— Apa nu are niciun metru jumătate adâncime.

— Fir-ar tu să fii!

S-a zvârcolit, scăpând din braţele lui, râzând şi stropindu-l cu apă şi, într-adevăr, a dat cu picioarele de fund.

El a luat-o de mână, ajutând-o să iasă din apă, şi conducând-o apoi printre copaci. I-a arătat cu degetul o barcă răsturnată cu fundul în sus, ce putrezea la umbra

unui păducel.

— Când eram copil, veneam cu barca aia până aici, aveam la mine una dintre pipele lui taică-meu, o cutie de chibrituri şi câteva fire de tutun într-o hârtie mototolită. Aici era locul meu pentru fumat.

Ajunseseră într-un luminiş, înconjurat de tufişuri pe toate părţile. Iarba de sub picioarele lor era curată şi moale. Lucy se aşeză pe pământ.

— La întoarcere, o să înotăm mai domol, a spus David.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, acum, i-a răspuns ea.

El s-a aşezat lângă ea şi a sărutat-o, apoi a împins-o uşor înapoi, până când s-a lungit pe pământ. A mângâiat-o pe şold şi a sărutat-o pe gât, şi curând ea a încetat să mai tremure. Când el şi-a aşezat mâna cu blândeţe şi, totodată, cuprins de agitaţie, pe moviliţa moale dintre picioarele ei, ea s-a arcuit în sus, îndemnându-l astfel să apese mai tare. Şi-a ridicat capul spre el şi l-a sărutat cu buzele deschise şi umede. Mâinile lui au încercat să-i tragă bretelele costumului de baie peste umeri. Ea i-a spus:

— Nu.

El şi-a îngropat faţa între sânii ei.

— Lucy, te rog.

— Nu.

El a privit-o în ochi.

— Pentru mine, s-ar putea să fie ultima şansă.

Rostogolindu-se, ea s-a îndepărtat de el şi s-a ridicat în

picioare. Pe urmă, pentru că era război, din cauza privirii rugătoare de pe chipul lui tânăr şi îmbujorat, şi din pricina căldurii dinăuntrul ei, care nu dădea niciun semn că s-ar risipi de la sine, şi-a scos costumul cu mişcări iuţi, apoi cascheta, astfel încât părul ei roşu întunecat s-a revărsat peste umeri. A îngenuncheat în faţa lui, i-a luat capul în mâini şi i-a condus buzele spre sâni.

Şi-a pierdut virginitatea fără dureri, cu entuziasm şi parcă totuşi un pic prea repede.

Gustul vinovăţiei dădea un plus de savoare acestei amintiri. Chiar dacă fusese o seducţie premeditată, drept e că şi ea se purtase ca o victimă cooperantă, ca să nu spunem chiar pasională şi plină de dorinţe, mai ales la sfârşit.

Începu să-şi îmbrace ţinuta de drum. În după-amiaza aceea petrecută pe insulă, îl luase prin surprindere în două rânduri; prima dată, când îi dăduse de înţeles că vrea să fie sărutată pe sâni, iar a doua oară, când îl condusese cu mâinile înăuntrul ei. Se pare că în cărţile pe care le citise el, astfel de lucruri nu se întâmplau. Asemenea majorităţii prietenelor ei, pentru a se informa în materie de sex, Lucy îl citise pe D.H. Lawrence. Ea îşi însuşise indicaţiile lui coregrafice, dar nu avea încredere în efectele sonore – lucrurile pe care oamenii şi le făceau unul altuia sunau frumos, dar parcă nu întru totul frumos, totuşi; în orice caz, nu se aştepta ca momentul emancipării ei sexuale să fie însoţit de trompete, de tunete şi de trăsnete ori de zăngănit

de talgere.

David era o idee mai ignorant decât ea, dar s-a purtat cu blândeţe şi şi-a hrănit plăcerea din plăcerea ei, ceea ce, era sigură, reprezenta lucrul cel mai important.

După aceea, s-a mai întâmplat o singură dată. Exact cu o săptămână înainte de nuntă au făcut din nou dragoste, prilej cu care s-au şi certat pentru prima oară.

Evenimentul s-a petrecut în casa părinţilor ei, dimineaţa, după ce toţi ceilalţi au plecat. A venit în camera ei, îmbrăcat în halat, şi s-a culcat în pat, lângă ea. Lucy aproape că-şi schimbase părerea despre trompetele şi zăngănitul talgerelor despre care pomeneşte Lawrence. Imediat după aceea, David s-a ridicat din pat.

— Nu pleca, îi spuse ea.

— Dacă vine cineva?

— Mă descurc eu. Vino înapoi în pat.

Ea era caldă, moleşită, mulţumită şi voia să-l aibă lângă ea. El îşi îmbrăcă halatul.

— Mă simt agitat dacă stau dezbrăcat.

— Parcă acum cinci minute nu erai aşa de agitat.

Ea se întinse spre el.

— Culcă-te lângă mine. Vreau să-ţi cunosc trupul.

În mod evident, francheţea ei îl stânjenea, astfel că se întoarse pe o parte.

Ea sări brusc din pat, agitându-şi adorabilii sâni în ritmul respiraţiei.

— Mă faci să mă simt prost! spuse ea, de pe marginea

patului, izbucnind în lacrimi.

David o cuprinse cu braţul şi spuse:

— Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă! Şi pentru mine tu eşti prima, şi sunt cam derutat, nu ştiu la ce să mă aştept... adică, nimeni nu te învaţă nimic în privinţa asta, nu?

Smiorcăindu-se, ea încuviinţă dând energic din cap, lămurindu-se că motivul care *într-adevăr* îl făcea să fie nervos era faptul că peste opt zile urma să decoleze cu un avion fragil şi să lupte pentru viaţa lui, dincolo de nori; aşa încât îl iertă, el îi şterse lacrimile şi se întoarseră în pat. După aceea, el se purtase tare frumos...

Era aproape gata. Se studie în oglinda mare. Costumul ei avea o uşoară tentă militară, cu umeri drepţi şi epoleţii aplicaţi, dar dedesubt bluza echilibra imaginea. Buclele părului se revărsau sub pălărioara elegantă. Cel puţin anul ăsta, nu se cădea să se îmbrace cu prea multă eleganţă; simţea totuşi că obţinuse acel aspect practic, energic şi totodată atrăgător, care începuse deja să devină cu rapiditate modern.

David o aştepta în hol. O sărută şi îi spuse:

— Arăţi minunat, doamnă Rose.

Au fost duşi din nou la locul unde se ţinea petrecerea ca să-şi ia rămas-bun de la toată lumea. Urmau să stea peste noapte la Londra, la Claridge’s, după care David avea să plece mai departe la Biggin Hill, iar Lucy să se întoarcă acasă. Va locui cu părinţii ei, iar când David va veni în permisie, aveau la dispoziţie o căsuţă separată.

Încă o jumătate de oră de pupături şi de strângeri de mână, după care ieşiră la maşină. Câţiva dintre verii lui David îi împodobiseră maşina MG, decapotabilă. Îi legaseră cu sârmă nişte cutii de conserve şi o cizmă veche de barele de protecţie, treptele laterale erau pline de confetti şi peste toată caroseria scriseseră cu ruj strident „Proaspăt căsătoriţi”.

Porniră la drum, zâmbind şi răcnind şi făcând cu mâna semne de rămas-bun către nuntaşii care umpluseră strada în spatele lor. După ce străbătură cam doi kilometri, opriră să cureţe maşina.

Când porniră din nou, se lăsase amurgul. Farurile aveau măşti de camuflaj, dar David conducea foarte repede. Lucy se simţea atât de fericită.

— Vezi că în torpedou e o sticlă de şampanie, spuse David.

Lucy găsi sticla şi două pahare împachetate cu grijă în hârtie de mătase. Era încă destul de rece. Dopul sări cu un pocnet şi se pierdu în noapte. David îşi aprinse o ţigară, în vreme ce Lucy umplea paharele.

— O să întârziem la cină, spuse el.

— Cui îi pasă? răspunse ea, întinzându-i un pahar.

La drept vorbind, era prea obosită ca să mai bea. Începuse s-o fure somnul. Maşina părea să meargă teribil de repede. Îl lăsă pe David să bea aproape toată şampania. El începu să fluiere *St. Louis Blues.*

Să călătoreşti cu maşina noaptea, prin întunericul de

camuflaj, era o experienţă stranie. Simţeai lipsa luminilor pe care, înainte de război, nici nu le luai în seamă; luminile de la ferestre şi de pe verandele caselor de la ţară; luminile de pe turlele catedralelor şi cele de la firmele hanurilor, precum şi, mai presus de toate, strălucirea prietenoasă, departe, la orizont, a miilor de lumini ale celui mai apropiat oraş. Chiar dacă ai fi fost în stare să vezi ceva, ai fi putut sesiza că dispăruseră toate indicatoarele rutiere; fuseseră scoase pentru a-i deruta pe paraşutiştii germani, aşteptaţi să sosească de la o zi la alta. (Doar cu câteva zile în urmă, în Midlands, fermierii din partea locului găsiseră paraşute, staţii radio şi hărţi, dar întrucât în jurul obiectelor nu se descoperise niciun fel de alte urme, se trăsese concluzia că nu aterizase niciun om, totul nefiind decât o jalnică tentativă de-a naziştilor de a stârni panică în rândurile populaţiei). În orice caz, David cunoştea drumul spre Londra.

Aveau în faţă un deal lung. Mica maşină sport îl atacă plină de vioiciune. Lucy privi la întunericul din faţă cu ochii doar pe jumătate deschişi. La baza dealului, drumul era abrupt şi sinuos. Lucy auzi huruitul îndepărtat al unui camion care venea spre ei.

Cauciucurile maşinii scrâşneau la curbe.

— Cred că mergi prea repede, spuse Lucy cu blândeţe.

Spatele maşinii patină la o curbă pe stânga. David micşoră viteza, temându-se să frâneze, în caz că ar fi patinat din nou. Din când în când, farurile camuflate

luminau palid gardurile vii de pe ambele laturi ale drumului. La o curbă strânsă, pe dreapta, David pierdu din nou controlul spatelui. Curba parcă nu se mai termina. Mica maşină patină într-o parte şi se răsuci cu 180 de grade, astfel că acum se deplasa în spate, apoi continuă să se răsucească în acelaşi sens.

— David! ţipă Lucy.

Dintr-odată, luna răsări dintre nori şi atunci văzură camionul. Urca din greu dealul, cu viteză de melc, scoţând pe ţeava de eşapament un fum gros, argintiu în lumina lunii. Lucy văzu într-o străfulgerare chipul şoferului, chiar şi bereta de lână şi mustaţa; căscase gura în momentul în care acţiona disperat frânele.

Acum, maşinuţa se deplasa din nou înainte. Dacă David ar fi reuşit să recapete controlul asupra maşinii, ar fi putut trece pe lângă camion. Trase de volan cât putu de mult şi apăsă pe acceleraţie. A fost o greşeală.

Maşina şi camionul se ciocniră frontal.

CAPITOLUL 4

Străinii au spioni; britanicii au Spionajul Militar[12]. Ca şi cum acest eufemism nu ar fi fost de ajuns, s-a recurs la abrevierea MI. În 1940, MI făcea parte din Ministerul de Război. Nu e deloc surprinzător cum se ramificase ca iedera, diferitele secţii fiind cunoscute după numere: MI9 se ocupa de traseele de evadare din lagărele cu prizonieri de război, din zona ocupată a Europei, în ţările neutre; MI8 spiona traficul radio al inamicului; MI6 trimitea agenţi în Franţa.

În toamna lui 1940, profesorul Percival Godliman se alătură secţiei MI5. Îşi făcu apariţia la Ministerul de Război din Whitehall[13], într-o dimineaţă rece de septembrie, după ce toată noaptea participase la stingerea incendiilor în East-End; războiul-fidger al lui Hitler ajunsese la apogeu, iar Godliman era pompier voluntar.

În vremuri de pace, Serviciul de Contraspionaj era condus de militari, deşi, după părerea lui Godliman, spionajul oricum nu făcea nicio diferenţă între civili şi militari; acum era populat de „amatori”, iar profesorul descoperi cu încântare, din prima zi, că îi cunoştea pe jumătate din

---

[12] Serviciul de Contraspionaj britanic (n.tr.).

[13] Numele unei străzi londoneze lângă care se află majoritatea instituţiilor guvernamentale. Uneori, termenul se foloseşte cu trimitere la însuşi guvernul britanic, (n.tr.).

oameni: un avocat, membru al aceluiaşi club ca şi el, un istoric de artă fost coleg de facultate, un arhivar de la universitatea sa, precum şi scriitorul preferat, autor de povestiri poliţiste.

Colonelul Terry îl primi în birou la 10 dimineaţa. Se afla acolo de câteva ore; în coşul de hârtii zăceau două pachete de ţigări goale.

— Spune-mi, acum trebuie să-ţi vorbesc cu „Sir?” întrebă Godliman.

— Nu, Percy, nu ne încurcăm cu formalismele pe-aici. E de-ajuns să-mi spui „unchiule Andrew”. Ia loc.

Şi totuşi, atitudinea trăda o anumită asprime, pe care n-o arătase când luaseră prânzul la Savoy. Godliman observă că Terry nu mai zâmbea şi atenţia îi era distrasă de teancul de mesaje de pe birou, pe care nu apucase să le citească.

Colonelul îşi cercetă ceasul şi spuse:

— Am să-ţi fac o scurtă prezentare a faptelor acum, iar la masa de prânz am să termin de citit chestiile astea.

Godliman zâmbi.

— De data asta, n-o să mai fac pe grozavul.

Terry îşi aprinse o nouă ţigară.

— Spionii lui Canaris din Anglia sunt oameni lipsiţi de valoare (Terry îşi continua informarea de parcă n-ar fi trecut decât cinci minute de când se întrerupsese conversaţia lor, şi nu trei luni). Dorothy O’Grady e un caz tipic – am prins-o în timp ce tăia cablurile telefonice militare în Insula Wight. Ea trimitea în Portugalia nişte epistole

scrise cu genul acela de cerneală „simpatică”, pe care o cumperi de la prăvăliile de jucării.

În septembrie, a sosit un nou val de spioni. Au fost trimişi în misiuni de recunoaştere pe teritoriul britanic, în pregătirea invaziei – să depisteze plajele adecvate pentru aterizare; terenurile şi drumurile care ar putea fi folosite de platformele transportoare de trupe; capcanele pentru tancuri, barierele de pe şosele şi obstacolele de sârmă ghimpată.

Ei par să fie selectaţi la nimereală, adunaţi în goană, instruiţi de mântuială şi echipaţi sărăcăcios. Elocvenţi pentru valul acesta sunt cei patru care au sosit în noaptea de 2 spre 3 septembrie: Meier, Kieboom, Pons şi Waldberg. Kieboom şi Pons au aterizat în zori, în apropiere de Hythe, şi au fost arestaţi de o patrulă a Diviziei de Infanterie Uşoară „Somerset”, care i-a surprins între nişte dune de nisip în timp ce ciopârţeau un cârnat mare şi murdar.

Waldberg a reuşit chiar să trimită un mesaj la Hamburg:

AJUNS CU BINE. DOCUMENTE DISTRUSE. PATRULA ENGLEZEASCĂ LA 200 DE METRI DE COASTĂ. PLAJA CU PLASE RUGINITE ŞI TRAVERSE DE CALE FERATĂ LA O DISTANŢĂ DE 50 DE METRI. NU SUNT MINE. SOLDAŢI PUŢINI. CAZEMATĂ NETERMINATĂ. DRUM NOU. WALDBERG.

E clar că nu ştia unde se află, n-avea nici măcar un nume conspirativ. Calitatea instructajului său e ilustrată de faptul că habar nu avea de reglementările noastre privind alcoolul. A intrat într-un bar, la ora nouă dimineaţa, şi a

comandat un litru de cidru.

La asta, Godliman izbucni în râs, dar Terry îi spuse: – Stai să vezi, mai încolo e şi mai amuzant. Patronul i-a spus lui Waldberg să revină la ora zece. I-a sugerat să-şi petreacă timpul vizitând biserica din sat. Incredibil, la zece fix, Waldberg s-a întors în bar, unde a fost arestat de doi poliţişti pe biciclete.

— Parc-ar fi un scenariu pentru *Din nou, omul acela,* remarcă Godliman.

— Meier a fost descoperit câteva ore mai târziu. În următoarele săptămâni, au mai fost capturaţi încă unsprezece agenţi, majoritatea în decurs de câteva ore de la aterizarea pe solul britanic. Aproape toţi au fost condamnaţi la moarte.

— *Aproape* toţi? întrebă Godliman.

Terry îi explică:

— Da. Doi dintre ei au fost trimişi la secţia noastră B-l(a). Revin imediat la asta.

Alţii au aterizat în Irlanda. Unul dintre ei este Ernst Weber Drohl, un binecunoscut acrobat, care are doi copii nelegitimi acolo – a fost într-un turneu. „Cel mai puternic om din lume”. A fost arestat de Garde Siochana, amendat cu trei lire şi transferat la B-l(a).

Celălalt este Hermann Goetz, paraşutat din greşeală în Irlanda de Nord, în loc de Irlanda, răpit de IRA[14], a traversat înot Boyne, în indispensabili, şi până la urmă şi-a înghiţit

[14] Irish Republican Army – armata republicană nord-irlandeză (n.tr.).

pilula de otravă. Avea o lanternă ştanţată „Made in Dresden”.

— Dacă aceşti cârpaci sunt uşor de prins, spuse Terry, de ce apelăm la indivizi inteligenţi ca tine pentru a-i captura?

— Din două motive. Unu: nu avem cum să ştim pe câţi *nu* i-am capturat. Doi: important e ce facem cu cei pe care nu i-am spânzurat. Aici intervine în joc secţia B-l(a). Dar ca să înţelegi, trebuie să mă întorc în 1936.

Alfred George Owens era un inginer electronist, la o companie care obţinuse câteva contracte guvernamentale. În anii treizeci, el a vizitat Germania de câteva ori şi, din proprie iniţiativă, a furnizat Amiralităţii frânturi disparate de informaţii tehnice pe care le-a sustras de acolo. În cele din urmă, contraspionajul marinei l-a pasat la MI6, care a început să-l pregătească în calitate de agent. Cam în aceeaşi perioadă, a fost recrutat de Abwehr, aşa cum au aflat cei de la MI6 când i-au interceptat o scrisoare expediată la o adresă germană cunoscută.

În mod sigur, era un individ totalmente lipsit de loialitate; nu voia decât să fie spion. Noi l-am numit Snow[15]; nemţii îi spuneau Johnny.

În ianuarie 1939, Snow a primit o scrisoare cu instrucţiile de folosire pentru o staţie radio şi o chitanţă de la biroul de bagaje al gării Victoria.

A fost arestat la o zi după declanşarea războiului şi dus împreună cu staţia lui radio (pe care o ridicase de la gară,

[15] Zăpadă.

într-o valiză, când s-a prezentat cu chitanţa) la închisoarea Candsworth. A continuat să transmită la Hamburg, numai că acum toate mesajele îi erau dictate de secţia B-l(a) a MI5.

Abwehr-ul l-a pus în legătură cu alţi doi agenţi germani din Anglia, pe care i-am înhăţat imediat. Totodată, i-au mai trimis un cod şi o procedură radio detaliată, de o valoare inestimabilă.

Pe urmele lui Snow au călcat apoi Charlie, Rainbow[16], Summer[17], Biscuit şi, până la urmă, o adevărată mică armată de spioni toţi în contact permanent cu Canaris, controlaţi în totalitate de aparatul britanic de contraspionaj.

A fost momentul în care MI5 a început să întrezărească vag o perspectivă teribilă şi totodată tentantă: cu un dram de noroc, *puteau ajunge să controleze şi să manipuleze întreaga reţea germană de spionaj din Marea Britanie.*

Transformarea agenţilor capturaţi în agenţi dubli, în loc de a-i spânzura, are două avantaje esenţiale, îşi încheie Terry discursul. Dar fiind că inamicul îşi consideră spionii activi, nu are motive să îi înlocuiască cu alţii, care ar putea scăpa neprinşi. În plus, prin informaţiile transmise de spioni şefilor lor, fiind furnizate de *noi,* putem să înşelăm astfel inamicul şi să îi trimitem strategii pe piste false.

— Chestia asta nu-i aşa de simplă, spuse Godliman.

— Bineînţeles că nu, încuviinţă Terry, deschizând

---

[16] Curcubeu.

[17] Vară.

fereastra să iasă afară ceaţa de fum de ţigară şi de pipă. Pentru a funcţiona, sistemul trebuie să fie aproape complet. Căci dacă există un număr important de agenţi adevăraţi pe teritoriul nostru, informaţiile lor le-ar contrazice pe cele ale agenţilor dubli şi Abwehr-ul ar bănui că nu e lucru curat la mijloc.

— Pare a fi o treabă palpitantă, spuse Godliman. Pipa i se terminase.

Terry zâmbi pentru prima oară în dimineaţa aceea.

— Oamenii de aici îţi vor spune că e o muncă grea – ore lungi, încordare extremă, frustrare – dar, bineînţeles, e palpitant. Se uită la ceas. Acum aş vrea să-ţi prezint un membru tânăr şi inteligent din echipa mea. Am să te conduc până la biroul lui.

Ieşiră din încăpere, urcară câteva scări, apoi străbătură mai multe coridoare.

— Se numeşte Frederick Bloggs şi se supără dacă faci glume pe seama numelui, continuă Terry. L-am pescuit de la Scotland Yard – era inspector la Brigada Specială[18]. Dacă ai nevoie de braţe şi picioare zdravene, foloseşte-l. Bineînţeles, îi vei fi superior, dar eu n-aş face mare caz de asta – ăsta-i obiceiul pe-aici. De altfel, nici nu cred că mai era nevoie să-ţi spun.

Intrară într-o cameră mică, goală, care avea un perete orb. Nu avea covor. Pe perete era agăţată fotografia unei

---

[18] Departament al poliţiei britanice, însărcinat cu probleme de securitate politică (terorism, vizite oficiale, refugiaţi politici etc.) (n.tr.).

fete drăguţe, iar în cuierul pentru pălării atârna o pereche de cătuşe.

— Frederick Bloggs, Percival Godliman, spuse Terry. Am să vă las singuri.

Bărbatul din spatele biroului era blond, solid şi scund. „Probabil că abia a avut înălţimea pentru a fi primit în poliţie”, îşi spuse Godliman. Cravata îi stătea ca dracu’, dar avea o faţă deschisă, plăcută şi un zâmbet prietenos, precum şi o strângere de mână energică.

— Să-ţi spun o chestie, Percy – tocmai mă pregăteam s-o şterg acasă pentru masa de prânz. Hai şi tu cu mine. Soţia a pregătit nişte cârnaţi cu cartofi pai, o minune! (Avea un puternic accent cockney.)

Deşi cârnaţii cu cartofi pai nu erau tocmai mâncarea preferata a lui Godliman, plecă totuşi cu Frederick. Ieşiră în Trafalgar Square şi luară autobuzul spre Hocton. Bloggs îi mărturisi:

— M-am însurat cu o fată minunată, dar habar n-are să gătească. Mă omoară în fiecare zi cu cârnaţi cu cartofi pai.

Cartierul de Est londonez încă mai fumega din pricina raidului aerian din noaptea precedentă. Trecură pe lângă grupe de pompieri şi de voluntari care dădeau la o parte molozul, mânuiau furtunurile de apă peste incendiile aproape stinse şi degajau străzile de moloz. Văzură un bătrân care ieşea cu un preţios aparat de radio în braţe dintr-o casă pe jumătate dărâmată.

De dragul conversaţiei, Godliman spuse:

— Va să zică, vom prinde spioni împreună.

— Să vedem de ce suntem în stare, Percy.

Locuinţa lui Bloggs era o clădire cu trei dormitoare, lipită de altele identice cu ea. Grădiniţele înguste din faţă erau toate folosite pentru cultivarea legumelor. Doamna Bloggs era fata drăguţă din fotografia de pe peretele biroului. Arăta obosită.

— În timpul raidurilor, mergem cu ambulanţa. Nu-i aşa, iubito? se lăudă Bloggs.

Era mândru de ea. O chema Christine.

— În fiecare dimineaţă când vin acasă, mă întreb dacă o să mai găsesc clădirea în picioare, spuse ea.

— Bagă de seamă că nu de mine îşi face ea griji, ci de casă, glumi Bloggs.

Godliman ridică de pe cămin o medalie aşezată într-o casetă.

— Cum ai obţinut-o?

Christine îi explică:

— I-a luat puşca unei puşlamale care jefuia un post de poliţie.

— Straşnică pereche sunteţi voi doi, zise Godliman.

— Căsătorit, Percy? întrebă Bloggs.

— Văduv.

— Îmi pare rău.

— Soţia mea a murit de tuberculoză, în 1930. N-am avut copii.

— Deocamdată, nici noi, spuse Bloggs. Mai aşteptăm

până trece balamucul ăsta.

— Haide, Fred, nu-l mai plictisi pe dumnealui. Nu vezi că nu-l interesează? spuse Christine şi se duse la bucătărie.

Se aşezară să mănânce la masa pătrată din mijlocul camerei. Godliman era impresionat de acest cuplu şi de scena de familie, şi se pomeni gândindu-se la Eleanor. Asta nu era ceva obişnuit; de câţiva ani buni, rămăsese imun la sentimentalisme. Probabil că nervii se trezeau la viaţă iarăşi, în sfârşit. Ciudăţeniile războiului!

Christine gătea realmente oribil. Cârnaţii se arseseră. Bloggs îşi inundă porţia cu sos de tomate, iar Godliman îi urmă cu entuziasm exemplul.

Când se înapoiară la Whitehall, Bloggs îi arătă lui Godliman dosarul cu agenţii inamici neidentificaţi, despre care se credea că încă mai operează pe teritoriul britanic.

În privinţa acestor oameni, existau trei surse de informaţii. Prima era evidenţa imigranţilor de la Ministerul de Interne. De multă vreme, controlul paşapoartelor constituia o armă a contraspionajului britanic şi fusese întocmită o listă – care mergea înapoi în timp până la Primul Război Mondial – a străinilor care intraseră în ţară, dar nu o părăsiseră, nefiind înregistraţi nici la alte categorii, cum ar fi decese sau naturalizări. Când izbucnise războiul, toţi fuseseră aduşi în faţa tribunalelor, care îi împărţiseră în trei categorii. La început fuseseră internaţi în lagăre numai străinii din categoria A; dar în iulie 1940, în urma unor zvonuri panicarde răspândite de presă, fuseseră scoşi din

circulaţie şi cei din clasele B şi C. Rămăsese un număr mic de imigranţi care nu fuseseră localizaţi şi nu era greşit să se presupună că unii dintre ei erau spioni.

Actele referitoare la ei se aflau în dosarul lui Bloggs. A doua sursă erau transmisiunile radio. Secţia C a MI8 supraveghea pe timp de noapte spaţiul radio aerian, înregistra tot ce nu ştia sigur că îi aparţine şi trimitea materialele la Şcoala guvernamentală de Coduri şi Cifruri. Această instituţie, care fusese recent mutată din Londra, de pe Berkeley Street, într-o casă de ţară din Bletchley Park, nu era nicidecum o şcoală, ci o grupare de campioni de şah, muzicieni, matematicieni şi pasionaţi de rebus, adepţi ai credinţei că orice cod inventat de un om poate fi dezlegat de un altul. Semnalele emise de pe teritoriul insulele britanice şi care nu puteau fi atribuite nici unuia dintre serviciile de contraspionaj erau considerate ca fiind mesaje ale spionilor.

În dosarul lui Bloggs se aflau mesajele decodificate.

Ultima sursă o reprezentau agenţii dubli, dar aportul lor era mai mult de domeniul speranţei decât efectiv. Mesajele trimise către ei de Abwehr conţineau un avertisment privitor la sosirea mai multor agenţi şi demascau un spion rezident în teritoriu – doamna Matilda Krafft din Bournemouth, care îi trimisese lui Snow bani prin poştă şi care, prin urmare, fusese încarcerată la închisoarea Holloway. Numai că „dublii” nu fuseseră în măsură să dezvăluie identitatea sau domiciliul, poziţia spionilor

profesionişti, care acţionau eficient şi în linişte, mult mai preţioşi pentru un serviciu de contraspionaj. Indiciile nu lipseau – de exemplu, cineva adusese tocmai din Germania staţia radio a lui Snow şi o depusese la magazia de bagaje, de unde s-o poată prelua acesta. Dar fie Abwehr-ul, fie spionii înşişi, cu toţii erau precauţi pentru a nu se lăsa prinşi de agenţii dubli.

În orice caz, indiciile se aflau în dosar.

Se lucra la punerea la punct a altor surse; experţii se străduiau să îmbunătăţească metodele de triangulaţie (determinarea cu precizie a localizării surselor cu semnale radio); cei de la MI8 încercau să repună pe picioare reţelele de agenţi din Europa, îngropate sub tăvălugul armatelor hitleriste.

Puţinele informaţii obţinute pe această cale se aflau şi ele în dosarul lui Bloggs.

— Câteodată, te şi scoate din fire, îi spuse acesta lui Godliman. Ia uită-te la asta.

Scoase din dosar o lungă înregistrare radio despre planurile britanice de a trimite în Finlanda o forţă expediţionară.

— Asta a fost recepţionată pe la începutul anului. Informaţia e fără cusur. Încercau să-l localizeze când, fără niciun motiv aparent, s-a întrerupt la mijlocul mesajului – probabil a fost întrerupt. A reluat transmisia câteva minute mai târziu, dar a terminat înainte ca oamenii noştri să-l descopere.

— Asta ce e? întrebă Godliman. „Salutări lui Willi”?

— Ei da, ăsta-i un amănunt important, spuse Bloggs. Devenise entuziasmat. Uite aici o copie a unui alt mesaj, foarte recent. Uite: „Salutări lui Willi”. De data asta a fost un răspuns, îi este adresat lui Die Nadei.

— Acul.

— Tipul ăsta e un profesionist. Studiază-i mesajul: succint, economic, dar detaliat şi fără nicio ambiguitate.

Godliman cercetă fragmentul din cel de-al doilea mesaj.

— Pare să aibă ca subiect efectele bombardamentelor.

— E clar că s-a plimbat prin East End. Îţi spun eu, e un profesionist.

— Ce altceva mai ştim despre Die Nadei?

Expresia de înflăcărare tinerească a lui Bloggs se risipi urgent.

— Mă tem că doar atât.

— Numele lui conspirativ este Die Nadei, semnează cu „Salutări lui Willi” şi transmite informaţii corecte – şi doar atât?

— Cam aşa ceva.

Godliman se rezemă de marginea biroului şi privi pe fereastră. Pe zidul clădirii de vizavi, sub un pervaz de fereastră ornat, observă cuibul unui lăstun.

— Ce şanse avem să-l prindem, cu informaţiile astea?

Bloggs săltă din umeri:

— Cu informaţiile astea, absolut niciuna.

CAPITOLUL 5

De bună seamă că pentru asemenea ţinuturi a fost inventat cuvântul „sumbru”.

Insula este o îngrămădire stâncoasă în forma literei J, ce se ridică mohorâtă din apele Mării Nordului. Pe hartă, arată precum jumătatea superioară a unui baston frânt în două, paralelă cu ecuatorul, dar mult, mult mai la nord. Curbura mânerului este îndreptată spre Aberdeen, în vreme ce ruptura neregulată e orientată ameninţător către îndepărtata Danemarcă. Are o lungime de şaptesprezece kilometri.

Pe mai toată lungimea coastei, faleza se înalţă abrupt din apele reci ale mării, fără medierea plăcută a vreunei plaje. Valurile izbesc stâncile cu o furie neputincioasă, însă, de zece mii de ani, insula ignoră neclintită acest acces prelungit de furie.

În cupa literei J marea este mai liniştită, ea asigurându-şi aici o primire mai plăcută. Mareele au adunat în această porţiune atât de mult nisip, alge, material lemnos, pietriş şi cochilii de scoici, încât acum, între baza falezei şi marginea apei, se ridică o semilună care seamănă îndeaproape cu o porţiune de uscat, alcătuind un soi de plajă.

În fiecare vară, vegetaţia de pe creasta falezei risipeşte pe plajă o mână de seminţe, aşa cum un bogătaş ar arunca

unui cerşetor nişte mărunţiş. Dacă iarna e blândă şi primăvara soseşte de timpuriu, unele dintre seminţe prind rădăcini firave. Acestea nu sunt însă niciodată atât de viguroase încât să înflorească şi să-şi răspândească propriile seminţe, aşa încât, an după an, plaja trăieşte din pomană.

Pe porţiunea uscată a insulei, pe care faleza o adăposteşte de mânia mării, cresc şi se înmulţesc reprezentantele vegetaţiei. Poţi întâlni mai ales iarbă sălbatică, dar care abia dacă poate hrăni câteva oi scheletice, dar este îndeajuns de puternică încât să asigure aderenţa dintre stratul superficial de sol fertil şi roca de bază a insulei. Mai sunt şi câteva tufişuri, toate pline de ţepi, care asigură adăposturi pentru iepuri, precum şi o barieră de conifere ce înfruntă cu curaj furiile vântului, pe coasta dealului dinspre marginea estică a insulei.

Porţiunea de uscat mai înaltă se află sub stăpânirea bălăriilor. La fiecare câţiva ani, omul – ei da, trăieşte şi un om aici – dă foc buruienilor, şi astfel iarba urcă pe povârnişuri, iar oile pot paşte şi aici. Dar, după un timp, bălăriile se întorc, Dumnezeu ştie de unde, gonind oile, până când omul le dă foc iarăşi.

Iepurii sunt aici pentru că s-au născut aici; oile sunt aici pentru că au fost aduse aici; dar păsările trăiesc aici pentru că le place. Sunt cu sutele de mii: fluierari cu picioare lungi, fluierând piip-piip-piip atunci când se ridică în zbor şi pipipi-pi când coboară în picaj, asemenea unui Spitfire atacând un

Messerschmidt, venind din direcţia soarelui; cristei, pe care omul îi vede arareori, dar ştie că există, căci ţipetele lor îl ţin treaz noaptea; corbi, ciori şi pescăruşi cu trei degete, precum şi *nenumăraţi* pescăruşi. Alături de o pereche de acvile de munte, asupra cărora omul trage cu puşca atunci când le vede, pentru că ştie – orice i-ar spune naturaliştii şi experţii din Edinburgh – că acestea nu se mulţumesc niciodată cu leşurile mieilor morţi, atacându-i deopotrivă şi pe cei vii.

Musafirul cel mai statornic al insulei e vântul. El soseşte mai ales dinspre nord-est, din ţinuturile cu adevărat reci, stăpânite de fiorduri, gheţari şi aisberguri; adesea aduce cu el cadouri deloc bine-venite, ca zăpada, ploaia şi o ceaţă rece, rece de tot; alteori, vine cu mâna goală, doar aşa, ca să urle, să chinuie şi să facă tărăboi, smulgând tufişurile, îndoind copacii şi biciuind oceanul, şi aşa neliniştit, ducându-l spre paroxismul unei furii spumegânde. N-are pic de odihnă vântul ăsta, şi tocmai în asta constă greşeala lui. Dacă ar veni doar din când în când, ar putea lua prin surprindere insula, provocându-i cu adevărat pagube. Dar, întrucât el este aici aproape tot timpul, insula a învăţat să se apere. Plantele îşi înfig rădăcini zdravene în sol, iepurii se adăpostesc în adâncul tufişurilor, copacii aşteaptă cu spinările gata încovoiate să fie biciuiţi, păsările îşi fac cuiburile pe stâncile adăpostite, iar locuinţa omului este scundă şi solid construită, cu o pricepere care dovedeşte cunoaşterea acestui vânt de demult.

Casa este clădită din lespezi şi pietre mari, cenuşii, de culoarea mării. Are ferestre mici, uşi etanşe şi un horn cu apărătoare pentru vânt. Clădirea se înalţă în vârful dealului din marginea estică a insulei, aproape de ciotul făcut ţăndări al bastonului rupt. Străjuieşte culmea dealului, sfidând vântul şi ploaia, nu dintr-o bravură ostentativă, ci pentru ca omul să-şi poată supraveghea oile.

În celălalt capăt al insulei, la şaptesprezece kilometri depărtare şi aproape de imitaţia de plajă, se mai află o casă, foarte asemănătoare. Cândva, acolo a mai locuit cineva, închipuindu-şi că e mai inteligent decât insula, a crezut că poate cultiva ovăz şi cartofi şi că poate creşte câteva vite. S-a războit trei ani cu vântul, cu frigul şi cu pământul, până când a recunoscut că greşise. Când a plecat, nimeni nu s-a arătat dornic să-i cumpere casa.

Acesta este un ţinut aspru. Aici nu supravieţuiesc decât cei puternici: stâncile dure, iarba sălbatică, oile rezistente, păsările sălbatice, casele solide şi oamenii zdraveni.

De bună seamă că pentru asemenea ţinuturi a fost inventat cuvântul „sumbru”.

— Se numeşte Insula Furtunilor, spuse Alfred Rose. Cred că o să vă placă aici.

David şi Lucy Rose se aflau pe prova şalupei de pescuit, privind în largul apei agitate. Era o zi minunată de noiembrie, senină şi uscată, în ciuda vântului răcoros. Lumina palidă a soarelui scânteia pe crestele valurilor mici.

— Am cumpărat-o în 1926, continuă domnul Rose senior,

când ne temeam că va izbucni o revoluţie şi vom avea nevoie de un loc în caze să ne ascundem de clasa muncitoare – e locul ideal pentru convalescenţă.

Lucy avea senzaţia că socrul ei era suspect de entuziasmat, dar fu nevoită să admită că arăta minunat: totul era natural, proaspăt şi în bătaia vântului. Iar această mutare era întru totul justificată. Trebuiau să plece de lângă părinţii lor, pentru a-şi începe viaţa de proaspăt căsătoriţi; şi nu avea niciun sens să se mute într-un oraş, ca să fie bombardaţi, mai ales că niciunul din ei nu era în măsură să dea cuiva o mână de ajutor; iar când tatăl lui David le dezvăluise că deţinea o insulă în largul coastelor Scoţiei, părea prea frumos ca să fie adevărat.

— Şi oile sunt ale mele, spuse domnul Rose tatăl. În fiecare primăvară sunt tunse, iar veniturile obţinute din vânzarea lânii abia acoperă salariul lui Tom McAvity. Bătrânul Tom este păstorul.

— Câţi ani are? întrebă Lucy.

— Păi, Dumnezeu ştie, trebuie să aibă... ăă... vreo şaptezeci de ani.

— Cred că-i cam excentric, presupuse Lucy.

Şalupa pătrunsese în golf şi pe chei se zăreau două siluete: un bărbat şi un câine.

— Excentric, zici? Păi, nu mai mult decât ai fi şi tu dacă ai trăi singură douăzeci de ani. Vorbeşte cu câinele lui.

Lucy se adresă comandantului micului vas:

— Cât de des faceţi drumul ăsta?

— Păi, o dată la două săptămâni, doamnă. Îi aduc lui Tom târguielile, ceea ce nu-i cine ştie ce, şi poşta, care-i şi mai puţină. N-aveţi decât să-mi daţi lista, de câte ori vin, şi dacă se găseşte ce doriţi la Aberdeen, vă aduc.

Opri motorul şi-i aruncă lui Tom parâma. Cuprins de agitaţie, câinele lătră şi prinse a se învârti în cerc, în jurul cozii. Lucy puse piciorul pe marginea bărcii şi sări pe chei.

Tom îi strânse mâna. Avea faţa tăbăcită şi o pipă uriaşă, cu capac. Era mai scund decât ea, dar lat în umeri, şi arăta ridicol de sănătos. Purta cea mai păroasă haină de tweed pe care Lucy o văzuse vreodată şi un pulover împletit din lână, lucrat de bună seamă de vreo soră mai în vârstă. La acestea se adăugau o şapcă în carouri şi bocanci de armată. Avea un nas imens, roşu şi împânzit de vinişoare.

— Încântat să vă cunosc, spuse el politicos, de parcă Lucy ar fi fost al nouălea musafir din ziua aceea şi nu prima faţă omenească pe care o vedea după paisprezece zile.

— Ţine colea, Tom, zise căpitanul, întinzându-i două cutii de carton. De data asta, nu ţi-am găsit ouă, dar ai o scrisoare din Devon.

— Trebuie să fie de la nepoată-mea.

Asta explică provenienţa puloverului”, îşi spuse Lucy.

David era încă în şalupă. Căpitanul se duse în spatele lui şi întrebă:

— Sunteţi gata?

Tom şi Rose senior se aplecară ca să ajute şi, împreună, cei trei bărbaţi ridicară pe chei scaunul cu rotile al lui

David.

— Dacă nu plec acum, va trebui să aştept două săptămâni până la cursa următoare, spuse Alfred Rose cu un zâmbet. Casele au fost aranjate destul de drăguţ, o să vedeţi. Toate lucrurile v-au fost aduse acolo. Tom o să vă arate unde se află. O sărută pe Lucy, îl strânse pe David de umăr şi scutură mâna lui Tom. Staţi aici împreună şi odihniţi-vă câteva luni, până vă înzdrăveniţi întru totul, şi pe urmă întoarceţi-vă; pe amândoi vă aşteaptă misiuni de război importante.

Nu aveau să se mai întoarcă. Lucy ştia prea bine, cel puţin până nu se termină războiul. Dar despre asta nu vorbise cu nimeni.

Alfred Rose se urcă din nou în şalupă, care se îndepărtă de mal, cotind într-un arc de cerc strâns. Lucy le făcu semn de rămas-bun cu mâna, până când micul vas dispăru după promontoriu.

Tom porni să împingă scaunul lui David, astfel că Lucy îi căra cumpărăturile. Între capătul dinspre uscat al debarcaderului şi creasta falezei se afla o rampă lungă, îngustă şi abruptă, care se ridica deasupra plajei ca o punte. Lui Lucy i-ar fi venit greu să ajungă cu scaunul până sus, dar Tom se descurcă fără prea mare efort.

Căsuţa era fără cusur.

Era mică şi cenuşie, adăpostită de bătaia vântului de o ridicătură nu prea mare de pământ. Toată lemnăria fusese de curând vopsită şi un tufiş de măceş străjuia treptele de

la intrare. Vântul risipea degrabă vălătucii de fum ce se ridicau pe coş. Ferestrele micuţe dădeau spre golf.

— Îmi place! afirmă Lucy.

Interiorul fusese curăţat, aerisit şi zugrăvit proaspăt, iar pe pardoseala de piatră erau aşternute covoare groase. Construcţia avea patru încăperi: la parter, o bucătărie modernizată şi o sufragerie cu un cămin de piatră; la etaj, două dormitoare. Una dintre extremităţile clădirii fusese amenajată cu grijă, pentru amplasarea instalaţiilor sanitare moderne, cu o baie la etaj şi o prelungire a bucătăriei dedesubt.

Hainele le fuseseră aşezate în şifoniere. În baie se găseau prosoape, iar în bucătărie, alimente.

— În hambar e ceva pe care trebuie să vi-l arăt, spuse Tom.

Era un şopron, nu un hambar, ascuns în spatele casei, şi înăuntru se afla un jeep nou-nouţ.

— Domnul Rose mi-a spus că a fost adaptat special pentru ca tânărul domn Rose să-l poată conduce, spuse Tom. Are schimbător de viteze automat, iar acceleraţia şi frâna sunt acţionate manual. Aşa mi-a spus dumnealui.

Părea să repete vorbele papagaliceşte, de parcă n-ar fi avut habar ce sunt alea frâne, acceleraţie, cutie de viteze.

— Nu-i aşa că-i grozav, David? spuse Lucy.

— Nemaipomenit! Dar unde crezi c-am să mă duc cu el?

— Oricând sunteţi bine-veniţi să-mi faceţi o vizită, să fumăm împreună un tutun şi să bem un strop de whisky. De

multă vreme aşteptam să am şi eu, din nou, nişte vecini.

— Îţi mulţumim, spuse Lucy.

— Ăsta de-aici e generatorul, explică Tom întorcându-se şi arătând cu degetul. Şi eu am unul la fel. Se alimentează cu combustibil pe aici. Dă curent alternativ.

— Ciudat – generatoarele mici funcţionează de regulă cu curent continuu, spuse David.

— Aşa-i. Nu prea ştiu eu care-i diferenţa, da mi-au zis că ăsta-i mai sigur.

— Exact. Ăsta, dacă te curentează, te-aruncă cât colo, pe când curentul continuu te-ar omorî.

Se înapoiară în casă. Tom zise:

— Păi, acuma dumneavoastră trebuie să vă aranjaţi lucrurile, iar eu trebuie să mă-ngrijesc de oi, aşa că vă zic ziua bună. A! Era să uit – în caz de urgenţă, pot să iau legătura cu uscatul, prin radio.

David îşi arătă surprinderea:

— Cum aşa? Ai o staţie radio?

— Da, domnule, răspunse Tom cu mândrie. Fac parte din Corpul de observatori ai armatei şi am misiunea să depistez aviaţia inamică.

— Şi, ai depistat până acum vreun avion? întrebă David.

Lucy îşi arătă din priviri reproşul pentru nuanţa de sarcasm din vocea lui David, dar Tom păru să nu fi sesizat nimic:

— Până acum, niciunul, replică el.

— Cred că te distrezi de minune.

După ce Tom plecă, Lucy comentă:

— Nu vrea decât să-şi facă datoria.

— Sunt o mulţime de alţi oameni care *ar vrea* să-şi facă datoria, replică David.

„Tocmai ăsta, reflectă Lucy, e necazul”. Abandonă subiectul şi-şi conduse soţul invalid în noul lor cămin.

Când Lucy fusese invitată să-i facă o vizită medicului psihiatru al spitalului, presupusese de îndată că David suferise o afecţiune cerebrală.

— Singurul lucru în neregulă cu capul lui este o vânătaie dezagreabilă pe tâmpla stângă, îi spusese psihiatra. În tot cazul, pierderea ambelor picioare reprezintă o traumă şi este imposibil de prezis cât de mult îi va afecta starea psihică. Îşi dorea mult să devină pilot?

Lucy chibzui înainte de a-i răspunde:

— Îi era teamă, dar cu toate acestea, am impresia că-şi dorea tare mult.

— În cazul ăsta, va avea nevoie de toată alinarea şi sprijinul pe care i le puteţi oferi. Şi de răbdare, în acelaşi timp. Un lucru pe care-l putem prezice este că, o vreme, va fi irascibil şi plin de resentimente. Are nevoie de odihnă şi de dragoste.

Cu toate acestea, în primele luni petrecute pe insulă, David nu păru să aibă nevoie nici de una, nici de alta. Nu a făcut dragoste cu ea, aşteptând probabil să i se vindece complet rănile. Dar nici odihnă n-a avut. S-a ambalat în treburile legate de îngrijirea oilor, străbătând insula în lung

şi în lat cu jeepul în care îşi punea la spate scaunul cu rotile. A construit garduri de-a lungul porţiunilor înşelătoare ale falezei, a tras cu puşca în vulturi, l-a ajutat pe Tom să dreseze un câine tânăr, când Betsy a început să dea semne de orbire, şi s-a ocupat de arderea buruienilor; iar primăvara, în fiecare noapte, se ducea să ajute oile să fete. Într-o zi, a doborât un pin bătrân de lângă casa lui Tom şi şi-a petrecut două săptămâni cojindu-l, despicându-l şi tăindu-l în buşteni de mărime potrivită, pe care i-a transportat acasă, pentru lemne de foc. Devenise foarte pasionat de munca manuală grea. Învăţase să se prindă strâns cu curelele de scaun, ca să-şi ancoreze corpul în timp ce mânuia securea sau maiul. Îşi cioplise o pereche de măciuci de gimnastică şi exersa cu ele ore în şir, atunci când Tom nu găsea să-i dea nimic de făcut. Muşchii de pe braţe şi tors deveniseră aproape groteşti, precum cei ai campionilor de culturism.

Lucy nu era nefericită din cauza asta. Se temuse că va sta ziua-ntreagă lângă foc, gândindu-se la ghinionul avut. Felul în care David muncea era întrucâtva îngrijorător, obsesiv, dar cel puţin nu stătea degeaba.

Îi vorbi despre copil cu ocazia Crăciunului.

Dimineaţa, Lucy îi făcu în dar o drujbă pe benzină, iar el îi dărui un cupon de mătase. Tom veni la ei seara, la cină, şi mâncară o gâscă sălbatică împuşcată de el. După ceai, David îl duse pe păstor acasă cu maşina, iar când se întoarse, Lucy desfăcu o sticlă de coniac.

După care îi spuse:

— Mai am un cadou pentru tine, dar până în mai n-ai să poţi să vezi despre ce-i vorba.

— Ce Dumnezeu tot vorbeşti acolo? întrebă el, râzând. Ia zi, cât ai băut din sticla asta cât am fost plecat?

— Sunt însărcinată.

El o privi fix şi dintr-odată toată veselia i se risipi.

— Dumnezeule, fir-ar să fie, asta ne mai lipsea!

— David!

— Pentru numele lui Dumnezeu... când dracu' s-a întâmplat?

— Asta nici nu e aşa greu de dedus, nu crezi? Cu siguranţă cu o săptămână înainte de nuntă. E un miracol că a supravieţuit accidentului.

— Ai fost la vreun doctor?

— Păi, când?

— Şi atunci, de unde ştii aşa sigur?

— Ei, haide, David, nu fi caraghios. Ştiu sigur, pentru că nu mi-a mai venit ciclul, mă dor sfârcurile, dimineaţa vomit şi m-am îngrăşat în talie cu zece centimetri. Dacă ai fi avut ochi şi pentru mine, atunci şi *tu* ai fi ştiut, cu siguranţă.

— Bine, bine.

— Da ce se întâmplă cu tine? Ar fi trebuit să fii emoţionat.

— Da, sigur. Poate că voi avea un fiu şi pe urmă o să mergem împreună să ne plimbăm şi să jucăm fotbal, iar el va creşte mare dorindu-şi să semene cu tatăl său, eroul de

război, o caricatură nenorocită şi oloagă?

— Of, David. David, şopti ea, îngenunchind în faţa scaunului cu rotile. Nu gândi astfel, David. Te va respecta şi te va admira pentru că ai avut puterea să revii la viaţă şi să munceşti cât doi, din scaunul ăsta, purtându-ţi suferinţa cu demnitate şi optimism şi...

— Ia nu-mi mai vorbi cu atâta condescendenţă, se răsti el. Parc-ai fi un preot făţarnic.

Ea se ridică în picioare.

— Atunci, nici tu nu te mai purta de parcă eu aş fi vinovată. Unii oameni se mai şi feresc de pericole, să ştii.

— Nu şi de camioanele invizibile, pe timp de camuflaj.

Amândoi îşi dădură seama că dialogul devenise penibil, şi Lucy nu mai spuse nimic. Însăşi ideea de a mai continua sărbătorirea Crăciunului devenise acum teribil de răsuflată. Bucăţelele de hârtie colorată de pe pereţi, pomul împodobit din colţul camerei, resturile de gâscă din bucătărie – nimic nu mai părea să aibă vreo legătură cu viaţa ei. Începu să se întrebe ce făcea ea pe această insulă sumbră, cu un bărbat care părea să nu o mai iubească, purtând în pântece un copil, pe care el nu-l dorea. Ce o împiedica să... – de ce nu? – ei bine, ar putea... Şi, deodată, îşi dădu seama că nu avea unde să se mai ducă, nu era nimic de făcut cu viaţa ei şi nu mai putea fi decât doamna David Rose.

În cele din urmă, David decise:

— Eu mă duc să mă culc.

Îşi dirijă singur scaunul până în hol, se dădu jos din el şi

se târî pe scări, mergând cu spatele înainte. Ea îl auzi râcâind pe podea, auzi arcurile scârţâind când el se căţără în pat, apoi cum îşi aruncă hainele într-un colţ al camerei şi, în sfârşit, gemetele finale ale arcurilor, în timp ce se întindea şi trăgea păturile peste el.

Cu toate astea, era hotărâtă să nu plângă.

Se uită la sticla de coniac şi-şi spuse: „Dacă beau tot coniacul ăsta şi fac o baie fierbinte, poate că până dimineaţă scap de sarcină”.

Se gândi la asta un timp îndelungat, până când ajunse la concluzia că o viaţă fără David, fără insulă şi fără copil ar fi şi mai rea, pentru că ar fi o viaţă pustie.

Astfel încât nu plânse, nu bău coniacul şi nici nu părăsi insula; în loc de asta, se duse în dormitor, se întinse în pat, rămânând trează lângă soţul ei adormit, ascultând vântul şi încercând să nu se mai gândească la nimic, până când pescăruşii începură să ţipe şi zorii cenuşii şi ploioase se întinseră peste Marea Nordului, umplând camera cu o lumină palidă *şi* rece; abia atunci adormi.

În timpul primăverii, pogorî asupra ei un soi de pace, de parcă toate ameninţările ar fi fost amânate până după naştere. Când zăpada din februarie se topi, Lucy plantă flori şi legume pe peticul de pământ dintre uşa bucătăriei şi şopron, nefiind convinsă cu adevărat că aveau să crească. Făcu o curăţenie temeinică prin toată casa şi-i spuse lui David că, dacă avea de gând să mai facă aşa ceva până în august, va trebui să se descurce singur. Îi scrise mamei

sale, comandă scutece şi împleti o mulţime de lucruşoare. Părinţi i-au sugerat să vină acasă pentru a naşte, dar ea ştia – se temea – că dacă se va duce, nu se va mai întoarce. Făcu plimbări lungi prin zonele acoperite de arbuşti, cu o carte despre păsări sub braţ, până când, din cauza creşterii în greutate, nu mai putu să meargă atât de departe. Ascunse sticla de coniac într-un dulap în care David nu umbla niciodată şi, ori de câte ori se simţea deprimată, se ducea să se uite la sticlă, ca să-şi aducă aminte ce fusese cât pe-aci să facă.

Cu trei săptămâni înainte de împlinirea sorocului se duse cu şalupa la Aberdeen. David şi Tom i-au făcut cu mâna de pe debarcader. Marea era atât de agitată, încât şi ea, şi căpitanul se temeau să nu nască înainte de a ajunge pe uscat. Se internă la spitalul din Aberdeen şi, patru săptămâni mai târziu, aducea copilul acasă, cu aceeaşi şalupă.

David habar n-a avut despre toate astea. Era convins, se pare, că femeile nasc la fel de uşor ca şi oile, remarcă ea. Nu ştia nimic despre durerile contracţiilor, despre acea oribilă şi insuportabilă dilatare, despre durerea de după aceea şi nici despre infirmierele despotice şi atotştiutoare, care nu te lăsau să-ţi atingi copilul pentru că nu erai energică, eficientă, îndemânatică şi sterilă ca ele; el te-a văzut plecând gravidă şi întorcându-te cu acest copil minunat, sănătos şi înfăşat în alb, zicând: „O să-i spunem Jonathan”.

La asta au adăugat Alfred, după tatăl lui David, Malcolm, după tatăl lui Lucy, şi Thomas, după bătrânul Tom, dar îl numeau Jo, căci era prea mic pentru Jonathan, ca să nu mai vorbim de Jonathan Alfred Malcolm Thomas Rose. David învăţă să-l hrănească încet cu biberonul, să-l ajute să elimine aerul şi să-i schimbe scutecele, ba chiar îl şi legăna în poală când şi când, dar se arăta faţă de copil distant, neimplicat; se purta cu el de parcă ar fi îndeplinit o sarcină, copilul nu însemna pentru el acelaşi lucru ca pentru Lucy. Tom era mai apropiat de micul Jo decât David. Lucy nu îl lăsa să fumeze în camera copilului, astfel că bătrânul flăcău îşi vâra în buzunar pipa lui uriaşă din lemn de măceş şi, ore în şir, gângurea către micuţ, îl privea cum dă din picioruşe sau o ajuta pe Lucy să-l îmbăieze. Cu tact, Lucy îi atrase atenţia că s-ar putea să neglijeze oile. Tom îi răspunse că oile nu aveau nevoie să fie supravegheate când păşteau – mai bine se uita la Jo când se hrănea. Îi ciopli din lemn o zornăitoare pe care o umplu cu pietricele rotunde şi a fost peste măsură de bucuros când Jo a apucat-o şi a scuturat-o, de prima oară, fără să-i arate nimeni.

David şi Lucy continuau să nu facă dragoste.

Mai întâi fusese accidentul lui, apoi ea a fost gravidă şi pe urmă a urmat convalescenţa de după naştere; dar acum motivele se epuizaseră.

Într-o seară, îi spuse.

— Am revenit la normal.

— Ce vrei să spui?

— Păi, după naştere. Corpul s-a însănătoşit. M-am vindecat.

— Ah, înţeleg. Păi, e bine.

Avea grijă să meargă împreună la culcare, astfel încât să o poată vedea dezbrăcându-se, dar el se întorcea mereu cu spatele.

Cum stăteau lungiţi în pat, moţăind, ea se mişca astfel încât fie mâna, fie coapsa sau sânii ei să se frece de el, o invitaţie întâmplătoare, dar străvezie. Niciun răspuns.

Era ferm convinsă că nimic nu era în neregulă cu ea. Nu era o nimfomană – nu voia pur şi simplu sex, ea dorea să facă dragoste cu David. Era sigură că, chiar dacă pe insulă ar mai fi trăit şi un alt bărbat sub şaptezeci de ani, nu ar fi fost ispitită. Nu era o târfă înfometată de sex, era o soţie înfometată de dragoste.

Momentul critic a venit într-una din nopţile în care stăteau lungiţi pe spate, unul lângă celălalt, amândoi treji, ascultând vântul de afară şi micile sunete scoase de Jo, din camera alăturată. Lucy avu senzaţia că sosise momentul ca el, fie să facă totuşi ce trebuia să facă, fie să-i explice motivul refuzului. Ea gândea că el va evita subiectul până când ea îl va obliga să-l abordeze, şi că putea foarte bine să-l oblige chiar acum.

Aşa încât, îşi trecu braţul peste coapsele lui, deschizând gura să vorbească – şi aproape că ţipă când descoperi cu uimire că David avea o erecţie. Deci, putea s-o facă! Şi era dornic s-o facă, altfel de ce... şi mâna i se apropie

triumfătoare de dovada dorinţei lui. Se dădu mai aproape de el, oftând:

— David...

El spuse:

— Of, Doamne Dumnezeule! şi o apucă de încheietură, îndepărtându-i mâna şi întorcându-se cu spatele la ea.

De data asta însă, n-avea de gând să accepte această umilinţă într-o tăcere spăşită.

— De ce nu vrei, David?

— Iisuse Hristoase!

El dădu la o parte păturile, coborî din pat, luă cu o mână plapuma de puf şi începu să se târască înspre uşă.

Lucy se ridică în pat şi ţipă la el:

— De ce nu?

Jo începu să plângă.

David trase de cracii goi pe dinăuntru ai pantalonilor de pijama, arătă către pielea zbârcită şi albă de pe cioturile picioarelor şi spuse:

— Uite de ce nu! Uite de ce nu!

Şi se duse jos, să se culce pe canapea, iar Lucy merse în dormitorul alăturat ca să-l liniştească pe Jo.

Îi trebui mult timp ca să-l adoarmă la loc pe copil, probabil pentru că ea însăşi ar fi avut nevoie de cineva care s-o aline. Copilul îi simţea gustul lacrimilor de pe obraz, şi ea se întrebă dacă avea habar de înţelesul lor – oare nu lacrimile reprezintă unul dintre primele lucruri pe care un sugar ajunge să le înţeleagă? Nu se simţea în stare să-i

cânte ceva, nici săi murmure cuvinte de alinare; astfel încât, îl ţinu strâns în braţe şi îl legănă. Şi abia când *el* o linişti pe *ea* cu apropierea lui caldă, adormi în braţele ei.

După ce îl puse în pătuţ, rămase un timp să-l vegheze. Nu avea niciun rost să încerce să adoarmă. Îl auzea pe David sforăind profund în sufragerie – era nevoie să ia somnifere puternice, altfel vechea durere l-ar fi ţinut treaz. Lucy simţea nevoia să plece de lângă el, undeva unde să nu-l mai vadă şi să nu-l mai audă, şi unde să nu o poată găsi, chiar de-ar fi vrut, preţ de câteva ore. Îşi puse pantalonii şi un pulover, o haină şi cizmele, coborî scările şi se furişă afară.

Era o ceaţă umedă şi cumplit de rece, agitată de vârtejuri, o adevărată „specialitate a casei” pentru insulă. Îşi ridică gulerul paltonului, se gândi o clipă să se întoarcă să-şi ia un fular şi apoi se răzgândi. Păşi pe cărarea noroioasă, binecuvântând muşcătura aspră a frigului umed, uşorul frison îndepărtându-i gândul de la rana adâncă din sufletul ei.

Ajunse la marginea falezei şi coborî atentă rampa îngustă şi abruptă, călcând cu grijă pe scândurile alunecoase. Ajunsă jos, sări pe nisip şi se apropie de apa mării.

Vântul şi apa îşi continuau cearta lor perpetuă, vântul năpustindu-se asupra valurilor ca să le hărţuiască, iar marea şuierând şi spumegând în timp ce se izbea de uscat, trăind condamnarea aceasta la o veşnică dispută.

Lucy păşi pe plaja cu nisip aspru, lăsând zgomotul şi

răcoarea să-i limpezească gândurile. Merse până când plaja se termină brusc într-un punct în care marea întâlnea faleza, se întoarse şi o luă înapoi. Toată noaptea se plimbă pe ţărm. Spre dimineaţă, un gând nepoftit îi veni în minte: „Aşa înţelege el să fie tare”.

Formulat astfel, gândul nu-i fu de prea mare ajutor, şi-şi păstră semnificaţia nepătrunsă, ca într-un pumn strâns. Dar, după ce se strădui un timp, pumnul se deschise, dând la iveală o mică perlă de înţelepciune, adăpostită în palmă – probabil că răceala lui David faţă de ea însemna acelaşi lucru cu tăiatul copacilor, cu dezbrăcatul de unul singur, cu conducerea jeepului, cu antrenamentele fizice şi cu revenirea la viaţă, pe această insulă rece şi aspră din Marea Nordului...

Ori, cum spusese el? „... tatăl său, eroul de război, o caricatură nenorocită şi oloagă...” El avea ceva de dovedit, ceva care ar fi sunat de-a dreptul banal dacă ar fi fost exprimat în cuvinte, ceva ce ar fi putut înfăptui ca pilot de vânătoare, dar pe care acum trebuia să-l facă doar cu ajutorul copacilor, al gardurilor, al măciucilor de gimnastică şi al scaunului cu rotile. Ei nu-i dădea voie să treacă peste această încercare cu bine, iar el voia să fie în stare să spună: „Aş fi putut să trec oricum cu bine testul ăsta, dar ia *uitaţi-vă* cât sufăr”.

Era o nedreptate crudă, strigătoare la cer: suportase plin de curaj rănile, nu putea să se mândrească însă cu ele. Dacă un Messeschmidt l-ar fi lăsat fără picioare, scaunul cu

rotile ar fi fost ca o medalie, ca un însemn al curajului. Dar aşa, toată viaţa lui va fi nevoit să spună: „S-a întâmplat în timpul războiului... dar nu, nu am participat la nicio acţiune, a fost un accident de automobil, terminasem antrenamentele şi chiar a doua zi urma să plec în luptă, îmi văzusem eretele, era o frumuseţe, şi...”

Da, aşa înţelegea el să fie tare. Şi, poate că şi ea era în stare să fie puternică. Poate că va reuşi să dreagă cât de cât dezastrul vieţii sale. Cândva, David fusese bun, tandru şi iubitor, iar ea trebuia să înveţe acum să aştepte răbdătoare, în timp ce el se lupta să devină din nou bărbatul întreg de altă dată. Trebuia să-şi găsească noi speranţe, ţeluri noi pentru care să trăiască. Alte femei găsiseră tăria să lupte cu durerile cumplite provocate de pierderile suferite de casele distruse de bombardament, de soţii capturaţi ca prizonieri de război.

Ridică de jos o piatră, îşi trase braţul înapoi şi o aruncă în mare cu toată puterea. Nu o văzu şi nici nu o auzi căzând; poate că a dispărut pentru totdeauna, învârtindu-se în jurul Pământului, ca un satelit din poveştile despre spaţiul cosmic.

Strigă:

— Şi eu pot să fiu tare, fir-ar să fie!

Apoi se întoarse spre ţărm şi începu să urce rampa către casă. Se apropia ora pentru prima masă a lui Jo.

CAPITOLUL 6

De afară, arăta ca o vilă şi, până la un punct, chiar asta şi era: o casă mare, înconjurată de un parc, dintr-un orăşel plin de verdeaţă. Wohidorf, situat în apropierea cartierului nordic al metropolei Hamburg. Putea fi locuinţa unui proprietar de mine, a unui importator prosper sau a unui industriaş, De fapt, era proprietatea Abwehr-ului.

Îşi datora soarta climei – nu de aici, ci de la 3.200 de kilometri depărtare, spre sud-est, mai exact de Berlin, unde condiţiile atmosferice erau inadecvate pentru comunicaţiile radio cu Anglia.

Era, aşadar, vilă numai până la nivelul solului. Dedesubt, se aflau două imense adăposturi betonate şi echipament radio în valoare de mai multe milioane de *reichsmarks.* Sistemele electronice fuseseră puse la punct de maiorul Werner Trautmann, care-şi cunoştea meseria. Fiecare din cele două săli cuprindea câte douăzeci de mici cabine de ascultare, izolate fonic, ocupate de operatori radio care puteau identifica un spion după felul cum îşi transmitea mesajele în alfabet Morse, la fel de uşor cum alţii recunosc scrisul mamei pe o scrisoare.

Aparatura de recepţie era de cea mai bună calitate, dat fiind că transmiţătoarele cu care erau lansate în eter mesajele fuseseră construite cât mai compacte, în

detrimentul puterii de emisie.

Majoritatea erau seturi, transportabile într-o valiză, numite „Klamotten”, realizate de compania Telefunken la comanda amiralului Wilhelm Canaris – şeful Abwehr-ului.

În seara aceasta, liniile radio erau relativ liniştite – toţi auziră când Die Nadei începu să transmită. Mesajul a fost recepţionat de unul dintre operatorii mai vârstnici. Acesta bătu semnalul de confirmare a recepţiei, transmise mesajul şi imediat se duse cu hârtia la telefon. Citi textul pe linia cu legătură directă cu cartierul general al Abwehr-ului, din Sophien Terasse – la Hamburg – şi reveni în cabina lui, pentru o ţigară.

Îi oferi una şi tânărului din cabina alăturată; timp de câteva minute, amândoi îşi fumară ţigările, rezemaţi de zid.

— Ceva nou? întrebă tânărul.

Cel mai în vârstă ridică din umeri.

— Întotdeauna e ceva când transmite el. De data asta însă, nimic deosebit. Luftwaffe[19] a ratat din nou Catedrala Saint Paul.

— Niciun răspuns pentru el?

— Nu credem că aşteaptă vreun răspuns. E un ticălos independent, totdeauna aşa a fost. Eu l-am antrenat în transmisiunile radio, şi de îndată ce s-a terminat cursul, i-a şi intrat în cap că ştie mai bine decât mine.

— L-ai *cunoscut* pe Die Nadei? Cum e?

— Cam la fel de simpatic ca un peşte mort, dar e cel mai

[19] Aviaţia militară germană (n.tr.).

bun agent pe care-l avem. Poate chiar cel mai bun pe care l-am avut vreodată. Circulă o legendă cum că, vreme de cinci ani, a reuşit să urce în ierarhia NKVD[20]-ului din Rusia, până a ajuns unul dintre oamenii de încredere ai lui Stalin... Nu ştiu adevărul, dar sunt genul de fapte pe care ar fi în stare să le facă. Un adevărat profesionist. Şi Führerul ştie asta.

— Hitler îl cunoaşte?

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Într-o vreme, ţinea să vadă personal toate mesajele transmise de Die Nadei. Acum, nu ştiu dac-o mai face. Dar să nu crezi că asta l-ar putea afecta pe Die Nadei. Nimic nu-l impresionează pe individul ăsta. Pe toţi cei din jurul său îi priveşte la fel – de parcă s-ar gândi cum ar putea să-i omoare, dacă aceştia ar face o mişcare greşită.

— Mă bucur că nu a trebuit să-l pregătesc eu.

— A prins repede, trebuie să recunosc. Muncea douăzeci şi patru de ore pe zi; pe urmă, după ce a învăţat totul, nu-mi dădea nici bună ziua. De-abia dacă-şi aminteşte să-l salute pe Canaris. De altfel, după modul cum semnează întotdeauna – „Salutări lui Willi” – se vede câţi bani dă pe respectarea ierarhiei.

Îşi terminară ţigările, le aruncară pe jos, şi le stinseră cu călcâiul. Pe urmă, bătrânul adună chiştoacele, le puse în

---

[20] Comisariatul Poporului pentru Afacerile Interne, minister înfiinţat de către Stalin, la 10 iulie 1934, având prerogative poliţieneşti şi de putere judiciară, (n.tr.).

buzunar, căci fumatul nu prea era permis în adăpost. Staţiile de recepţie continuau să tacă.

— Da, nu vrea să-şi folosească numele conspirativ, continuă bătrânul. Von Braun i l-a dat, iar lui niciodată nu i-a plăcut. Nici de Von Braun nu i-a plăcut. Ţi-aduci aminte când – nu, asta a fost înainte să vii tu aici – Von Braun i-a ordonat să se ducă la un aerodrom din Farnborough, Kent. Răspunsul lui a fost: „Nu există niciun aerodrom în Farnborough, Hampshire. Din fericire, cei de la Luftwaffe cunosc mai bine geografia decât tine, labagiule”. Chiar aşa i-a răspuns!

— Mi se pare că pe bună dreptate. Când facem asemenea greşeli, le punem viaţa în pericol.

Bătrânul se încruntă. El era întotdeauna cel care emitea astfel de judecăţi şi nu-i plăcea când audienţa intervenea în discuţie cu opinii personale.

— Probabil că aşa e, spuse el ursuz.

— Dar de ce nu-i place numele conspirativ?

— Zice că are un înţeles, iar un nume conspirativ care are un înţeles îl poate trăda pe cel care-l poartă. Von Braun nici n-a vrut să audă.

— Un înţeles? Acul? Ce poate să însemne asta?

Tocmai atunci radioul veteranului ciripi şi reveni în grabă la post. Tânărul rămase fără răspuns.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 7

Mesajul îl agasa pe Faber deoarece îl obliga să se confrunte cu probleme pe care până atunci le evitase.

Cei de la Hamburg îşi luaseră toate măsurile ca mesajul să ajungă la el. Trimisese semnalul de apel şi în loc de obişnuitul „Recepţie – continuaţi” îi răspunseseră prin „Efectuaţi rendez-vous unu”.

Confirmă primirea ordinului, îşi transmise raportul, după care împachetă staţia radio în valiza ei. Apoi, ieşi cu bicicleta din Erith Marshes – se dădea drept ornitolog amator – şi o luă pe drumul către Blackheath. În timp ce se apropia de apartamentul lui înghesuit, cu două camere, se întreba dacă să dea curs ordinului primit.

Avea două motive pentru nesupunere: unul profesional şi altul personal.

Motivul profesional era că „Rendez-vous unu” era un nume codificat vechi, stabilit de Canaris încă din 1937. El însemna că trebuia să se ducă la intrarea unui anumit magazin situat între Leicester Square şi Piccadilly Circus pentru a se întâlni cu un al agent.

Faptul că amândoi aveau câte o Biblie trebuia să reprezinte semnalul reciproc de recunoaştere. Apoi urma schimbul de cuvinte stabilit:

„Care este capitolul pentru astăzi?”

„Treisprezece, din Cartea întâi a regilor”.

Pe urmă, dacă erau siguri că nu-i urmărea nimeni, amândoi decideau că acel capitol era „deosebit de însufleţitor”. În caz contrar, unul din ei spunea: „Mă tem că nu l-am citit încă”.

Intrarea în respectivul magazin putea să nici nu mai existe, dar nu asta îl deranja pe Faber. El se gândea la faptul că, probabil, Canaris dăduse acest cod celor mai mulţi dintre amatorii stupizi care traversaseră Canalul Mânecii în 1940 aterizând în braţele primitoare ale MI5. Faber ştia că fuseseră prinşi – spânzurarea lor fusese făcută publică, pentru a da asigurări opiniei publice că se făcea ceva în privinţa „oamenilor din coloana a cincea”. Înainte de a muri, divulgaseră toate secretele, iar acum britanicii se aflau probabil în posesia vechiului cod de întâlnire. Şi dacă interceptaseră mesajul de la Hamburg, era de aşteptat ca respectiva intrare să colcăie acum de tineri englezi buni de gură, cu Biblii sub braţ şi exersând pronunţarea cu accent nemţesc a formulei „deosebit de însufleţitor”.

Abwehr-ul renunţase la profesionalism încă de pe vremea acelor zile ameţitoare, când invazia părea iminentă. De atunci, Faber nu a mai avut încredere în Hamburg. Nu le dezvăluia unde locuieşte, refuza să comunice cu ceilalţi agenţi aflaţi în Marea Britanie, schimba frecvenţele folosite pentru transmiterea mesajelor, fără să-i pese dacă intra pe frecvenţa altcuiva.

Dacă şi-ar fi ascultat totdeauna stăpânii, nu ar fi supravieţuit atât de mult.

La Woolwich, lui Faber i se alătură o mulţime de biciclişti, mare parte femei – era ora când muncitorii ieşeau în valuri de pe porţile uzinelor de armament, după tura de zi. Oboseala lor optimistă îi readuse lui Faber în minte şi motivul personal de nesupunere: convingerea că tabăra lui pierdea războiul.

Căci, cu siguranţă, nu-l câştigau. Ruşii şi americanii se alăturaseră aliaţilor. Africa era pierdută, italienii se prăbuşiseră; nu încăpea nicio îndoială că aliaţii vor invada Franţa chiar în acel an, 1944.

Pentru niciun motiv, Faber nu era dispus să-şi rişte viaţa.

Ajuns la locuinţă, îşi puse bicicleta la adăpost. Când se spăla pe faţă, începu să realizeze că, împotriva oricărei logici, *voia* totuşi să ajungă la acea întâlnire.

Era un risc prostesc asumat pentru o cauză pierdută, şi totuşi ardea de nerăbdare să rişte. Motivul era cât se poate de banal – ajunsese să se plictisească de moarte. Transmisiile de rutină, mimarea activităţii de ornitolog pasionat, plimbările cu bicicleta, ceaiurile de la pensiune reprezentau monotonia fiecărei zile. De patru ani nu mai întreprinsese nimic care să semene măcar pe departe cu o acţiune. Părea să nu fie ameninţat de absolut niciun pericol, şi asta îl făcea nervos, căci îşi imagina ameninţări invizibile. Ori de câte ori reuşea să identifice o ameninţare reală şi să ia măsuri pentru a o neutraliza, era cel mai fericit om.

Se va duce la întâlnire. Dar nu aşa cum se aşteptau ei.

În ciuda războiului, cartierul londonez West End era totuşi aglomerat; Faber se întrebă dacă şi la Berlin era la fel. Cumpără o Biblie de la librăria Hatchard din Piccadilly şi-o ascunse în buzunarul de la piept al hainei. Îşi luase şi umbrela – deşi blândă, vremea era umedă, cu o burniţă intermitentă.

Orele de întâlnire fuseseră stabilite fie între nouă şi zece dimineaţa, fie între cinci şi şase după-amiaza, iar înţelegerea prevedea ca una din părţi să meargă la locul ştiut cinci zile la rând, până la apariţia celuilalt. Dacă în acest interval nu se stabilea niciun contact, se trecea la frecvenţa de o dată la două zile, timp de două săptămâni. După care, se renunţa.

Faber ajunse în Leicester Square la nouă şi zece minute. Omul de legătură se afla la post, cu o Biblie neagră sub braţ, prefăcându-se că se adăposteşte de ploaie la intrarea în tutungerie. Faber îl identifică rapid cu coada ochiului, trecând pe lângă el în grabă, cu capul în jos. Individul era un tinerel, cu mustăcioară blondă şi aer de om bine hrănit. Purta un impermeabil la două rânduri, citea *Daily Express* şi mesteca gumă. Nu era o figură cunoscută.

Când trecu din nou prin dreptul tutungeriei, de data asta pe celălalt trotuar, Faber reperă şi „umbra”: un bărbat scund şi solid, îmbrăcat în trenci şi purtând pălăria moale atât de îndrăgită de poliţiştii englezi în haine civile. Stătea în foaierul unei clădiri administrative şi se uita prin uşile de

sticlă peste drum, la omul lui de legătură.

Erau două posibilităţi. Dacă agentul nu ştia că este urmărit, Faber nu avea decât să-l îndepărteze de la locul de întâlnire şi apoi să scape de „umbră”. În orice caz, alternativa era că agentul fusese capturat, iar individul din uşa tutungeriei era un înlocuitor, situaţie în care nici el şi nici „umbra” lui nu trebuiau să-l vadă pe Faber la faţă.

Faber luă în considerare cazul cel mai defavorabil şi încercă să găsească o cale de a rezolva problema.

În piaţă se afla o cabină telefonică. Faber intră în ea şi memoră numărul. Apoi, rupse din Biblie pagina cu capitolul 12 din Cartea întâi a regilor şi scrise pe margine: „Du-te în cabina telefonică din piaţă”.

O luă apoi pe străduţele lăturalnice din spatele Naţional Gallery până când dădu de un puşti de vreo zece-unsprezece ani, care stătea pe treptele unei case şi arunca alene cu pietre în câini.

Faber îi spuse:

— Ştii tutungeria din piaţă, băieţel?

— Mda.

— Îţi place guma de mestecat?

— Mda.

Faber îi întinse pagina ruptă din Biblie.

— La intrarea în tutungerie, e un bărbat. Dacă-i dai asta, o să-ţi dea nişte gumă.

— Bine, spuse băiatul, ridicându-se în picioare. Cumva, nenişorul ăsta e yankeu?

— Mda, răspunse Faber.

Băiatul plecă în fugă. Faber o luă pe urmele lui. În timp ce băiatul se apropia de agent, Faber se piti în intrarea clădirii de vizavi. „Umbra” era tot înăuntru, holbându-se prin sticla uşii. Faber se postă exact în faţa uşii, acoperindu-i individului vederea faţă de scena de peste drum, şi începu să-şi desfacă umbrela. Se prefăcu că se chinuie s-o deschidă. Îl văzu pe agent cum îi dă ceva băiatului şi o ia din loc. Îşi termină numărul cu umbrela şi porni în direcţia opusă celei în care o luase agentul. Se uită peste umăr şi-l zări pe poliţist ieşind în stradă şi căutându-l cu privirea pe agentul dispărut.

Faber se opri la primul telefon întâlnit şi formă numărul cabinei din Leicester Square. Îi trebuiră câteva minute ca să obţină legătura. În cele din urmă îi răspunse o voce profundă.

— Alo?

— Care este capitolul pentru astăzi? întrebă Faber.

— Treisprezece, din Cartea întâi a regilor.

— Deosebit de însufleţitor.

— Într-adevăr.

„Nenorocitul, habar nu are în ce necaz se află”, îşi spuse Faber. Cu glas tare, rosti:

— Ei, bine?

— Trebuie să ne vedem.

— Asta nu e posibil.

— Bine, dar trebuie!

Faber sesiză o nuanţă de disperare în vocea celuilalt, care continuă:

— Mesajul vine *foarte* de sus... pricepi ce-ţi spun?

Faber se prefăcu însă că şovăie:

— Bine, atunci. Ne vom întâlni peste o săptămână, la ora nouă dimineaţa, sub arcada de la gara Euston.

— Nu s-ar putea mai devreme?

Faber închise telefonul şi ieşi din cabină. Deplasându-se rapid, el dădu colţul de două ori şi ajunsese în preajma cabinei telefonice din piaţă. Îl văzu pe agent luând-o înspre Piccadilly. „Umbra” nu se zărea pe nicăieri. Faber porni pe urmele agentului.

Individul coborî în staţia de metrou de la Piccadilly Circus şi cumpără un bilet pentru Stockwell. Faber îşi dădu seama imediat că putea ajunge acolo pe un traseu mult mai scurt. Ieşi din staţie, se duse repede în Leicester Square şi luă un tren care mergea pe Traseul Nordic. Agentul trebuia să schimbe la gara Waterloo, în vreme ce trenul lui Faber era direct, astfel încât urma să ajungă primul în Stockwell, sau în cel mai rău caz ar fi sosit cu acelaşi tren.

Până la urmă, Faber trebui să aştepte în gara Stockwell timp de douăzeci şi cinci de minute până când apăru şi agentul. Faber o luă din nou pe urmele lui. Acesta intră într-un mic restaurant.

În zonă nu se afla absolut niciun loc care să ofere cuiva un pretext cât de cât plauzibil ca să se oprească: nici vitrine de magazin la care să te holbezi, nici bănci pe care să te

aşezi, nici vreun parc prin care să te plimbi, nici măcar o staţie de autobuz sau de taxi, ori vreo clădire publică. Faber fu nevoit să se deplaseze în susul şi în josul străzii, dând mereu impresia că avea de ajuns neapărat undeva; după ce depăşea câmpul vizual al restaurantului, traversa pe celălalt trotuar. În tot acest timp, agentul sta în atmosfera caldă şi aburindă a restaurantului şi bea ceai fierbinte cu pâine prăjită.

Ieşi după o jumătate de oră. Faber îl urmări de-a lungul unei succesiuni de străzi rezidenţiale. Agentul ştia unde se duce, dar nu se grăbea deloc. Păşea ca unul care se întoarce acasă, liniştit că nu mai are nimic de făcut în ziua aceea. Nu se uita înapoi şi Faber gândi: „Încă un amator”.

În cele din urmă, intră într-o casă – una dintre acele case de închiriat – sărăcăcioasă, anonimă şi discretă, folosită cu precădere de spioni şi soţii aventurieri de pretutindeni. Acoperişul avea o lucarnă; acolo trebuia să fie camera agentului, cât mai sus, pentru o mai bună recepţie radio.

Faber trecu pe lângă clădire, cercetând cu privirea partea cealaltă a străzii. Da, bineînţeles. O mişcare în spatele ferestrei de la etaj, apariţia fugară a unei siluete în costum cu cravată, o faţă ascunsă după perdea – tabăra adversă avea şi aici reprezentanţi. Probabil că agentul se dusese şi ieri la locul de întâlnire şi se lăsase urmărit până acasă de către MI5 – bineînţeles, în afară de cazul în care el însuşi *era* un MI5.

Faber dădu colţul străzii şi o luă înapoi pe următoarea

stradă paralelă, numărând clădirile. Cam în spatele casei unde intrase agentul se aflau ruinele bombardate a ceea ce fusese înainte o pereche de case gemene. Bun!

În timp ce se înapoia spre gară, pasul îi era mai săltăreţ, inima îi bătea o idee mai repede şi privea în jurul său cu un interes viu. Se simţea în elementul lui. Jocul continua.

În seara aceea, se îmbrăcă în negru – o pălărie de lână, un pulover pe gât, geacă de piele, pantaloni cu manşetele vârâte în ciorapi, pantofi cu talpă de cauciuc – toate de culoare neagră. Avea să fie aproape invizibil – căci şi Londra, la rândul ei, îmbrăca pe timp de noapte haina neagră a camuflajului.

Merse cu bicicleta pe străzile liniştite cu lumini palide, departe de arterele principale. Trecuse de miezul nopţii şi nu întâlni pe nimeni. Îşi lăsă bicicleta la jumătate de kilometru de destinaţie şi o legă de gard, în curtea unui bar.

Se duse nu la casa agentului, ci la scheletul clădirii bombardate de pe strada învecinată. Păşi cu atenţie peste molozul din grădiniţă, intră prin spaţiul gol al uşii şi traversă casa până în spate. Era întuneric beznă. Stelele şi luna se ascunseseră în spatele unui paravan gros de nori, la joasă înălţime. Faber se văzu nevoit să meargă încet, cu mâinile întinse înainte.

Ajunse la capătul grădinii, sări peste gard şi traversă următoarele două grădini. Dintr-una din case, un câine lătră scurt.

Grădina casei de închiriat se afla în neorânduială. Faber

se împiedică de o tufă de coacăz negru. Ghimpii îi zgâriară faţa. Se aplecă pe sub o frânghie de rufe – lumina, câtă era, îi fusese de ajuns s-o vadă.

Găsi fereastra de la bucătărie şi scoase din buzunar o unealtă cu lama în formă de linguriţă. Chitul era vechi şi sfărâmicios, iar pe alocuri începuse deja să cadă. După douăzeci de minute de muncă tăcută, scoase ochiul de geam din ramă şi îl aşeză uşor pe iarbă. Lumină o clipă cu lanterna, să se asigure că nu avea în cale ceva obstacole zgomotoase, desfăcu cârligul, ridică fereastra şi se căţără înăuntru.

Casa cufundată în întuneric mirosea a peşte fiert şi a dezinfectant. Faber descuie uşa din spate – o precauţie pentru o eventuală ieşire în grabă – până să pătrundă în hol. Aprinse lanterna-stilou. În clipa de lumină văzu imaginea holului pardosit cu ceramică, o masă ovală pe care trebuia s-o ocolească, un rând de haine agăţate de un cuier şi, la dreapta, o scară acoperită cu un covor.

Urcă treptele în linişte.

Se afla la jumătatea palierului de la primul etaj când văzu lumina pe sub uşă. O fracţiune de secundă mai târziu se auzi o tuse astmatică şi zgomotul apei trase la toaletă. Din doi paşi mari, Faber ajunse la uşă şi încremeni lipit de perete.

Când uşa se deschise, lumina inundă palierul. Faber lăsă să-i alunece în mână stiletul ascuns în mânecă. Bătrânul ieşi din toaletă şi străbătu palierul, lăsând lumina aprinsă.

Ajuns la uşa camerei sale, mormăi ceva, se întoarse şi porni înapoi.

„Precis o să mă vadă”, îşi spuse Faber. Mâna i se strânse pe mânerul pumnalului. Ochii pe jumătate deschişi ai bătrânului erau îndreptaţi spre podea. Îşi ridică privirea când întinse mâna după întrerupător, şi Faber fu pe punctul să-l ucidă în momentul acela – dar după felul în care bâjbâia să găsească întrerupătorul, Faber realiză că era atât de adormit încât, practic, acţiona ca un somnambul.

Lumina se stinse şi bătrânul se duse la culcare, târşâindu-şi picioarele. Faber răsuflă uşurat.

La capătul celui de-al doilea şir de scări nu se afla decât o singură uşă. Faber încercă să o deschidă. Era încuiată.

Din buzunarul hainei, scoase o altă sculă. Zgomotul apei care umplea rezervorul de la toaletă acoperi sunetele produse de descuierea broaştei. Deschise uşa şi ascultă.

Se auzea o respiraţie profundă şi regulată. Păşi înăuntru. Sunetul venea din colţul opus al camerei. Nu se vedea nimic. Traversă întunericul ca de smoală al încăperii, pipăind la fiecare pas aerul din faţa sa, până când ajunse lângă pat.

Avea lanterna în mâna stângă, stiletul ascuns în mânecă şi mâna dreaptă liberă. Aprinse lanterna şi apucă gâtul celui adormit într-o strânsoare de fier.

Ochii agentului se deschiseră brusc, dar nu putu zice nici pâs. Faber se urcă în pat şi se aşeză deasupra lui. Apoi şopti:

— Treisprezece, Cartea întâi a regilor, după care slăbi strânsoarea.

Agentul se zgâi în lumina lanternei, încercând să vadă faţa agresorului său. Se frecă la gât, în locul unde-l strânsese mâna lui Faber.

— Nu mişca! spuse Faber, aţintind fasciculul de lumină în ochii agentului, în timp ce cu mâna dreaptă scoase stiletul din mânecă.

— N-ai de gând să mă laşi să mă ridic?

— Prefer să te ştiu în pat, cel puţin acolo nu mai poţi face alte prostii.

— Prostii? Alte prostii?

— Ai fost filat în Leicester Square, pe mine m-ai lăsat să te urmăresc până aici, iar casa asta e supravegheată. Crezi că pot să mai am încredere în tine?

— Dumnezeule, îmi pare rău.

— De ce te-au trimis?

— Mesajul trebuia transmis personal. Ordinele vin de sus. Tocmai de la vârf... Agentul se opri.

— Ei? Ce fel de ordine?

— Păi... trebuie să mă asigur că eşti cine trebuie.

— Şi cum vrei să te asiguri?

— Trebuie să-ţi văd faţa.

Faber ezită, apoi îşi lumină chipul o clipită.

— Mulţumit?

— Die Nadei.

— Şi tu, cine eşti?

— Maior Friedrich Kaldor, să trăiţi.

— Eu ar trebui să-ţi spun ţie „să trăiţi”.

— Oh, nu, domnule. În absenţa dumneavoastră aţi fost avansat de două ori. Acum sunteţi locotenent-colonel.

— Ăştia n-au altceva mai bun de făcut la Hamburg?

— Nu sunteţi încântat?

— Aş fi încântat dac-aş putea să mă duc acolo şi să-l pun pe maiorul Von Braun să spele latrinele.

— Pot să mă ridic, domnule?

— Bineînţeles că nu. De unde ştiu eu că maiorul Kaldor nu zace în închisoarea Wandsworth, în timp ce tu eşti un înlocuitor care abia aşteaptă să le facă semn amicilor să-i din casa de vizavi?... Acum, ia zi, care sunt ordinele alea de la vârf?

— Ei bine, domnule, noi credem că anul acesta va avea loc o invazie în Franţa.

— Foarte inteligent, extrem de inteligent. Mai departe.

— Se crede că generalul Patton îşi concentrează în Anglia de Est trupele din Corpul de Armată I al Statelor Unite. Dacă aceea este forţa de invazie, înseamnă că vor ataca prin Pas de Calais.

— Raţionamentul e corect. Dar eu n-am văzut nici urmă din această armată a lui Patton.

— În cercurile cele mai înalte de la Berlin, stăruie anumite îndoieli. Astrologul Führerului...

— Cum?

— Da, domnule, are un astrolog care-i spune că trebuie

să apere Normandia.

— Dumnezeule! Chiar aşa de rău stau lucrurile acolo?

— El primeşte în acelaşi timp şi o mulţime de sfaturi pământeşti. După părerea mea, se foloseşte de pretextul cu astrologul atunci când are impresia că generalii greşesc şi nu poate să le contracareze argumentele.

Faber oftă. Tocmai de astfel de veşti îi fusese teamă.

— Continuă!

— Misiunea dumneavoastră este de a evalua proporţiile acestei forţe de invazie: efectivele trupelor, artileria, aviaţia...

— Ştiu cum să apreciez o armată.

— Desigur. Făcu o pauză. Dar am primit instrucţii să subliniez importanţa acestei misiuni.

— Ai reuşit. Spune-mi acum, lucrurile merg chiar aşa de rău la Berlin?

Agentul şovăi.

— Nu, domnule. Moralul este ridicat, aprovizionarea cu muniţii creşte lună de lună, populaţia ignoră bombardierele RAF...

— Las-o baltă, dacă am chef de propagandă, prefer radioul.

Bărbatul mai tânăr nu spuse nimic.

— Mai ai altceva să-mi spui? Vreau să zic, oficial.

— Da. Pe durata misiunii, vi se asigură o ascunzătoare specială.

— Înseamnă că într-adevăr misiunea este considerată

importantă, spuse Faber.

— Trebuie să luaţi legătura cu un submarin aflat în Marea Nordului, la şaisprezece kilometri spre est de un oraş numit Aberdeen. Nu aveţi decât să-i chemaţi pe frecvenţa dumneavoastră obişnuită şi vor ieşi la suprafaţă. De îndată ce eu sau dumneavoastră transmitem la Hamburg că aţi recepţionat ordinul de la mine, ruta va fi operaţională. Submarinul va fi acolo în fiecare luni şi vineri, între orele 6 seara şi 6 dimineaţa.

— Aberdeen este un oraş mare. Ai cumva coordonatele geografice exacte?

— Da.

Agentul rosti cifrele, iar Faber le memoră.

— Asta e tot, domnule maior?

— Da, domnule locotenent-colonel.

— Ce intenţionezi să faci în privinţa domnilor de la MI5, din casa de peste drum?

Agentul săltă din umeri.

— Păi, va trebui să mă fac nevăzut.

Faber îşi spuse: „N-are niciun rost”.

— Ce ţi s-a ordonat să faci după ce te-ai întâlnit cu mine? Ai şi tu o ascunzătoare?

— Nu. Trebuie să merg într-un orăşel numit Weymouth, să fur o barcă, orice, şi să mă întorc în Franţa.

„Asta nu e câtuşi de puţin un plan de evadare. Aşadar, gândi Faber, Canaris ştia ce o să se întâmple. Foarte bine”.

— Şi dacă te prind englezii şi te torturează?

— Am la mine o pilulă cu otravă.

— Şi o vei folosi?

— Mai mult ca sigur.

Faber se uită la el şi spuse:

— Da, cred că n-o să ai încotro.

Îşi aşeză mâna stângă pe pieptul agentului şi se lăsă cu toată greutatea în ea, de parcă s-ar fi pregătit să se dea jos din pat. În felul acesta putea să determine cu precizie locul unde se terminau coastele şi începea abdomenul moale. Înfipse vârful stiletului imediat sub coaste şi împinse în sus, în direcţia inimii.

Preţ de o clipă, ochii agentului se deschiseră larg. Un zgomot ajunse până la gât, dar nu mai apucă să iasă de acolo. Trupul îi fu scuturat de convulsii. Faber împinse stiletul şi mai adânc. Ochii se închiseră şi corpul se înmuie.

— Mi-ai văzut faţa, spuse Faber.

CAPITOLUL 8

— Cred că i-am pierdut urma, spuse Percival Godliman.

Frederick Bloggs dădu din cap aprobator şi adăugă:

— E greşeala mea.

„Arată cam obosit”, îşi spuse Godliman. De fapt, aşa arăta de aproape un an, din noaptea în care rămăşiţele zdrobite ale soţiei sale fuseseră scoase de sub dărâmăturile unei case bombardate din Hoxton.

— Nu mă interesează să găsesc vinovaţi, spuse Godliman. Problema e că s-a întâmplat ceva în Leicester Square în timpul celor câteva secunde cât l-ai pierdut din ochi pe Blondie.

— Crezi că atunci s-a stabilit contactul?

— Posibil.

— Când l-am reperat din nou în Stockwell, am crezut că pur şi simplu a renunţat să mai întreprindă ceva în ziua aceea.

— În cazul acesta, ar fi venit din nou la locul de întâlnire şi ieri, şi astăzi. Godliman construia figuri din beţe de chibrituri, un obicei care-l ajuta să se concentreze. Nicio mişcare la locuinţa lui?

— Nimic. N-a ieşit de acolo de patruzeci şi opt de ore, îi explică Bloggs. Este greşeala mea.

— Ei, haide, bătrâne, devii plicticos, spuse Godliman. Eu

am hotărât să-l lăsăm liber ca să ne conducă la altcineva şi continui să cred că aşa trebuia procedat.

Bloggs rămase nemişcat, cu un chip lipsit de orice expresie, şi mâinile vârâte adânc în buzunarele impermeabilului.

— Dacă întâlnirea a avut loc, n-ar trebui să mai întârziem nicio clipă să-l săltăm pe Blondie şi să aflăm care i-a fost misiunea.

— În felul acesta pierdem orice şansă ca Blondie să ne conducă la cineva mai de soi.

— Tu hotărăşti.

Din beţele de chibrit, Godliman construise o biserică. Stărui o clipă cu privirea asupra ei, apoi scoase din buzunar o monedă pe care o azvârli în sus.

— Pajură, constată el, după ce moneda căzu. Îi mai dăm douăzeci şi patru de ore.

Proprietarul casei era un irlandez republican, originar din Lisdoonvarna, comitatul Clare, care nutrea speranţa tainică şi arzătoare că nemţii vor câştiga războiul, eliberând astfel pentru totdeauna Insula de Smarald[21] de sub opresiunea britanicilor. Săptămânal, îşi târa şchiopătând artrita prin casa bătrână, adunând chiriile, făcându-şi mereu socoteala cât ar fi câştigat dacă respectivele chirii ar fi fost lăsate să crească la valoarea lor adevărată. Nu era un om bogat – nu avea decât două case: pe aceasta şi încă una mai mică, în

---

[21] Denumire poetică pentru Irlanda (în limba engleză, în original, *Emerald Isle)* (n.tr.).

care locuia. În schimb, era în permanenţă ţâfnos.

Ajuns la primul etaj, bătu la uşa bătrânului. Acest chiriaş era întotdeauna încântat să-l vadă. Aşa cum, probabil, era încântat să vadă pe oricine altcineva.

— Vă salut, domnule Riley. Serviţi o ceaşcă de ceai?

— Astăzi n-am timp.

— Bine, atunci. Bătrânul îi întinse banii. Probabil că aţi văzut fereastra de la bucătărie.

— Nu, n-am intrat acolo.

— Oh! Lipseşte un ochi de geam. L-am acoperit eu cu perdeaua de camuflaj, dar tot trage curentul.

— Cine l-a spart? întrebă proprietarul.

— Curios lucru, da’ nu e spart. E jos, colo pe iarbă. Mă gândesc că o fi cedat chitul cel vechi. Îl pun eu la loc, dacă aţi putea face rost de un pic de chit.

„Bătrân prost!” îşi spuse proprietarul, iar cu glas tare întrebă:

— Presupun că nu v-a trecut prin cap că aţi fi fost jefuiţi? Bătrânul îşi arătă uimirea.

— Nici nu mi-a trecut prin cap.

— Îi lipseşte cuiva vreun obiect de valoare?

— Nu mi-a spus nimeni nimic. Proprietarul se duse către uşă.

— Bine, o să arunc o privire când voi coborî. Bătrânul ieşi după el.

— Nu cred că noul chiriaş e sus, în camera lui, spuse el. De vreo două zile, n-am auzit niciun zgomot.

Proprietarul începu să adulmece.

— Găteşte cumva în cameră?

— N-am de unde să ştiu, domnule Riley. Amândoi urcară scările. Bătrânul spuse:

— Dacă e înăuntru, atunci e tare liniştit.

— Indiferent ce găteşte, trebuie să înceteze. Pute îngrozitor. Proprietarul bătu la uşă. Niciun răspuns. Deschise uşa, intră în cameră, urmat îndeaproape de bătrân.

— Ei, ia te uită, spuse plin de zel bătrânul sergent. Mi se pare că aveţi un mort aici.

Rămase în cadrul uşii, cercetând cu privirea interiorul camerei.

— Ai atins ceva, Paddy[22]?

— Nu, replică proprietarul. Şi mă numesc „domnule Riley”. Poliţistul nu dădu atenţie reproşului.

— Totuşi, n-a murit de mult. Ar fi mirosit mai rău. Inspectă scrinul, valiza de pe masa scundă, dreptunghiul decolorat al covorului, perdelele murdare de la lucarnă şi patul în dezordine, din colţ. Nu se vedeau urme de luptă.

Se apropie de pat. Chipul tânărului bărbat era liniştit, iar mâinile îi erau încrucişate peste piept.

— De n-ar fi aşa de tânăr, aş zice c-a suferit un atac de inimă. Nu se vedea nicio cutie de somnifere goală, care să sugereze sinuciderea. Luă portofelul de piele de pe scrin şi-i cercetă conţinutul. Un buletin de identitate, o cartelă de

---

[22] Poreclă peiorativă atribuită irlandezilor de către englezi (n.tr.).

alimentare şi un teanc frumuşel de bancnote.

— Actele sunt în regulă şi nu a fost jefuit.

— N-a sosit decât de vreo săptămână aici, spuse proprietarul. Nu prea ştiu mare lucru despre el. A venit din nordul Ţării Galilor ca să lucreze într-o uzină.

— Păi, dacă era la fel de sănătos cum arăta, ar fi trebuit să fie în armată, observă poliţistul.

Deschise valiza de pe masă.

— Ei, drăcia dracului, asta ce mai e?

Ceilalţi doi se strecurară acum pe uşă. Proprietarul spuse:

— E un radio!

În acelaşi moment, bătrânul strigă:

— Sângerează?

— Nu atingeţi cadavrul! ceru sergentul.

— A fost înjunghiat în pântece, insistă bătrânul.

Sergentul ridică atent una din mâinile mortului, dând la iveală un firicel de sânge uscat.

— A *sângerat,* spuse el. Unde este cel mai apropiat telefon?

— Cinci case mai jos, îi răspunse proprietarul.

— Încuiaţi camera asta şi staţi deoparte până mă-ntorc.

Sergentul ieşi din casă şi bătu la uşa vecinului cu telefon. Îi deschise o femeie.

— Bună dimineaţa, doamnă. Pot să folosesc telefonul dumneavoastră?

— Poftiţi, spuse ea, arătându-i telefonul, aşezat în hol, pe

un suport. Da’ ce s-a întâmplat, e ceva interesant?

— Un chiriaş a murit în pensiunea aia, un pic mai sus de-aici, îi spuse sergentul în timp ce forma numărul.

— Omorât? întrebă ea, cu ochii cât cepele.

— Asta o să stabilească specialiştii. Alo? Vă rog, cu domnul inspector-şef. Sunt Canter. Îşi ridică privirea spre femeie. Sunteţi amabilă să intraţi puţin în bucătărie, până vorbesc cu şeful meu?

Femeia plecă, evident dezamăgită.

— Tot respectul, dom’ şef. Cadavrul ăsta are o rană de cuţit şi un radio portabil.

— Bine, sergent. Ce adresă ziceai că e?

Sergentul Canter îi spuse.

— Da, asta e adresa pe care o supravegheau tipii. Sergent, asta e o afacere a celor de la MI5. Mergi la numărul 42 şi anunţă echipa de supraveghere în legătură cu descoperirea făcută de tine. Eu o să iau legătura cu şeful lor. Ai ajuns?

Canter îi mulţumi femeii şi traversă strada. Era vădit emoţionat; în treizeci şi unu de ani petrecuţi în serviciul poliţiei londoneze, era abia a doua crimă pe care o întâlnea, şi se dovedea a fi legată de spionaj. Avea poate şansa să avanseze, în sfârşit, la gradul de inspector.

Bătu la uşa de la numărul 42. În cadrul uşii se iviră doi bărbaţi.

Sergentul Carter spuse:

— Dumneavoastră sunteţi agenţii secreţi de la MI5?

Bloggs sosi în acelaşi timp cu omul de la Brigada Specială, inspectorul Harris, pe care-l cunoştea din zilele când lucrase la Scotland Yard. Canter îi conduse la cadavru.

Preţ de o clipă, cercetară cadavrul în tăcere, privind la chipul tânăr şi liniştit, cu mustăcioara lui blondă.

— Cine e individul? întrebă Harris.

— Numele conspirativ – Blondie, îi spuse Bloggs. Credem că a fost paraşutat acum vreo două săptămâni. Noi am interceptat un mesaj radio adresat unui alt agent, prin care se stabilea un rendez-vous. Speram ca Blondie să ne conducă la agentul rezident, care trebuie să fie un specimen cu mult mai periculos.

— Şi atunci, ce s-a întâmplat aici?

— Al dracului să fiu dacă ştiu.

Harris studie rana din pieptul agentului.

— Stilet?

— Ceva de genul ăsta. O treabă foarte curată. Pe sub coaste şi direct în inimă. Rapid. Vreţi să vedeţi metoda de pătrundere folosită? îi întrebă Canter.

Îi conduse până în bucătărie. Se uitară la rama ferestrei şi la ochiul de geam de pe gazon. Canter spuse:

— Totodată, a fost forţată şi broasca de la dormitor.

Se aşezară la masa din bucătărie, iar Carter prepară nişte ceai. Bloggs spuse:

— S-a întâmplat în noaptea zilei în care i-am pierdut urma în Leicester Square. Eu am ratat toată chestia.

— Nu fi aşa aspru cu tine, îl încurajă Harris.

O vreme, îşi băură ceaiul în linişte. Harris rupse tăcerea:

— Şi cum îţi mai merge, aşa, în general? N-ai mai trecut pe la noi, pe la poliţie.

— Ocupat.

— Christine ce mai face?

— A murit, la un bombardament.

Ochii lui Harris se măriră.

— Of, of, bietul de tine!

— Tu cum o duci?

— Mi-am pierdut fratele, în Africa de Nord. L-ai cunoscut vreodată pe Johnny?

— Nu.

— Era o figură. Băutură? N-ai mai văzut aşa ceva. Cheltuia atât de mult pe pileală, încât nu şi-a putut permite să se mai însoare – şi, aşa cum s-a dovedit, bine a făcut.

— Cred că mai toţi am pierdut pe câte cineva.

— Dacă tot ai rămas singur, vino pe la noi într-o duminică, la cină.

— Mulţumesc de invitaţie, dar acum lucrez şi duminicile.

Harris dădu din cap a înţelegere.

— Ei, atunci, oricând simţi nevoia.

Un subofiţer îşi vârî capul pe uşă şi i se adresă lui Harris:

— Putem începe să adunăm probele, dom’ inspector?

Harris îl întrebă din priviri pe Bloggs.

— Eu am terminat, spuse Bloggs.

— În regulă, băiete, daţi-i drumul, îi răspunse Harris subofiţerului.

— Să presupunem că a reuşit să stabilească totuşi contactul după ce l-am scăpat din ochi şi a aranjat cu agentul rezident să vină aici. Probabil că rezidentul a bănuit că e o capcană – ceea ce ar explica de ce a intrat pe fereastră şi a forţat broasca.

— Asta înseamnă că e un ticălos al dracului de suspicios, remarcă Harris.

— Poate că tocmai de aceea nu am reuşit să punem mâna pe el. În fine, intră în camera lui Blondie şi îl trezeşte. Acum ştie că nu e nicio capcană, corect?

— Corect.

— Atunci de ce îl ucide pe Blondie?

— Poate că s-au certat!

— Nu se vede nicio urmă de încăierare.

Hanis îşi cercetă încruntat ceaşca goală.

— Şi-a dat seama că Blondie e supravegheat şi i-a fost teamă că-l vom sălta pe băiat şi-l vom face să ciripească.

— Asta înseamnă că e un ticălos lipsit de milă, spuse Bloggs.

— Poate că şi ăsta e unul dintre motivele pentru care n-am pus mâna pe el.

— Intră. Ia loc. Tocmai am primit un telefon de la MI6. Canaris a fost destituit.

Bloggs intră, se aşează şi întrebă:

— E o veste bună sau proastă?

— Foarte proastă, spuse Godliman. S-a întâmplat în momentul cel mai nepotrivit cu putinţă.

— Se poate să ştiu şi eu de ce?

Godliman îl fixă cu o privire atentă şi zise:

— Eu cred că e necesar să ştii. În clipa de faţă avem patruzeci de agenţi dubli care transmit la Hamburg informaţii false despre planurile aliaţilor de a invada Franţa.

Bloggs fluieră a uimire.

— Nu ştiam că se lucrează la proporţiile astea. Presupun că „dublii” spun că vom intra pe la Cherbourg, dar de fapt noi vom pătrunde pe la Calais, sau viceversa.

— Ceva de genul ăsta. Nu s-a considerat necesar să cunosc detaliile. În tot cazul, nu mi-au spus. Oricum, întreaga operaţiune e în pericol. Îl cunoaştem pe Canaris; ştiam că l-am păcălit; simţeam că putem continua să-l păcălim. Un înlocuitor al lui, dornic de afirmare, s-ar putea să nu aibă încredere în agenţii predecesorului. Mai mult – am avut şi câteva cazuri de neloialitate de partea cealaltă, oameni care ar fi putut să-i trădeze pe agenţii Abwehr-ului de aici, dacă nu ar fi fost deja trădaţi. Un alt motiv pentru nemţi să devină suspicioşi faţă de agenţii noştri dubli.

Pe urmă, există posibilitatea unei scurgeri de informaţii. Literalmente, în momentul de faţă, mii de oameni ştiu despre sistemul de dezinformare. Avem „dubli” în Islanda, Canada şi Ceylon. Am pus la punct o dezinformare şi din Orientul Mijlociu.

Iar anul trecut, am făcut o mare greşeală, repartizându-l pe un neamţ, pe nume Erich Carl. Abia mai târziu am aflat că era agent al Abwehr-ului – unul adevărat – şi că în timpul

cât a fost internat în lagărul din Isle of Man a avut posibilitatea să afle despre doi agenţi dubli, Mult şi Jeff, şi probabil şi despre un al treilea, pe numele lui, Tate. Aşa că ne aflăm într-o situaţie delicată. Dacă un singur agent inamic profesionist ajunge să afle cum stau lucrurile cu *Fortitude*[23] – acesta e numele de cod al planului de dezinformare – întreaga noastră strategie este ameninţată. Ca să ţi-o spun pe aia dreaptă, puteam pierde nenorocitul ăsta de război.

Bloggs îşi reprimă un zâmbet – îşi amintea de o vreme când profesorul Godliman nu cunoştea semnificaţia unor asemenea cuvinte.

Profesorul continuă:

— Comitetul Douăzeci mi-a dat de înţeles foarte limpede că se aşteaptă să iau toate măsurile ca pe teritoriul britanic să nu existe niciun agent adevărat de-al Abwehr-ului.

— Săptămâna trecută eram mai mult ca siguri că n-a mai rămas niciunul, spuse Bloggs.

— Acum ştim că există cel puţin unul.

— Şi l-am lăsat să ne scape printre degete.

— Deci, va trebui să-l găsim din nou.

— Nu ştiu ce să zic, rosti mohorât Bloggs. Nu ştiu care este zona din ţară în care acţionează, nu avem nici cea mai mică idee despre cum arată. E un profesionist prea bun ca să-l putem repera în timp ce transmite, prin triangulaţie – altfel l-am fi înhăţat de multă vreme. Nu ştim nici măcar

[23] Dârzenie (în limba engleză, în original).

care este numele lui conspirativ. De unde să începem?

— De la delictele nerezolvate, spuse Godliman. Uite – un spion nevoit să încalce legea. Falsifică acte, fură benzină şi muniţie, evită punctele de control, pătrunde în zonele interzise, face fotografii, iar când cineva e pe cale să-l dea în vileag, îl omoară. Cei de la poliţie trebuie să aibă cunoştinţă de unele dintre aceste delicte, dacă spionul a acţionat o perioadă mai lungă. Dacă cercetăm dosarele delictelor nerezolvate de la începutul războiului, trebuie să dăm de vreo urmă.

— Dar nu-ţi dai seama că *majoritatea* delictelor au rămas nerezolvate? spuse Bloggs cu scepticism. Toate dosarele astea ar umple în întregime Albert Hall!

Godliman ridică din umeri.

— Păi, atunci să ne restrângem la Londra şi să începem cu crimele.

Găsiră ceea ce căutau, încă din prima zi a investigaţiilor. Se întâmplă ca Godliman să dea peste acel ceva, deşi la început nu şi-a dat seama de importanţa sa.

Era vorba de dosarul referitor la crima comisă asupra doamnei Garden, în Highgate, în anul 1940. Gâtul îi fusese tăiat şi fusese molestată sexual, deşi nu fusese violată. O găsiră în dormitorul chiriaşului, cu o concentraţie considerabilă de alcool în sânge. Tabloul se contura foarte limpede: ea avusese o întâlnire cu chiriaşul ei, el încercase să obţină mai mult decât era ea pregătită să-i ofere, se certaseră, el o ucisese, iar crima îi anihilase libidoul. Numai

că poliţia nu îl descoperise niciodată pe criminal.

Godliman fusese pe punctul de a trece peste dosarul cu pricina – spionii nu se amestecă în crime cu substrat sexual. Dar, întrucât în privinţa dosarelor, Godliman era un om foarte meticulos, citi fiecare cuvinţel şi astfel descoperi că nefericita doamnă Garden primise nişte lovituri de stilet în spate, iar rana fatală de la gât îi fusese provocată tot de un stilet.

Godliman şi Bloggs se aflau la capetele opuse ale mesei de lemn din arhiva de la sediul vechi al Scotland Yard-ului. Godliman îi aruncă lui Bloggs dosarul peste masă şi-i spuse:

— Cred că asta e.

Bloggs aruncă şi el o privire şi zise:

— Stiletul.

Semnară pentru primirea dosarului şi străbătură pe jos distanţa scurtă până la Ministerul de Război. Când intrară în biroul lui Godliman, pe masă se afla un mesaj decodificat. Acesta îl citi în grabă şi apoi izbi cu pumnul în masă, cuprins de agitaţie:

— El este!

Bloggs citi: „Recepţionat ordinele. Salutări lui Willi”.

— Ţi-l aminteşti? spuse Godliman. Die Nadei?

— Da, rosti Bloggs cu glas şovăielnic. Acul. Dar nu e cine ştie ce informaţie aici.

— Dar pune-ţi mintea la contribuţie! Un stilet seamănă cu un ac. Este vorba de acelaşi om: crima asupra doamnei Garden, toate semnalele acelea radio din 1940 pe care nu

le-am putut identifica, întâlnirea cu Blondie...

— Posibil, admise Bloggs, căzut pe gânduri.

— Pot să-ţi demonstrez, zise Godliman. Ţi-aduci aminte de mesajul referitor la Finlanda, pe care mi l-ai arătat în prima zi când am venit aici? Cel care era întrerupt?

— Da, spuse Bloggs ducându-se să caute în dosar.

— Dacă nu mă înşală memoria, data transmisiei coincide cu data crimei... şi pun pariu că momentul crimei este acelaşi cu momentul întreruperii.

Bloggs studie însemnările din dosar.

— Corect în ambele supoziţii.

— Ce-ţi spuneam eu!

— Operează în Londra de cel puţin cinci ani, şi n-am reuşit decât acum să dăm de urma lui, reflectă Bloggs. N-o să fie prea uşor de prins.

Dintr-odată, Godliman aruncă o privire rapace.

— O fi el deştept, dar mai deştept decât mine nu e, rosti el cu buzele strânse. Am să-l înţepenesc ca pe-o gâză în insectar, paştele mă-sii de ticălos!

Bloggs izbucni într-un râs zgomotos.

— Doamne, profesore, da ştiu că te-ai schimbat!

Godliman constată:

— Îţi dai seama că e pentru prima oară când râzi, de un an de zile?

CAPITOLUL 9

Şalupa de aprovizionare ocoli promontoriul şi, sub un cer albastru, pătrunse pufăind în golful Insulei Furtunilor. La bord se aflau două femei; una era soţia căpitanului – acesta fusese mobilizat, şi acum ea se afla la cârma afacerii cu şalupa –, iar cealaltă era mama lui Lucy.

Mama coborî din şalupă, îmbrăcată într-o costumaţie practică: un sacou bărbătesc şi o fustă deasupra genunchiului. Lucy o îmbrăţişă cu multă vigoare.

— Mamă! Ce surpriză!

— Bine, dar ţi-am scris!

Scrisoarea sosise odată cu ea. Mama uitase că pe Insula Furtunilor poşta nu sosea decât de două ori pe lună.

— El e nepotul meu? Ia uite, ce băiat mare!

Micul Jo, acum aproape în vârstă de trei ani, se ruşină şi se ascunse după fusta maică-sii. Avea părul negru şi era frumuşel şi destul de înalt pentru vârsta lui.

Mama spuse:

— E taică-său întreg!

— Aşa e, aprobă Lucy. Cred c-ai îngheţat de tot – hai să mergem în casă. Dar de unde ai luat fusta *asta?*

Luară sacoşele cu cumpărături şi începură să urce rampa către creasta falezei. Pe drum, mama se apucă să pălăvrăgească:

— Aşa e moda, dragă. Economie de material. Dar nici nu-i aşa de frig ca aici. Tii, ce mai vânt! Presupun că n-are nimic că mi-am lăsat valiza la debarcader – cine s-o fure! Jane s-a logodit cu un soldat american – slavă Domnului, e alb. Vine dintr-un loc care se cheamă Milwaukee şi nu mestecă gumă. Nu-i minunat? Mi-au mai rămas numai patru fete de măritat. Taică-tău este căpitan în Garda Civilă, ori ţi-am mai spus? Umblă toată noaptea în patrulă, pe islazul comunal, aşteptând paraşutiştii germani. Unchiului Stephen i-au bombardat depozitul – nu ştiu ce-are să se facă acum, e o Lege de Război sau ceva de genul ăsta...

— Nu te agita, mamă, ai la dispoziţie paisprezece zile ca să-mi spui toate noutăţile, spuse râzând Lucy.

Ajunseră la locuinţă. Mama constată:

— Ia uite ce *drăguţă* e! E de-a dreptul drăguţă casa asta a voastră.

Lucy o aşeză la masa din bucătărie şi prepară ceaiul.

— Tom îţi va aduce valiza de jos. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta, pentru masa de prânz.

— Păstorul?

— Da.

— Să înţeleg că-l mai ajută şi pe David cu câte ceva?

Lucy râse.

— E exact pe dos. Sunt sigură că o să-ţi povestească singur cum stau lucrurile. Dar, nu mi-ai spus ce vânt te aduce pe aici.

— Draga mea, nu crezi că sosise timpul să te mai văd şi eu? Ştiu că nu e momentul să faci călătorii care nu sunt neapărat necesare, dar o dată la patru ani nu mi se pare o chestie aşa extravagantă.

Afară se auzi zgomotul jeepului şi David apăru în scaunul cu rotile. O sărută pe mama-soacră şi i-l prezentă pe Tom. Lucy spuse:

— Tom, ai putea să-ţi câştigi masa de prânz de astăzi aducându-i mamei valiza de jos, mai ales că şi ea ţi-a adus cumpărăturile.

David îşi încălzea mâinile deasupra plitei.

— Urâtă vreme, azi, spuse el.

— După câte văd, ai luat foarte în serios problema oieritului.

— Faţă de acum trei ani, turma e de două ori mai mare, se lăudă David. Tatăl meu nu s-a ocupat niciodată prea serios de insula asta. Am îngrădit 200 kilometri de faleză, am îmbunătăţit păşunea şi am introdus metode moderne de creştere. Nu numai că a crescut numărul oilor, dar fiecare animal ne dă acum mai multă carne şi lână.

Mama încercă să afle mai mult:

— Presupun că tu eşti cu ordinele, iar Tom cu munca fizică.

— Suntem parteneri cu însărcinări egale, mamă, spuse David râzând.

La prânz mâncară inimă la grătar, iar cei doi bărbaţi consumară munţi de cartofi. Mama aprecie comportarea lui

Jo la masă. După aceea, David îşi aprinse o ţigară, iar Tom îşi umplu pipa.

Mama întrebă:

— Ce vreau eu acum să ştiu este când aveţi de gând să ne dăruiţi şi alţi nepoţi.

O tăcere lungă fu răspunsul.

— Ei, părerea mea este că modul în care se descurcă David e minunat, spuse tot ea.

— Da, mormăi Lucy.

Se plimbau de-a lungul falezei. Vântul se potolise în a treia zi de vizită, şi vremea era destul de blândă pentru a ieşi afară, îl luară cu ele pe Jo, îmbrăcat în pulover şi cojocel. Se opriră pe culmea unei movile să privească atent cum David, Tom şi câinele duceau oile la păscut. Lucy citea pe chipul mamei lupta interioară între îngrijorare şi discreţie. Se hotărî să o scutească de efortul de a întreba.

— Nu mă iubeşte, spuse ea.

Mama se uită repede în jur, să fie sigură că Jo nu putea auzi nimic.

— Sunt sigură că lucrurile nu sunt chiar aşa de tragice, draga mea. Diferiţi bărbaţi îşi arată dragostea în dif…

— Mamă, noi doi nu am fost soţ şi soţie – aşa cum se cuvine – de când ne-am căsătorit.

— Bine, dar…? mama arătă cu capul înspre Jo.

— Asta s-a întâmplat cu o săptămână înainte de nuntă.

— Oh! Of, Doamne! Cumva, e la mijloc, ştii tu, accidentul?

— Da, dar nu în sensul în care te gândeşti tu. Nu e nimic fizic. Pur şi simplu... nu vrea.

Lucy plângea încetişor, lacrimile prelingându-i-se pe obrajii bătuţi de vânt.

— Aţi discutat despre asta?

— Am încercat.

— Poate că totuşi, cu timpul...

— Au trecut aproape patru ani!

Urmă o pauză. Începură să meargă pe terenul acoperit de bălării, în lumina slabă a soarelui de după-amiază. Jo alerga după pescăruşi. Mama se confesă:

— Odată, am fost pe punctul de a-l părăsi pe tatăl tău.

Fu rândul lui Lucy să-şi arate surprinderea:

— Când?

— La puţin timp după ce s-a născut Jane. Ştii, pe atunci nu eram aşa de înstăriţi – tata încă mai lucra pentru taică-său şi a mai fost şi criza aceea. Eram însărcinată cu al treilea copil în trei ani şi mi s-a părut că nu mă aşteaptă decât o viaţă în care urma să tot nasc copii şi să trag necazuri, fără nimic care să mai îndulcească monotonia. Pe urmă, am aflat că se întâlnea cu o mai veche pasiune de-a lui – Brenda Simmonds, n-ai cunoscut-o, s-a mutat la Basingstoke. Dintr-odată, am început să mă întreb pentru ce o făceam, şi nu mi-am putut da un răspuns raţional.

Despre acele timpuri, Lucy avea nişte amintiri înceţoşate, disparate: bunicul, cu mustaţa lui albă; tatăl ei, într-o „formulă” mai suplă; mesele comune în familie, în marea

bucătărie de la fermă; râsete, animale şi soare din belşug. Chiar şi atunci, căsătoria părinţilor ei părea să reprezinte o permanenţă fericită, o mulţumire trainică. Ea întrebă:

— Şi atunci, de ce nu l-ai părăsit?

— Oh, păi în zilele acelea, aşa ceva pur şi simplu nu se făcea. Nu era moda asta cu divorţul şi, în plus, o femeie nu putea găsi de lucru.

— Astăzi, femeile lucrează în tot felul de meserii.

— Aşa s-a întâmplat şi în timpul celuilalt război, dar după aceea au apărut problemele cu şomajul, şi lucrurile s-au schimbat. Cred că şi de data asta va fi la fel. Bărbaţii îşi impun voinţa, vorbind la modul general.

— Şi eşti fericită că ai rămas.

Nu era o întrebare.

— Oamenii de vârsta mea nu ar trebui să dea sentinţe despre viaţă. Dar viaţa *mea* nu a însemnat decât un lung şir de renunţări şi la fel stau lucrurile cu majoritatea femeilor pe care le cunosc. Totdeauna, statornicia pare a fi un sacrificiu, dar de obicei nu este. În orice caz, nu am să-ţi dau niciun sfat. Pentru că oricum nu l-ai asculta, şi dacă ai face-o, probabil că ai ajunge să mă învinuieşti pe mine pentru necazurile tale.

— Of, mamă, spuse Lucy, zâmbind.

— Ne întoarcem acasă? Pentru o zi, cred că am mers suficient de departe.

Într-o seară, în bucătărie, Lucy îi spuse lui David:

— Aş dori ca mama să mai rămână două săptămâni, dacă

vrea.

Mama era sus, îl adormea pe Jo, spunându-i o poveste.

— Nu v-au ajuns două săptămâni să-mi disecaţi personalitatea? întrebă David.

— David, nu fi caraghios.

El îşi apropie scaunul de al ei.

— Vrei să-mi spui că n-aţi discutat despre mine!

— Bineînţeles că am vorbit despre tine – doar eşti soţul meu, nu?

— Şi ce i-ai spus?

— Dar de ce eşti aşa de îngrijorat? replică ea, nu lipsită de maliţiozitate. De ce ţi-e atât de ruşine?

— Fir-ai să fii, n-am nimic de care să-mi fie ruşine. Dar nimănui nu-i place ca viaţa intimă să-i fie luată la puricat de două muieri bârfitoare...

— Nu te bârfim pe tine.

— Ce i-ai spus?

— Vai, ce suspicios eşti!

— Răspunde-mi la întrebare!

— I-am spus că vreau să te părăsesc, iar ea încearcă să mă convingă să n-o fac.

El întoarse scaunul şi se îndepărtă.

— Spune-i să nu-şi mai facă atâtea griji în privinţa mea.

— Vorbeşti serios? strigă ea în urma lui.

El se opri în loc.

— Nu am nevoie de nimeni, înţelegi? Mă descurc şi singur.

— Şi cu mine cum rămâne? rosti ea pe un ton liniştit. Poate *că eu am* nevoie de cineva.

— Pentru ce?

— Să mă iubească.

Mama intră şi sesiză atmosfera încărcată.

— A adormit repede, spuse ea. L-a furat somnul înainte să ajungă Cenuşăreasa la bal. Eu mă duc să mai împachetez din lucruri, să nu las totul pentru mâine.

Părăsi din nou încăperea.

— David, tu crezi că situaţia se va schimba vreodată? întrebă Lucy.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Vom mai fi vreodată... aşa cum am fost înainte de nuntă?

— Să ştii că picioarele n-o să-mi crească la loc, dacă asta ai vrut să spui.

— Of, Doamne, nu înţelegi că nu asta mă deranjează? Nu vreau decât să fiu iubită.

David săltă din umeri.

— Asta e problema ta, spuse el, ieşind înainte ca Lucy să izbucnească în plâns.

Mama nu a mai rămas pentru următoarele două săptămâni. A doua zi, Lucy o conduse până la debarcader. Ploua puternic, şi amândouă purtau mantale de cauciuc. Aşteptară în tăcere şalupa, privind cum stropii de ploaie săpau mici cratere efemere pe suprafaţa mării. Mama îl ţinea pe Jo în braţe.

— Cu timpul, lucrurile se vor schimba, ai să vezi, spuse ea. Într-o căsătorie, patru ani nu înseamnă nimic.

Lucy răspunse:

— Nu ştiu cum o să fie, dar prea multe nici nu pot să fac. E război, Jo trebuie crescut, David e în starea în care e – cum aş *putea* să-i părăsesc?

Şalupa sosi şi Lucy o dădu pe mama ei, în schimbul a trei cutii cu cumpărături şi a cinci scrisori. Marea era agitată. Mama se adăposti în cabina strâmtă a şalupei. Îi făcură semn cu mâna, până când şalupa dispăru după promontoriu. Lucy se simţi tare singură. Jo începu să plângă:

— Nu vreau să plece bunicuţa!

— Nici eu, puiule, spuse Lucy.

CAPITOLUL 10

Godliman şi Bloggs mergeau umăr lângă umăr pe trotuarul unei străzi londoneze, distruse de bombardament. Alcătuiau o pereche discordantă: profesorul, cu silueta lui gârbovită, ca de cocostârc, purta ochelari cu lentile groase şi o pipă în colţul gurii; mergea cu paşi scurţi şi repezi, fără să se uite pe unde calcă, alături de tânărul butucănos. Acesta era blond şi păşea hotărât, cu trenciul lui de poliţist, cu pălăria melodramatică – o caricatură căreia-i mai lipsea legenda.

Godliman spuse:

— Eu cred că Die Nadei are relaţii sus-puse.

— De ce?

— Singura modalitate de a scăpa nepedepsit, pentru cât e de nesupus. Mă gândesc la fraza: „Salutări lui Willi”. Trebuie să-i fie adresată lui Canaris.

— Crezi că a fost amic cu Canaris?

— E prieten cu altcineva – probabil mai puternic decât era Canaris.

— Am senzaţia că asta ar putea duce undeva.

— În general, oamenii îşi fac asemenea relaţii în şcoală, la universitate sau la şcoala de ofiţeri. Ia priveşte!

Ajunseră în dreptul unui magazin, care avea un imens spaţiu gol, pe locul unde fusese vitrina. Un afiş stângaci,

scris de mână şi bătut în cuie de ramă, anunţa: „Şi mai deschis decât de obicei”.

Bloggs izbucni în râs.

— Am văzut unul în faţa unui post de poliţie bombardat care spunea: „Purtaţi-vă frumos, suntem descoperiţi în permanenţă”.

— A devenit un gen minor de artă.

Îşi continuau plimbarea. Bloggs spuse:

— Bun, şi ce dacă Die Nadei a fost coleg de şcoală cu cineva barosan din Wehrmacht?

— Toată lumea îşi păstrează fotografiile din şcoală. În subsolul unei clădiri din Kensington – unde-şi avea sediul MI6, înainte de război – e un tip, Middleton, care are o colecţie de câteva mii de fotografii ale ofiţerilor germani: amintiri din şcoală, chiolhanuri la popotă, parade militare, strângeri de mână cu Adolf, fotografii din ziare – de toate.

— Înţeleg, murmură Bloggs. Deci, dacă ai dreptate şi dacă Die Nadei a trecut prin echivalentul nemţesc al colegiilor de la Eton sau Sandhurst, e posibil să avem o fotografie de-a lui.

— Aproape sigur. Este binecunoscută timiditatea spionilor în faţa aparatului de fotografiat, dar ei nu devin spioni de pe băncile şcolii. Va trebui să căutăm un Die Nadei tânăr prin dosarele lui Middleton.

Ocoliră craterul uriaş din faţa unei frizerii. Clădirea era intactă, dar tradiţionalul stâlp vopsit în dungi roşii şi albe zăcea sfărâmat pe trotuar. Afişul din vitrină anunţa: „Noi

am scăpat *la mustaţă* – Poftiţi să vedeţi, dacă nu credeţi!”

— Şi cum o să-l recunoaştem? Nimeni nu l-a văzut vreodată, spuse Bloggs.

— Ba da, a fost văzut. La pensiunea doamnei Garden, din Highgate, este foarte bine cunoscut.

Clădirea victoriană, din cărămidă roşie, străjuia oraşul de la înălţimea unui deal şi Bloggs avu impresia că ea priveşte cu mânie la stricăciunile provocate de Hitler oraşului său. Înălţimea la care se afla asigura condiţii optime pentru transmisia radio.

De bună seamă că Die Nadei locuise la mansardă. Bloggs se gândi la secretele transmise la Hamburg în zilele întunecate ale lui 1940: coordonatele geografice ale oţelăriilor şi uzinelor de avioane, detalii privind apărarea de coastă, bârfele politice, măştile de gaze, sacii de nisip şi adăposturile Anderson, moralul populaţiei, rapoarte despre efectele bombardamentelor. „Bine lucrat, băieţi, în sfârşit, aţi nimerit-o pe Christine Bloggs...” (Taci din gură!)

Uşa fu deschisă de un bărbat în vârstă, îmbrăcat cu o haină neagră şi pantaloni în dungi.

— Bună dimineaţa. Sunt inspectorul Bloggs, de la Scotland Yard. Aş vrea să vorbesc cu proprietarul, vă rog.

Bloggs remarcă teama care inunda privirea bărbatului, apoi o femeie tânără apăru din spatele lui şi zise:

— Poftiţi, vă rog.

Holul pardosit cu ceramică mirosea a ceară de lustruit.

Bloggs îşi atârnă în cuier pălăria şi haina. Bătrânul se

făcuse nevăzut în ascunzişurile casei, şi tânăra îl conduse pe Bloggs într-un salon, mobilat costisitor şi excesiv, într-o manieră demodată. Pe o măsuţă cu rotile se aflau sticle de whisky, gin şi sherry, toate nedesfăcute. Femeia se aşeză pe un fotoliu înflorat şi-şi încrucişă picioarele.

— De ce i-e teamă bătrânului de poliţie? întrebă Bloggs.

— Socrul meu este evreu german. A venit aici în 1935, ca să scape de Hitler, iar în 1940 l-aţi internat într-un lagăr de concentrare. În faţa acestei perspective, soţia lui s-a sinucis. A fost eliberat de curând din Isle of Man. A primit o scrisoare de scuze din partea regelui, pentru situaţia neplăcută în care a fost aruncat.

— Dar noi nu avem lagăre de concentrare, spuse Bloggs.

— Noi le-am inventat. În Africa de Sud. Nu ştiaţi? îi dăm înainte cu istoria noastră, dar uităm chestiile mărunte. Ne pricepem tare bine să închidem ochii în faţa faptelor neplăcute.

— Poate că-i mai bine aşa.

— Poftim?

— În 1939, am închis ochii în faţa faptului neplăcut că singuri nu puteam câştiga războiul împotriva Germaniei – şi iată ce s-a întâmplat.

— Aşa spune şi socrul meu. El nu este aşa de cinic ca mine. Ce putem face ca să ajutăm Scotland Yard?

Bloggs participase la controversă cu plăcere, dar acum se văzu nevoit să revină la motivul vizitei sale, deşi nu-i făcea plăcere:

— Este vorba de o crimă care a avut loc aici, în urmă cu patru ani.

— O, atât de mult!

— S-ar putea ca elemente noi să fi ieşit la iveală.

— Bineînţeles, ştiu despre ce vorbiţi. Proprietăreasa dinainte a fost ucisă de unul dintre chiriaşi. Soţul meu a cumpărat casa de la executorul testamentar – nu existau moştenitori.

— Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi oameni care locuiau aici, cu chirie, la data aceea.

— Da. Femeii îi dispăruse ostilitatea şi pe faţa ei se citea acum efortul de a-şi aduce aminte. Când am sosit noi, mai erau trei dintre cei care fuseseră aici înainte de crimă: un ofiţer de marină, un vânzător şi un băiat din Yorkshire. Băiatul s-a înrolat în armată – ne scrie şi acum. Vânzătorul a fost mobilizat şi a murit undeva, pe mare. Ştiu asta pentru că două dintre cele cinci soţii ale sale ne-au scris! Iar căpitanul locuieşte tot aici.

— Aici? (Ăsta era un adevărat noroc!) Aş vrea să-l văd, vă rog.

— Desigur, zise ea ridicându-se. A îmbătrânit tare mult. Am să vă conduc în camera lui.

Urcară scările acoperite de un covor, până la primul etaj.

— Cât vorbiţi cu dânsul, am să caut ultima scrisoare pe care ne-a scris-o băiatul de la armată.

Femeia bătu la uşa bătrânului ofiţer. „Proprietăreasa mea n-ar fi făcut atâta lucru pentru mine”, gândi Bloggs ironic.

O voce strigă: „E deschis!” şi Bloggs intră în cameră.

Căpitanul stătea într-un fotoliu, lângă fereastră, cu o pătură peste genunchi. Purta ochelari şi era îmbrăcat cu un sacou spoit, peste cămaşa cu cravată. Avea părul rar, o mustaţă căruntă, iar pielea zbârcită îi atârna peste ceea ce fusese probabil, cândva, o faţă energică. Toată camera era cuibul unui om care trăieşte din amintiri – se aflau acolo tablouri cu corăbii cu pânze, un sextant şi un telescop, precum şi o fotografie care-l înfăţişa ca tânăr ofiţer la bordul *HMS*[24] *Winchester.*

— Uită-te şi dumneata, spuse el fără să se întoarcă. Să-mi spui şi mie de ce individul acela nu e în marină.

Bloggs se apropie de fereastră. Un camion de pâine tras de cai se afla la bordura din faţa casei, calul mai bătrân ronţăindu-şi grăunţele dintr-o traistă, în vreme ce se livra marfa. „Individul” în cauză era o femeie cu părul blond şi scurt, în pantaloni. Avea un bust impresionant. Bloggs izbucni în râs.

— Este o femeie în pantaloni, spuse el.

— Ei drăcie, ştii că ai dreptate! exclamă căpitanul întorcându-se spre el. În ziua de astăzi, nu mai e nicio diferenţă, să ştii. Auzi, femeie în pantaloni!

Bloggs se prezentă.

— Am redeschis dosarul unei crime comise aici în 1940.

---

[24] HMS – siglă folosită înainte pentru denumirea navelor din Marina Regală Britanică (Abreviere de la Her sau His Majesty Ship - Nava Maiestăţii Sale) (n.tr.).

Cred că aţi locuit aici în acelaşi timp cu principalul suspect, un anume Henry Faber.

— Într-adevăr! Cum vă pot fi de folos?

— Cât de bine vi-l amintiţi pe Faber?

— Perfect. Un tip înalt, cu părul negru, politicos, liniştit. Avea nişte haine mai curând ponosite – dacă-l judecai după aparenţe, te puteai înşela. N-aş putea spune că mi-a displăcut – nu m-ar fi deranjat să ajung să-l cunosc mai bine, dar el nu a vrut asta. Cred că era cam de vârsta dumitale.

Bloggs îşi reprimă un zâmbet – era obişnuit ca oamenii să-l considere mai în vârstă, numai pentru faptul că era detectiv de poliţie.

Căpitanul adăugă:

— Să ştii că sunt sigur că nu el a făcut-o. Mă cam pricep la caracterul omului – nu poţi comanda o navă fără să înveţi – şi dacă individul ăsta era un maniac sexual, atunci eu sunt Hermann Goering.

Bloggs făcu la repezeală legătura dintre blonda în pantaloni şi greşeala în privinţa vârstei sale, iar concluzia îl descurajă. Spuse:

— Ştiţi, n-ar strica să cereţi întotdeauna poliţiştilor să vă arate legitimaţia.

Căpitanul se arătă uşor surprins:

— Bine, atunci, s-o vedem.

Bloggs îşi desfăcu portmoneul şi-i arătă fotografia Christinei.

— Iat-o.

Căpitanul o studie preţ de o clipă şi spuse:

— O asemănare remarcabilă.

Bloggs oftă. Bătrânul era aproape orb. Se ridică.

— Deocamdată, pentru astăzi, e de ajuns. Vă mulţumesc.

— Sunteţi oricând bine-venit. Fac tot ce pot ca să vă ajut. În zilele astea, nu prea sunt de folos Angliei – ştiţi, trebuie să fii tare nefolositor ca să fii scos ca invalid din Garda Civilă.

— La revedere, spuse Bloggs şi ieşi afară.

Femeia îl aştepta în holul de la parter. Îi dădu o scrisoare.

— Adresa băiatului este un cod militar, spuse ea. Numele lui este Parkin... nu mă îndoiesc că veţi şti să daţi de urma lui.

— Aţi ştiut că bătrânul n-o să ne poată fi de folos, spuse Bloggs.

— Probabil, dar dorinţele unui musafir trebuie îndeplinite, răspunse ea, deschizându-i uşa.

Mânat de impulsul de moment, Bloggs spuse:

— N-aţi vrea să luaţi cina cu mine, într-o seară?

O umbră trecu peste faţa ei.

— Soţul meu se află încă în Isle of Man.

— Îmi cer scuze... am crezut...

— Nu vă faceţi probleme. Mă simt flatată.

— Aş fi vrut să vă conving că noi nu suntem Gestapo.

— Sunt convinsă de asta. Dar o femeie care trăieşte singură, devine cinică.

— Eu am pierdut-o pe soţia mea, la un bombardament.

— Atunci aţi înţeles cum ajunge omul să urască.

— Da, aşa este, ajungi să urăşti.

Bloggs coborî scările. Uşa se închise în urma lui. Începuse să plouă...

Şi în noaptea aceea plouase. Bloggs ajunsese târziu acasă. Cercetase împreună cu Godliman nişte materiale noi. Acum se grăbea să mai prindă o jumătate de oră alături de Christine, înainte ca ea să plece cu ambulanţa. Era întuneric şi raidul începuse deja. Lucrurile pe care Christine le vedea noaptea erau atât de îngrozitoare, încât încetase să mai vorbească despre ele.

Bloggs era tare mândru de ea. Oamenii cu care lucra spuneau că e mai bună decât doi bărbaţi – gonea prin oraşul aflat sub camuflaj, şofând ca un veteran, luând curbele pe două roţi, fluierând şi spunând bancuri, în timp ce totul se prefăcea în scrum în jurul ei. O porecliseră Neînfricata, însă Bloggs o cunoştea mai bine: era îngrozită, dar nu lăsa să se vadă nimic. El ştia, pentru că îi vedea privirea dimineaţa, când se trezea şi ea venea să se culce; când îşi cobora garda şi scăpa pentru câteva ore de coşmar; ştia că nu era neînfricare, ci curaj, şi de aceea era mândru.

Când coborâse din autobuz, ploua şi mai tare. Îşi trăsese pălăria peste urechi şi-şi ridicase gulerul. La tutungerie, se oprise să-i cumpere ţigări Christinei – începuse de curând să fumeze, asemenea multor altor femei. Din cauza

penuriei, nu primise decât cinci ţigări, pe care le pusese într-o cutie de bachelită.

Un poliţist îl oprise, cerându-i buletinul de identitate; încă două minute pierdute. O ambulanţă trecuse pe lângă el, asemănătoare cu cea condusă de Christine; o furgonetă rechiziţionată, vopsită în cenuşiu.

Pe măsură ce se apropiase de casă, devenise mai agitat. Exploziile răsunau mai aproape, şi avioanele se auzeau limpede, în noaptea asta, cartierul East End avea s-o păţească? Urma să doarmă în adăpostul Morrison[25].

Auzi o explozie puternică, înfiorător de aproape, şi grăbi pasul. Cina o s-o mănânce tot în adăpost.

Dădu colţul înspre strada lui, văzu ambulanţele şi maşinile de pompieri şi o rupse la fugă.

Bomba aterizase pe partea sa de stradă, cam pe la mijloc. Era aproape de casa lui. „Dumnezeule din ceruri, nu pe noi, nu...”

Bomba lovise direct în acoperiş, iar casa era literalmente la pământ. Alergase către mulţimea adunată acolo: vecini, pompieri şi voluntari.

— Aţi văzut-o pe nevastă-mea, e bine? E afară? E cumva *înăuntru?*

Un pompier îi aruncase o privire şi îi spusese:

— Nimeni n-a ieşit de acolo, bătrâne.

Echipele de salvare cercetau cu atenţie molozul. Unul

---

[25] Adăpost din oţel, de formă plată, folosit în interiorul clădirilor, pentru protecţia împotriva raidurilor aeriene, (n.tr.).

dintre ei strigase:

— Aici! După care, adăugă: Dumnezeule, este Bloggs Neînfricata!

Frederick năvălise spre locul unde se afla bărbatul. Christine se afla dedesubtul unei bucăţi imense de zidărie. I se vedea faţa: avea ochii închişi.

Salvatorul strigase:

— Aduceţi cricul, băieţi, rapid!

Christine gemuse şi se trezise.

— Trăieşte! spusese Bloggs. Îngenunchease lângă ea şi-şi vârâse mâinile pe sub marginea bucăţii de moloz.

— N-ai cum să urneşti chestia aia, fiule, spusese salvatorul.

Lespedea se ridicase un pic.

— Doamne, vrei să te omori? rostise bărbatul şi se aplecase să îl ajute şi el.

Când o ridicaseră la o jumătate de metru de la pământ, o sprijiniseră cu umerii. Greutatea nu mai apăsa pe Christine.

Venise şi al treilea om, apoi al patrulea. Împreună, reuşiră să se ridice în picioare. Bloggs spusese:

— Am s-o scot afară de acolo.

Se târâse pe sub acoperişul înclinat din cărămidă şi-şi luase în braţe soţia.

— Fir-aş al dracului, alunecă! ţipase careva.

Bloggs ieşise grăbit de sub lespede, ţinând-o pe Christine strâns la piept. De îndată ce fusese în siguranţă, salvatorii dăduseră drumul lespezii şi săriseră cât colo. Obiectul

izbise pământul cu un bufnet înfiorător şi când Bloggs realizase că *asta* căzuse peste Christine, înţelesese că soţia lui va muri.

O dusese în braţe până la ambulanţă, care pornise imediat. Ea deschisese ochii o singură dată, înainte să moară, ca să-i spună: „Va trebui să câştigi războiul ăsta fără mine, băiete”.

La mai bine de un an după aceea, în timp ce cobora din Highgate în „copaia” Londrei, cu ploaia care-i bătea în faţă amestecându-se din nou cu lacrimile, ca şi atunci, Bloggs se gândi că femeia din casa spionului rostise un adevăr măreţ: în astfel de situaţii, ajungi să urăşti.

Pe timp de război, băieţii devin bărbaţi, bărbaţii devin soldaţi, iar soldaţii sunt avansaţi; iată de ce Bill Parkin, plecat din pensiunea din Highgate, pe când avea optsprezece ani, şi care ar fi trebuit să fie ucenic în tăbăcăria tatălui său din Scarborough, a fost luat de cei din armată ca având douăzeci şi unu de ani, avansat la gradul de sergent şi i se dăduse misiunea de a-şi conduce grupa de recunoaştere printr-o pădure fierbinte şi uscată, către un sat italian prăfuit, cu casele date cu var.

Italienii capitulaseră, dar germanii nu, astfel că acum germanii apărau Italia împotriva invaziei combinate americano-britanice. Aliaţii se deplasau către Roma, iar pentru grupa sergentului Parkin asta însemna o lungă plimbare pedestră.

Ieşiră din pădure în vârful unui deal şi se făcură una cu

pământul ca să cerceteze satul din vale. Parkin îşi scoase binoclul şi zise:

— Ei, băga-mi-aş ce n-aş da acu pentru o ceaşcă de ceai, paştele mă-sii de afacere!

Se apucase de băutură, femei şi ţigări, şi adoptase vocabularul soldaţilor de pretutindeni. La întruniri religioase nu mai participa.

Anumite sate erau apărate, altele nu. Parkin considera asta ca fiind o tactică inteligentă – nu aveai de unde şti care nu erau apărate, aşa încât te apropiai de toate cu prudenţă, iar prudenţa însemna timp irosit.

Coborâtul dealului nu oferea prea mult adăpost – doar câteva tufişuri –, iar satul începea chiar de la bază. Mai întâi, erau câteva case albe, un râu cu un pod de lemn, apoi mai multe case adunate în jurul unei piazza, unde se vedeau clădirea primăriei şi un turn cu ceas. Din turn, podul se vedea ca-n palmă; dacă inamicul avea oameni aici, aceştia trebuiau să se afle în primărie. Pe câmpurile dimprejur, se vedeau câteva siluete muncind; Dumnezeu ştia cine erau. Puteau fi ţărani adevăraţi sau oricare din mulţimea de grupări: fascişti, mafia, *corsos, partigiani,* comunişti... sau chiar nemţi. Nu puteai şti de partea cui erau, până când începeau să se tragă.

Parkin spuse:

— În regulă, caporale.

Caporalul Watkins se făcu nevăzut în pădure ca să apară, cinci minute mai târziu, pe drumul nepietruit care intra în

sat, purtând pe cap o pălărie civilă şi o pătură veche şi murdară peste uniformă. Mergea târşâindu-şi picioarele, iar pe umăr ducea o legătură care putea fi orice, de la o traistă cu ceapă, până la un iepure mort. Ajunse la marginea satului şi dispăru în întunericul unei case joase.

După o clipă, ieşi afară. Stând aproape de zid, ca să nu poată fi văzut din sat, se uită la soldaţii din vârful dealului şi dădu din mână: o dată, de două, de trei ori.

Grupa se târî de-a buşilea pe panta dealului, până ajunse în sat.

— Toate casele sunt goale, sergent, spuse Watkins.

Parkin dădu din cap. Asta nu însemna nimic.

Se deplasară printre case, până la malul râului. Parkin zise:

— E rândul tău, Zâmbăreţule. Ai ocazia să treci Mississippi înot.

Soldatul Hudson, Zâmbăreţul, îşi aşeză echipamentul ordonat, îşi scoase casca, bocancii şi tunica, şi se strecură în râul îngust. Se căţără apoi pe malul celălalt şi se făcu nevăzut printre case. De data asta, aşteptarea fu mai lungă; aria de cercetare era mai mare. În cele din urmă, Hudson se întoarse, trecând la pas peste podul de lemn.

— Dacă-s pe-aici, înseamnă că stau pitiţi, spuse el.

Îşi recuperă efectele personale şi grupa trecu podul, intrând în sat. În timp ce se îndreptau către *piazza,* se ţineau aproape de zidurile clădirilor. O pasăre zbură de pe un acoperiş, şi Parkin tresări. În trecere, soldaţii deschiseră

cu lovituri de picior câteva uşi. Nu dădură peste nimeni.

Ajunseră la intrarea în piaţă. Parkin arătă cu capul spre clădirea primăriei.

— Ai fost şi înăuntru, Zâmbăreţule?

— Da, sir.

— Atunci, s-ar părea că satul e al nostru.

— Da, sir.

Parkin păşi înainte, ca să traverseze piaţa, şi deodată se dezlănţui iadul. Se auziră zgomote de armă, şi o ploaie de gloanţe se abătu asupra lor. Cineva ţipă. Parkin o rupse la fugă, aplecat, alergând în zigzag. Watkins, în faţa lui, urla de durere, ţinându-se de picior. Parkin îl ridică folosindu-şi toată forţa. Un glonţ ricoşă în casca lui. Alergă până la cea mai apropiată casă, năvăli pe uşă şi se prăbuşi înăuntru.

Puştile încetară să tragă. Parkin riscă o privire afară.

Unul dintre oamenii săi zăcea în piaţă, rănit: Hudson. Soldatul făcu o mişcare şi imediat se auzi un foc răzleţ. Hudson nu se mai mişcă. Parkin spuse:

— Ticăloşi nenorociţi!

Watkins se ocupa de propriul picior, înjurând.

— Glonţul ţi-a rămas în carne? întrebă Parkin.

Watkins zbieră:

— Au! apoi rânji, ţinând în mână ceva de metal. Acum, nu mai e!

Parkin aruncă din nou o privire afară.

— Sunt în turnul ceasului. Nici n-ai zice că ar fi aşa mult loc acolo. Nu poa’ să fie prea mulţi.

— Da, da de tras pot să tragă.

— Da. Ne-au prins aici ca-ntr-o cursă. Parkin se încruntă. Ai ceva artificii la tine?

— Da, şefule.

— Ia să vedem. Parkin deschise raniţa lui Watkins şi scoase dinamita. Uite, aranjează-mi un fitil de zece secunde.

Ceilalţi se aflau în casa de peste drum. Parkin strigă la ei.

— Hei!

În uşă, se ivi o faţă.

— Da, şefu'!

— Am să arunc o pătlăgea la semnalul meu, trageţi ca să mă acoperiţi.

— ,ţeles.

Parkin îşi aprinse o ţigară. Watkins îi întinse un pachet de dinamită. Parkin strigă: „foc!” Aprinse fitilul de la ţigară, ieşi în stradă, îşi luă avânt şi aruncă explozibilul în direcţia turnului.

Se aplecă şi reveni în casă. Focurile trase de oamenii lui îl asurzeau. Un glonţ lovi razant tocul uşii şi se alese cu o aşchie sub bărbie. Apoi, auzi explozia dinamitei.

Înainte să apuce să vadă ceva, unul dintre cei de peste drum strigă:

— Drept la ţintă!

Parkin ieşi în stradă. Străvechiul turn cu ceas se făcuse fărâme. Un clopot continua să sune absurd, în vreme ce praful se lăsa peste ruine.

Watkins spuse:

— Ai jucat vreodată crichet? Asta a fost o lovitură a dracului de reuşită.

Parkin păşi spre centrul pieţei. Pe caldarâm păreau răspândite suficiente bucăţi omeneşti disparate ca să faci la loc vreo trei nemţălăi.

— Turnul ăsta şi-aşa era cam şubred, spuse el. Probabil că s-ar fi prăbuşit şi dacă strănutam spre el toţi deodată! Se întoarse şi zise: Alţi bani, altă distracţie. Era o expresie auzită de la soldaţii yankei.

— Don' sergent, sunteţi chemat.

Era transmisionistul grupei. Parkin se duse la el şi luă receptorul:

— Sergent Parkin.

— Maior Roberts. Din acest moment, eşti eliberat din serviciul activ, sergent.

— De ce? Primul gând al lui Parkin a fost că îi descoperiseră adevărata vârstă.

— Ştăbimea te vrea la Londra. Să nu mă întrebi de ce, fiindcă nu ştiu nici eu. Predai grupa caporalului şi te întorci imediat la bază. O maşină te va aştepta pe şosea.

— Am înţeles, sir.

— Ordinul mai spune ca, sub nicio formă, să nu îţi pui viaţa în primejdie. Ai înţeles?

Parkin rânji, gândindu-se la dinamită şi la turnul cu ceas.

— În regulă. Executarea, norocosule!

„Toată lumea l-a numit «băiat», dar asta pentru că l-au

cunoscut înainte de a se înrola în armată”, îşi spuse Bloggs. Acum nu încăpea nicio îndoială că era un adevărat bărbat. Avea un mers sigur şi elegant, o privire ageră şi era respectuos, fără a se simţi stânjenit în compania ofiţerilor superiori. Bloggs îşi dădu seama că minţea în privinţa vârstei, nu după aspect sau comportare, ci după micile semne care-l trădau ori de câte ori venea vorba de vârstă – semne pe care Bloggs, anchetator experimentat, le remarca din obişnuinţă.

La început, fusese amuzat când îi spuseseră că trebuie să se uite la nişte fotografii. Acum, în a treia zi petrecută în galeria subterană plină de praf a domnului Middleton, distracţia dispăruse, înlocuită de plictiseală. Cel mai mult îl irita interdicţia de a fuma.

Pentru Bloggs, nevoit să stea şi să-l urmărească, era şi mai plictisitor.

La un moment dat, Parkin spuse:

— Nu m-aţi fi adus înapoi din Italia numai pentru a vă ajuta în privinţa unei crime de acum patru ani, care putea să aştepte şi până după război. Totodată, fotografiile astea sunt aproape toate cu ofiţeri germani. Dacă e vorba de ceva în legătură cu care trebuie să-mi ţin gura, ar fi mai bine să mi-o spuneţi.

— Da, e vorba de ceva în legătură cu care va trebui să-ţi ţii gura, replică Bloggs.

Parkin reveni la fotografiile lui.

Toate erau vechi, cele mai multe neclare, cu o tentă de

culoare cafenie. Multe erau luate din cărţi, reviste şi ziare.

Câteodată, Parkin se folosea de lupa adusă de prevăzătorul domn Middleton, ca să cerceteze mai îndeaproape câte un chip mărunt în vreo fotografie de grup, şi de fiecare dată când se întâmpla aşa, inima lui Bloggs bătea mai repede, ca să se domolească atunci când Parkin lăsa de o parte lupa şi lua următoarea fotografie.

Se duseră să mănânce la un bufet apropiat. Berea era slabă, ca mai toată berea pe timp de război, dar Bloggs tot nu îl lăsă pe tânărul Parkin să bea mai mult de două halbe – lăsat de capul lui, ar fi fost în stare să bea zece.

— Domnul Faber era un tip de om liniştit, spuse Parkin. N-ai fi bănuit ce zace în el. Şi ţineţi cont, nici jupâneasa nu arăta rău deloc. În plus, era dornică. Privind în urmă, cred că aş fi putut s-o am şi eu, dac-aş fi ştiut cum s-o iau. Ce săi faci, aveam doar optsprezece ani.

Mâncară pâine cu brânză, iar Parkin înfulecă o duzină de cepe murate. La întoarcere, se opriră puţin în faţa clădirii, până când Parkin mai fumă încă o ţigară.

— Ascultaţi la mine, spuse el, era un tip solid, chipeş, cu vorbă aleasă. Noi toţi credeam că nu era mare lucru de capul lui pentru că se îmbrăca sărăcăcios, umbla cu bicicleta şi nu avea bani. Acum cred că ar fi putut fi un soi subtil de deghizare. (Sprâncenele i se ridicară întrebător.)

— Posibil, spuse Bloggs.

În după-amiaza aceea, Parkin găsi nu una, ci trei fotografii ale lui Faber. Una dintre ele avea o vechime de

numai nouă ani.

Iar domnul Middleton avea şi negativul.

Heinrich Rudolph Hans von Muller-Guder (cunoscut şi ca Faber) se născuse în anul 1900, la 26 mai, în satul Oln din Prusia Occidentală. De mai multe generaţii, familia tatălui său stăpânea suprafeţe întinse de pământ, în acea regiune. Tatăl lui fusese al doilea fiu; aşa era şi Heinrich. În familia lor, fiecare al doilea născut devenea ofiţer de armată. Mama lui, fiica unui oficial important în birocraţia celui de-al doilea Reich, fusese născută şi educată pentru a fi o bună soţie de aristocrat, ceea ce şi era, de fapt.

La vârsta de treisprezece ani, Heinrich a plecat la şcoala de cadeţi din Karlsruhe, landul Baden; doi ani mai târziu, a fost transferat la şcoala, mai prestigioasă, Gross-Lichterfelde, de lângă Berlin. Ambele instituţii erau adeptele unei discipline severe, în care intelectul elevilor era ameliorat cu ajutorul bătăilor, al băilor reci şi al hranei proaste. În tot cazul, Heinrich a învăţat să vorbească engleza şi franceza, a studiat istoria şi a trecut examenul de absolvire cu calificativul maxim înregistrat de la începutul secolului. În cariera lui şcolară, nu mai erau decât trei elemente de interes: într-o iarnă aspră s-a răzvrătit împotriva autorităţii, până la a se strecura noaptea afară din incinta şcolii, străbătând pe jos 250 de kilometri până la locuinţa mătuşii sale; i-a rupt braţul instructorului de lupte în timpul unei încăierări la antrenamente şi a fost biciuit pentru insubordonare.

În 1920 a funcţionat ca ofiţer de rang inferior în zona neutră Friedrichsfeld, de lângă Wesel; în 1921, a efectuat, de formă, pregătirea pentru ofiţeri la Şcoala Militară din Metz, iar în 1922 a fost avansat la gradul de sublocotenent.

(„Ce expresie ai folosit tu?” l-a întrebat Godliman pe Bloggs. „Echivalentul nemţesc al colegiilor de la Eton sau Sandhurst.”)

În anii următori a îndeplinit însărcinări de scurtă durată, în vreo cinci-şase locuri, în maniera cuiva care era pregătit pentru statul-major. A continuat să se remarce ca atlet, specializându-se în alergările pe distanţe lungi. Nu a avut prieteni apropiaţi, nu s-a căsătorit şi a refuzat să intre în Partidul Naţional Socialist.

Se părea că întârzierea avansării la gradul de locotenent nu era întru totul străină de faptul că fiica unui locotenent-colonel din Ministerul Apărării a rămas însărcinată în aceeaşi perioadă. În cele din urmă, promovarea s-a produs în jurul anului 1928. Obiceiul său de a le vorbi ofiţerilor superiori ca şi cum ar fi fost egalii lui a ajuns să fie considerat ca fiind scuzabil pentru cineva care era, în acelaşi timp, un tânăr ofiţer cu frumoase perspective şi un aristocrat prusac.

Pe la sfârşitul deceniului al treilea, amiralul Wilhelm Canaris s-a împrietenit cu unchiul lui Heinrich. Otto, fratele mai mare al tatălui său, şi-a petrecut mai multe vacanţe la moşia familiei, în Oln. În 1931, Adolf Hitler, viitorul cancelar al Germaniei, a fost şi el în vizită acolo.

În 1939, Heinrich a fost avansat la gradul de căpitan şi a plecat la Berlin, pentru însărcinări neprecizate. Aceasta era şi data ultimei fotografii.

Cam pe atunci, conform informaţiilor publicate, se părea că, pur şi simplu, încetase să mai existe...

— În ceea ce priveşte restul, spuse Percival Godliman, putem face supoziţii. Abwehr-ul îl antrenează în transmisii radio, coduri, întocmirea hărţilor, efracţii, şantaj, sabotaj şi omucideri. Soseşte la Londra cam prin 1937, şi are suficient timp la dispoziţie să-şi construiască o identitate de acoperire – poate chiar două. Instinctele sale de lup singuratic sunt ascuţite de jocul spionajului. Când izbucneşte războiul, se consideră autorizat să ucidă. (Aruncă o privire spre fotografia de pe birou.) E un bărbat frumos.

Era fotografia echipei câştigătoare a cursei de 5.000 de metri din cadrul Batalionului 10, Hanoverian Jaeger. Faber se afla la mijloc, ţinând în mână o cupă. Avea o frunte înaltă, cu părul tuns scurt, o bărbie şi o gură mică, împodobită de o mustaţă subţire.

Godliman îi întinse fotografia lui Billy Parkin.

— S-a schimbat mult?

— Arăta cu mult mai bătrân, dar s-ar putea ca de vină să fi fost... felul cum se comporta. (Cercetă concentrat fotografia.) Avea părul mai lung şi nu mai avea mustaţă. (împinse fotografia înapoi, peste birou.) Dar, cu siguranţă el este.

— În dosar mai sunt două amănunte, ambele bazate pe supoziţii, spuse Godliman. Mai întâi, se spune că s-ar putea să fi intrat în spionaj în 1933 – asta fiind ipoteza de rutină atunci când referinţele de serviciu ale unui ofiţer încetează brusc, fără niciun motiv evident. Al doilea amănunt este un zvon, neconfirmat de nicio sursă de încredere, că vreme de câţiva ani a fost consilierul de taină al lui Stalin, sub numele de Vasili Zankov.

— Asta e incredibil, sări Bloggs. Nu pot să cred aşa ceva.

Godliman săltă din umeri.

— *Cineva* l-a convins pe Stalin să execute crema propriului său corp ofiţeresc, în anii în care Hitler s-a ridicat la putere.

Bloggs clatină din cap şi schimbă subiectul.

— Încotro o luăm de aici încolo?

Godliman reflectă.

— Mai întâi, să-l transferăm la noi pe sergentul Parkin. Este singurul om cunoscut de noi care l-a văzut la faţă pe Die Nadei. Şi apoi, ştie deja prea multe ca să ne permitem să-l lăsăm în prima linie a frontului; ar putea fi capturat şi interogat. Pe urmă, fă-mi o reproducere clasa-ntâi a acestei fotografii şi pune un artist retuşier să-i mai îmbogăţească podoaba capilară şi să-i radă mustaţa. Pe urmă, vom distribui copiile.

— Să înţeleg că vom da sfară în ţară? întrebă Bloggs cu îndoială în glas.

— Nu. Pentru început, vom lucra mai discret. Dacă

publicăm chestia asta în presă, o să afle de ea şi o să dispară. Deocamdată, trimite fotografia doar celor de la poliţie.

— Asta e tot?

— Cred că da. Doar dacă nu ai tu alte idei.

Parkin îşi drese glasul.

— Sir!

— Da.

— Zău că aş prefera să mă întorc la unitatea mea. Nu e genul meu să fac pe birocratul, înţelegeţi la ce mă refer.

— Sergent trebuie să înţelegi că nu ai posibilitatea de a alege, în această etapă, un sătuc italian în plus sau în minus contează mai puţin – dar individul acesta, Faber, ne-ar putea face să pierdem războiul. Vorbesc cât se poate de serios.

CAPITOLUL 11

Faber plecase la pescuit.

Stătea lungit pe puntea micului iaht, lung de zece metri, bucurându-se de soarele de primăvară, şi se deplasa de-a lungul canalului cu o viteză de circa patru noduri. O mână leneşă ţinea fusul cârmei, cealaltă se odihnea pe băţul undiţei cu firul târât prin apă, în urma bărcii.

Nu prinsese nimic toată ziua.

Pe lângă pescuit, se mai ocupa şi cu studiul obiceiurilor păsărilor – atât din interes (la drept vorbind, ajunsese să cunoască o mulţime de lucruri despre nenorocitele alea de păsări), cât şi ca pretext plauzibil pentru faptul că avea la el un binoclu. Ceva mai devreme, astăzi, văzuse cuibul unui pescăruş albastru.

Cei de la debarcaderul din Norwich fuseseră încântaţi să-i închirieze vasul pentru două săptămâni. Afacerile mergeau prost – rămăseseră cu numai două bărci cu pânze, dintre care una nu mai fusese folosită de pe vremea nenorocirii de la Dunkerque. Faber se tocmise la preţ, doar aşa, de dragul aparenţelor. Până la urmă, se dăduseră bătuţi şi îi azvârliseră şi o ladă cu hrană conservată.

De la un magazin din apropiere, îşi cumpărase momeală; sculele de pescuit le adusese de la Londra. Îi uraseră să aibă noroc la pescuit, după ce remarcaseră că va avea

parte de o vreme frumoasă. Nimeni nu îi ceruse buletinul de identitate.

Până aici, toate bune.

Partea dificilă îl aştepta de acum încolo. Căci evaluarea unei armate era o chestiune dificilă. Mai întâi, de exemplu, trebuia s-o găseşti.

Pe timp de pace, ca să te ajute, armata îşi punea propriile semne indicatoare. Acum însă, acestea fuseseră îndepărtate, nu numai cele ale armatei, dar chiar şi toate celelalte indicatoare rutiere.

Soluţia cea mai simplă ar fi fost să te urci într-o maşină şi să o iei pe urmele primului vehicul militar întâlnit, până când acesta s-ar fi oprit. În orice caz, Faber nu avea o maşină; pentru un civil era aproape imposibil să închirieze vreuna şi, chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi putut obţine combustibil pentru ea. În plus, un civil plimbându-se cu maşina pe dealurile din afara oraşului şi urmărind vehiculele militare sau cercetând cu privirea taberele armatei, ar fi fost, cu siguranţă, arestat.

Prin urmare, barca.

În urmă cu câţiva ani, înainte ca actul de comercializare a hărţilor să devină ilegal, Faber descoperise că Marea Britanie poseda mii de mile de căi interne navigabile. Reţeaua naturală de râuri fusese suplimentată în timpul secolului al nouăsprezecelea printr-o reţea de canale, răspândite ca o pânză de păianjen, în anumite regiuni, existau aproape tot atâtea canale câte drumuri. Una dintre

aceste regiuni era Norfolk.

Navigaţia avea multe avantaje. Pe o şosea, un om merge *undeva:* pe un râu, navighează. Dormitul într-o maşină parcată bate la ochi; dormitul într-o barcă ancorată este natural. Canalele erau aproape pustii. Şi cine a mai pomenit bariere pe canal?

Erau şi dezavantaje. Aerodromurile şi cazărmile trebuiau să se afle în apropierea drumurilor, dar erau localizate fără vreo referinţă la accesul pe calea apei. Faber era nevoit să exploreze ţinuturile noaptea, lăsându-şi ambarcaţiunea legată la mal şi străbătând dealurile la lumina lunii, în circuite extenuante de câte şaptezeci de kilometri, în timpul cărora era foarte uşor să nu dea peste ceea ce căuta, fie din cauza întunericului, fie pentru că, pur şi simplu, nu avea suficient timp ca să cerceteze fiecare palmă de pământ.

Când se întorcea, cam la două ore după ce se crăpa de ziuă, dormea până la prânz, apoi o lua din loc, oprindu-se din când în când ca să se caţere pe vreun deal din apropierea apei şi să arunce o privire. Când ajungea la ecluze, la fermele izolate sau la vreun restaurant de pe malul apei, intra în vorbă cu oamenii din partea locului, sperând să obţină indicii despre prezenţa în zonă a militarilor.

Până în acel moment, nu aflase nimic.

Începuse să se întrebe dacă nu cumva greşise regiunea, încercase să se pună în locul generalului Patton, gândind:

„Dacă aş pune la cale invadarea Franţei la est de Sena, pornind de la o bază situată în estul Angliei, unde mi-aş amplasa baza?” Norfolk era soluţia evidentă: o vastă regiune de ţară, puţin populată, presărată din belşug cu terenuri netede pentru aviaţie, aproape de mare, pentru o plecare rapidă. Iar golful Wash era locul natural cel mai potrivit pentru adunarea unei flote maritime. În tot cazul, din motive care îi scăpau, raţionamentul lui părea a fi eronat. În curând, va trebui să se gândească la o mutare rapidă, într-o nouă regiune, probabil în The Fens[26].

În faţa lui apăru o ecluză şi îşi orientă pânzele astfel încât să micşoreze viteza. Barca intră lin în ecluză şi se lovi uşor de poartă. Casa paznicului se afla pe mal. Faber îşi duse mâinile căuş la gură şi strigă. Apoi se puse pe aşteptat. Învăţase că paznicii de ecluză erau o specie de oameni care nu puteau fi grăbiţi. Mai mult, era ora ceaiului, oră la care abia dacă puteau fi urniţi din loc.

O femeie ieşi în uşă şi-i făcu semn cu mâna. Faber îi răspunse la semn, sări pe mal, legă barca şi intră în casă. Paznicul era aşezat la masa din bucătărie, în ţinută lejeră. Spuse:

— Nu vă grăbiţi, nu-i aşa?

— Câtuşi de puţin, răspunse Faber zâmbind.

— Serveşte-l cu o ceaşcă de ceai, Mavis.

— Vă rog, nu vă deranjaţi, spuse Faber politicos.

— Nu-i niciun deranj, tocmai am fiert un ceainic.

---

[26] Regiune mlăştinoasă dintre Cambridgeshire şi Lincolnshire (n.tr.).

— Vă mulţumesc.

Faber se aşeză. Mica bucătărie era curată şi aerisită, iar ceaiul îi fu adus într-o frumoasă ceaşcă de porţelan.

— La pescuit? întrebă paznicul.

— Păi, cu pescuitul şi cu observarea păsărilor, răspunse Faber. Mă gândesc să trag cât de curând barca la mal şi să petrec vreo două zile pe uscat.

— Aha! Ei, atunci ai face bine să te ţii pe partea cealaltă a canalului. Pe partea asta e zonă interzisă.

— Serios? Nu ştiam că pe-aici sunt terenuri militare.

— Ba da, zona începe cam la opt sute de metri de aici. Dar dacă e vorba de armată, nu ştiu. Nu mi-au spus.

— Ei, probabil că nici nu trebuie să ştim, spuse Faber.

— Aşa e. Bea-ţi ceaiul, atunci, şi să ne vedem la ecluză. Mulţumesc că m-ai lăsat să mi-l beau pe-al meu.

Ieşiră din casă, iar Faber se urcă în barcă şi o dezlegă. Porţile se închiseră încet în urma lui, apoi paznicul porni pompele. Barca sprintenă coborî treptat odată cu nivelul apei din sas, după care paznicul deschise porţile din faţă.

Faber întinse pânzele şi porni la drum. Paznicul îi făcuse cu mâna.

Cam la vreo şapte kilometri mai jos, opri din nou şi legă barca de un copac solid de la marginea apei. În aşteptarea nopţii, luă masa; carne conservată, biscuiţi uscaţi şi apă din sticlă. Îşi îmbrăcă echipamentul de culoare neagră, îşi puse într-un sac de umăr binoclul, aparatul foto şi un număr din revista *Păsări rare din estul Angliei,* vârî busola în buzunar

şi luă lanterna. Era gata.

Stinse felinarul de vânt, încuie cabina şi sări pe mal. Consultă busola şi intră în centura împădurită ce însoţea canalul.

O luă în direcţia sudică, faţă de barcă, preţ de opt sute de metri, până ajunse la un gard. Era înalt de aproape doi metri, din sârmă obişnuită, cu sârmă ghimpată la partea superioară, desfăşurată în spirală. Se înapoie în pădure şi se urcă într-un copac înalt.

Cerul era acoperit de nori răzleţi. Luna lumina cu intermitenţă. Dincolo de gard, era un teren deschis, uşor înclinat. Faber mai făcuse lucruri de genul acesta la Biggin Hill, Aldershot şi într-o mulţime de zone militare răspândite în tot sudul Angliei. Paza era asigurată la două nivele: o patrulă mobilă de-a lungul perimetrului împrejmuit şi porturi de santinelă în apropierea obiectivelor.

Era încredinţat că amândouă puteau fi evitate prin răbdare şi prudenţă.

Faber coborî din copac şi se întoarse la gard. Se ascunse în spatele unui tufiş şi rămase în aşteptare.

Trebuia să afle când trecea patrula mobilă prin punctul acela. Dacă nu treceau până în zori, urma să revină în noaptea următoare. Dacă avea noroc, trebuiau să apară curând. După întinderea ariei aflate sub pază, trase concluzia că nu aveau cum să facă mai mult de un tur complet al împrejmuirii, în fiecare noapte.

Avu noroc. Curând după ora zece, auzi zgomot de paşi, şi

trei bărbaţi trecură la pas lejer prin dreptul lui, pe partea interioară a gardului.

Cinci minute mai târziu, Faber sări gardul.

Merse spre sud; când toate direcţiile sunt echivalente, linia dreaptă e cea mai bună. Nu se folosi de lanternă. Atunci când putea, se ţinea aproape de tufişuri sau de copaci, evitând ridicăturile de pământ unde ar fi putut fi reperat la o apariţie neaşteptată a lunii. În faţa lui se întindea un peisaj abstract în negru, cenuşiu şi argintiu. Terenul pe care călca era uşor îmbibat cu apă – exista probabil vreo mlaştină prin apropiere. O vulpe îi tăie calea, iute ca un ogar, graţioasă ca o felină.

Se făcuse unsprezece şi jumătate noaptea când ajunse la primele semne de activitate militară – nişte semne extrem de ciudate.

Luna ieşi dintre nori şi Faber văzu, cum la jumătate de kilometru în faţă, mai multe şiruri de clădiri cu un singur nivel, amplasate cu inconfundabila precizie a cazărmilor. Imediat se aruncă la pământ, dar deja începuse să se îndoiască de realitatea celor văzute, căci nu se auzea niciun zgomot, nu se vedea nicio lumină.

Rămase pe loc timp de zece minute, sperând să-i vină în minte o explicaţie, dar nu se întâmplase nimic, cu excepţia apariţiei greoaie a unui bursuc, care o şterse de îndată ce-l văzu.

Faber merse târâş înainte.

Pe măsură ce se apropia, îşi dădu seama că respectivele

clădiri nu erau numai neocupate, ci şi neterminate. Cele mai multe abia dacă se aflau în stadiul de acoperiş sprijinit pe nişte stâlpi, la colţuri. Unele dintre ele aveau câte un perete.

Un zgomot brusc îl opri: râsul unui bărbat. Rămase nemişcat şi privi cu atenţie. Un chibrit arse scurt, apoi se stinse, lăsând în urmă două puncte luminoase roşii în unul dintre adăposturile neterminate: santinelele.

Faber îşi pipăi stiletul din mânecă, apoi începu să se târască din nou către marginea taberei, cea îndepărtată de santinele.

Adăposturile pe jumătate construite nu aveau fundaţie şi nici pardoseală. Din preajma lor lipseau utilajele de construcţie, roabele, betonierele, lopeţile sau grămezile de cărămidă. Un drum de ţară ducea din incinta taberei undeva peste câmp, iar iarba de primăvară crescuse pe făgaşuri; semn că în ultimul timp, drumul nu prea fusese folosit.

Era ca şi cum cineva hotărâse să încartiruiască în acest perimetru zece mii de oameni şi, la câteva săptămâni după începerea construcţiilor, se răzgândise.

Şi totuşi, era ceva în legătură cu acest loc care nu se potrivea cu o astfel de explicaţie.

Faber păşi împrejur cu băgare de seamă, temându-se ca nu cumva santinelelor să le dea prin cap să plece în patrulare. În mijlocul taberei se afla un grup de vehicule militare. Erau vechi şi ruginite – niciuna nu mai avea motor

sau alte componente interne.

Dar, presupunând că respectivele componente fuseseră valorificate într-un fel sau altul, de ce nu fuseseră duse la retopit şi caroseriile acestor maşini?

Adăposturile care aveau un perete, se aflau pe rândurile exterioare, iar zidurile erau îndreptate în afară. Arătau mai degrabă ca un decor de film, decât ca nişte clădiri în construcţie.

Faber decise că aflase tot ce se putea despre acest loc. Merse către marginea estică a taberei, apoi se târî de-a buşilea, până când se ascunse îndărătul unui gard viu. După încă opt sute de metri, aproape de culmea unei movile, privi înapoi. Acum, arăta din nou aidoma unei cazărmi.

Scânteia unei idei îi licări în minte. O lăsă să dospească.

Terenul era în continuare relativ neted, întrerupt doar de şanţuri molcome. Ici-colo, câte un petic împădurit sau un lăstăriş de mlaştină, de care Faber se folosi. La un moment dat, fu nevoit să ocolească, în lumina lunii, oglinda argintie a unui lac. Auzi ţipătul unei bufniţe, privi în direcţia zgomotului şi observă în depărtare un hambar părăginit.

La opt kilometri depărtare, dădu peste aerodrom.

Se aflau aici mai multe avioane decât îşi închipuise că posedă, cu totul, Forţele Aeriene Britanice. Astfel, pe aerodrom aşteptau aparate Pathfinder, pentru lansarea rachetelor de semnalizare, bombardiere Lancaster şi B-17, pentru slăbirea rezistenţei inamicului, avioane de vânătoare

Hurricane, Spitfire şi Mosquito, pentru recunoaştere şi mitraliere; suficiente avioane pentru o invazie.

Fără excepţie, trenurile de aterizare se scufundaseră în pământul moale şi avioanele zăceau în noroi până la burtă.

Nici aici nu se auzeau zgomote, nu se vedeau lumini.

Faber aplică aceeaşi procedură, mergând târâş până când reperă santinelele. În mijlocul aerodromului, se găsea un mic cort. Lumina palidă a unui felinar răzbătea prin prelată. Doi oameni, maximum trei.

Pe măsură ce Faber se apropia de avioane, acestea păreau să se aplatizeze, de parcă ar fi fost turtite.

Ajunse la cel mai apropiat şi îl pipăi uluit. Era o bucată de placaj, groasă de un centimetru, tăiată după conturul unui Spitfire, vopsită în culori de camuflaj şi legată cu frânghii la sol.

Toate celelalte avioane erau identice.

Se găseau acolo mai mult de o mie.

Faber se ridică în picioare, privind cu coada ochiului la cort, gata să se arunce la pământ, la cea mai mică mişcare. Ocoli întregul aerodrom contrafăcut, cercetând cu privirea falsele avioane de vânătoare şi bombardiere, făcând legătura cu cazărmile de cinema, ameţit de implicaţiile descoperirii sale.

Ştia acum că dacă şi-ar fi continuat explorările, ar fi dat peste alte aerodromuri asemănătoare, peste alte cazărmi neterminate. Dacă s-ar fi dus în golful Wash, ar fi găsit acolo o flotă de transportoare şi distrugătoare din placaj.

Era o înşelătorie de proporţii, meticuloasă, costisitoare şi sfidătoare.

Bineînţeles că nu puteau induce în eroare, pentru multă vreme, un privitor atent. Numai că nu observatorii tereştri trebuiau înşelaţi.

Toate acestea trebuiau să se vadă din aer.

Chiar şi un avion de recunoaştere zburând la joasă altitudine, dotat cu cele mai moderne aparate foto şi cu filmele cele mai sensibile, s-ar fi întors la bază cu fotografii care ar fi arătat, fără putinţă de tăgadă, o masivă concentrare de trupe şi armament.

Nici nu era de mirare că statul-major anticipa o invazie la est de Sena.

Faber îşi imagină că existau şi alte elemente de inducere în eroare. Britanicii făceau, probabil, referiri la forţa expediţionară în mesajele radio, folosind coduri despre care ştiau că vor fi descifrate; la fel de probabil se trimiteau rapoarte de spionaj false către Hamburg, pe filiera diplomatică spaniolă. Posibilităţile erau nenumărate.

Britanicii avuseseră la dispoziţie patru ani ca să se înarmeze pentru această invazie. Cea mai mare parte a armatei germane lupta în Rusia. De îndată ce aliaţii urmau să-şi stabilească un cap de pod pe teritoriul francez, nimeni nu îi mai putea opri. Unica şansă a germanilor era să-i surprindă pe plajă şi să-i anihileze în timpul coborârii din navele transportoare.

Iar dacă aşteptau unde nu trebuia, pierdeau şi această

ultimă şansă.

Întreaga strategie deveni, dintr-odată, limpede. Era simplă, dar în acelaşi timp, devastatoare.

Faber trebuia să anunţe Hamburgul.

Se întrebă dacă îl vor crede.

Strategiile de război erau arareori modificate pe baza cuvântului unui singur om. Poziţia lui era într-adevăr înaltă, dar oare chiar *atât* de înaltă?

Idiotul ăla de von Braun nu-l va crede în ruptul capului. De ani de zile îl ura pe Faber şi nu va lăsa să-i scape prilejul de a-l discredita. Canaris, von Roenne... în ăştia nu avea încredere.

Şi mai era ceva: radioul. Nu avea de gând să încredinţeze aşa ceva unei transmisii radio... deja de câteva săptămâni avea senzaţia că totuşi codul său radio nu mai era sigur. Dacă britanicii aflau că secretul lor a fost deconspirat...

Nu-i rămânea de făcut decât un singur lucru; să obţină dovezile şi să le ducă el însuşi la Berlin.

Avea nevoie de fotografii.

Va fotografia acest gigantic simulacru de armată, apoi se va duce în Scoţia, ca să facă joncţiunea cu submarinul, şi-i va înmâna fotografiile personal Führerului. Mai mult nu putea face. Nici mai puţin.

Pentru fotografii avea nevoie de lumină. Va trebui să aştepte până în zori. Puţin mai în spate, trecuse pe lângă un hambar părăginit – îşi putea petrece acolo restul nopţii.

Îşi controlă busola şi o porni din loc. Hambarul se afla mai

departe decât crezuse şi-i trebui o oră ca să ajungă la el. Era o construcţie veche din lemn, cu găuri în acoperiş. Şobolanii îl părăsiseră de multă vreme, din lipsă de hrană, dar în pătul rămăseseră liliecii.

Faber se întinse pe nişte scânduri, dar nu putu să adoarmă. Cum ar fi putut, de altfel, acum când ştia că de el depindea soarta războiului?

Soarele trebuia să răsară la 5.21. La 4.21, Faber părăsea hambarul.

Cu toate că nu dormise, cele două ore petrecute în hambar îi odihniseră trupul şi-i limpeziseră mintea, şi acum se găsea într-o dispoziţie foarte bună. Vântul de vest gonise norii, astfel că, deşi luna apusese, stelele străluceau pe cer.

Îşi calculase timpul cu precizie. Cerul devenea mai luminos pe măsură ce se apropia de „aerodrom”.

Santinelele nu ieşiseră din cort. Cu puţin noroc, poate că încă mai dormeau. Faber ştia din propria experienţă în astfel de însărcinări că cel mai greu era să rămâi treaz în timpul ultimelor ore ale schimbului.

Dar dacă ieşeau, va fi nevoit să-i ucidă.

Îşi alese poziţia şi încărcă aparatul cu o rolă de film Agfa de 35 mm cu 36 de poziţii. Spera ca emulsia filmului să nu se fi voalat; îl ţinuse în valiză încă dinainte de război – astăzi nu mai puteai cumpăra vreun film fotografic în Anglia. Îşi făcu curaj, zicându-şi că n-avea cum să se fi voalat, căci îl ţinuse într-o pungă etanşă, departe de orice sursă de căldură.

Când curbura roşie a soarelui se ivi la orizont, începu să fotografieze. Luă o serie de cadre din diferite unghiuri şi de la distanţe diferite, încheind cu un plan apropiat al unuia dintre avioanele false. Fotografiile trebuiau să arate atât iluzia, cât şi realitatea.

La ultima fotografie, distinse cu coada ochiului o mişcare. Se aruncă la pământ şi se târî sub avionul de placaj. Un soldat ieşi din cort, făcu câţiva paşi şi urină, după care se întinse, căscă şi îşi aprinse o ţigară. Aruncă o privire în jurul său, se înfioră de frig şi intră din nou în cort.

Faber se ridică şi o rupse la fugă.

După ce parcurse jumătate de kilometru, privi înapoi – aerodromul nu se mai zărea. O luă spre vest, către cazarmă.

Aceasta avea să fie mai mult decât o lovitură reuşită de spionaj. Hitler se mândrea cu faptul că, de o viaţă întreagă, nu se bazase decât pe propriile intuiţii. Omul care avea să-i aducă dovada că, şi de data asta, Führerul avusese dreptate şi toţi experţii se înşelaseră, se putea aştepta la ceva mai mult decât o strângere de mână. Faber ştia că Hitler îl considera, deja, drept cel mai bun agent al Abwehfr-ului, astfel că acest triumf ar fi putut să-i aducă postul lui Canaris.

Cu condiţia să reuşească.

Îşi spori viteza, alergând douăzeci de metri, mergând la pas următorii douăzeci, alergând din nou, astfel că ajunse la cazarmă cam pe la şase şi jumătate. Se luminase de ziuă

acum, şi nu se mai putea apropia de obiectiv, deoarece santinelele nu mai stăteau într-un cort, ci într-unul din adăposturile fără pereţi, având o bună vedere asupra împrejurimilor. Se lăsă pe după gardul viu şi făcu poze de la distanţă. Developările obişnuite vor înfăţişa doar o cazarmă, dar copiile mărite vor pune în lumină detaliile înşelăciunii.

Când se hotărî să revină la barcă, consumase deja treizeci de poziţii. Se grăbi din nou, căci acum devenise teribil de bătător la ochi: un bărbat îmbrăcat în negru, cărând în spate un sac de cânepă cu diverse aparate, alergând printr-o zonă interzisă.

Ajunse la gard o oră mai târziu, neîntâlnind în drum decât nişte gâşte sălbatice. În timp ce se căţăra peste împrejmuirea de sârmă, simţi o imensă uşurare. Înăuntrul zonei îngrădite, balanţa suspiciunii îl defavoriza; afară, era în favoarea sa. Putea să revină la rolul de marinar, pescar şi ornitolog amator. Depăşise etapa cea mai riscantă.

Ajuns în pădure, merse la pas, domolindu-şi respiraţia şi lăsând să se risipească încordarea pricinuită de activităţile nocturne. Se hotărî să navigheze câteva mile mai departe, înainte să ancoreze din nou pentru un somn de câteva ore.

Ajunse la canal. Se terminase. Barca arăta frumos în soarele dimineţii. De îndată ce va porni din loc, îşi va pregăti un ceai, pe urmă…

Un bărbat în uniformă ieşi din cabina iahtului şi zise:

— Ei, ei, ia te uită! Cine eşti dumneata, mă rog frumos?

Faber rămase nemişcat, lăsându-se stăpânit de calmul său de gheaţă şi de vechile instincte. Intrusul purta uniformă de căpitan din Garda Civilă. Avea un soi de pistol într-un toc cu clapetă cu capsă. Era înalt şi voinic, şi părea să aibă aproape şaizeci de ani. De sub beretă i se vedea părul cărunt. Nu făcu nicio mişcare să-şi scoată arma. Faber observă toate aceste amănunte în timp ce spuse:

— Dumneata te afli în barca mea, aşa încât mi se pare că eu ar trebui să te întreb cine eşti.

— Căpitan Stephen Langham, Garda Civilă.

— James Baker, spuse Faber, rămânând pe mal. (Un căpitan nu patrulează de unul singur.)

— Şi cu ce treburi pe aici?

— Sunt în concediu.

— De unde veniţi?

— Am fost să observ păsările.

— Înainte de răsăritul soarelui? Watson, stai cu ochii pe dumnealui!

Un flăcău în uniformă de doc răsări din stânga lui Faber, cu o puşcă în mână. Faber privi în jurul său. La dreapta se afla un alt bărbat şi încă unul în spate.

Căpitanul strigă:

— Din ce direcţia a venit, caporale?

Replica sosi din vârful unui stejar:

— Din zona interzisă, sir.

Faber îşi calculă şansele. Patru contra unu – până când caporalul se dădea jos din copac. Aveau numai două arme,

puşca şi pistolul căpitanului. Şi erau, în mod clar, nişte amatori. Barca îl va ajuta şi ea. Spuse:

— Zonă interzisă? Eu n-am văzut decât un gărduţ. Auzi, n-ai vrea mata să îndrepţi aia în altă parte? Nu de alta, dar s-ar putea descărca.

— Nimeni nu se duce să se uite după păsări noaptea, spuse căpitanul.

— Dacă-ţi aranjezi adăpostul pe timp de noapte, dimineaţa, când păsările se trezesc, n-au cum să te mai vadă. Toată lumea e de acord că aşa trebuie procedat. Acu, uite ce e, eu ştiu că Garda Civilă este vigilentă, patriotică şi toate celelalte. Dar să nu împingem gluma prea departe. Nu credeţi că ar fi mai bine să-mi verificaţi actele şi să vă întocmiţi raportul?

Căpitanul păru cuprins de îndoială.

— Ce ai în sac?

— Un binoclu, un aparat foto şi o lucrare de specialitate, spuse Faber întinzând mâna după sac.

— Stai pe loc, spuse căpitanul. Watson, vezi ce are înăuntru.

„Taman la ţanc – greşeală de amatori”.

Watson îi spuse:

— Mâinile sus!

Faber îşi ridică braţele deasupra capului, cu mâna dreaptă lângă mâneca stângă a hainei. Faber plănuise deja următoarele câteva secunde – nu trebuia să se tragă niciun foc.

Watson se apropie dinspre stânga lui Faber, aţintind arma asupra lui, şi deschise clapeta sacului de cânepă. Faber scoase stiletul din mânecă, evită arma şi înfipse pumnalul în gâtul lui Watson, până la plăsele. Cu mâna cealaltă, Faber smulse arma din strânsoarea mâinii tânărului.

Ceilalţi doi soldaţi aflaţi pe mal se apropiară de el, iar caporalul începu să coboare în grabă printre crengile stejarului.

Faber trase stiletul din gâtul lui Watson, în timp ce acesta se prăbuşea la pământ. Căpitanul se chinuia să-şi scoată pistolul din toc. Faber sări în carenă. Barca se legănă, dezechilibrându-l pe căpitan. Faber încercă să-l lovească rapid cu pumnalul, dar se afla prea departe pentru o lovitură precisă. Vârful se prinse de reverul vestonului de uniformă, apoi scăpă şi-i crestă bărbia. Mâna căpitanului părăsi tocul pistolului şi se strânse pe rană.

Faber se întoarse cu faţa la mal. Unul dintre soldaţi sări în barcă. Faber făcu un pas înainte şi soldatul se înfipse în lama de douăzeci de centimetri a stiletului.

Faber se clătină pe picioare din cauza şocului şi scăpă mânerul armei sale. Soldatul căzuse pe vârful stiletului. Faber se lăsă în genunchi; nu mai era timp să-şi recupereze arma, căpitanul deschisese tocul pistolului. Faber sări la el, căutându-i cu mâna faţa. Pistolul ieşi din toc. Degetele lui Faber se înfipseră în ochii căpitanului, care ţipă de durere şi încercă să împingă în lături braţele agresorului.

Cu un bufnet, al patrulea soldat ateriză în carena bărcii. Faber îl lăsă în pace pe căpitan, care acum nu mai era în stare să folosească pistolul, chiar dacă ar fi reuşit să tragă piedica. Celălalt ţinea în mână un baston de poliţie, pe care îl lăsă să cadă cu toată puterea. Faber eschivă spre dreapta, astfel că lovitura îi trecu pe lângă cap, lovindu-l în umăr. Braţul stâng îi rămase câteva clipe amorţit. Îl izbi pe atacatorul său cu muchia palmei în gât, o lovitură precisă şi puternică. Uluitor, omul rezistă şi ridică bastonul pentru a izbi din nou. Faber se apropie. Braţul îşi revenea şi începu să-l doară grozav. Îi apucă soldatului faţa cu ambele mâini, împinse, răsuci şi împinse din nou. Se auzi un trosnet ascuţit când gâtul soldatului se rupse. În aceeaşi clipă, bastonul ateriză iarăşi, de data asta în creştetul lui Faber. Acesta se împletici, ameţit.

Căpitanul se ciocni de el, clătinându-se pe picioare. Faber îl împinse. Ofiţerul se împiedică de marginea bărcii şi, cu un plesnet asurzitor, căzu pe spate în apa canalului, bereta zburându-i cât colo.

Când mai avea doi metri până jos, caporalul sări din stejar. Faber îşi recuperase stiletul şi sări pe mal. Watson mai trăia încă, dar nu pentru multă vreme – sângele ţâşnea gâlgâind din rana de la gât.

Faber şi caporalul se aflau faţă în faţă. Caporalul îndreptase asupra celuilalt o armă.

Era îngrozit, şi nu fără motiv. În secundele care i-au trebuit să coboare din stejar, omul din faţa lui îi ucisese pe

trei dintre camarazii săi şi-l aruncase pe al patrulea în canal.

Faber se uită la puşca sa. Era *antică* – aproape o piesă de muzeu. Dacă ar fi avut cât de cât încredere în ea, caporalul ar fi tras demult.

Caporalul făcu un pas înainte, şi Faber observă că-şi protejează piciorul drept – probabil se lovise atunci când coborâse din copac. Faber păşi lateral, obligându-l pe caporal să-şi mute greutatea pe piciorul slăbit, în timp ce se întorcea pentru a-şi menţine arma asupra ţintei. Faber îşi vârî vârful pantofului sub o piatră şi o săltă în sus. Atenţia caporalului fu atrasă de piatră, şi Faber acţionă.

Caporalul apăsă pe trăgaci: nu se întâmplă nimic. Antica flintă se blocase. Chiar dacă ar fi tras, caporalul nu l-ar fi nimerit pe Faber: ochii îi erau atenţi la piatră, se sprijinea pe piciorul beteag, iar Faber se mişcase din loc.

Faber îl ucise cu o lovitură de pumnal în gât.

Mai rămăsese doar căpitanul.

Faber se uită în jur şi-l văzu pe bătrânul ofiţer chinuindu-se să se caţere pe malul celălalt. Căută o piatră, o găsi şi o aruncă în direcţia căpitanului. Deşi lovit în cap, acesta ajunse pe mal şi o rupse la fugă.

Faber se aruncă în apă şi, din câteva mişcări viguroase de craul, ajunse pe malul celălalt. Căpitanul avea un avans de o sută de metri şi continua să alerge, dar era bătrân. Faber recupera treptat distanţa, până când putu auzi respiraţia neregulată şi chinuită a fugarului. Căpitanul

încetini şi se prăbuşi într-un tufiş. Faber se aruncă asupra lui şi-l întoarse cu faţa spre el.

Căpitanul şuieră:

— Eşti un... diavol.

— Mi-ai văzut faţa, spuse Faber şi-l omorî.

CAPITOLUL 12

Avionul transportor trimotor JU-52, cu svastici pe aripi, se opri în loc zdruncinându-se pe pista umedă de ploaie de la Rastenburg, din întinsa zonă îndepărtată a Prusiei Orientale. Un bărbat scund, cu trăsături proeminente – nas lung, gură largă, urechi mari – coborî şi traversă în grabă porţiunea de asfalt până la Mercedesul care îl aştepta.

În timp ce maşina gonea prin pădurea umedă şi sumbră, feldmareşalul Erwin Rommel îşi scoase chipiul şi-şi trecu o mână nervoasă prin părul care începea să-l părăsească. În câteva săptămâni, ştia asta, altcineva va parcurge aceeaşi rută, cu o bombă în geanta-diplomat – o bombă al cărei destinatar urma să fie Führerul însuşi. Până atunci, lupta trebuia să continue, încât noul conducător al Germaniei – probabil, chiar el însuşi – să poată negocia cu aliaţii de pe o poziţie cât mai puternică.

La capătul unui drum de şaisprezece kilometri, maşina ajunse la Wolfsschanze. Bârlogul Lupilor, devenit acum cartierul general al Führerului şi al cercului din ce în ce mai restrâns şi mai nevrotic de generali care-l înconjurau.

Ploua mărunt şi constant, iar picăturile de ploaie se prelingeau din brazii înalţi ce străjuiau tabăra. La poarta sediului personal al lui Hitler, Rommel îşi puse chipiul şi coborî din maşină. Oberführerul Rattenhuber, comandantul

gărzii de corp SS, fără să spună un cuvânt, întinse mâna ca să primească de la Rommel pistolul.

Întrunirea urma să se ţină în buncărul subteran, un adăpost rece, umed şi neaerisit, căptuşit cu beton. Înăuntru, se aflau deja în jur de zece inşi, aşteptând întrevederea de la prânz: Himmler, Göring, von Ribbentrop, Keitel. Rommel îi salută din cap şi se aşeză pe un scaun tare, aşteptând.

Când Hitler intră, toţi se ridicară în picioare. Purta o tunică sobră, cenuşie, pantaloni negri şi, remarcă Rommel, devenea tot mai cocoşat. Se duse drept la capătul îndepărtat al buncărului, unde fusese agăţată de zid o hartă mare a Europei nord-vestice. Arăta obosit şi iritat. Vorbi fără niciun preambul.

— Va avea loc o debarcare a aliaţilor în Europa. Se va produce anul acesta. Va fi lansată din Anglia, cu trupe engleze şi americane. Vor debarca în Franţa. Îi vom distruge în punctul culminant al acţiunii lor. În legătură cu asta, nu există loc pentru discuţii.

Privi în jur, de parcă i-ar fi provocat pe generali să-l contrazică. Se lăsă tăcerea. Rommel se cutremură: buncărul era rece ca moartea.

— Întrebarea este: unde vor debarca? Von Roenne, prezintă-ţi raportul.

Colonelul Alexis von Roenne, care preluase efectiv funcţia lui Canaris, se ridică în picioare. Avea abia gradul de căpitan la izbucnirea războiului şi se distinsese printr-un

superb raport asupra punctelor slabe ale armatei franceze – raport considerat un factor decisiv în victoria germanilor. În 1942 devenise şeful Biroului de contraspionaj al armatei, birou care, după căderea lui Canaris, absorbise Abwehr-ul. Rommel auzise despre el că era mândru şi direct, dar capabil.

Von Roenne spuse:

— Informaţiile noastre sunt numeroase, dar în niciun caz complete. Numele de cod al aliaţilor pentru operaţiune este Overlord. Concentrările de trupe pe teritoriul britanic sunt după cum urmează. Luă un indicator şi traversă încăperea până la hartă. Prima: de-a lungul coastei sudice. A doua: în regiunea cunoscută sub numele de Anglia de Est. A treia: în Scoţia. Concentrarea din Anglia de Est este, *de departe,* cea mai importantă. Tragem concluzia că debarcarea se va produce pe trei fronturi. Primul: un atac de diversiune din Normandia. Al doilea: cel principal, peste strâmtoarea Calais. Al treilea: o debarcare de flanc, din Scoţia, peste Marea Nordului, către Norvegia. Toate sursele de informaţii confirmă această prognoză.

Von Roenne se aşeză.

Hitler spuse:

— Comentarii?

Rommel, comandantul Corpului B de armată care controla coasta nordică a Franţei, spuse:

— Pot raporta un element de confirmare: Pas de Calais a primit, de departe, cel mai mare tonaj de bombe.

Göring interveni:

— Ce surse de informaţii sprijină prognoza dumitale, von Roenne?

Von Roenne se ridică din nou.

— Trei surse: recunoaşterea aeriană, supravegherea transmisiilor radio inamice şi rapoartele agenţilor. Se aşeză.

Hitler îşi încrucişă mâinile protector în dreptul organelor genitale, un tic nervos, semn că era pe punctul de a ţine un discurs.

— Am să vă spun acum, începu el, cum aş judeca dacă aş fi Winston Churchill. Două opţiuni stau în faţa mea: la est de Sena, sau la vest de Sena. Estul are un avantaj: este mai aproape. Dar, în strategia de război modernă nu există decât două distanţe – *înăuntrul* şi *în afara* razei de acţiune a avioanelor de vânătoare. *Ambele* opţiuni se află înăuntrul acestei raze de acţiune. Prin urmare, distanţa nu constituie un criteriu.

Vestul are un port important – Cherbourg – în vreme ce estul nu are niciunul. Şi, mai important, estul este mult mai bine apărat decât vestul. Inamicul are şi el recunoaştere aeriană.

Aşadar, aş alege vestul. Şi ce aş face în acest caz? Aş căuta să-i fac pe germani să creadă exact contrariul! Aş trimite de două ori mai multe bombardiere în Pas de Calais decât în Normandia. Aş încerca să distrug toate podurile de peste Sena. Aş lansa mesaje radio derutante, aş trimite rapoarte de spionaj false şi mi-aş desfăşura trupele într-o

manieră derutantă. Aş înşela nişte fraieri ca Rommel şi von Roenne. Aş spera să-l induc în eroare chiar pe Führer!

Göring vorbi primul, după o tăcere lungă:

— *Mein* Führer, părerea mea este că-l flataţi pe Churchill creditându-l cu o inteligenţă egală cu a dumneavoastră.

În buncărul incomod, se făcu simţită o vizibilă uşurare. Göring spusese exact ce trebuia, reuşind să îmbrace dezacordul în haina complimentului. Ceilalţi îl urmară, fiecare aducând argumente şi mai puternice; aliaţii vor alege trecerea mai scurtă a mării, pentru o viteză mai mare; coasta mai apropiată va permite aviaţiei de vânătoare să realimenteze şi să se întoarcă mai repede; sud-estul constituia o rampă de lansare mai bună, cu mai multe estuare şi porturi; era improbabil ca *toate* rapoartele de spionaj să fie eronate.

Preţ de o jumătate de oră, Hitler ascultă, apoi ridică mâinile ca să facă linişte. Ridică de pe masă un teanc de foi îngălbenite şi spuse fluturându-le:

— În 1941 am emis directiva *Construirea apărării de coastă,* în care am prevăzut că debarcarea decisivă a aliaţilor se va produce prin zonele proeminente ale Normandiei şi Bretaniei, acolo unde acele excelente porturi vor constitui nişte capete de pod ideale. Asta mi-a spus mie atunci intuiţia, şi tot asta îmi spune şi acum!

Un firicel de spumă se ivi pe buza de jos a Führerului.

Von Roenne rosti cu glas tare. („E mai curajos decât mine”, gândi Rommel.)

— *Mein* Führer, investigaţiile noastre continuă, fireşte, şi există o anumită direcţie de cercetare despre care trebuie să vă informez. Cu puţine săptămâni în urmă, am trimis în Anglia un emisar ca să-l contacteze pe agentul cunoscut sub numele de Die Nadei.

Ochii lui Hitler se aprinseră.

— Ah! îl cunosc pe omul acesta. Continuă!

— I-am transmis ordinul de a evalua capacitatea Corpului I de Armată al Statelor Unite din Anglia de Est, de sub comanda generalului Patton. Dacă el descoperă că s-a exagerat în această privinţă, de bună seamă că va trebui să ne reconsiderăm prognoza. În situaţia în care el raportează că armata este tot atât de puternică pe cât credem noi acum, atunci nu mai încape aproape nicio îndoială că ţinta este Calais.

Göring se uită la von Roenne.

— Cine este acest Nadei?

Hitler îi răspunse la întrebare:

— Este singurul agent profesionist recrutat de Canaris – şi asta pentru că l-a recrutat la ordinul meu. Îi cunosc familia – solidă, leală, de germani mândri. Iar Die Nadei – un om strălucit, realmente strălucit! I-am citit toate rapoartele. Se află la Londra încă de când...

— *Mein* Führer, îl întrerupse von Roenne.

Hitler îl privi cu asprime.

— Ce este?

Von Roenne rosti şovăielnic:

— Să înţeleg că veţi fi de acord cu raportul lui Die Nadei?

Hitler încuviinţă din cap şi spuse:

— Omul acesta va descoperi adevărul.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 13

Tremurând, Faber se rezemă de un copac şi vomită. Apoi se gândi dacă trebuia sau nu să îngroape cele cinci cadavre.

Estimă că-i va lua între treizeci şi şaizeci de minute, în funcţie de cât de bine le va ascunde. În acel interval, risca să fie prins.

Fu nevoit să pună în balanţă acest risc, cu orele preţioase pe care le-ar fi câştigat, întârziind descoperirea cadavrelor. Foarte curând, celor cinci oameni li se va simţi absenţa – se va porni în căutarea lor cam în jurul orei nouă. Presupunând că formau o patrulă regulată, ruta le era cunoscută. Prima mişcare a cercetaşilor va fi să trimită un alergător ca să verifice ruta. Dacă lăsa aşa cadavrele, acesta le va descoperi şi va da alarma. Altfel, urma să se întoarcă la bază şi se va organiza o operaţiune de căutare în toată regula, cu copoi şi poliţişti răscolind tufişurile. S-ar putea să le trebuiască toată ziua ca să găsească leşurile. În vremea aceea, Faber ar fi ajuns deja la Londra. Era esenţial pentru el să se facă nevăzut din zonă până când ceilalţi îşi vor fi dat seama că trebuie să caute un criminal. Se hotărî să rişte ora suplimentară.

Trecu din nou canalul înot, cu căpitanul cel vârstnic pe umăr, îl aruncă după un tufiş, târî cele două cadavre din

barcă, le aşeză peste căpitan şi, la sfârşit, îi adăugă la grămadă pe caporal şi pe Watson.

Nu avea cazma, şi era nevoie de un mormânt încăpător. La câţiva metri mai încolo, în pădure, dădu peste un petic de pământ afânat. Spre norocul lui, terenul era uşor scobit. Luă o cratiţă din mica bucătărie a iahtului şi începu să sape.

Preţ de vreo şaizeci de centimetri, cât ţinu stratul de frunziş putred, înaintă repede. Pe urmă dădu de argilă, iar săpatul deveni extrem de dificil. Într-o jumătate de oră abia mai reuşi să adâncească groapa cu vreo 45 de centimetri. Trebuia să se mulţumească însă cu atât.

Târî cadavrele, unul după altul, până la groapă, şi le aruncă acolo. Îşi dezbrăcă hainele murdare, pătate de sânge, şi le aşeză deasupra. Acoperi groapa cu pământul dislocat şi cu un strat de frunze rupte din tufişurile şi copacii din vecinătate. Trebuia să treacă cu bine de prima cercetare, cea superficială.

Acoperi cu pământ porţiunea de mal pe care se scursese sângele lui Watson. Era sânge şi în barcă, unde zăcuse soldatul care se înfipsese în stilet. Faber găsi o cârpă şi spălă puntea.

Îmbrăcă haine curate, ridică pânzele şi o luă din loc.

Nu pescui şi nici după păsări nu se uită; nu era momentul pentru plăcutele îndeletniciri ale identităţii sale de acoperire. Trebuia să se îndepărteze cât mai mult de mormântul improvizat, să părăsească barca şi să ajungă într-un mijloc de transport mai rapid. În timp ce naviga,

reflectă, prin comparaţie, asupra avantajelor trenului sau ale unui eventual automobil furat. Maşina era mai rapidă, dacă aveai de unde să furi una, dar căutarea ei urma să fie declanşată imediat, indiferent dacă hoţul avea sau nu vreo legătură cu patrula dispărută a Gărzii Civile. Găsirea haltei de cale ferată i-ar fi luat mai mult timp, dar părea mai sigură. Dacă acţiona cu prudenţă, putea să scape de bănuială pentru ziua aceea.

Se întrebă ce să facă însă cu barca. Ideal ar fi fost să o scufunde, dar putea fi văzut. Dacă ar lăsa-o la vreun debarcader sau, pur şi simplu, ar lega-o undeva la marginea canalului, poliţia ar face şi mai rapid legătura între barcă şi crime, obţinând indicaţii despre direcţia în care se deplasa. Amână luarea unei decizii.

Din nefericire, nu ştia sigur unde se află. Harta sa despre căile navigabile ale Angliei indica fiecare pod, debarcader sau ecluză, dar nu şi liniile de cale ferată. Calculă în gând – că se afla la o distanţă de vreo oră-două de mers pe jos spre o zonă cu cinci-şase sate, dar asta nu însemna numaidecât că satul avea şi o staţie de tren.

Amândouă problemele îşi găsiră rezolvarea dintr-odată; canalul trecea pe sub un pod de cale ferată.

Îşi luă busola, filmul din aparat, portofelul şi stiletul. Celelalte lucruri urmau să se ducă la fund, împreună cu barca.

Drumul de pe malul canalului era umbrit de copaci, iar alte şosele nu se zăreau prin preajmă. Strânse pânzele,

demontă piciorul catargului şi coborî catargul pe punte. Scoase cepul de la vana din chilă şi păşi pe mal, ţinând în mână parâma.

Barca alunecă sub pod, plină cu apă. Faber trase de parâmă ca să menţină vasul exact sub bolta de cărămidă, în timp ce se scufunda. Prima dată se scufundă duneta, apoi prova şi, în cele din urmă, apele canalului se închiseră deasupra acoperişului cabinei. Câţiva bulbuci, şi pe urmă nimic. Umbra podului ferea conturul bărcii de priviri întâmplătoare. Aruncă parâma în apă.

Calea ferată mergea de la nord-est la sud-vest. Faber urcă terasamentul şi-o luă spre sud-vest, direcţie în care se afla Londra. Linia era dublă, probabil o ramificaţie rurală. Trenurile aveau să fie puţine, dar cel puţin opreau în toate staţiile.

Pe măsură ce mergea, soarele lumina mai puternic, iar efortul îl făcu să se simtă înfierbântat. După ce-şi îngropase hainele negre, pătate de sânge, îmbrăcase un sacou sport la două rânduri şi pantaloni groşi din lână. Acum îşi scosese sacoul şi îl aruncase peste umăr.

După patruzeci de minute, auzi un pufăit îndepărtat şi se ascunse în tufişurile de la marginea liniei. O locomotivă cu aburi trecu încet pe lângă el, îndreptându-se spre nord-est, scoţând nori groşi de fum şi remorcând o garnitură de vagoane cu cărbuni. Dacă venea vreun tren din sens opus, ar fi putut sări în el. S-o facă? Ar fi scutit de un drum lung pe jos. Pe de altă parte, se putea murdări prea tare şi ar fi

putut avea greutăţi să coboare fără a fi văzut. Nu, mersul pe jos era mai sigur.

Linia traversa, dreaptă ca săgeata, regiunea întinsă de câmpie. Faber trecu pe lângă un fermier care-şi ara ogorul cu tractorul. Nu avea cum să se strecoare neobservat. Fermierul îi făcu semn cu mâna, fără să se întrerupă de la treburile sale. Se afla mult prea departe ca să-l vadă pe Faber la faţă aşa cum se cuvine.

Parcursese aproape şaisprezece kilometri când văzu înaintea lui o gară. Se găsea la mai puţin de un kilometru distanţă şi tot ce putu vedea fu porţiunea ridicată a peroanelor şi un mănunchi de semnale. Părăsi linia şi o tăie de-a dreptul peste câmp, ţinându-se aproape de liziera pădurii, până când ajunse la o şosea.

După cinci minute, intra în sat. Niciun semn după care să-şi dea seama cum se numeşte aşezarea. Acum, că ameninţarea invaziei germane rămăsese o amintire, indicatoarele rutiere şi numele localităţilor erau puse din nou la locul lor, dar se părea că cei de prin partea locului nu apucaseră s-o facă.

Văzu un oficiu poştal, un magazin de cereale şi o bodegă numită Taurul. Pe când trecea pe lângă monumentul eroilor de război, o femeie care împingea un cărucior de lăptar îi adresă un „Bună dimineaţa!” prietenos. Clădirea măruntă a staţiei se încălzea leneşă în soarele primăvăratic. Faber intră.

Pe o foaie de hârtie lipită de un avizier era trecut orarul

trenurilor. Faber se opri în dreptul lui. Din spatele ferestruicii de la ghişeul de bilete, o voce îl preveni:

— Dac-aş fi în locul dumitale, n-aş pune prea multă bază pe chestia aia. E cea mai mare operă de ficţiune de la *Forsyte Saga* încoace.

Faber ştia că orarul nu mai corespundea cu realitatea, dar trebuia să afle dacă trenurile mergeau la Londra şi constată că mergeau, aşa că spuse:

— Aveţi idee la ce oră trece primul tren spre Liverpool Street?

Casierul râse sarcastic:

— Păi, dacă aveţi noroc, va trece până la urmă astăzi.

— În orice caz, am să cumpăr un bilet. Daţi-mi un bilet dus, vă rog.

— Cinci şilingi şi patru pence. Cică în Italia trenurile circulă regulat, spuse casierul.

— Nici acolo nu mai circulă, remarcă Faber. În orice caz, prefer să avem trenuri proaste şi să stăm bine cu politica.

Funcţionarul îi aruncă o privire neliniştită.

— Aveţi dreptate, de bună seamă. Dacă vreţi, puteţi să aşteptaţi la Taurul. O să auziţi trenul, sau, ca să fiţi mai sigur, trimit eu pe cineva să vă cheme.

Faber nu voia să mai fie văzut la faţă şi de alţii.

— Nu, mulţumesc, n-aş face decât să-mi cheltuiesc banii.

Îşi luă biletul şi ieşi pe peron.

Peste câteva minute, casierul veni după el şi se aşeză la soare pe banca de lângă el.

— Vă grăbiţi? spuse el.

Faber clătină din cap.

— Mi-am ratat ziua de azi. M-am trezit târziu, m-am certat cu şeful, iar camionul cu care am făcut autostopul a rămas în pană.

— Ei, mai are omul şi zile de-astea. Funcţionarul se uită la ceas. S-ar putea să aveţi noroc. Dimineaţa, trenul a plecat la timp, iar cine pleacă, trebuie să şi ajungă. Se întoarse în cămăruţa lui.

Faber avu noroc. Trenul sosi douăzeci de minute mai târziu. Era înţesat cu fermieri, familişti, oameni de afaceri şi soldaţi. Îşi făcu loc pe podea, lângă o fereastră. În timp ce trenul îşi vedea de mersul său greoi, luă de pe jos un ziar vechi, împrumută un creion şi începu să dezlege cuvinte încrucişate. Era mândru de priceperea cu care rezolva cuvintele încrucişate englezeşti – o încercare dură a cunoaşterii unei limbi străine. După un timp, legănatul trenului îi provocă un somn superficial şi visă.

Era un vis cu care se familiarizase deja, visul sosirii sale la Londra.

Trecuse graniţa venind din Franţa, cu un paşaport belgian pe numele Jan van Gelder, reprezentant al firmei Philips (ceea ce ar fi explicat şi staţia radio din valiză, dacă vameşii i-ar fi controlat bagajele). Stăpânea destul de bine engleza, deşi nu la perfecţie. La controlul vamal nu avu nicio problemă: era, doar, un aliat. Luase trenul spre Londra. În acele zile, găseai o mulţime de locuri libere în

vagoane – puteai lua şi masa. A cerut o friptură de vită şi o budincă de Yorkshire. Era bine dispus. A discutat cu un student la istorie, din Cardiff, despre situaţia politică europeană a momentului. Visul a respectat realitatea până când trenul a oprit în gara Waterloo. După aceea, s-a transformat într-un coşmar.

Necazurile au început odată cu controlul biletelor. Ca toate visele, îşi avea propria lipsă de logică. Documentul incriminat nu era paşaportul lui fals, ci biletul de tren, perfect valabil. Controlorul spuse:

— Acesta este un bilet Abwehr.

— Ba nu, nu este, răspunse Faber cu un accent nemţesc ridicol de pregnant. Ce se întâmplase cu pronunţia sa englezească elegantă? Pur şi simplu, îi dispăruse. L-am *gekault* la Dover. Fir-ar să fie, cu asta chiar că o zbârcise!

Dar controlorul de bilete, care se transformase într-un poliţist londonez, complet echipat, inclusiv celebra cască, păru să ignore alunecarea bruscă în germană. El zâmbi politicos şi spuse:

— Vă rog să prezentaţi *Klamotte* la control, domnule.

Gara era aglomerată. Faber îşi făcu socoteala că ar putea scăpa dacă s-ar pierde în mulţime. Lăsă baltă valiza cu staţia radio şi o zbughi, făcându-şi loc cu coatele prin aglomeraţie. Brusc îşi dădu seama că îşi uitase pantalonii în tren şi că avea svastici pe ciorapi. Trebuia neapărat să-şi cumpere pantaloni din primul magazin întâlnit, înainte ca lumea să-l observe pe fugarul în chiloţi şi cu ciorapi nazişti.

Deodată, o voce din mulţime strigă: „Eu te cunosc de undeva”, şi îi puse piedică, iar el căzu cu un bufnet, aterizând pe podeaua vagonului de tren, acolo unde îl luase somnul.

Clipi din ochi, căscă şi privi în jur. Capul îl durea. La început, se simţi uşurat că totul nu fusese decât un vis, apoi se amuză de simbolismul ridicol – „Doamne Dumnezeule, auzi, ciorapi cu svastică!”

Bărbatul în salopetă de lângă el zise:

— Da’ ştiu că ai tras un somn pe cinste, nene.

Faber îi aruncă o privire tăioasă. Dintotdeauna îi fusese frică să nu vorbească în somn şi, astfel, să se trădeze.

— Am visat urât, spuse el, iar celălalt nu avu nimic de comentat.

Afară se întuneca. Într-adevăr, dormise un timp îndelungat. Vagonul se ilumină brusc – un singur bec albastru – şi cineva trase perdelele. Chipurile călătorilor se transformară în nişte ovale palide, lipsite de trăsături. Muncitorul deveni din nou vorbăreţ:

— Ai ratat distracţia, îi spuse el lui Faber.

Faber se încruntă:

— Ce s-a întâmplat?

Era imposibil să nu se fi trezit dacă ar fi avut loc vreun control poliţienesc.

— Unul dintre trenurile yankeilor a trecut pe lângă noi. Mergea cam cu douăzeci de kilometri pe oră, negrul care-l conducea a sunat din clopot, şi locomotiva avea o

apărătoare uite-aşa de mare în faţă! Exact ca alea din Vestul sălbatic.

Faber zâmbi şi se gândi la visul său. De fapt, sosirea lui la Londra se produsese fără niciun incident. Trăsese la un hotel, folosindu-se tot de identitatea belgiană. În săptămâna următoare, umblase prin câteva cimitire de ţară, luase de pe pietrele funerare numele unor bărbaţi de vârsta sa şi completase formularele pentru trei certificate de naştere. Apoi se mutase într-o casă cu chirie şi găsise un serviciu modest, căci avea referinţe de la o firmă inexistentă din Manchester. Până să izbucnească războiul, reuşise chiar să fie trecut în registrul electoral din Highgate. Votase cu conservatorii. Când venise raţionalizarea, cartelele erau distribuite, prin intermediul proprietarilor de case, fiecărei persoane care dormise în casa respectivă, într-o anumită noapte. Faber reuşi să-şi petreacă părţi din noaptea respectivă în trei case diferite, obţinând astfel cartele pentru fiecare dintre cele trei identităţi. Îşi arsese paşaportul belgian, căci putea obţine uşor trei paşapoarte britanice. Trenul se opri şi, după zgomotele de afară, pasagerii ghiciră că ajunseseră la destinaţie. Când coborî, Faber îşi dădu seama cât de înfometat şi de însetat era. Ultima lui masă fusese o conservă de carne, biscuiţi uscaţi şi apă la sticlă, cu douăzeci şi patru de ore în urmă. Trecu de bariera pentru controlul biletelor şi găsi bufetul gării. Era plin de oameni, mai ales soldaţi, dormind sau încercând să doarmă cu capul pe masă. Ceru un sandviş cu brânză şi o

ceaşcă de ceai.

— Hrana este rezervată pentru militari, spuse femeia din spatele tejghelei.

— Atunci, măcar un ceai.

— Ai ceaşcă?

— Nu, n-am, făcu Faber surprins.

— Nici noi n-avem, prietene.

Se gândi să ia cina la Great Eastern Hotel, dar i-ar fi luat prea mult timp. Găsi o cârciumă unde bău două halbe de bere slabă, îşi cumpără o pungă cu cartofi pai de la un magazin specializat, mâncă pe trotuar, direct din ambalajul de ziar. Cartofii îl făcură să se simtă surprinzător de sătul.

Acum trebuia să găsească o drogherie şi să pătrundă acolo prin efracţie.

Voia să-şi developeze filmul, pentru a fi sigur că pozele ieşiseră. Nu putea să se întoarcă în Germania cu un film fotografie voalat, inutil. Dacă fotografiile nu erau bune, va trebui să fure un alt film şi să se ducă din nou la „cazarmă”. Gândul i se păru insuportabil.

Căută un magazin mic, independent, care să nu facă parte dintr-o reţea centralizată, aflat într-o zonă unde oamenii să deţină aparate de fotografiat (măcar înainte de război). Regiunea din East End, în care se afla, nu era potrivită. Hotărî să meargă în Bloomsburry.

Sub lumina lunii, străzile erau liniştite. Până atunci nu se auzise nicio sirenă. Doi poliţişti îl opriră în Chancery Lane şi îi cerură buletinul de identitate. Faber se prefăcu a fi uşor

pilit, iar poliţiştii nu-l mai întrebară ce căuta la ora aceea pe stradă.

Găsi prăvălia căutată la capătul nordic al străduţei Southampton, magazinul era deschis, aşa că intră.

În spatele tejghelei era un bărbat gârbovit şi nervos, cu părul rar şi ochelari, îmbrăcat în halat alb.

— Nu ţinem deschis decât pentru reţete medicale, zise el.

— Am înţeles, dar voiam numai să vă întreb dacă developaţi fotografii.

— Da, dacă reveniţi mâine...

— Le prelucraţi chiar aici? întrebă Faber. Ştiţi, aş avea nevoie de ele urgent.

— Da, dacă reveniţi mâine...

— Aţi putea să-mi daţi şi copiile în aceeaşi zi? Fratele meu e în permisie şi ar vrea să ia la el câteva din ele...

— Mai devreme de douăzeci şi patru de ore nu putem să vi le facem. Reveniţi mâine...

— Vă mulţumesc, am să vin.

La plecare, observă că mai erau zece minute până la ora închiderii. Traversă strada şi rămase în umbră aşteptând.

Fix la ora nouă, farmacistul ieşi din magazin, încuie uşa în urma lui, şi o porni pe drum în jos. Faber o luă în direcţia opusă şi dădu colţul de două ori.

Nu exista o intrare prin spatele magazinului, iar Faber nu voia să pătrundă pe uşa din faţă prin efracţie – risca să fie observat de vreun poliţist în patrulare. Merse de-a lungul

străduţei paralele, căutând o modalitate de pătrundere. Cu toate că, aparent, nu se zărea nimic, era imposibil să nu fie vreo despărţitură între cele două case.

În cele din urmă, se hotărî să treacă de-a dreptul printr-o clădire veche, un cămin pentru colegiul din apropiere. Uşa din faţă era descuiată. Faber intră şi parcurse rapid distanţa până la bucătăria comună. La una dintre mese, o fată singuratică îşi bea cafeaua, citind o carte. Faber murmură: „Controlul camuflajului". Fata încuviinţă din cap şi se întoarse la textul ei. Faber ieşi pe uşa din dos.

Traversă o curte, împiedicându-se de o îngrămădire de tomberoane de gunoi, şi găsi o portiţă care dădea într-o alee despărţitoare. În câteva secunde, era în spatele drogheriei. În mod evident, uşa respectivă nu fusese niciodată folosită. Se căţără peste nişte cauciucuri şi saltele dezafectate şi izbi cu umărul în uşă. Lemnul putred cedă cu uşurinţă, iar Faber pătrunse înăuntru.

Găsi camera obscură şi se încuie înăuntru. Aprinse un bec roşu şi palid, fixat în tavan. Atelierul foto era destul de bine echipat, cu substanţele pentru developare ordonat etichetate; exista un aparat de mărit, chiar şi un uscător pentru poze.

Faber lucră rapid şi atent.

Negativele erau perfecte.

Le lăsă să se usuce, după care le introduse în aparatul de mărit şi făcu un set complet de fotografii zece pe opt. Avu un sentiment de mândrie în timp ce imaginile prindeau

treptat contur în baia de developare – într-adevăr făcuse o treabă excelentă.

Trebuia să ia o hotărâre importantă.

Problema îl frământase toată ziua, dar acum, când fotografiile erau gata, era obligat să o rezolve.

Ce se întâmpla dacă nu reuşea să ajungă acasă?

Urma o călătorie, eufemistic vorbind, riscantă. Era mai mult decât încrezător în capacitatea sa de a ajunge la locul întâlnirii, în ciuda restricţiilor de circulaţie şi a pazei de coastă; dar nu putea garanta că submarinul se va afla acolo, sau că va reuşi să străbată Marea Nordului. După cum, bineînţeles, putea să iasă din prăvălie şi să-l calce vreun autobuz.

Posibilitatea ca, după ce descoperise cel mai important secret de război, să moară şi, odată cu el, să piară şi secretul cu pricina, era atât de îngrozitoare încât nici nu se putea gândi la ea.

Trebuia neapărat să aplice o stratagemă acoperitoare: o a doua metodă de a încerca să se asigure că dovada diversiunii aliaţilor va ajunge la Abwehr.

Bineînţeles, nu exista niciun serviciu poştal între Anglia şi Germania. Corespondenţa trecea printr-o ţară neutră. Şi cu siguranţă că toate plicurile trimise pe această cale erau cenzurate. Ar fi putut scrie într-un cod anume, dar nu avea niciun rost. Fotografiile trebuiau să ajungă – dovezile contau.

Exista o rută, şi încă una sigură, după cum i se spusese.

La ambasada portugheză din Londra lucra un funcţionar care simpatiza cu Germania – în parte, din motive politice şi în rest, se îngrijoră Faber, pentru că era consistent mituit – şi care ar fi putut trimite mesajul prin intermediul poştei diplomatice la Ambasada Germaniei din Lisabona neutră. De acolo, s-ar fi aflat în siguranţă. Ruta fusese deschisă încă din 1939, dar Faber nu o folosise decât o singură dată de atunci, când Canaris îi ceruse să trimită o comunicare de rutină, pentru testare.

Va funcţiona. Trebuia să funcţioneze.

Se simţi cuprins de mânie. Detesta să se bazeze pe alţii. Nu erau decât nişte aiuriţi cu toţii – dar, de data asta, nu putea risca. Trebuia să aibă o acoperire pentru această informaţie. Era mai puţin riscant decât să se folosească de staţia radio şi, cu certitudine, mai puţin riscant decât dacă Germania nu ar fi aflat deloc cum stau lucrurile.

Mintea i se limpezise. Balanţa argumentelor înclina, fără discuţie, în favoarea legăturii de la ambasada portugheză.

Se aşeză şi scrise o scrisoare.

CAPITOLUL 14

Frederick Bloggs petrecuse o după-amiază neplăcută la ţară.

Când la postul de poliţie se prezentaseră cinci soţii îngrijorate să reclame că soţii lor nu se întorseseră acasă, poliţistul îşi pusese la încercare puterea de deducţie şi trăsese concluzia că nu se putea ca toată patrula din Garda Civilă să absenteze nemotivat. Era absolut sigur că respectivii se rătăciseră pur şi simplu – toţi erau prostănaci, altfel ar fi fost înrolaţi în armată – dar, ca să-şi asigure o acoperire anunţă evenimentul la „centru”. Sergentul de serviciu care primi mesajul sesiză de îndată că dispăruţii patrulaseră într-o zonă militară deosebit de sensibilă şi-şi informă inspectorul, care înştiinţa Scotland Yard care, la rândul său, trimise pe cineva de la Brigada Specială şi informă serviciul MI5, care-l trimise pe Bloggs.

Omul de la Brigada Specială era Harris, cel care venise şi la crima din Stockwell. Cei doi se întâlniră în trenul tras de una dintre locomotivele din Vestul Sălbatic, împrumutate de la americani. Harris repetă invitaţia de a cina împreună, într-o duminică, iar Bloggs îi spuse iarăşi că lucra în majoritatea duminicilor.

După ce coborâră din tren, împrumutară nişte biciclete şi o luară pe drumul care însoţea canalul, ca să ajungă din

urmă echipa plecată în căutarea dispăruţilor. Harris, care era cu zece ani mai bătrân decât Bloggs şi cu douăzeci şi cinci de kilograme mai greu, găsi călătoria extrem de obositoare.

Se întâlniră cu o parte din echipa de căutare sub un pod de cale ferată. Harry binecuvânta prilejul oferit de a coborî de pe bicicletă.

— Ce aţi găsit acolo? întrebă el. Cadavre?

— Nu, o barcă, spuse un poliţist. Cine sunteţi dumneavoastră?

Cei doi se prezentară. Un poliţist dezbrăcat în chiloţi se scufundă să cerceteze ambarcaţiunea. Ieşi la suprafaţă cu un cep în mână.

Bloggs se uită la Harris.

— Să fi fost scufundată intenţionat?

— Aşa s-ar părea. Harris se întoarse către cel din apă. Ai mai observat ceva deosebit?

— N-a fost scufundată de multă vreme, e în stare bună, dar catargul nu e rupt, a fost lăsat jos.

— O mulţime de informaţii după numai un minut de scufundare, remarcă Harris.

— În weekenduri mă distrez şi eu făcând pe marinarul, spuse poliţistul din apă.

Harris şi Bloggs se urcară pe biciclete şi o luară din loc.

Când se întâlniră cu grosul echipei, cadavrele fuseseră deja descoperite.

— Toţi cinci au fost ucişi, spuse conducătorul echipei, un

inspector în uniformă. Căpitanul Langham, caporalul Lee şi soldaţii Watson, Dayton şi Forbes. Dayton are gâtul rupt, iar ceilalţi au fost omorâţi cu un pumnal. Cadavrul lui Langham a fost şi în canal. I-am găsit pe toţi cinci îngropaţi într-un mormânt puţin adânc. Nenorocită crimă.

Inspectorul arăta zguduit de cele văzute. Harris privi de aproape cele cinci cadavre, aliniate pe pământ.

— Fred, parc-am mai văzut răni ca astea, spuse el.

Bloggs privi şi el mai atent.

— Dumnezeule, parc-ar fi...

Harris încuviinţă din cap.

— Un stilet.

Inspectorul îşi exprimă uluirea:

— Ştiţi cine a făcut-o?

— Bănuim, spuse Harris. Credem că a mai ucis de două ori până acum. Dacă e vorba de acelaşi om, ştim *cine* e, dar nu şi *unde* este.

— Ţinând cont că zona interzisă este atât de aproape, zise inspectorul, iar Brigada Specială şi MI5 au sosit atât de rapid la locul faptei, mai este ceva pe care ar trebui să-l ştiu în legătură cu acest caz?

— Doar că nu trebuie să sufli o vorbă până când şeful dumitale nu ia legătura cu brigada noastră, răspunse Harris.

— Aţi mai găsit ceva, inspectore? întrebă Bloggs.

— Cercetăm în continuare zona, în cercuri din ce în ce mai largi, dar până acum, nimic. A, în mormânt am mai

găsit nişte haine, spuse el, arătându-le cu mâna

Bloggs le pipăi cu grijă; pantaloni negri, un pulover negru, o geacă scurtă de piele neagră, model RAF.

— Haine pentru activităţi nocturne, spuse Harris.

— Ale unui individ solid, adăugă Bloggs.

— Cât de înalt e omul tău?

— Peste un metru optzeci.

— I-aţi întâlnit pe cei care au găsit barca scufundată? întrebă inspectorul.

— Da, răspunse Bloggs încruntându-se. Unde se află cea mai apropiată ecluză?

— La şase kilometri în amonte.

— Dacă asasinul a călătorit până aici cu barca, înseamnă că paznicul ecluzei trebuie să-l fi văzut, nu-i aşa?

— Sigur, încuviinţă inspectorul.

— Cred că ar fi bine să vorbim cu el, spuse Bloggs, întorcându-se la bicicleta lui.

— Of, alţi şase kilometri de mers! se plânse Harris.

— Mai renunţă şi tu la cinele alea de duminică, îl sfătui Bloggs.

Parcurseră cei şase kilometri în mai bine de o oră – era un drum desfundat, pentru cai, nu pentru vehicule cu roţi, plin de hârtoape, noroios şi „minat” cu bolovani răzleţi şi rădăcini de copac. Când ajunseră la ecluză, Harris asudase tot şi înjura de mama focului.

Paznicul sta afară, lângă căsuţa lui, fumându-şi pipa şi bucurându-se de aerul blând al după-amiezii. Era un bărbat

de vârstă mijlocie, molcom la vorbă şi cu mişcări domoale. Privea la cei doi biciclişti oarecum amuzat.

Întrucât Harris abia îşi mai trăgea sufletul, vorbi Bloggs:

— Suntem ofiţeri de poliţie.

— Serios? făcu paznicul. Şi de ce sunteţi aşa de agitaţi? El arăta la fel de agitat ca o pisică la gura sobei.

Bloggs scoase din portofel fotografia lui Die Nadei şi i-o arătă.

— L-ai mai văzut vreodată pe acest om?

Paznicul îşi puse fotografia pe genunchi, îşi aprinse din nou pipa, studie o vreme fotografia şi i-o dădu înapoi lui Bloggs.

— Ei? făcu Harris.

— Da, domnule. A trecut pe aici ieri, cam pe la aceeaşi oră. Am băut împreună o ceaşcă de ceai. Un tip destul de simpatic. Ce-a făcut, a aprins vreo lumină pe timp de camuflaj?

Bloggs se aşeză jos cu greutate.

— Asta lămureşte totul, spuse el.

Harris gândi cu glas tare:

— Ancorează barca în aval de aici şi pătrunde în zona interzisă după căderea nopţii. Vorbea cu voce scăzută, pentru a nu fi auzit de paznic. Când revine, constată că Garda Civilă i-a descoperit barca. Îi aranjează, mai navighează puţin până la linia ferată, scufundă barca şi... sare într-un tren.

— Calea ferată care trece peste canal câţiva kilometri

mai jos – unde duce? îl întrebă Bloggs pe paznic.

— Londra.

— Of, dar-ar dracii, făcu Bloggs.

Bloggs ajunse la Ministerul de Război la miezul nopţii. Godliman şi Billy Parkin îl aşteptau acolo.

— El este, fără-ndoială, le spuse Bloggs şi le povesti întâmplarea.

Parkin asculta cuprins de agitaţie. Godliman arăta doar încordat. Când Bloggs îşi termină relatarea, Godliman spuse:

— Vasăzică, individul s-a întors la Londra, iar noi trebuie acum să căutăm din nou acul în carul cu fân. Se juca neatent cu beţele de chibrit, alcătuind o figură pe tăblia biroului.

— Ştii ceva? De câte ori mă uit la fotografia aia, am sentimentul că l-am *întâlnit* undeva pe nenorocitul ăsta.

— Păi, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Bloggs, încearcă să-ţi aminteşti unde!

Godliman îşi clătină capul, frustrat.

— Trebuie să se fi întâmplat o singură dată şi în împrejurări ciudate. Este o figură pe care am zărit-o în rândurile audienţei dintr-un amfiteatru sau printre invitaţi, la un cocteil. O imagine fugară, o întâlnire întâmplătoare – când am să-mi aduc aminte, probabil că nu ne va mai fi de niciun folos.

— Ce se găseşte în zona aceea? întrebă Parkin.

— Nu ştiu, ceea ce înseamnă că, probabil, e ceva extrem

de important, spuse Godliman.

Se aşternu tăcerea. Parkin îşi aprinse o ţigară cu unul dintre beţele de chibrit ale lui Godliman. Bloggs spuse:

— Am putea să multiplicăm fotografia lui într-un milion de exemplare – să le distribuim tuturor poliţiştilor, patrulelor ARP[27], membrilor gărzii civile, militarilor, hamalilor din gări; să le lipim pe garduri, să le publicăm în ziare...

Godliman clătină din cap.

— Prea riscant. Dacă a vorbit deja la Hamburg despre cele văzute? Dacă stârnim vâlvă în jurul lui, nemţii vor avea siguranţa că informaţiile lui sunt corecte. N-am face decât să-i sporim credibilitatea.

— Dar trebuie să facem ceva!

— Vom răspândi fotografia lui în rândurile poliţiştilor, îi vom da descrierea în presă, prezentându-l ca pe un criminal comun. Putem oferi detalii despre crimele din Highgate şi Stockwell, fără să pomenim însă problemele de securitate implicate.

Parkin interveni:

— Dumneavoastră nu spuneţi altceva decât că va trebui să luptăm cu o mână legată la spate.

— Cel puţin deocamdată.

— Am să dau drumul bulgărelui de zăpadă să se rostogolească, începând cu Scotland Yardul, spuse Bloggs,

---

[27] Air Raid Precautions – organizaţie civilă ai cărei membri ajutau populaţia în timpul raidurilor aeriene, (n.tr.).

ridicând receptorul telefonului.

Godliman îşi cercetă ceasul.

— În noaptea asta, nu mai putem face mare lucru, dar nu-mi vine să mă duc acasă. N-am să pot dormi.

Parkin se ridică.

— În cazul ăsta, mă duc să caut un ceainic şi să pun de ceai, zice el părăsind încăperea.

Chibriturile de pe biroul lui Godliman conturaseră imaginea unui cal şi a unei trăsuri. Luă unul dintre picioarele calului şi-şi aprinse pipa cu el.

— Ţi-ai făcut vreo prietenă, Fred? întrebă el, ca să facă conversaţie.

— Nu.

— Niciuna, de când...?

— Nu.

Godliman pufăi din pipă.

— Să ştii că şi suferinţa asta trebuie să aibă un sfârşit.

Bloggs nu avu niciun răspuns.

— Uite ce e, poate că nu e cazul să-ţi vorbesc ca un bunic sfătos. Dar înţeleg ce simţi – şi eu am trecut prin asta. Cu singura diferenţă că eu nu am avut pe cine să dau vina.

— Dar nu te-ai recăsătorit, spuse Bloggs, fără să-l privească pe Godliman.

— E-adevărat, dar n-aş vrea să faci şi tu aceeaşi greşeală. Când ai s-ajungi la vârsta mea, ai să vezi ce trist e să trăieşti de unul singur.

— Ţi-am spus vreodată că au poreclit-o Neînfricata?

— Da, mi-ai spus.

În sfârşit, Bloggs se uită la Godliman.

— Atunci spune-mi unde crezi c-aş mai putea găsi o femeie ca *ea* pe lumea asta?

— Chiar trebuie să fie o femeie-erou?

— După Christine...

— Anglia e plină de eroi, Fred...

În clipa aceea îşi făcu apariţia colonelul Terry.

— Nu vă mai ridicaţi, domnilor. Ce vă spun acum este important, ascultaţi cu atenţie! Oricine i-a ucis pe cei cinci din

Garda Civilă a aflat un secret vital. În curând, va avea loc o debarcare. Asta ştiţi. Ceea ce nu ştiţi este când şi unde. Inutil să vă spun, obiectivul nostru este să-i ţinem pe germani în aceeaşi stare de ignoranţă. Mai presus de toate, în privinţa *locului* unde se va produce debarcarea. Am pus la cale nişte operaţiuni extreme pentru a ne asigura că inamicul va fi indus în eroare în această privinţă. Dacă omul lor reuşeşte să treacă dincolo informaţia, totul este ratat. S-a stabilit, fără putinţă de îndoială, că omul lor a aflat despre diversiunea noastră. Dacă nu reuşim să-l împiedicăm să-şi transmită informaţia, întreaga debarcare – şi, în consecinţă, se poate afirma cu certitudine, războiul – este compromisă. V-am spus deja mai mult decât ar fi trebuit, dar este imperios necesar să înţelegeţi urgenţa şi consecinţele exacte ale unui eşec, în cazul în care informaţia ajunge la inamic.

Nu le spuse că debarcarea va avea loc în Normandia şi nici că Pas de Calais, cu lansare din estul Angliei, era pista falsă – cu toate că şi-a dat seama că, cel puţin în privinţa acestui ultim aspect, Godliman va intui adevărul, de vreme ce Bloggs îi relatase eforturile întreprinse pentru a descoperi ucigaşul celor cinci membri ai Gărzii Civile.

Bloggs interveni:

— Îmi cer scuze, domnule colonel, dar cum de puteţi fi atât de sigur că omul lor a aflat acest secret?

Terry se duse la uşă.

— Intră, Rodriguez.

Un bărbat înalt şi chipeş, cu un păr negru ca smoala şi nasul lung, intră în încăpere şi îi salută politicos din cap pe Godliman şi Bloggs.

— *Señor* Rodriquez este omul nostru de la ambasada portugheză. Povesteşte-le ce s-a întâmplat, Rodriguez.

Bărbatul rămăsese lângă uşă.

— După cum ştiţi, de mai multă vreme îl ţinem sub supraveghere pe *señor* Francisco, funcţionar la ambasadă. Astăzi, s-a întâlnit cu un bărbat, într-un taxi, şi a primit un plic. La puţin timp după plecarea necunoscutului cu taxiul, am intrat în posesia plicului. Am reuşit să luăm numărul de înmatriculare al taxiului.

— Am pus să fie urmărit taxiul, spuse Terry. În regulă, Rodriquez, ar trebui să te înapoiezi la ambasadă. Şi, mulţumesc.

Înaltul portughez părăsi încăperea. Terry îi dădu lui

Godliman un plic galben, voluminos, al cărui destinatar fusese Manuel Francisco. Godliman îl desprinse – fusese desigilat în prealabil – şi scosese un al doilea plic fără înţeles: probabil un cod.

În plicul interior se aflau mai multe foi de hârtie scrise de mână şi un set de fotografii zece pe opt. Godliman cercetă scrisoarea.

— Pare a fi un cod extrem de simplu, spuse el.

— Nu e nevoie să-l descifrezi, spuse Terry nerăbdător. Uită-te la fotografii.

Godliman se conformă. Erau vreo treizeci cu totul şi le studiase pe fiecare în parte, înainte de a vorbi.

— Asta nu e decât varianta lui de rezervă. Omul ăsta se află în posesia negativelor şi se *duce undeva cu ele.*

În micul birou, cei trei bărbaţi rămaseră nemişcaţi, ca-ntr-un tablou istoric. Singura lumină venea de la veioza de pe masa de lucru a lui Godliman. Cu pereţii de culoare crem, ferestrele camuflate, mobila sărăcăcioasă şi covorul uzat, camera părea un decor banal pentru o piesă de teatru.

Terry rupse tăcerea:

— Va trebui să-l informez pe Churchill.

Telefonul sună şi colonelul ridică receptorul.

— Da. Bun. Adu-l aici imediat, te rog – dar, înainte de asta, întreabă-l unde l-a lăsat pe pasager. Cum? Mulţumesc, vino repede aici! (Puse receptorul în furcă.) Taxiul l-a lăsat pe omul nostru la Spitalul Universitar.

Bloggs spuse:

— Probabil că a fost rănit în lupta cu cei din Garda Civilă.

— Unde se află spitalul ăsta? întrebă Terry.

— Cam la cinci minute de mers pe jos de gara Euston, spuse Godliman. De la Euston, pleacă trenuri spre Holyhead, Liverpool, Glasgow... toate acestea fiind locuri de unde se poate lua feribotul pentru Irlanda.

— De la Liverpool la Belfast, spuse Bloggs. Trece apoi, cu o maşină, graniţa spre Irlanda şi se întâlneşte cu un submarin undeva pe coasta Atlanticului. Nu va risca ruta Holyhead-Dublin, din cauza controlului paşapoartelor, şi nu ar avea niciun rost să meargă dincolo de Liverpool, până la Glasgow.

Godliman spuse:

— Fred, ai face bine să te duci la gară şi să arăţi celor de acolo fotografia lui Faber, poate l-a văzut cineva urcându-se în tren. Am săi sun ca să-i previn că te duci acolo, şi să aflu ce trenuri au plecat din gară după zece şi jumătate.

Bloggs îşi luă pălăria şi trenciul.

— Gata, am pornit la drum.

Godliman ridică telefonul.

— Da, am pornit cu toţii la drum.

În gara Euston mai era încă o mulţime de oameni. Deşi în vremuri normale gara se închidea pe la miezul nopţii, întârzierile datorate războiului erau atât de mari, încât adeseori se întâmpla ca ultimul tren să nu părăsească staţia înainte de sosirea primelor trenuri de aprovizionare, la prima oră a dimineţii. Sala de aşteptare era înţesată de

bagaje şi de călători pe jumătate adormiţi.

Bloggs arătă fotografia poliţiştilor din staţie. Niciunul nu recunoscu figura. Întrebă vreo zece femei-hamal: nimic. Se duse la fiecare barieră pentru controlul biletelor. Unul dintre controlori îi spuse: „Noi ne uităm la bilete, nu la oameni”. Tot fără niciun rezultat, încercă şi cu vreo câţiva călători. În cele din urmă, intră în încăperea caselor de bilete şi arătă fotografia fiecărui casier.

Unul dintre funcţionari, un individ foarte gras, chel şi cu dinţi falşi, puşi anapoda, recunoscu chipul.

— Mă mai distrez şi eu, îi spuse el lui Bloggs, încercând să descopăr ceva la câte un pasager, din care să-mi dau seama de ce călătoreşte cu trenul. De exemplu, o cravată neagră înseamnă că respectivul merge la o înmormântare, nişte ghete murdare de noroi îmi spun că e vorba de un fermier care se întoarce acasă, sau o eşarfă de colegiu, ori un mic loc alb pe degetul de pe care femeia şi-a scos verigheta... cred că înţelegeţi la ce mă refer, nu? Fiecare are câte ceva. E o meserie cam monotonă – nu că m-aş plânge...

— Ce ai observat în legătură cu acest individ? îl întrerupse Bloggs.

— Nimic. Vedeţi, tocmai aici e necazul – nu l-am putut ghici deloc. Arăta ca şi cum ar fi încercat cu tot dinadinsul să treacă neobservat, înţelegeţi la ce mă refer?

— Înţeleg. Bloggs făcu o pauză. Acum, am să te rog să te concentrezi cu atenţie. Îţi aduci aminte încotro se ducea?

— Da, spuse casierul cel gras. La Inverness.

— Asta nu înseamnă că se şi duce acolo, spuse Godliman. Avem de a face cu un profesionist – ştie că putem face cercetări la gară. Cred că din reflex şi-a cumpărat un bilet într-o direcţie derutantă. (Se uită la ceas.) Probabil că s-a urcat în trenul de la ora 11.45. În momentul ăsta, trenul opreşte în gara Stafford.

I-am anunţat pe cei de la calea ferată, iar ei şi-au anunţat impiegaţii. Vor opri garnitura dincoace de Crewe. Am pregătit un avion care aşteaptă să vă transporte la Stoken-Trent. Parkin, te va sui în tren acolo unde se va opri, în afara staţiei Crewe, pentru eventualitatea în care Faber se hotărăşte să coboare. Vei purta uniformă de conductor de tren şi te vei uita cu atenţie la fiecare bilet şi la fiecare faţă din acel tren. Când l-ai depistat pe Faber, ţine-te aproape de el.

— Totul va merge foarte bine numai în cazul în care nu mă va recunoaşte el pe mine, spuse Parkin. Dacă-şi aminteşte figura mea de la Highgate?

Godliman deschise un sertar şi scoase un pistol pe care i-l dădu lui Parkin.

— Dacă te recunoaşte, împuşcă-l.

Parkin îşi vârî pistolul în buzunar fără să mai spună nimic.

Godliman spuse:

— L-aţi auzit pe colonelul Terry, dar aş vrea să subliniez importanţa acestei acţiuni. Dacă nu reuşim să-l prindem pe acest individ, debarcarea în Europa va trebui amânată –

poate cu un an. În acest timp, balanţa războiului se poate întoarce împotriva noastră. Niciodată nu vom mai avea un moment atât de favorabil.

Bloggs întrebă:

— Am putea să ştim şi noi cât mai este până la ziua cea mare?

Godliman îşi spuse că cei doi erau cel puţin la fel de îndreptăţiţi ca şi el... la urma urmei, plecau pe câmpul de luptă.

— Tot ce ştiu este că e vorba de câteva săptămâni.

Parkin calculă în gând.

— Atunci, o să fie în iunie.

Telefonul sună şi Godliman răspunse. După o clipă, îşi ridică privirea:

— Maşina vă aşteaptă jos.

Bloggs şi Parkin se ridicară. Godliman rosti:

— Staţi puţin.

Cei doi rămaseră lângă uşă, privindu-l pe profesor, care tocmai spunea:

— Da, Sir. Desigur. Aşa voi face. Respectele mele, sir. Bloggs nu-şi putea imagina cine putea fi persoana căreia Godliman i se adresa cu „sir”. Întrebă:

— Cine a fost?

— Churchill, răspunse Godliman.

— Şi ce a spus? întrebă Parkin impresionat. Godliman răspunse:

— Vă urează la amândoi drum bun şi noroc!

CAPITOLUL 15

În vagon era întuneric beznă. Faber se gândea la glumele pe care le făceau oamenii: „Ia-ţi mâinile de pe genunchii mei. Nu, nu tu, tu!” Britanicii erau într-o stare mai proastă decât oricând, dar nimeni nu se plângea – se lupta pentru o cauză dreaptă. Oricum, Faber prefera întunericul – îl transforma într-un anonim.

Mai devreme, se şi cântase. Trei soldaţi aflaţi pe coridor dăduseră tonul, pe urmă întreg vagonul li se alăturase. Trecuseră prin cântecele: *Fii ca ceainicul şi cântă, Anglia va trăi veşnic,* urmat de *Glasgow îmi aparţine* şi *Ţara strămoşilor mei,* pentru echilibru etnic, şi, ca o aluzie adecvată, *Căraţi-vă cât mai curând.*

La un moment dat, se auzise o alarmă aeriană şi trenul încetinise la cincizeci de kilometri pe oră. Ar fi trebuit să se culce cu toţii la podea, dar, bineînţeles, nu era loc. O voce anonimă de femeie spusese: „Of, Doamne, ce frică-mi e!”, la care, o voce masculină, la fel de anonimă, dar cu accent cockney, o liniştise: „Te afli în locu cel mai sigur, femeie – n-au cum să nimerească o ţintă în mişcare”. Toată lumea râsese şi nimănui nu îi mai fusese frică. Atunci cineva deschisese o valiză şi împărţise sandvişuri cu praf de ouă.

Unul dintre marinari avea chef să joace cărţi.

— Dar cum o să jucăm pe întunericul ăsta?

— Pipăie-le pe margine. Toate cărţile lui Harry sunt însemnate.

Pe la 4 dimineaţa, trenul opri inexplicabil. O voce de om cult – furnizorul de sandvişuri, remarcă Faber – spuse:

— Am impresia că ne aflăm aproape de Crewe.

— După cum merg astăzi trenurile, putem să fim oriunde între Bolton şi Bomemouth, replică vocea cu accent cockney.

Trenul porni din loc smucindu-se, evenimentul fiind întâmpinat cu ovaţii. Faber se întrebă unde era proverbialul englez, cu reticenţa lui glacială şi cu buza de sus ţeapănă. În niciun caz aici.

Câteva minute mai târziu, o voce se auzi de pe coridor:

— Biletele la control, vă rog.

Faber remarcă accentul de Yorkshire; de-acum ajunseseră în nord. Se scotoci prin buzunare după bilet.

Ocupase locul de lângă uşă, aşa că putea vedea ce se întâmpla pe coridor. Conductorul controla biletele cu ajutorul unei lanterne. Faber văzu silueta de pe coridor în lumina reflectată. I se păru vag familiară.

Aşteptă liniştit în scaun. Îşi aminti coşmarul: „Acesta este un bilet Abwehr” – şi zâmbi în întuneric.

Apoi se încruntă. Trenul se oprise inexplicabil; puţin după aceea, apăruse un controlor de bilete; chipul acestuia îi era vag familiar… Poate că nu era nimic, dar Faber rămăsese în viaţă îngrijorându-se pentru lucruri care *poate* că nu însemnau nimic. Se uită din nou pe coridor, dar individul

intrase într-un compartiment.

Trenul se opri pentru scurt timp – ajunseseră la Crewe, conform opiniilor pertinente din compartimentul lui Faber –, şi apoi o luă din loc.

Faber mai privi o dată chipul controlorului şi, deodată, îşi aminti. Pensiunea din Highgate! Puştiul din Yorkshire care voia să se înroleze în armată!

Faber îl urmări cu atenţie. Lanterna lui se oprea pe chipul fiecărui pasager. Era clar că nu controla doar biletele.

„Ei, haide, îşi spuse Faber, nu te pripi să tragi concluzii. Cum ar fi fost posibil să-mi dea de urmă? Era imposibil ca într-un timp atât de scurt să afle în care tren m-am urcat, să pună mâna pe unul dintre puţinii oameni din lume care ştiu cum arăt şi să-l mai şi suie în tren, îmbrăcat în controlor de bilete...” Parkin, ăsta-i era numele. Billy Parkin. Arăta parcă mult mai bătrân. Se apropia.

Trebuie să fie o coincidenţă – poate un frate mai mare. *Nu putea* fi decât o coincidenţă.

Parkin intră în compartimentul învecinat. Nu mai rămăsese timp.

Faber optă pentru varianta cea mai defavorabilă şi se pregăti să se confrunte cu ea.

Se ridică, părăsi compartimentul şi o luă pe coridor, spre lavoar, croindu-şi drum peste valize, saci şi trupurile călătorilor. Toaleta era liberă, intră şi încuie uşa după el.

Nu făcea decât să câştige ceva timp – nici controlorii de bilete nu uitau să verifice toaletele. Şedea pe scaunul

closetului, întrebându-se cum avea să scape din asta. Trenul se deplasa cu o viteză prea mare ca să mai poată sări din el. Şi apoi, se putea să-l vadă cineva şi, dacă într-adevăr îl căutau, ar fi oprit trenul.

— Biletele la control, vă rog.

Parkin se apropiase din nou.

Lui Faber îi veni o idee. Spaţiul dintre vagoane era strâmt, ca ecluza unui submarin, cu pereţii laterali asemănători unui burduf şi etanşat la capetele cu uşi – o măsură de protecţie împotriva zgomotului sau a curentului de aer. Ieşi din toaleta, ajunse la capătul vagonului, deschise uşa şi păşi în pasajul de trecere. Închise uşa după el.

Era un frig de-ţi îngheţau oasele, iar zgomotul era înfiorător. Se ghemui pe jos, prefăcându-se că doarme. Numai un mort ar fi putut sta acolo, dar în zilele acelea, oamenii făceau tot felul de lucruri ciudate prin trenuri. Se străduia să nu tremure.

Uşa se deschise în spatele lui.

— Biletele, vă rog.

Nu reacţionă în niciun fel. Auzi uşa închizându-se.

— Trezeşte-te, măi, somnorilă!

Vocea era inconfundabilă. Faber se prefăcu că tresare, apoi se ridică în picioare, cu spatele la Parkin. Când se răsuci, avea stiletul în mână. Îl împinse pe Parkin în uşă şi, ţinând vârful pumnalului la gâtul acestuia, îi spuse:

— Dacă faci o mişcare, eşti mort.

Cu mâna strângă îi luă lanterna şi îi lumină faţa. Parkin nu arăta atât de îngrozit cum ar fi trebuit să fie.

Faber spuse:

— Ei, ca să vezi drăcie, Billy Parkin, care a vrut să se înroleze în armată şi a ajuns la calea ferată. Până la urmă, tot o uniformă e.

Parkin spuse:

— Dumneata...

— Ştii foarte bine că-s eu, băieţaş. Ia să-mi spui acum, de ce mă căutai? (Se străduia să fie cât mai ameninţător.)

— Păi, de ce ar trebui să vă caut? Doar nu sunt poliţist.

Faber îşi agită pumnalul cu un gest melodramatic.

— Să nu-ndrăzneşti să mă minţi.

— Zău aşa, domnule Faber. Daţi-mi drumul – vă promit că n-am să spun la nimeni că v-am văzut.

Faber începu să aibă îndoieli. Parkin ori spunea adevărul, ori era la fel de bun actor ca şi el însuşi.

Corpul lui Parkin se mişcă, braţul lui drept bâjbâind prin întuneric. Faber îi prinse încheietura într-o strânsoare de fier. Parkin se zbătu o clipă, dar Faber împinse vârful ca un ac al stiletului în gâtul lui şi tânărul încremeni. Faber găsi buzunarul la care încercase să ajungă Parkin şi scoase de acolo pistolul.

— Conductorii de tren nu umblă înarmaţi, spuse el. Cine te-a trimis, Parkin?

— Păi, acum ne-au dat la toţi pistoale – se întâmplă o grămadă de grozăvii în trenuri, din cauza întunericului.

Cel puţin, minţea cu curaj şi imaginaţie. Faber îşi dădu seama că ameninţările nu vor fi suficiente ca săi dezlege limba.

Acţionă brusc, rapid şi precis. Vârful stiletului pătrunse, cam un centimetru, în ochiul stâng al lui Parkin şi ieşi afară.

Mâna lui Faber acoperea gura lui Parkin. Strigătul înăbuşit de durere fu acoperit de zgomotul trenului. Tânărul îşi duse mâinile la ochiul distrus.

— Salvează-ţi ochiul celălalt, Parkin. Cine te-a trimis?

— Spionaj militar. Dumnezeule, vă rog, încetaţi!

— Cine anume? Menzies? Masterman?

— Dumnezeule... Godliman, Godlima...

— Godliman! Faber cunoştea numele, dar nu era momentul să-şi scotocească memoria după alte amănunte. Şi ce dovezi au?

— O fotografie – eu am găsit-o în nişte dosare.

— Ce fotografie? Ce *fotografie?*

— O echipă de atletism... alergând... cu o cupă... în armată...

Faber îşi aduse aminte. Iisuse, oare cum ajunseseră la ea?

Ăsta era coşmarul lui: aveau o *fotografie.* Acum, vor şti cum arată la faţă. Faţa *lui.*

Aduse pumnalul mai aproape de ochiul drept al lui Parkin.

— De unde ai ştiut unde sunt?

— Vă rog, nu faceţi asta... ambasada... v-au luat

scrisoarea... taxiul... Euston – vă rog, nu şi ochiul celălalt... (îşi acoperi amândoi ochii cu mâinile.)

„Dar-ar dracii! Idiotul ăla de Francisco... Acum, el...”

— Ce aţi pus la cale? Unde e capcana?

— Glasgow. Vă aşteaptă la Glasgow. Trenul va fi golit acolo.

Faber coborî pumnalul la nivelul stomacului lui Parkin. Ca să-i distragă atenţia, spuse:

— Şi câţi oameni sunt?

Apoi, înfipse stiletul cu putere, înăuntru şi în sus, spre inimă.

Ochiul lui Parkin rămas teafăr se mări de groază, fără ca tânărul să moară pe loc. Acesta era neajunsul metodei de ucidere favorite a lui Faber. În mod normal, şocul provocat de pumnal era suficient să oprească bătăile inimii. La urma urmei, câteodată, chiar şi chirurgii introduc acul seringii direct în inimă pentru a injecta adrenalină. Dacă inima continua să pulseze, mişcarea producea o gaură în jurul lamei, prin care se scurgea sângele. În final, efectul era acelaşi, dar dura mai mult.

În cele din urmă, trupul lui Parkin se înmuie. Faber îl sprijini o clipă de uşă, reflectând. Înainte ca omul să moară, observase pe chipul lui ceva – o licărire de curaj, umbra unui zâmbet –, care avea o anumită semnificaţie. Asemenea lucruri aveau întotdeauna o semnificaţie.

Lăsă corpul să cadă pe podea, apoi îl aranja astfel încât să pară că dormea, cu rănile ascunse vederii. Aruncă într-

un colţ chipiul uniformei. Îşi şterse stiletul de pantalonii lui Parkin şi-şi curăţă mâinile de lichidul scurs din ochiul victimei. Fusese o treabă murdară.

Ascunse pumnalul în mânecă şi deschise uşa vagonului. Se întoarse în compartiment, bâjbâind prin întuneric.

În timp ce se aşeza, individul cu accent cockney spuse:

— Da' ştiu că ţi-a luat ceva timp – ori era coadă?

Faber replică:

— Cred că am mâncat ceva care nu mi-a priit.

— Mi-e că de la sandviş ţi s-a tras, îşi dădu cu părerea celălalt, râzând.

Faber se gândea la Godliman. Numele îi era cunoscut – îl putea chiar asocia cu un chip vag: un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochelari, pipă şi un aer absent, de om preocupat de profesia lui... Asta era – omul acela era profesor!

Acum îşi amintea. În primii doi ani petrecuţi la Londra, Faber nu avusese prea multe de făcut. Războiul încă nu începuse şi majoritatea oamenilor nici nu credeau că o să înceapă vreodată. Faber nu se numărase printre optimişti. Reuşise să realizeze câteva acţiuni utile – mai ales verificarea şi corectarea hărţilor depăşite ale Abwehr-ului şi trimiterea de rapoarte cu caracter general, bazate pe observaţiile proprii ori lecturile din ziare – dar nu cine ştie ce. Ca să-şi umple timpul, să-şi perfecţioneze engleza şi pentru a da mai multă credibilitate identităţii sale de acoperire, atunci începuse să viziteze oraşul.

Scopul vizitării Catedralei Canterbury fusese nevinovat, cu toate că atunci cumpărase o vedere aeriană a oraşului şi a catedralei, pe care o trimisese celor de la Luftwaffe. Deşi se pare că nu le fusese de niciun folos – îşi petrecuseră mai tot anul 1942 nereuşind să o nimerească. Vizitarea monumentului îi luase lui Faber o zi întreagă, în cursul căreia a citit inscripţiile antice săpate în ziduri, privise diferitele stiluri arhitectonice şi, plimbându-se fără grabă, citise explicaţiile ghidului turistic, cuvânt cu cuvânt.

Se afla în galeria sudică a corului, privind arcadele oarbe, când devenise conştient de prezenţa cuiva lângă el – un bărbat mai în vârstă, cu o figură preocupată.

— Nu credeţi că e fascinant? întrebase necunoscutul şi Faber se interesase la ce se referea.

— Arcul ascuţit strecurat într-o arcadă de arce rotunde. Nicio justificare pentru aşa ceva – în mod evident, această secţiune nu a fost reconstruită. Pentru cine ştie ce motiv, pur şi simplu, cineva a modificat-o pe aceea. Mă întreb de ce.

Faber înţelesese ce voia să spună necunoscutul. Galeria corului era construită în stil roman, iar naosul în stil gotic; şi totuşi, aici se găsea o boltă gotică solitară.

— Probabil, spusese el, călugării i-au cerut arhitectului să le arate cum ar veni o boltă ascuţită, iar acesta a construit-o pentru demonstraţie.

Bărbatul mai în vârstă îl privise stăruitor.

— Ce deducţie splendidă! Bineînţeles că ăsta a fost

motivul. Sunteţi cumva istoric?

Faber izbucnise în râs.

— Nu, sunt un simplu funcţionar, dar, în timpul liber, îmi place să citesc cărţi istorice.

— Să ştiţi că pentru astfel de raţionamente inspirate, unii obţin doctoratul.

— Dumneavoastră sunteţi istoric?

— Da, probabil că pentru a-mi ispăşi păcatele, răspunsese celălalt, întinzându-i mâna. Percy Godliman.

„Este oare posibil, gândea Faber în vreme ce trenul gonea huruind prin ţinutul Lancashire, ca acea siluetă ştearsă, îmbrăcată într-un costum de tweed, să fie omul care mi-a descoperit identitatea?”

De regulă, spionii pretindeau că sunt funcţionari publici sau ceva la fel de vag, nu istorici – o minciună care putea fi prea uşor dată în vileag. Şi totuşi, se zvonise că spionajul militar îşi întărise forţele cu o serie de universitari. Faber şi-i imaginase ca fiind tineri, bine făcuţi, agresivi şi energici şi, în acelaşi timp, inteligenţi. Godliman era inteligent, dar nu avea niciuna dintre celelalte calităţi. Doar dacă între timp nu se schimbase.

Faber îl mai văzuse doar o singură dată, deşi atunci nu mai discutase cu el. După scurta întâlnire din catedrală, citise un mic anunţ despre o conferinţă ţinută de profesorul Godliman la facultatea sa, având ca subiect viaţa lui Henric al II-lea. Se dusese din curiozitate. Discursul fusese vioi, erudit şi convingător. Cu toate că Godliman avea o alură

întrucâtva comică, păşind ţanţoş în spatele pupitrului, entuziasmându-se asupra subiectului expus, era limpede ca lumina zilei că avea o minte ascuţită ca o lamă de cuţit.

Aşadar, acesta era omul care descoperise cum arăta la faţă Die Nadei.

Un diletant.

Şi, prin urmare, comitea greşeli de diletant. Trimiterea lui Billy Parkin fusese una dintre ele: Faber îl recunoscuse pe băiat. Godliman ar fi trebuit să trimită pe cineva necunoscut lui Faber. Parkin avea mai multe şanse să-l recunoască pe cel urmărit, dar absolut niciuna să supravieţuiască întâlnirii. Un profesionist ar fi trebuit să ştie asta.

Trenul se opri zgâlţâindu-se, şi o voce înfundată de afară anunţă că ajunseseră la Liverpool. Faber mormăi o înjurătură; ar fi trebuit să-şi folosească timpul calculându-şi următoarea mişcare, nu amintindu-şi despre Godliman.

Va să zică, aşa cum spusese Parkin înainte să moară, îl aşteptau la Glasgow. De ce Glasgow? Din cercetările făcute la gara Euston aflaseră desigur că destinaţia lui era Inverness. Iar dacă ar fi bănuit că Inverness nu era decât o pistă falsă, ar fi fost normal să presupună că urma să coboare aici, la Liverpool, acesta fiind cel mai apropiat punct de legătură pentru un feribot irlandez.

Faber detesta deciziile luate la repezeală.

În orice caz, trebuia să coboare din acest tren.

Se ridică, deschise uşa, coborî, şi se îndreptă spre bariera

pentru controlul biletelor.

Între timp, se gândea la altceva. Oare ce însemnase strălucirea din ochii lui Parkin, înainte de a-şi da duhul? Nu fusese nici ură, nici teamă şi nici durere – deşi toate acestea se citiseră în privirea lui. Mai degrabă... triumf?

Faber se uită în faţa lui, dincolo de silueta controlorului de bilete, şi înţelese.

De partea cealaltă a barierei, îmbrăcat în trenci şi cu pălărie, aştepta tânărul blond, „umbra” din Leicester Square.

Bărbatul în trenci nu-l remarcase încă pe Faber, aflat în mijlocul mulţimii. Faber se întoarse şi se urcă din nou în tren. „Umbra” cerceta feţele călătorilor. Nu-l observase pe bărbatul care se suise înapoi în tren. Faber urmări ce se petrece în timp ce pasagerii treceau de barieră, până când peronul se goli. Blondul vorbi degrabă cu controlorul, care clătină din cap. Celălalt păru să insiste. După o clipă, îi făcu semn cu mâna cuiva aflat în afara câmpului său vizual. Din umbră, apăru un poliţist, care-i spuse ceva controlorului. Supraveghetorul de peron se alătură grupului, urmat de un bărbat îmbrăcat în civil, de bună seamă un funcţionar superior de la calea ferată.

Mecanicul de locomotivă şi fochistul coborâră din locomotivă şi se apropiară de bariera de bilete. Urmă o discuţie însoţită de gesturi din mână şi clătinări din cap.

În cele din urmă, cei de la calea ferată abandonară disputa, săltând din umeri, întorcându-se cu spatele sau

ridicându-şi privirile în sus. Blondul şi poliţistul adunară alţi câţiva poliţişti aflaţi în preajmă şi intrară pe peron.

Era evident că urmau să percheziţioneze trenul. Toţi funcţionarii feroviari, inclusiv echipajul locomotivei, se făcură nevăzuţi într-o direcţie opusă, în căutarea unor sandvişuri şi a unor ceşti cu ceai, lăsându-i pe nebuni să încerce să cerceteze un tren ticsit. Ceea ce îi sugeră o idee lui Faber.

Deschise uşa vagonului şi coborî din tren pe partea opusă peronului. Alergă după vagoane, de-a lungul liniilor – ferit de privirile poliţiştilor –, se împiedică de traverse şi alunecă pe pietriş, în sfârşit, în direcţia locomotivei.

Bineînţeles, veştile nu puteau fi decât proaste. Când îşi dădură seama că Billy Parkin nu mai coborâse din acest tren, Frederick Bloggs ştiuse că Die Nadei le scăpase din nou printre degete. Poliţişti în uniformă se urcau în tren, câte doi pentru fiecare vagon, iar Bloggs trecu în revistă posibilele motive ale dispariţiei lui Parkin; şi toate explicaţiile erau deprimante.

Îşi ridică gulerul trenciului şi păşi pe peronul umed. Tare mult îşi dorea să pună mâna pe Die Nadei; nu numai pentru binele debarcării – deşi, bineînţeles, ar fi fost un motiv suficient –, dar şi pentru Percy Godliman, pentru cei cinci membri ai Gărzii Civile, pentru Christine şi pentru el însuşi...

Se uită la ceasul de la mână: se făcuse patru dimineaţa. În curând, începea o nouă zi. Bloggs stătuse treaz toată noaptea şi nu mai mâncase nimic din dimineaţa precedentă

– rezistând stimulat de adrenalină. Eşecul capcanei îl secase de energie. Foamea şi oboseala îl ajunseră din urmă. Se văzu nevoit să facă un efort uluitor ca să nu viseze cu ochii deschişi o mâncare caldă şi un pat confortabil.

— Sir! (Un poliţist se aplecase pe uşa vagonului şi-i făcea semne cu mâna.) Sir!

Bloggs merse spre el şi apoi o rupse la fugă.

— Ce s-a întâmplat?

— S-ar putea să fie omul dumneavoastră. Parkin.

Bloggs se urcă în vagon.

— Cum adică „s-ar putea să fie”?

— Ar fi mai bine să vedeţi şi dumneavoastră.

Poliţistul deschise uşa de la capătul vagonului şi aprinse lanterna, luminând culoarul de trecere.

Parkin era: Bloggs recunoscu din primul moment uniforma de controlor de bilete. Zăcea ghemuit pe podea. Bloggs luă lanterna poliţistului, îngenunche lângă Parkin şi îl întoarse cu faţa în sus.

Văzu faţa tânărului şi privi repede în altă parte.

— Of, Doamne Dumnezeule!

— Parkin este, nu-i aşa? întrebă poliţistul.

Bloggs încuviinţă în tăcere. Se ridică apoi cu mişcări încete, fără să se mai uite la cadavru.

— Îi voi interoga pe toţi cei din vagonul ăsta şi din cel de alături, spuse el. Oricine a văzut sau a auzit ceva neobişnuit va fi reţinut pentru cercetări amănunţite. Deşi nu cred că

are să ne folosească la ceva; cu siguranţă că ucigaşul a sărit din tren înainte de a ajunge aici.

Bloggs coborî din nou pe peron. Toţi poliţiştii îşi terminaseră treaba şi se adunaseră într-un grup. Alese şase dintre ei să ajute la interogatorii.

Inspectorul de poliţie spuse:

— Înseamnă că omul dumitale a sărit din tren.

— Aproape sigur. V-aţi uitat în fiecare toaletă, în compartimentul însoţitorilor de tren?

— Da, ne-am uitat şi pe acoperiş, sub tren, în locomotivă şi în tenderul pentru cărbuni.

Un pasager se dădu jos din tren, apropiindu-se de Bloggs şi de inspector. Era un individ mărunt de statură, cu o respiraţie astmatică chinuitoare.

— Permiteţi, domnilor, spuse el.

— Da, poftiţi, răspunse inspectorul.

— Mă întrebam şi eu, căutaţi pe cineva?

— De ce vreţi să ştiţi?

— Păi, în cazul ăsta, mă întrebam şi eu, este vorba de un individ înalt?

Bloggs interveni nerăbdător.

— Da, e vorba de un individ înalt. Haide, spune repede ce ştii!

— Păi, nu ştiu decât că un individ înalt a coborât din tren, pe partea cealaltă.

— Când asta?

— La un minut-două după ce trenul a oprit în staţie. A

sărit pe linie. Numai că, vedeţi, nu avea niciun bagaj, ceea ce mi s-a părut ciudat şi m-am gândit...

— Tu-i paştele măsii! exclamă inspectorul.

— Înseamnă că a mirosit capcana, spuse Bloggs. Dar cum? Nu ştie cum arăt, iar oamenii dumitale nu se aflau la vedere.

— Ceva l-a făcut bănuitor.

— Deci, a trecut peste linii spre peronul următor şi a plecat pe acolo. Nu l-ar fi văzut cineva, în cazul ăsta?

Inspectorul săltă din umeri.

— La ora asta, circulă prea puţini oameni. Şi chiar dacă l-ar fi văzut careva, putea să spună că nu avusese răbdare să mai aştepte la coada de la barieră.

— Nu ai asigurat şi celelalte bariere?

— Mă tem că nu mi-a trecut prin cap... în fine, putem căuta prin împrejurimile gării, mai târziu vom face cercetări în diferite zone ale oraşului şi, bineînţeles, vom supraveghea feribotul...

— Da, te rog, aşa să faceţi! spuse Bloggs.

Dar ceva îi spunea că Faber nu va fi găsit.

Trecuse mai bine de o oră înainte ca trenul să pornească din nou. Faber avea o crampă în muşchiul gambei şi praf în nas. Îi auzi pe mecanic şi pe fochist urcându-se în locomotivă şi prinse din zbor frânturi de conversaţie despre un cadavru descoperit într-unul din vagoane. Se auzi un huruit metalic, în timp ce fochistul arunca alert cărbuni cu lopata în cuptor, apoi şuieratul aburului, clănţănitul

pistoanelor, o smucitură şi un oftat, însoţit de un nor de fum, în timp ce locomotiva pornea din loc. Cu recunoştinţă, Faber îşi schimbă poziţia şi-şi îngădui un strănut înăbuşit. Se simţi mai bine.

Se afla la spatele tenderului, adânc îngropat în cărbuni, într-un loc pe care un bărbat cu o lopată ar fi trebuit să muncească din greu, vreo zece minute, ca să-l descopere. Aşa cum sperase, poliţiştii se mulţumiseră să cerceteze tenderul doar cu privirea.

Se întrebă dacă putea risca să iasă la suprafaţă. La ora aceea, trebuia să se lumineze de ziuă; putea fi oare văzut de pe vreun pod care traversa linia? îşi făcu socoteala că era puţin probabil. Pielea i se făcuse neagră la culoare, iar în lumina palidă a zorilor, în trenul aflat în mişcare, nu s-ar fi văzut decât ca o umbră întunecată pe un fundal întunecat. Da, putea să-şi încerce norocul. Cu mişcări încete şi grijulii, îşi săpă drumul afară din mormântul său de cărbuni.

Trase adânc în piept aerul răcoros. Cărbunele era scos cu lopata din tender printr-o uşiţă aflată la capătul celălalt. Probabil că mai târziu, când grămada de cărbuni se va fi micşorat, fochistul va trebui să intre în tender. Deocamdată însă, era în siguranţă.

Pe măsură ce lumina devenea mai puternică, se cercetă cu atenţie. Era acoperit, din cap până-n picioare cu praf de cărbune, aidoma unui miner proaspăt ieşit din mină. Trebuia să se spele şi să-şi schimbe hainele.

Riscă o privire peste marginea tenderului. Trenul se afla încă la periferia oraşului, trecând pe lângă fabrici, depozite şi şiruri de căsuţe mohorâte. Se gândi la următoarea mutare.

Planul iniţial fusese să coboare la Glasgow, de unde să ia un tren spre Dundee şi spre coasta de est, până la Aberdeen. Încă mai era posibil să coboare la Glasgow, sărind din tren înainte sau după gară. Cele mai periculoase erau staţiile intermediare dintre Liverpool şi Glasgow, când putea fi depistat. Trebuia să coboare imediat şi să găsească altceva.

Locul ideal ar fi fost o porţiune singuratică a liniei, apropiată de un oraş sau de un sat.

Trenul gonea cu şaptezeci de kilometri pe oră. Faber se întinse peste cărbuni, în aşteptare. Nu se putea uita permanent la regiunile prin care trecea, de teamă să nu fie văzut din afară. Se hotărî să se uite afară ori de câte ori trenul avea să încetinească, în restul timpului, urma să stea nemişcat în ascunzătoarea lui.

Adormi după câteva minute apoi îşi schimbă poziţia şi se rezemă în coate, astfel încât, la o zguduitură a trenului ar fi căzut şi s-ar fi trezit.

Trenul mergea din ce în ce mai repede. Între Londra şi Loverpool se târâse ca melcul; acum gonea cu o viteză considerabilă. În plus, începu să plouă, o burniţă rece, neîntreruptă, care-i pătrundea prin haine şi, odată ajunsă la piele, părea să se transforme în gheaţă. Un alt motiv de a

coborî din tren: putea să moară de frig până la Glasgow.

După încă o jumătate de oră de mers cu viteză mare, începu să plănuiască uciderea mecanicului şi a fochistului şi să oprească singur trenul. Un canton de cale ferată le salvă ambilor vieţile. Trenul încetini brusc, în scrâşnetul saboţilor. Viteza scădea în trepte: Faber presupuse că linia era marcată cu indicatoare limitatoare de viteză. Aruncă o privire afară. Se aflau într-o zonă nelocuită. Observă cauza încetinirii – o încrucişare de linii, iar semnalul de pe marginea liniei le era potrivnic.

Trenul se opri şi Faber rămase în tender. După cinci minute, garnitura porni din loc. Se căţără pe peretele tenderului, rămase cocoţat pe margine, preţ de o clipă, şi sări.

Ateriză pe terasament şi rămase culcat cu faţa în jos în iarba înaltă. Nu se ridică în picioare decât atunci când trenul nu se mai auzea. Singurul semn al civilizaţiei era cantonul de cale ferată, o construcţie din lemn cu două nivele, cu ferestre mari la etaj, unde se afla camera de control, o scară exterioară şi o uşă de acces la parter. În partea îndepărtată a clădirii se vedea un drum acoperit cu zgură, care ducea nu se ştie unde.

Faber ocoli pe departe, pentru a se apropia de canton prin spate, unde nu existau ferestre. Pătrunse la parter pe uşă şi găsi ce sperase: o toaletă, o chiuvetă şi, suplimentar, o haină agăţată de un cui.

Îşi scoase hainele îmbibate de umezeală, îşi spălă mâinile

şi faţa şi se frecă energic pe tot corpul cu un prosop murdar. Micul cilindru metalic, filmul fotografie developat, era lipit strâns cu bandă adezivă de pieptul său. Îşi îmbrăcă din nou hainele, dar sacoul ud leoarcă îl înlocui cu paltonul acarului.

Acum nu mai avea nevoie decât de un mijloc de transport. Semnalizatorul trebuia să fi ajuns aici într-un fel. Faber se duse afară şi găsi o bicicletă legată cu lanţ de o balustradă aflată în spatele micii clădiri. Desfăcu lăcăţelul cu lama stiletului. Mişcându-se în linie dreaptă faţă de peretele lipsit de ferestre, merse pe lângă bicicletă până când ieşi din câmpul vizual al cantonului. O luă de-a dreptul, până la drumul de zgură, se urcă pe bicicletă şi începu să pedaleze.

CAPITOLUL 16

Percival Godliman îşi adusese de acasă un mic pat de campanie. Stătea lungit pe el, îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă, încercând fără succes să doarmă. Nu mai suferise de insomnie de aproape patruzeci de ani, cam de pe vremea examenelor de absolvire de la universitate. Ar fi schimbat bucuros neliniştile acelor zile cu grijile care îl ţineau treaz acum.

Pe atunci era un alt fel de om, era conştient de asta; nu doar mai tânăr, ci, în acelaşi timp, mai puţin... preocupat. Fusese expansiv, energic şi ambiţios; avea de gând să intre în politică, în vremurile acelea nu era un tip studios – avea toate motivele să fie neliniştit în privinţa examenelor.

Cele două pasiuni contradictorii ale sale, de atunci, fuseseră oratoria şi sala de dans. Susţinuse discursuri remarcabile la Oxford Union şi fusese descris într-un articol din *The Tatler* valsând cu debutantele. Nu era deloc un afemeiat; ar fi dorit să facă dragoste cu o femeie pe care să o iubească, nu pentru că ar fi crezut în cine ştie ce principii nobile, ci pentru că aşa simţea că se cuvine.

Aşa rămăsese virgin, până o cunoscuse pe Eleanor, care nu se număra printre respectivele debutante, dar era o strălucită licenţiată în matematici, plină de graţie şi căldură sufletească, cu un tată aflat pe moarte, bolnav de plămâni

după patruzeci de ani de muncă într-o mină de cărbuni. O prezentase părinţilor săi. Tatăl său avea o funcţie locală importantă – era liderul puterii executive judecătoreşti a comitatului –, iar casa lor i se păruse Eleanorei o adevărată vilă. Totuşi, se purtase cu naturaleţe şi farmec.

Iar când mama lui o tratase cu o superioritate lipsită de tact, la un moment dat, Eleanor reacţionase cu o inteligenţă neîndurătoare, fapt pentru care el o iubise şi mai mult.

Obţinuse diploma universitară, şi, după terminarea Primului Război Mondial, predase la o şcoală de stat şi participase la trei alegeri parţiale. Amândoi fuseseră dezamăgiţi când aflaseră că nu puteau avea copii; se iubeau şi erau fericiţi împreună, iar moartea ei reprezentase cea mai îngrozitoare tragedie trăită vreodată de Godliman. Tristul eveniment îl făcuse să-şi piardă interesul pentru lumea înconjurătoare şi se refugiase în epoca Evului Mediu.

Această suferinţă comună îi apropiase, pe el şi pe Bloggs. Războiul îl adusese la viaţă; redobândise impetuozitatea, agresivitatea şi ardoarea tinereţii, care făcuseră din el un orator, un profesor excelent şi speranţa Partidului Liberal. I-ar fi plăcut foarte mult să existe ceva în viaţa lui Bloggs, care să-l salveze de la o existenţă plină de amărăciune şi introspecţie.

Tocmai acum, când se gândea la el, Bloggs telefonă de la Liverpool săi comunice că Die Nadei scăpase din capcană,

iar Parkin fusese ucis.

Godliman se ridică de pe pat şi răspunse la telefon:

— Pe tine ar fi trebuit să te pun în trenul acela.

— Mulţumesc! făcu Bloggs.

— Şi asta numai pentru că nu ştie cum arăţi.

— Ba eu am impresia că mă cunoaşte, răspunse Bloggs. Noi bănuim că a mirosit capcana de pe peron, iar faţa mea era singura aflată la vedere atunci când a coborât din tren.

— Dar unde ar fi putut să te vadă?... Oh, Leicester Square!

— Nu-mi dau seama cum, dar în acest caz... se pare că l-am subestimat.

Godliman îl întrebă nerăbdător:

— Ai asigurat supravegherea feribotului?

— Da.

— N-o să-l folosească, bineînţeles – e prea bătător la ochi. E mai probabil că va fura o barcă. Pe de altă parte, nu-i exclus să-şi continue drumul spre Inverness.

— I-am alertat pe poliţiştii de acolo.

— Bun. Dar am să te rog să ţii cont că nu putem face niciun fel de supoziţii asupra direcţiei în care a luat-o. Să nu pierdem din vedere nicio variantă.

— Da.

Godliman se ridică, luă telefonul şi începu să se plimbe pe covor, încoace şi încolo.

— Totodată, lasă deoparte presupunerea că el a fost cel care a coborât din tren pe partea opusă peronului.

Acţionează în ipoteza că ar fi putut să coboare înainte de, în, sau după Liverpool. Creierul lui Godliman lucra cu repeziciune, selectând combinaţii şi posibilităţi. Dă-mi-l la telefon pe inspectorul-şef.

— E lângă mine.

După o scurtă pauză, o altă voce rosti:

— La telefon inspectorul-şef Anthony.

Godliman îi spuse:

— Eşti de acord cu mine că omul nostru a coborât din tren undeva în zona dumitale de acţiune?

— Pare foarte probabil, da.

— În regulă. Acum, primul lucru de care va avea nevoie va fi un mijloc de transport, aşa încât am să te rog să obţii informaţii despre toate maşinile, ambarcaţiunile, bicicletele sau atelajele furate în următoarele douăzeci şi patru de ore, pe o rază de două sute de kilometri în jurul oraşului Liverpool. Ţine-mă la curent, dar dă-i informaţiile şi lui Bloggs şi colaboraţi îndeaproape, pe orice pistă descoperită.

— Am înţeles, să trăiţi!

— Nu pierde din vedere şi celelalte delicte care ar putea fi comise de un fugar – furturi de hrană sau îmbrăcăminte, tâlhării nejustificate, nereguli în privinţa buletinelor de identitate şi aşa mai departe.

— Am înţeles!

— Acum, domnule Anthony, îţi dai seama că acest om este mai mult decât un criminal oarecare?

— Aşa presupun, sir, din însuşi faptul că v-aţi implicat în această afacere. În orice caz, nu cunosc detaliile.

— Aceasta este o problemă de securitate naţională, îndeajuns de importantă ca să-l facă pe prim-ministru să telefoneze din oră în oră la acest birou.

— Da... ăă, domnul Bloggs ar dori să vă mai spună ceva, sir.

Bloggs preluă telefonul.

— Ţi-ai amintit de unde-i ştii faţa? Parcă spuneai că...

— A, da – şi aşa cum am presupus, nu are nicio semnificaţie. L-am cunoscut din întâmplare la Catedrala Canterbury şi am avut o discuţie pe probleme de arhitectură. Amănuntul nu ne spune decât că este un tip inteligent; după câte îmi amintesc, a făcut atunci nişte observaţii remarcabile.

— Ştiam că este deştept.

— Cum îţi spuneam, asta nu ne foloseşte la nimic.

Inspectorul-şef Anthony, un vrednic reprezentat al clasei de mijloc, cu un accent de Liverpool atent ţinut în frâu, nu ştia dacă trebuia să se supere pentru modul în care i se dădeau ordine de către cei de la MI5 sau să se simtă entuziasmat de şansa pe care o avea de a salva Anglia, acţionând pe teren propriu.

Bloggs înţelese conflictul interior care-l măcina pe inspector – îl mai întâlnise înainte, când colaborase cu forţele locale de poliţie – şi ştiu cum să încline balanţa în favoarea lui.

— Vă sunt recunoscător pentru ajutorul acordat, domnule inspector-şef. Să ştiţi că aceste lucruri nu vor trece neobservate la Whitehall.

— Nu ne facem decât datoria... (Anthony nu ştia dacă era nevoie să i se adreseze lui Bloggs cu „sir”.)

— Şi totuşi, este o mare diferenţă între sprijinul dat în silă şi ajutorul acordat cu toată bunăvoinţa.

— Da. Ei, e foarte probabil că vor mai trece câteva ore până când vom reuşi săi luăm urma individului ăsta. N-aţi vrea să tragem un pui de somn?

— Ba da, spuse Bloggs cu recunoştinţă. Numai să aveţi un scaun pe undeva, într-un colţişor...

— Rămâneţi aici, îi zise Anthony, indicându-i biroul său. Eu mă duc jos, la biroul de mişcare. Am să vă trezesc de îndată ce avem ceva nou. Faceţi-vă comod.

După ce Anthony părăsi încăperea, Bloggs se aşeză comod într-un fotoliu şi închise ochii. Imediat, văzu chipul lui Godliman, asemenea unui film proiectat pe partea interioară a pleoapelor, spunând: „Să ştii că suferinţa asta trebuie să aibă un sfârşit... N-aş vrea să săvârşeşti şi tu aceeaşi greşeală...” Dintr-odată, Bloggs îşi dădu seama că aştepta sfârşitul războiului deoarece asta l-ar obliga să se *confrunte* cu probleme asemănătoarea celei ridicate de Godliman. Războiul simplifica viaţa – ştia că îi ura pe inamici şi ştia ce trebuia să facă în privinţa aceasta. După aceea... Numai gândul la o altă femeie i se părea lipsit de loialitate.

Căscă şi se cufundă mai adânc în fotoliu, gândirea îi deveni tot mai înceţoşată pe măsură ce somnul punea stăpânire pe el. Dacă Christine ar fi murit înainte de război, ar fi privit cu totul altfel problema recăsătoririi. Întotdeauna ţinuse la ea şi o respectase, dar după ce începuse să lucreze pe ambulanţă, respectul i se transformase într-o admiraţie vecină cu veneraţia, şi afecţiunea se preschimbase în dragoste. Se stabilise între ei ceva deosebit, pe care ceilalţi îndrăgostiţi nu-l împărtăşeau. Acum, la mai bine de un an de la moartea ei, lui Bloggs i-ar fi fost uşor să găsească o altă femeie, dar ştia că nu-i va mai fi suficient. O căsnicie obişnuită, cu o femeie banală, i-ar fi reamintit în permanenţă că, odată, el – un bărbat mai curând obişnuit – avusese parte de cea mai deosebită dintre femei...

Se foi în fotoliu, încercând să alunge gândurile, pentru a putea adormi. Anglia era plină de eroi, parcă aşa spusese Godliman. Ei bine, dacă Die Nadei reuşea să scape...

Mai întâi, priorităţile...

Cineva îl zgâlţâi. Adormise foarte profund, visase că se afla în aceeaşi încăpere cu Die Nadei, dar nu-l putea prinde – spionul îl orbise cu ajutorul stiletului. Când se trezi, încă mai credea că orbise – nu vedea cine-l scutura, până când înţelese că, pur şi simplu, avea ochii închişi. Îi deschise şi văzu aplecată deasupra lui silueta masivă, îmbrăcată în uniformă, a inspectorului-şef Anthony.

Bloggs se îndreptă de spate şi se frecă la ochi.

— Aţi aflat ceva? întrebă el.

— O mulţime de chestii, spuse Anthony. Întrebarea e, care dintre ele contează? Uitaţi, v-am adus micul dejun.

Puse pe masa de lucru o cană cu ceai şi un biscuit şi se aşeză pe partea cealaltă a mesei.

Bloggs se ridică din fotoliu şi-şi trase lângă masă un scaun cu spătar rigid. Sorbi din ceai. Era slab şi foarte dulce.

— S-auzim, spuse el.

Anthony îi întinse un teanc de cinci-şase foi de hârtie.

Bloggs zise:

— Să nu-mi spui că au fost singurele delicte comise în regiunea asta...

— Bineînţeles că nu, răspunse Anthony. Dar am eliminat cazurile de beţie, certuri conjugale, nerespectarea camuflajului, infracţiunile de circulaţie şi toate delictele pentru care s-au făcut deja arestări.

— Scuze, spuse Bloggs. Încă nu m-am dezmeticit. Să citesc mai întâi hârtiile.

Fuseseră jefuite trei case. În două dintre cazuri, se furaseră obiecte de valoare – bijuterii şi blănuri. Bloggs spuse:

— Nu-i exclus să fure şi aşa ceva, numai ca să ne arunce nisip în ochi. Înseamnă locurile respective pe hartă, te rog. Poate ne vor da un indiciu.

Îi înapoie lui Anthony cele două foi de hârtie. Al treilea jaf fusese numai reclamat la poliţie, fără alte amănunte.

Anthony însemnă locul pe hartă.

În Manchester, fusese furate câteva sute de cartele alimentare dintr-un birou.

— Nu de cartele are nevoie, spuse Bloggs, ci de hrană.

Puse hârtia la o parte. Mai existau un furt de bicicletă în apropiere de Preston şi un viol în Birkenhead.

— Nu cred că e un violator aşa de înrăit, dar însemnează-l, pentru orice eventualitate.

Furtul bicicletei şi a treia casă jefuită erau apropiate pe hartă. Bloggs zise:

— Cantonul de unde a fost furată bicicleta e cumva situat pe linia principală?

— Da, aşa cred, spuse Anthony.

— Să presupunem că Faber s-a aflat totuşi ascuns în acel tren şi nu am reuşit să-l găsim. Nu cumva cantonul ar putea fi primul loc unde putea să oprească trenul, după ce a plecat din Liverpool?

— Posibil.

Bloggs cercetă documentul din faţa sa.

— Zice aici că a fost furat un palton şi, în locul lui, a fost lăsat un sacou ud.

Anthony săltă din umeri.

— Asta poate să însemne orice.

— Nicio maşină furată?

— Nu, şi nici ambarcaţiuni sau atelaje, răspunse Anthony. În zilele astea, nu prea se mai fură maşini. Să faci rost de un automobil e simplu – mai greu e cu benzina.

— Puteam să pariez că va fura o maşină în Liverpool, spuse Bloggs, lovindu-se înciudat cu pumnul în genunchi. O bicicletă nu-i poate fi de prea mult folos, de bună seamă.

— Eu aş fi de părere să vedem totuşi despre ce e vorba, insistă Anthony. Oricum, altceva mai bun nu avem.

— De acord. Dar între timp, verificaţi încă o dată, la cele două jafuri, dacă nu s-a furat cumva mâncare sau îmbrăcăminte. Poate cei prădaţi nu au observat de la bun început. Arată-i fotografia lui Faber şi victimei violului. Şi continuaţi să verificaţi toate delictele. Poţi să-mi aranjezi un mijloc de transport până la Preston?

— Am să-ţi fac rost de o maşină, afirmă Anthony.

— Cât va dura până veţi obţine detalii despre al treilea jaf?

— Probabil că exact în acest moment au ajuns acolo, spuse Anthony. Când ai să fii la canton, trebuie să am toate datele.

— Ţine-i din scurt, să nu piardă vremea pe drum, ceru Bloggs, luându-şi trenciul din cuier. Te sun.

— Anthony? Bloggs la telefon. Am ajuns la canton.

— Nu-ţi mai pierde timpul acolo. În mod sigur, cel de-al treilea jaf a fost comis de omul tău.

— Sigur?

— Doar dacă nu cumva mişună prin zonă doi bandiţi care ameninţă oameni cu stiletul.

— Despre ce-i vorba?

— Două doamne în vârstă, care locuiesc singure într-o

căsuţă.

— Dumnezeule! Moarte?

— Doar dacă n-au murit din pricina emoţiilor.

— Ce spui?

— Du-te până acolo şi ai să vezi ce vreau să zic.

— Am plecat.

Era genul de căsuţă care totdeauna e locuită de două bătrânici care trăiesc singure. Era mică, veche, de formă pătrată iar uşa era încadrată de o tufă de măceş, fertilizată de miile de ibrice cu frunze de ceai folosite, aruncate la rădăcină. Perdele roz-albe acopereau ferestrele alcătuite din ochiuri mici, prinse într-o reţea de fâşii de plumb; portiţa de la intrare scârţâia. Răzoare de zarzavaturi se înşirau ordonat în mica grădină din faţă, împrejmuită cu un gard viu bine întreţinut. Uşa din faţă fusese vopsită de un amator priceput, iar ciocănelul era prelucrat dintr-o potcoavă.

Apelului lui Bloggs îi răspunse o octogenară înarmată cu o puşcă. Bloggs zise:

— Bună dimineaţa. Sunt de la poliţie.

— Ba nu eşti deloc, spuse bătrâna. Ăia au trecut deja pe-aici. Acum, cară-te de-aici până nu-ţi zbor creierii!

Bloggs se uită la ea cu atenţie. Avea mai puţin de un metru şi jumătate înălţime, un păr alb şi bogat strâns într-un coc şi o faţă palidă zbârcită. Degetele-i subţiri ca nişte beţe de chibrit strângeau cu fermitate puşca. Buzunarul şorţului era plin de cârlige de rufe. Bloggs se uită la

picioarele ei şi văzu că purta ghete bărbăteşti. În cele din urmă, spuse:

— Poliţiştii pe care i-aţi văzut mai devreme erau din partea locului. Eu sunt de la Scotland Yard.

— Şi eu de unde să ştiu asta? spuse ea.

Bloggs se întoarse către şofer, îl chemă şi îi spuse bătrânei:

— Uniforma lui constituie o dovadă suficientă pentru dumneavoastră?

— În regulă, zise ea şi se dădu la o parte, lăsându-l să intre.

Pătrunse într-o cameră cu tavanul jos, pardosită cu ceramică.

Încăperea era ticsită cu mobilă veche, greoaie, şi fiecare suprafaţă disponibilă fusese decorată cu ornamente de porţelan şi sticlă. În şemineu ardea un foc firav de cărbuni. Locuinţa mirosea a levănţică şi a pisici.

Cea de-a doua bătrânică se ridică dintr-un fotoliu. Semăna cu prima, doar că era cam de două ori mai trupeşă. Când se ridică, două pisici o zbughiră din poala ei.

— Bună ziua, eu sunt Emma Parton, iar pe sora mea o cheamă Jessie. Nu ţineţi cont de puşca aia – slavă Domnului, nu este încărcată. Lui Jessie îi plac chestiile dramatice. Luaţi loc, vă rog. Arătaţi parcă prea tânăr pentru un poliţist. Sunt surprinsă că Scotland Yard-ul se interesează de micul nostru necaz. Aţi sosit de la Londra în dimineaţa asta? Jessie, adu-i tânărului nostru o cană cu

ceai.

Bloggs se aşeză.

— Dacă nu ne înşelăm în privinţa identităţii făptaşului, este vorba despre o persoană urmărită de justiţie, spuse el.

— Ţi-am spus eu! făcu Jessie. Puteam să fim terminate, măcelărite cu sânge rece!

— Nu fi caraghioasă, replică Emma. Se întoarse către Bloggs. Era un bărbat atât de simpatic...

— Povestiţi-mi cum s-a întâmplat, zise Bloggs.

— Eu ieşisem în curtea din spate, începu Emma. Mă aflam în coteţul găinilor, sperând să găsesc vreun ouşor. Jessie era în bucătărie...

— Şi m-a luat prin surprindere, o întrerupse Jessie. Nici n-am avut timp să-mi iau puşca.

— Ai văzut prea multe filme cu cowboy, dragă, o mustră Emma.

— Ei şi? Sunt mai bune decât filmele tale de dragoste – numai lacrimi şi sărutări...

Bloggs scoase din portofel fotografia lui Faber.

— Despre el e vorba?

Jessie o examină amănunţit.

— El este!

— Vai, da inteligenţi mai sunteţi! se minună Emma.

— Dacă am fi fost aşa de inteligenţi cum spuneţi, l-am fi prins până acum, replică Bloggs. Şi ce a mai făcut?

Jessie spuse:

— Mi-a apăsat vârful cuţitului pe gât şi mi-a spus: „O

singură mişcare greşită şi-ţi tai beregata”. Cred că vorbea cât se poate de serios.

— Ei, las-o-ncolo, Jessie, mie mi-ai povestit că ţi-a zis: „Dacă faci ce-ţi spun, n-am să-ţi fac niciun rău”.

— Tot un drac, Emma!

— Şi ce voia? întrebă Bloggs.

— Mâncare, o baie, haine uscate, maşină. I-am dat, bineînţeles, ouăle, ce să-i faci. Am găsit nişte haine de-ale lui Norman, soţul răposat al lui Jessie...

— Aţi putea să le descrieţi?

— Da. O pufoaică, o salopetă albastră, cămaşă în carouri. A luat şi maşina bietului Norman. Nu ştiu cum o să reuşim acum să mergem la cinema fără ea. Ştiţi, sunt singurul nostru viciu, filmele.

— Ce fel de maşină era?

— Un Morris. Norman o cumpărase în 1924. Ne-a slujit cu credinţă, biata maşinuţă.

Jessie interveni:

— Până la urmă, a renunţat să mai facă baie!

— L-am făcut să înţeleagă că nu se cuvine ca un bărbat să facă baie în bucătăria unor doamne care locuiesc singure.

— Sigur, replică usturător Jessie. Caraghioasă cum eşti, ai prefera să ţi se taie gâtul decât să vezi un bărbat în chiloţi.

— Ce a zis când l-aţi refuzat? întrebă Bloggs.

— A râs, spuse Emma. Dar cred că a înţeles poziţia noastră.

Bloggs nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Cred că sunteţi deosebit de curajoasă, spuse el.

— Sunt sigură că nu ştiu la ce vă referiţi.

— Aşadar, a plecat de aici cu un Morris, model 1924, îmbrăcat în salopetă şi pufoaică. Pe la ce oră?

— Cam pe la nouă şi jumătate.

Bloggs mângâie, cu un aer absent, o pisică tărcată, care clipi şi începu să toarcă.

— Aveaţi multă benzină în rezervor?

— Vreo nouă litri – dar ne-a luat şi taloanele de benzină.

— Şi cum reuşiţi dumneavoastră să obţineţi raţia de petrol?

— În scopuri agricole, spuse Emma, bătând în retragere. Se înroşi la faţă.

Jessie pufni:

— În plus, suntem izolate şi bătrâne. Bineînţeles că avem dreptul la benzină.

— Să ştiţi că de fiecare dată când mergem la cinematograf, ne ducem şi la magazinele de cereale, adăugă Emma. Nu irosim benzina.

Bloggs zâmbi şi ridică mâna.

— În regulă, nu vă faceţi griji – raţionalizarea nu intră în domeniul meu de interes. Cât de repede merge maşina dumneavoastră?

Emma spuse:

— N-am depăşit niciodată cincizeci de kilometri pe oră.

Bloggs îşi cercetă ceasul de la mână.

— Chiar şi la viteza asta, ar putea fi deja la o sută douăzeci de kilometri distanţă. Se ridică. Trebuie să transmit toate aceste amănunte la Liverpool. Bănuiesc că nu aveţi un telefon în casă, nu?

— Nu.

— Ce fel de Morris este?

— Un Cowley. Norman o poreclise „Bot de taur”.

— Culoarea?

— Cenuşie.

— Numărul de înmatriculare?

— MLN29.

Bloggs îşi trecu toate datele în carneţel.

Emma îl întrebă:

— Ce credeţi, o să ne mai recuperăm vreodată maşinuţa noastră?

— Eu aşa cred, dar s-ar putea să nu o mai găsiţi într-o stare aşa de bună. Cei care conduc maşini de furat nu prea au grijă cu ele.

Se apropie de uşă.

— Sper să puneţi mâna pe el, strigă Emma.

Jessie îl conduse afară. Continua să strângă în braţe puşca. La uşă, îl prinse de mânecă şi îi şopti pe un ton teatral:

— Spuneţi-mi, ce este individul? Un evadat? Un criminal? Un violator?

Bloggs se uită la ea. Ochii ei mici şi verzi străluceau de emoţie. Se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Să nu suflaţi o vorbă nimănui, murmură el, dar să ştiţi că este un spion german.

Ea chicoti încântată. Limpede, îşi spuse, şi el a văzut acelaşi film ca şi mine”.

CAPITOLUL 17

Trecuse puţin de amiază când Faber traversă podul Sark şi intră în Scoţia. Lângă clădirea postului de control Sark, o tăbliţă indicatoare anunţa prima casă întâlnită în drumul spre Scoţia, iar un afiş deasupra uşii zicea ceva despre căsătorii – nu reuşi să-l citească din mers.

O jumătate de kilometru mai încolo, înţelese: era un loc în care fugarii se puteau căsători.

Şoseaua era umedă din cauza ploii din noaptea trecută, dar soarele o usca rapid. De când se renunţase la precauţiile cauzate de invazia germană, semnele de circulaţie şi panourile indicatoare fuseseră puse la loc. Faber străbătu un şir de sate: Kirkpatrick, Kirtlebridge, Ecclefechan. Peisajul rural era plăcut la înfăţişare şi pajiştile verzi scânteiau în lumina soarelui.

Se oprise să ia benzină la Carlisle. La staţie supraveghetoarea pompei, o femeie între două vârste, cu şorţ slinos, nu-i puse nicio întrebare incomodă. Faber umplu rezervorul şi canistra de rezervă, fixată afară, pe scara maşinii.

Era de-a dreptul încântat de maşină. În ciuda vârstei apreciabile, tot mai era în stare să prindă optzeci de kilometri pe oră. Motorul cu patru cilindri, 1548 de centimetri cubi şi supape laterale, funcţiona lin şi neobosit

în timp ce urca şi cobora dealurile scoţiene. Fotoliile capitonate cu piele erau confortabile.

Apăsă para de cauciuc a claxonului pentru o oaie rătăcită de turmă.

Trecu prin micul târg Lockerbie, traversă râul Annan, pe podul Johnstone şi începu ascensiunea vârfului Beattock. Folosea tot mai des cutia de viteze în trei trepte.

Hotărâse să nu o ia prin Edinburgh, de-a lungul coastei de est, ruta directă către Aberdeen. Cea mai mare parte a coastei de est a Scoţiei, pe marginile estuarului Forth, era zonă interzisă. Desigur, autorităţile nu puteau supraveghea îndeaproape o regiune atât de întinsă. Cu toate acestea, era mult mai puţin probabil ca Faber să fie oprit şi luat la întrebări câtă vreme se ţinea departe de zonă.

Până la urmă, tot va trebui să intre acolo – dar mai bine mai târziu decât prea devreme –, şi-şi stoarse mintea să născocească ceva plauzibil pentru situaţia când ar fi fost prins. În ultimii doi ani, cu restricţiile tot mai aspre de raţionalizare a benzinei, călătoriile de plăcere cu maşina încetaseră practic, iar oamenii care deţineau automobile pentru călătorii absolut necesare erau pasibili de a fi condamnaţi pentru abateri de câţiva metri de la ruta prestabilită, în scopuri personale. Faber citise păţania unui impresar, arestat pentru că folosise benzină livrată în scopuri agricole ca să transporte câţiva actori de la teatru la hotelul Savoy. Nesfârşitele lozinci propagandistice înştiinţau populaţia că un bombardier Lancaster are nevoie

de circa 9.000 de litri de benzină ca să ajungă în zona Ruhr. În condiţii normale, nimic nu i-ar fi pricinuit o plăcere mai mare lui Faber decât irosirea petrolului care era folosit la bombardarea patriei sale; dar să fie oprit acum din drum, cu informaţiile prinse la piept, şi arestat pentru încălcarea raţionalizării combustibilului ar fi fost o ironie de nesuportat.

Era dificil de găsit ceva. Cea mai mare parte a traficului era militar, iar el nu avea niciun fel de documente militare. Nu putea pretinde că livrează provizii indispensabile – nu avea în maşină niciun fel de provizii. Cine călătorea în acele zile? Marinarii aflaţi în permisie, funcţionarii, câte un vilegiaturist răzleţ, muncitorii calificaţi... Asta era! Va fi un inginer mecanic, specialist într-un domeniu obscur, al uleiurilor pentru cutii de viteze, rezistente la temperaturi înalte, care mergeau la Inverness să rezolve o problemă de fabricaţie. Dacă avea să fie întrebat la ce uzină se duce, urma să spună că era secretă. (Destinaţia lui fictivă trebuia să fie cât mai îndepărtată de realitate, pentru a elimina riscul de a fi luat la întrebări de vreunul care ştia cu certitudine că o asemenea uzină nu există.) Avea îndoieli asupra faptului că inginerii consultanţi ar purta salopete ca a lui, dar, în vremuri de război, orice era posibil.

Odată rezolvată această problemă, se simţi la adăpost de orice verificare întâmplătoare care ar fi putut apărea pe drum. Pericolul de a fi oprit de cineva care îl căuta înadins pe Henry Faber, spionul fugar, era o cu totul altă chestiune.

Aveau fotografia lui...

Ei ştiau cum arată la faţă! Faţa lui!

...Şi nu peste multă vreme vor intra şi în posesia descrierii maşinii în care călătorea. Nu se temea că vor pune o barieră pe şosea, întrucât nu aveau de unde să ştie încotro se îndrepta; dar era sigur că fiecare poliţist din regiune era pornit deja în căutarea unui Morris Cowley cenuşiu, cu numărul de înmatriculare MLN 29.

Dacă era depistat în câmp deschis, nu l-ar fi prins imediat; poliţiştii de la ţară nu aveau maşini, ci biciclete. Da, dar ar fi telefonat superiorilor lor şi, în câteva minute, maşinile ar fi pornit în urmărirea lui Faber. De cum vedea un poliţist, trebuia să-şi părăsească maşina, să fure alta şi să se abată de la ruta planificată. În orice caz, în ţinuturile joase, puţin populate, ale Scoţiei, avea toate şansele să ajungă până la Aberdeen fără să întâlnească vreun poliţist. În oraşe, era altă poveste. Pericolul de a fi urmărit de o maşină a poliţiei era foarte mare. Era puţin probabil să scape; maşina lui era veche şi relativ înceată şi, în general, poliţiştii erau buni şoferi. Cel mai bine, într-o atare situaţie, ar fi fost să iasă din maşină, cu speranţa de a se face nevăzut în mulţime sau pe străduţele lăturalnice. De fiecare dată când intra în câte un oraş mai răsărit, se gândea să-şi abandoneze maşina şi să fure alta. Necazul era că, procedând astfel, le-ar fi servit pe tavă celor de la MI5 o pistă largă de un kilometru, pe care aceştia nu ar fi întârziat să se arunce. Probabil că cea mai bună soluţie era un

compromis; avea să treacă prin oraşe căutând să folosească numai străduţele lăturalnice. Se uită la ceas. Urma să ajungă la Glasgow cam pe la amurg şi de acolo se va bucura de avantajele întunericului.

Ei bine, nu era întru totul satisfăcut, dar singura cale de a te afla complet în siguranţă era să nu fii spion.

În timp ce urca înălţimea de trei sute de metri a vârfului Beattock, începu să plouă. Faber opri maşina şi coborî să ridice capota din prelată. Atmosfera era înăbuşitor de caldă. Faber privi în sus. Cerul se acoperea cu iuţeală de nori. Se anunţau tunete şi trăsnete.

Când o porni din nou la drum, începu să descopere unele dintre defecţiunile maşinii. Vântul şi ploaia se strecurau prin câteva tăieturi ale acoperişului de prelată, iar micul ştergător, care mătura jumătatea superioară a parbrizului secţionat în două pe orizontală, nu reuşea să ofere şoferului decât o perspectivă ca de tunel a drumului din faţă. Pe măsură ce relieful devenea tot mai deluros, sunetul motorului devenea uşor neregulat. Nici nu era de mirare: veche de douăzeci de ani, maşina era solicitată la maximum.

Ploaia încetă. Furtuna anunţată mai înainte nu sosise, cerul rămăsese întunecat, iar atmosfera era rău prevestitoare.

Faber trecu prin Crawford, o aşezare adăpostită printre dealurile verzi, Abington – o biserică şi un post de poliţie, situate pe malul vestic al râului Clyde – şi Lesmahagow, la

marginea ţinutului mlăştinos, acoperit de vegetaţie sălbatică.

O jumătate de oră mai târziu era la periferia oraşului Glasgow. De îndată ce intră în perimetrul construcţiilor, se îndepărtă de drumul principal, luând-o spre nord, sperând să ocolească oraşul. Parcurse un şir de drumuri secundare, traversă arterele principale din zona estică a oraşului, până când ajunse la şoseaua Cumbernauld. Aici coti din nou spre est şi părăsi în grabă oraşul. Scăpase mai repede decât se aşteptase. Norocul continua să îl însoţească.

Se afla pe şoseaua A80, trecând pe lângă fabrici, mine şi ferme. Alte denumiri de localităţi scoţiene îi intrară şi-i ieşiră la fel de repede din memorie: Millerston, Stepps, Muirhead, Mollinburn, Condorrat.

Norocul îl părăsi între Cumbernauld şi Stirling.

Accelera de-a lungul unei porţiuni drepte de şosea, coborând uşor, având câmp liber de ambele părţi ale drumului. În timp ce acul vitezometrului atingea şaptezeci de kilometri pe oră, se auzi un zgomot brusc şi foarte puternic din direcţia motorului: un huruit aspru, de parcă un lanţ uriaş ar fi trecut forţat peste dinţii unei roţi. Micşoră viteza la cincizeci, dar zgomotul nu scăzu mai deloc în intensitate. Era limpede că cedase o piesă importantă şi de mari dimensiuni a motorului. Faber ascultă cu atenţie. Fie se spărsese un rulment, fie se fisurase arborele motor. Cu siguranţă, nu putea fi ceva simplu, ca un carburator înfundat sau o bujie ancrasată; în niciun caz ceva care să se

poată repara altundeva decât într-un atelier.

Opri maşina şi se uită sub capota motorului. În afară de uleiul răspândit peste tot, nu-şi putea da seama despre ce era vorba. Se întoarse la volan şi o luă din loc. În mod evident, puterea motorului scăzuse, dar cel puţin maşina se mişca.

După alţi cinci kilometri, aburul începu să se ridice dinspre radiator. Faber îşi dădu seama că în curând maşina avea să se oprească definitiv. Căută un loc ferit unde să o abandoneze şi găsi un drum neasfaltat, care se ramifica din drumul principal, ducând probabil la o fermă. La o sută de paşi distanţă faţă de şosea, drumul cotea pe după un tufiş de coacăz negru. Faber parcă maşina în apropierea tufei şi opri motorul. Şuieratul aburului scăzu treptat în intensitate. Coborî şi încuie uşa. Simţi o undă de regret pentru Emma şi Jessie, cărora le va fi foarte dificil să-şi repare maşina înainte de terminarea războiului.

Se întoarse la şoseaua principală. De acolo, maşina nu putea fi văzută. Puteau să treacă o zi sau chiar două, până când vehiculul abandonat să trezească suspiciuni. „Până atunci, îşi spuse Faber, s-ar putea să fiu în Berlin”.

Îşi continuă drumul pe jos. Mai devreme sau mai târziu va ajunge într-un oraş, de unde va fura altă maşină. Se descurcase destul de bine: trecuseră mai puţin de douăzeci şi patru de ore de când părăsise Londra şi încă mai avea la dispoziţie o zi întreagă până când submarinul avea să sosească la locul întâlnirii, mâine, la ora şase după-amiaza.

Soarele apusese demult şi acum întunericul se lăsase dintr-odată. Faber abia mai vedea pe unde merge. Din fericire, pe mijlocul drumului fusese trasată o dungă albă – o inovaţie, a cărei utilitate fusese pusă în evidenţă de rigorile camuflajului – şi abia dacă era în stare să se ţină de ea. Mulţumită liniştii nocturne, avea să audă cu mult timp înaintea apropierea oricărui vehicul.

De fapt, nu-l depăşi decât o singură maşină. Îi auzi zgomotul de tonalitate joasă al motorului încă de departe şi se îndepărtă câţiva paşi de drum, făcându-se nevăzut până când maşina avea să treacă. Era o maşină de gabarit mare, un Vauxhall, încercă să ghicească Faber, şi se deplasa cu viteză mare. O lăsă să treacă, apoi îşi reluă drumul pe jos. Douăzeci de minute mai târziu, o văzu din nou, oprită la marginea drumului. Dacă ar fi observat-o din vreme, ar fi făcut un ocol peste câmp, dar avea luminile stinse, motorul oprit şi aproape că se ciocni de ea în întuneric.

Până să apuce să se gândească la ce avea de făcut, se pomeni luminat de fasciculul unei lanterne îndreptate spre el dinspre capota motorului, în timp ce o voce rosti:

— Ei, drăcie, e cineva acolo?

Faber se mişcă în lumina lanternei şi întrebă:

— Aveţi necazuri?

— Aşa se pare.

Necunoscutul îndreptă lanterna în jos şi, apropiindu-se, Faber observă în lumina reflectată faţa împodobită de mustaţă a unui bărbat între două vârste, îmbrăcat într-un

palton la două rânduri. În cealaltă mână, bărbatul ţinea, mai degrabă cu stângăcie, o cheie mare, părând a nu fi prea sigur ce ar putea să facă de fapt cu ea.

Faber cercetă motorul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mai vrea să pornească, spuse bărbatul cu un puternic accent regional. Până acum a mers ca unsă şi, deodată, a început să se poticnească. Şi nu mă pricep deloc la mecanică. Ridică din nou lanterna spre Faber. Dumneavoastră vă pricepeţi? încheie el plin de speranţă.

— Nu tocmai, spuse Faber, dar pot să-mi dau seama când văd un cablu desfăcut. Luă lanterna din mâna celuilalt, se aplecă şi conectă cablul desprins pe capacul cilindrului. Ia încercaţi acum!

Individul urcă în maşină şi porni motorul.

— Perfect! strigă el pe deasupra zgomotului. Sunteţi un adevărat geniu! Urcaţi-vă în maşină.

Lui Faber îi trecu o clipă prin minte că s-ar putea să fie o capcană complicată, pusă la cale de MI5, dar alungă gândul, în eventualitatea puţin probabilă că ar fi ştiut unde se află, de ce s-ar mai fi purtat cu mănuşi? Când puteau mult mai uşor să trimită douăzeci de poliţişti şi vreo două maşini blindate ca să-l salte de pe şosea.

Urcă în maşină.

Şoferul urni automobilul din loc şi acceleră treptat, până când maşina prinse o viteză mulţumitoare. Faber se aşeză mai comod. Şoferul spuse:

— Apropo, mă numesc Richard Porter.

Faber îşi aduse repede aminte de buletinul de identitate pe care-l avea în portofel.

— James Baker.

— Încântat de cunoştinţă. Cred că am trecut pe lângă dumneavoastră fără să vă observ.

Faber îşi dădu seama că omul îşi cerea scuze pentru că nu-l luase de pe drum – de când cu criza de benzină, toată lumea dădea curs apelurilor autostopiştilor.

— Nu-i nicio problemă, spuse Faber. Probabil că mă aflam lângă drum, în spatele unui tufiş, răspunzând unei chemări a naturii. Am auzit trecând o maşină.

— Veniţi de departe? spuse Porter, oferindu-i un trabuc.

— Vă mulţumesc, dar nu fumez, spuse Faber. Da, vin tocmai de la Londra.

— Şi aţi ajuns până aici cu autostopul?

— Nu. Mi s-a stricat maşina la Edinburgh. Se pare că trebuia înlocuită o piesă care nu se afla pe stoc, aşa că am lăsat-o la garajul atelierului.

— Al naibii ghinion! Ei, eu oricum merg la Aberdeen, aşa că pot să vă las oriunde vreţi pe această distanţă.

Ăsta era chiar un noroc orb. Cu ochii închişi îşi imagină harta Scoţiei.

— Grozav, spuse el. Eu merg la Banff, aşa că Aberdeen este chiar în drumul meu. Numai că eu nu aveam de gând s-o iau pe drumul principal... Nu mi-am făcut rost de un permis de trecere. Cumva Aberdeen se află în zona

interzisă?

— Numai portul, spuse Porter. În tot cazul, cât timp vă aflaţi în maşina mea, nu aveţi de ce să vă faceţi griji din cauza asta. Sunt judecător de pază şi membru în Comitetul pentru Ordine. Ce părere aveţi de asta?

Faber zâmbi în întuneric.

— Vă mulţumesc. Ei, e vorba de un serviciu permanent? Mă refer la postul de judecător.

Porter apropie un chibrit aprins de trabuc, pufăind cu poftă.

— Nu tocmai. De fapt, sunt pe jumătate pensionat. Până să descopăr că sunt bolnav de inimă, eram avocat consultant.

— Aha. Faber se strădui să pună în intonaţie ceva compasiune.

— Sper că nu vă supără fumul? spuse Porter agitându-şi trabucul.

— Câtuşi de puţin.

— Şi ce vânt vă poartă la Banff?

— Sunt inginer. S-a ivit o problemă într-o uzină... La drept vorbind, treaba e secretă.

Porter ridică mâna.

— Nu mai spuneţi niciun cuvânt. Am înţeles.

Pentru o vreme, se lăsă tăcerea. Maşina trecu în goană prin câteva oraşe. Era evident că Porter cunoştea drumul foarte bine, dacă îşi permitea să conducă maşina cu o asemenea viteză în condiţii de întuneric total. Automobilul

de mari dimensiuni înghiţea pur şi simplu kilometri. Mersul lui lin acţiona ca un narcotic. Faber îşi înăbuşi un căscat.

— Fir-ar să fie, eu te ţin de vorbă şi dumneata nu mai poţi de somn, spuse Porter. Ce caraghios sunt! Te rog, nu te formaliza. Dacă vrei, poţi să tragi un pui de somn.

— Mulţumesc, răspunse Faber. Aşa voi face.

Balansul maşinii semăna cu legănatul trenului, şi Faber avu din nou coşmarul lui legat de sosirea la Londra, numai că de data asta era uşor definit. În loc să cineze în tren şi să discute politică naţională cu studentul din Cardiff, din nu se ştie care motiv era obligat să călătorească în tenderul pentru cărbuni, şezând pe valiza care conţinea staţia radio şi rezemat de peretele metalic. Când trenul a ajuns la gara Waterloo, toată lumea – inclusiv pasagerii care coborau din tren – ţinea în mână câte o copie a fotografiei care-l reprezenta pe Faber în echipa de atletism; toţi se uitau unul la celălalt, comparându-şi reciproc feţele cu chipul din fotografie. La bariera pentru controlul biletelor, controlorul îl apucă de umăr şi spuse: „Dumneata eşti omul din fotografie, nu-i aşa?” Faber rămase fără replică. Nu fu în stare să se holbeze la fotografie şi să-şi aducă aminte de felul cum trebuie să alerge ca să câştige acea cupă. Doamne, cum mai alergase; îşi începuse finişul prea din timp, cam cu un kilometru mai devreme faţă de momentul planificat, iar pe ultimii cinci sute de metri ajunsese să-şi dorească moartea – iar acum, probabil că avea să moară din cauza fotografiei din mâna controlorului... Controlorul

spunea: „Trezeşte-te! Trezeşte-te!” şi, dintr-odată, Faber se trezi din nou în automobilul lui Richard Porter, tot acesta fiind şi cel care-i spunea să se trezească.

Mâna sa dreaptă parcursese pe jumătate drumul spre mâneca stângă, acolo unde era ascuns stiletul, în fracţiunea de secundă scursă înainte de a-şi aminti că, din punctul de vedere al lui Porter, James Baker nu era decât un autostopist nevinovat Mâna îi căzu lângă corp şi se relaxă.

— Te-ai trezit ca un soldat, constată amuzat Porter. Am ajuns la Aberdeen.

După felul cum fuseseră pronunţate cuvintele, Faber îşi aduse aminte că Porter era magistrat şi membru al unei autorităţi poliţieneşti. Faber îl cercetă cu privirea pe bărbatul de lângă el, în lumina palidă a zorilor: Porter avea o faţă roşie şi o mustaţă îngrijită; paltonul de culoarea cămilei părea de bună calitate. Faber trase concluzia că acesta trebuia să fie, în oraşul său, un om înstărit şi puternic. Dacă ar fi dispărut, i s-ar fi remarcat imediat lipsa. Astfel încât se hotărî să nu-l omoare.

Faber spuse:

— Bună dimineaţa.

Privi pe fereastra maşinii la oraşul de granit. Se deplasau încet, de-a lungul unei străzi principale, mărginită de ambele laturi de magazine. Văzu mai mulţi lucrători matinali, îndreptându-se hotărâţi în aceeaşi direcţie – de bună seamă, pescari. Părea a fi un loc rece şi bătut de

vânturi.

— Dacă simţi nevoia să te bărbiereşti şi să iei un mic dejun înainte de a-ţi continua călătoria, te invit la mine acasă. Ce zici?

— Eşti foarte amabil…

— Nicidecum. Dacă nu erai dumneata, şi acum m-aş fi aflat tot pe şoseaua A80, la Stirling, aşteptând să se deschidă vreun atelier de reparaţii.

— ... şi îţi mulţumesc foarte mult. Dar aş vrea să-mi continui călătoria.

Porter nu insistă şi Faber bănui că omul răsuflase chiar uşurat că nu-i fusese acceptată propunerea.

— În cazul ăsta, am să te las la intersecţia cu George Street, acolo începe şoseaua A96, care duce direct la Banff.

Câteva clipe mai târziu, maşina se opri la un colţ de stradă.

— Am ajuns.

Faber deschise uşa.

— Mulţumesc că m-ai adus până aici.

— Mi-a făcut plăcere, spuse Porter, întinzându-i mâna. Succes!

Coborî, închise uşa şi maşina se urni din loc. Îşi făcu socoteala că nu avea de ce să se teamă; Porter avea să se ducă acasă şi să doarmă toată ziua, iar atunci când îşi va da seama că ajutase un fugar, avea să fie prea târziu ca să mai poată face ceva.

Urmări cu privirea automobilul care se îndepărta,

traversă drumul şi intră pe Market Street, un nume promiţător. Nu trecu mult şi se pomeni în zona docurilor şi, orientându-se după miros, ajunse în piaţa negustorilor de peşte. Se simţea în siguranţă în agitaţia zgomotoasă şi mirositoare a pieţei, în care toţi erau îmbrăcaţi în haine de lucru, ca şi el. Peştii umezi zburau prin aer, însoţiţi de înjurături prietenoase, şi lui Faber îi veni greu să priceapă graiul stâlcit, gutural. Cumpără de la o tarabă un ceai fierbinte şi tare, servit într-o cană ciobită, şi o chiflă cu o felie de brânză.

Se aşeză pe un butoi să mănânce şi să se gândească. În seara aceea era momentul să fure o barcă. Era destul de supărător faptul că trebuia să aştepte o zi întreagă, în următoarele douăsprezece ore fiind nevoit să se ascundă undeva; dar ajunsese prea aproape acum ca să rişte inutil, iar furtul unei bărci în plină zi era mult mai periculos decât după apusul soarelui.

Îşi termină micul dejun şi se ridică în picioare. Aveau să mai treacă vreo două ore până când se va trezi la viaţă. Hotărî să întrebuinţeze acest răgaz căutându-şi o ascunzătoare potrivită.

Făcu un circuit al docurilor şi al portului închis. Măsurile de securitate erau superficiale şi ochi mai multe locuri pe unde putea să se strecoare pe lângă punctele de control. Ocoli plaja şi porni de-a lungul esplanadei lungi de trei kilometri, la capătul căreia se aflau două iahturi de agrement, ancorate la gura râului Don. Ar fi fost foarte

potrivite pentru scopul lui Faber, dar cu siguranţă că nu aveau combustibil.

Un paravan dens de nori acoperea răsăritul de soare. Atmosfera deveni extrem de caldă şi încărcată. Câţiva vilegiaturişti hotărâţi ieşiseră din hotelurile de lângă ţărmul mării şi se aşezaseră pe plajă, aşteptând cu încăpăţânare lumina soarelui.

Faber se îndoia că vor avea parte de ea în ziua aceea. Se părea că plaja era cea mai bună ascunzătoare. Poliţia va verifica gara feroviară şi autogara, dar aproape sigur că nu va cerceta cu de-amănuntul întregul oraş. Era posibil să controleze câteva hoteluri şi case de oaspeţi. Era însă greu de crezut că îi vor lua la rând pe cei aflaţi pe plajă. Hotărî deci să-şi petreacă ziua într-un şezlong.

Îşi cumpără un ziar de la un chioşc şi închirie un şezlong. Îşi dezbrăcă haina, apoi îşi scoase şi cămaşa şi o îmbrăcă din nou, peste salopetă.

Dacă apărea vreun poliţist, avea să-l vadă cu mult înainte să ajungă în zona în care se postase. Avea timp berechet să părăsească plaja şi să se facă nevăzut pe străzi.

Începu să citească ziarul, care anunţa cu litere de-o şchioapă o nouă ofensivă a aliaţilor în Italia. Faber tratå ştirea cu scepticism. Anzio[28] fusese teatrul unui adevărat măcel.

Ziarul era prost imprimat şi nu avea fotografii. Mai citi că

---

[28] Port la sud de Roma, cap de pod al invaziei aliaţilor în Italia, în ianuarie 1944 (n.tr.).

poliţia se afla în căutarea unui anume Henry Faber, care omorâse doi oameni din Londra cu un stilet...

O femeie în costum de baie trecu prin faţa lui, privindu-l stăruitor. Inima lui Faber tresări un pic. Apoi realiză că femeia se afla în căutarea unei aventuri. O clipă, fu tentat săi vorbească. Trecuse atât de mult... îşi luă însă seama, zicându-şi: „Răbdare, răbdare. Mâine vei fi acasă”.

Era o ambarcaţiune pescărească de mici dimensiuni, lungă de o sută cincizeci-două sute de metri şi lată în „şolduri”, cu motorul în cală. Dimensiunile antenei vorbeau despre o staţie radio puternică. Cea mai mare parte a punţii era ocupată de tanbuchiuri care dădeau în cală. Cabina se afla la pupa, înăuntru abia fiind loc pentru doi oameni stând în picioare, plus tabloul de bord şi comenzile. Corpul navei era căptuşit cu scânduri suprapuse, proaspăt călăfătuit şi părea a fi fost de curând vopsit.

Şi alte două bărci aflate în port ar fi fost la fel de potrivite, dar Faber urmărise de pe chei cum echipajul acesteia o legase la mal şi o realimentase, înainte de a pleca acasă.

Lăsă să treacă vreo câteva minute, pentru ca echipajul să se îndepărteze suficient, apoi se apropie de şalupă şi sări pe punte. Vasul se numea Marie *II.*

Găsi timona blocată cu ajutorul unui lanţ. Aşezat pe podeaua cabinei strâmte, ascuns privirilor din afară, se chinui timp de zece minute să forţeze lacătul. Se întuneca devreme din cauza stratului de nori care continua să

acopere cerul.

După ce deblocă timona, ridică ancora mică şi sări din nou pe chei, ca să dezlege parâmele. Reveni în cabină, amorsă motorul diesel şi trase demarorul. Motorul tuşi şi se opri. Încercă din nou. De data aceasta, maşinăria se trezi zgomotos la viaţă, începu manevrele de ieşire din dană.

Se strecură printre celelalte ambarcaţiuni ancorate la chei şi găsi canalul principal de ieşire din port, marcat de geamanduri. Deşi îşi dădea seama că numai vasele cu un pescaj mult mai mare trebuiau să se ţină de canal, se gândi că nu avea cum să-i dăuneze o precauţie în plus.

De îndată ce ieşi din rada portului, o briză puternică îşi făcu simţită prezenţa şi Faber nu putu decât să spere că acesta nu era vreun semn că vremea avea să se strice. Marea era surprinzător de agitată şi şalupa mică, dar robustă, se înălţa pe creasta valurilor. Faber deschise larg valvele motorului, consultă busola de pe tabloul de bord şi îşi stabili cursul. Găsi câteva hărţi într-un dulăpior, sub timonă. Păreau vechi şi puţin folosite; fără îndoială, căpitanul vasului cunoştea prea bine apele din zonă ca să mai aibă nevoie de hărţi. Faber verifică toate coordonatele memorate în noaptea aceea de la Stockwell, stabili un curs precis şi acţionă piedica timonei.

Ferestrele cabinei erau acoperite de apă. Faber nu-şi putu da seama dacă era ploaia sau stropii aruncaţi de valuri, retezate acum de vântul tăios. Fu de ajuns să scoată doar o clipă capul pe uşa cabinei, ca să se aleagă cu faţa

udată temeinic.

Porni staţia radio. Se auzi mai întâi un zumzet, apoi nişte pârâituri. Roti butonul de acord, trecând rapid peste lungimile de undă, şi prinse câteva frânturi de mesaje. Staţia funcţiona perfect. O reglă pe frecvenţa submarinului, apoi o închise. Era prea devreme pentru stabilirea contactului.

Pe măsură ce înainta spre ape mai adânci, valurile creşteau în dimensiuni. Acum, vasul se înălţa ca un cal nărăvaş, cu fiecare val, apoi se legăna o clipă pe creastă, înainte de a plonja ameţitor în depresiunea de la baza talazului următor. Faber se holbă afară, fără să vadă nimic. Se înnoptase şi era întuneric beznă. Avu o uşoară senzaţie de greaţă.

De fiecare dată când reuşea să se liniştească, spunându-şi că nu era posibil ca valurile să crească mai mult, un nou monstru, mai înalt decât cel de dinaintea lui, ridica vasul înspre ceruri. Valurile deveniseră tot mai apropiate, astfel încât acum pupa ambarcaţiunii rămânea aţintită câtva timp fie înspre cer, fie către fundul mării.

Şalupa ajunsese într-o depresiune deosebit de adâncă, moment în care un fulger o ilumină de parcă ar fi fost ziuă. Faber văzu un munte verde-cenuşiu de apă prăbuşindu-se pe prova şi măturând apoi puntea şi cabina în care se afla. Nu-şi putea da seama dacă trosnetul teribil care se auzi, la o secundă după aceea, era tunetul sau zgomotul sfărâmării structurii de rezistenţă a vasului. Căută înfrigurat prin

cabină o vestă de salvare. Nu găsi niciuna.

După aceea, fulgerele deveniră tot mai dese. Faber menţinu timona blocată şi se sprijini cu fermitate de peretele cabinei, străduindu-se să rămână în picioare. Nu avea niciun rost să încerce să acţioneze comenzile – şalupa se ducea acolo unde o arunca furia mării.

Îşi spunea întruna că ambarcaţiunea fusese construită să reziste unor astfel de furtuni de vară, ivite pe neaşteptate. Nu reuşea să se convingă. De bună seamă că pescarii experimentaţi ar fi observat semnele unei asemenea furtuni şi s-ar fi abţinut să pornească în larg, ştiind că vasul lor nu putea supravieţui în astfel de condiţii.

Nu avea nici cea mai mică idee unde se afla. Putea să se fi întors aproape de Aberdeen, după cum nu era exclus să fi ajuns la locul întâlnirii. Se aşeză pe podeaua cabinei şi porni radioul. Legănatul şi scuturăturile violente făceau dificilă reglarea staţiei. Când aceasta se încălzi, se jucă puţin cu butoanele, dar nu reuşi să prindă nimic. Reglă volumul la maximum – niciun rezultat.

Cu siguranţă antena se rupsese din suportul ei de pe acoperişul cabinei.

Comută pe „transmisie” şi repetă de mai multe ori mesajul simplu. „Recepţie, vă rog!”; apoi comuta aparatul pe „recepţie”. Nu trăgea mari speranţe ca mesajul său să ajungă unde trebuia.

Opri motorul ca să economisească totuşi combustibilul. Trebuia să reziste până la terminarea furtunii – dacă putea,

bineînţeles – şi apoi să încerce să repare sau să înlocuiască antena. Combustibilul avea să fie preţios.

La coborârea de pe creasta următorului val uriaş, vasul se înclină ameninţător într-o parte şi Faber îşi dădu seama că avea nevoie de puterea motorului pentru ca şalupa să atace valurile frontal. Trase demarorul. Nu se întâmplă nimic, încercă de câteva ori, apoi renunţă, blestemându-şi ideea de a-l fi oprit.

Deodată vasul se înclină atât de mult, încât Faber căzu şi se lovi cu capul de timonă. Zăcu ameţit pe podeaua cabinei, aşteptând din clipă în clipă ca şalupa să se răstoarne. Un alt val se zdrobi de cabină, făcând ţăndări ferestrele. Imediat, Faber se pomeni sub apă. Fiind sigur că nava avea să se scufunde, se strădui să se ridice şi ieşi la suprafaţă. Toate ferestrele fuseseră sparte, dar şalupa plutea în continuare. Izbi cu piciorul uşa cabinei şi apa se năpusti afară. Se prinse cu mâinile de timonă, ca să nu fie luat de apă şi aruncat în mare.

Deşi părea incredibil, furtuna devenea tot mai violentă. Unul dintre ultimele gânduri coerente ale lui Faber fu acela că, probabil, apele acestea nu vedeau o astfel de furtună decât o dată la o sută de ani. Apoi, întreaga lui voinţă şi toată puterea de concentrare se focalizară pe menţinerea mâinilor strânse pe timonă. Ar fi trebuit să se lege, dar acum nu mai îndrăznea să-şi dea drumul ca să găsească o frânghie. Îşi pierdu cu totul simţul orientării în timp ce şalupa se înălţa şi se prăbuşea de pe valurile înalte ca nişte

stânci. Vântul puternic şi tone întregi de apă îşi dădeau silinţa să-l mişte din locul lui. Picioarele îi alunecau în permanenţă pe podeaua şi pereţii umezi, iar muşchii braţelor îl ardeau de durere. Trăgea aer în piept în momentele când capul i se ridica deasupra nivelului apei, dar în rest îşi ţinea respiraţia. De câteva ori, aproape că-şi pierdu cunoştinţa şi realiză, ca prin ceaţă, că acoperişul cabinei dispăruse.

Ori de câte ori fulgera, vedea frânturi de imagine ca de coşmar ale mării. Era mereu surprins de apariţia valurilor: în faţă, mai jos, înălţându-se lângă el sau ieşind complet din câmpul vizual. Totodată, descoperi şocat că nu-şi mai simţea mâinile şi privi în jos ca să vadă dacă erau încleştate în continuare de timonă, îngheţate într-o strânsoare de o rigiditate cadaverică. Un vuiet continuu îi răsuna în urechi, fiindu-i imposibil să distingă vântul de tunete sau de freamătul mării.

Puterea gândirii raţionale îl părăsi încetul cu încetul. Într-o stare care era mai puţin decât o halucinaţie, dar mai mult decât un vis cu ochii deschişi, o văzu pe femeia care-l privise stăruitor pe plajă, mai devreme. Păşea la nesfârşit către el, pe deasupra punţii instabile a şalupei, cu costumul de baie lipit de trup, mereu apropiindu-se, dar niciodată ajungând la el. Ştia că atunci când ea va ajunge suficient de aproape ca s-o atingă, el îşi va desprinde mâinile amorţite de pe timonă, dar îşi spunea întruna: „Nu încă, nu încă...”, în timp ce ea păşea zâmbind şi unduindu-şi şoldurile. Se

simţi tentat să lase baltă timona şi să se apropie el de ea dar ceva în subconştient îi spunea că, dacă îşi va părăsi locul, nu va mai ajunge niciodată la ea, astfel încât aşteptă, îi zâmbi şi o urmări cu privirea din când în când; şi chiar şi atunci când închidea ochii, o vedea tot acolo.

Acum, conştiinţa îl părăsea şi îi revenea, pe rând. Mintea i se întuneca mai întâi dispărând şalupa şi marea, apoi imaginea fetei, până când se trezea brusc ca să realizeze că, în mod incredibil, încă mai rezista în picioare, încă se mai ţinea strâns de timonă, încă mai era în viaţă. Apoi, pentru un timp, îşi impunea să rămână treaz şi conştient, dar în cele din urmă extenuarea punea din nou stăpânire pe el.

Într-unul din ultimele sale momente lucide, observă că valurile se deplasau într-o anumită direcţie, purtând şi vasul cu ele. Un fulger lumină din nou şi văzu, în una din părţile laterale, o uriaşă masă întunecată, un val de o mărime imposibilă – nu, nu era un val, era o faleză… Bucuria de a fi ajuns undeva, aproape de un ţărm, fu risipită de teama de a nu fi aruncat de valuri şi zdrobit de peretele stâncos al falezei. Încercă prosteşte să tragă demarorul, apoi reveni iute cu mâna pe timonă: numai că, de data asta, mâna refuza să mai strângă.

Un nou val ridică barca şi o azvârli-n jos, ca pe o jucărie stricată. În timp ce zbura prin aer, agăţat în continuare de timonă cu o singură mână, Faber văzu o stâncă ascuţită ca un stilet ivindu-se în apă, la baza valului. Părea aproape

sigur că vârful se va înfige în barcă... dar carena zgârie muchia stâncii şi fu purtată mai departe.

Ajunsese în zona în care valurile înalte ca nişte munţi se spărgeau. Următorul talaz fu prea puternic pentru structura de rezistenţă a vasului. Acesta lovi piciorul valului cu forţa izbiturii de un corp solid, şi sunetul carenei zdrobite avu în urechile sale rezonanţa unei explozii. Faber înţelese că şalupa era terminată...

Apa se retrăsese, iar Faber îşi dădu seama că vasul se zdrobise pentru că se lovise de... ţărm. Cu o uluială amorţită, privi plaja luminată de un nou fulger. Marea ridică vasul distrus de pe nisip, un nou val spărgându-se de punte, trântindu-l pe Faber la podea. Însă îi fusese de ajuns lumina fulgerului ca să vadă totul cu limpezime. Plaja era îngustă, iar valurile se spărgeau direct de faleză. Dar, undeva în dreapta lui, se afla un debarcader şi un soi de punte care ducea de la debarcader la creasta falezei. Ştia că dacă părăsea barca, odată ajuns pe plajă, următorul val avea să-l zdrobească sub greutatea tonelor de apă sau să-i spargă capul, precum coaja unui ou, de stâncile falezei. Dar, dacă reuşea să ajungă până la debarcader în intervalul dintre două valuri, poate că ar fi reuşit pe urmă să se târască pe punte, până acolo unde s-ar fi aflat la adăpost de mânia apelor.

Valul următor despică puntea, ca şi cum lemnul din care fusese construită nu era mai rezistent decât o coajă de banană. Şalupa se prăbuşi sub Faber, care se pomeni târât

înapoi de valul care se retrăgea. Se căzni să se ridice, cu picioarele ca de gelatină, şi o rupse la fugă spre debarcader, împroşcând apa din băltoacele de pe plajă. Parcurgerea celor câţiva metri se dovedi a fi cel mai greu efort fizic pe care-l făcuse vreodată. Aproape că-şi *dorea* să se împiedice, să cadă în apă şi să moară, dar rămase în picioare, aşa cum făcuse când câştigase cursa de cinci mii de metri, până când se izbi de unul dintre pilonii debarcaderului. Ridică braţele şi se agăţă de scânduri cu mâinile, obligându-le, printr-un efort de voinţă, să revină la viaţă timp de câteva secunde; se ridică până când ajunse cu bărbia la nivelul debarcaderului; apoi îşi balansă picioarele şi se rostogoli pe platforma de lemn.

Valul veni din urmă în momentul în care reuşi să se ridice în genunchi. Se aruncă înainte. Valul îl purtă câţiva paşi, apoi îl trânti pe platformă. Înghiţi apă sărată şi văzu stele verzi. Când greutatea apei încetă să-i mai apese pe spate, îşi concentra voinţa ca să se mişte din loc. Nu reuşea cu niciun chip. Se simţea târât înapoi de o forţă implacabilă şi, dintr-odată, se simţi cuprins de furie. Nu se va da bătut... nu acum, fir-ar să fie! Blestemă în gura mare nenorocita de furtună şi marea, şi pe britanici, şi pe Percival Godliman şi, brusc, se ridică în picioare şi alergă alergă departe de mare şi urcă puntea, cu ochii închişi şi cu gura deschisă, ca un nebun, riscând să-i crape plămânii şi să-şi sfărâme oasele; alerga fără să mai ştie unde avea să ajungă, dar simţind că nu se va opri până când nu-şi va pierde minţile.

Puntea era lungă şi puternic înclinată. Un bărbat puternic ar fi reuşit să alerge de jos până sus, dacă ar fi fost antrenat şi odihnit. Un atlet olimpic, dacă ar fi fost obosit, ar fi putut parcurge jumătate din distanţă. Un bărbat obişnuit, de patruzeci de ani, ar fi făcut un pas sau doi.

Faber reuşi să ajungă pe creasta falezei.

Când mai avea un pas până la capăt, simţi o durere ascuţită asemenea unui uşor atac de inimă, şi îşi pierdu cunoştinţa, dar picioarele mai făcură din inerţie încă doi paşi, înainte de a cădea pe iarba îmbibată de apă.

N-a ştiut niciodată cât timp a zăcut acolo. Când a deschis ochii, furtuna nu se oprise, dar se crăpase de ziuă şi, la câţiva paşi de el, văzu o căsuţă care părea locuită.

Se ridică în genunchi şi îşi începu târâşul lung, ce părea să nu se mai sfârşească, până la uşa de la intrare.

CAPITOLUL 18

Submarinul U-505 făcu un viraj larg, motoarele puternice încetiniră la scufundare. Era ca un uriaş rechin cenuşiu, fără dinţi. Comandantul Werner Heer îşi bea cafeaua, abţinându-se să nu fumeze. Fusese o zi lungă şi o noapte la fel de lungă. Nu-i plăcea misiunea. Era un luptător, iar aici nu se purta nicio luptă. Şi, mai ales, nu putea să-l sufere pe ofiţerul din Abwehr, un tip tăcut, cu ochi albaştri, care era un oaspete nepoftit pe submarinul său. Agentul secret, maiorul Wohl, stătea în faţa căpitanului. Omul ăsta nu părea niciodată obosit, naiba să-l ia! Ochii lui albaştri se roteau prin încăpere, înregistrând totul, fără însă să-şi schimbe expresia.

Uniforma lui nu avea nici cea mai mică urmă de cută, în ciuda condiţiilor de viaţă de pe submarin, şi-şi aprindea ţigară de la ţigară, fumându-le doar pe un sfert.

Heer s-ar fi lăsat de fumat, fie doar şi pentru a aplica regulamentul şi a-i strica plăcerea lui Wolf, dar el însuşi era un împătimit al ţigărilor.

Heer nu-i agrease niciodată pe agenţii secreţi pentru că avea mereu impresia că voiau să culeagă informaţii despre el. Şi nici cu Abwehr-ul nu-i plăcea să lucreze. Submarinul său era construit pentru luptă şi nu ca să se furişeze pe lângă coastele britanice ca să salveze nu ştiu ce agent

secret. I se părea curată nebunie să rişte integritatea unui echipament de luptă atât de scump – fără a mai vorbi de echipajul format din oameni experimentaţi – de dragul cuiva care putea foarte bine să nu reuşească să ajungă la locul întâlnirii.

Îşi goli ceaşca şi făcu o grimasă.

— Fir-ar a dracului de cafea, spuse el. Are un gust îngrozitor.

Privirea lipsită de expresie a lui Wohl zăbovi asupra lui preţ de o clipă şi apoi se fixă pe altceva. Nu spuse niciun cuvânt.

„Veşnic enigmatic. Să-l ia dracu'". Heer se foi neliniştit în scaun. Pe puntea unui vas obişnuit, s-ar fi plimbat de colo-colo, dar la bordul unui submarin, oamenii învăţau să evite mişcările de prisos. În cele din urmă, spuse:

— Să ştii că omul dumitale nu are cum să vină pe o vreme ca asta.

Wohl se uită la ceasul de la mână.

— Vom aştepta până la ora şase dimineaţa, spuse el degajat.

Nu era un ordin – Wohl nu avea cum să-i dea ordine lui Heer, dar chiar şi numai enunţarea seacă a faptului respectiv constituia totuşi o insultă la adresa unui ofiţer superior. Ceea ce Heer ţinu să-i precizeze.

— Fiecare dintre noi va acţiona respectând ordinele primite, răspunse Wohl. După cum ştiţi, ele provin de la o autoritate cu adevărat foarte înaltă.

Heer îşi stăpâni mânia. Tânărul avea dreptate, desigur. Heer va da curs ordinelor sale, dar, odată reveniţi în port, îl va raporta pe Wohl pentru insubordonare. Deşi ştia că nu va realiza mare lucru cu asta, cei cincisprezece ani petrecuţi în cadrul Marinei Militare îl învăţaseră pe Heer că oamenii din statul-major nu dădea socoteală nimănui...

— Atunci, chiar dacă omul dumitale este îndeajuns de sărit de pe fix ca să se aventureze în larg în noaptea asta, cu siguranţă că nu este un marinar atât de priceput încât să supravieţuiască.

Singurul răspuns a lui Wohl fu aceeaşi privire inexpresivă.

Heer se adresă operatorului radio:

— Weissman?

— Nimic, domnule căpitan.

Wohl spuse:

— Am senzaţia că zgomotele pe care le-am auzit cu câteva ore în urmă erau de la el.

— În cazul acesta, se afla foarte departe de locul întâlnirii, domnule maior, spuse operatorul. Mie mi s-a părut mai curând că au fost paraziţi de la fulgere.

Heer adăugă:

— Dacă nu a fost el, nu a fost şi gata. Dar dacă atunci a fost el, până în momentul ăsta aproape sigur că s-a înecat.

— Dumneavoastră nu-l cunoaşteţi pe omul acesta, domnule căpitan, rosti Whol, şi de data asta se simţi chiar o undă de emoţie în vocea lui.

Heer nu răspunse. Zumzetul motorului se modifică uşor şi i se păru că distinge un vag clănţănit. Dacă acesta creştea în intensitate, va trebui să vadă în port despre ce e vorba. Ar fi putut face asta oricum, numai ca să evite o nouă călătorie cu acest detestabil maior Wohl.

Un marinar îşi făcu apariţia.

— Doriţi cafea, să trăiţi?

Heer clătină din cap.

— Dacă mai beau una, o să mă piş cafea.

— Adu-mi una, te rog, spuse Wohl, scoţându-şi o nouă ţigară.

Ceea ce-l făcu pe Heer să se uite la ceas. Era şase şi zece minute. Într-un mod subtil, maiorul Wohl îşi aprinsese ţigara de la ora şase cu o uşoară întârziere doar ca să mai ţină submarinul pe loc câteva minute în plus.

Heer spuse:

— Fixaţi direcţia pentru revenirea la bază.

— O clipă, spuse Wohl. Cred că, înainte de a pleca, ar trebui să aruncăm o privire la suprafaţă.

— Nu fi prost, replică Heer, ştiind că acum se află pe teren sigur. Nu-ţi dai seama ce furtună e afară? Nici nu vom fi în stare să deschidem tambuchiul, iar cu periscopul nu vom reuşi să vedem la o distanţă mai mare de câţiva metri.

— De unde ştiţi cât de puternică e furtuna, de la această adâncime?

— Din experienţă.

— Atunci, trimiteţi măcar un semnal la bază şi înştiinţaţi-i

că omul nostru a venit la locul întâlnirii. S-ar putea să primim ordinul să rămânem aici.

Heer oftă exasperat.

— Este imposibil să se stabilească un contact radio cu baza, de la această adâncime.

În sfârşit, calmul lui Wohl se risipi.

— Căpitane Heer, vă recomand cu fermitate ca, înainte de a părăsi locul de întâlnire, să ieşiţi la suprafaţă să comunicaţi cu baza. Omul pe care trebuie să-l salvăm deţine nişte informaţii vitale. Führerul aşteaptă raportul său.

Heer îi aruncă o privire tăioasă.

— Vă mulţumesc că mi-aţi făcut cunoscută opinia dumneavoastră, domnule maior, spuse el, întorcându-i spatele. Cu toată viteza înainte, ordonă el.

Murmurul celor două motoare diesel se preschimbă într-un huruit, şi submarinul începu să accelereze.

PARTEA A PATRA

CAPITOLUL 19

Când Lucy se trezi, furtuna din seara trecută nu se potolise. Se aplecă peste marginea patului, mişcându-se cu grijă ca să nu-l deranjeze pe David, şi îşi luă ceasul de mână de pe podea. Trecuse puţin de şase. Prin acoperiş se auzea urletul vântului. David putea să doarmă mai departe: astăzi nu se putea face mare lucru pe afară.

Se întrebă câte plăci de ardezie smulsese vântul din acoperiş peste noapte. Se va urca în pod, să verifice. Dar mai întâi, va aştepta până când David va ieşi afară, altfel s-ar putea supăra că nu-i ceruse lui să facă treaba asta.

Se furişă afară din pat. Era extrem de frig. Vremea caldă a ultimelor zile fusese o scurtă vară înşelătoare, care pregătea terenul pentru această furtună. Acum era frig ca în noiembrie, îşi scoase cămaşa de noapte din flanelă şi îşi îmbrăcă la repezeală chiloţii, pantalonii şi puloverul. David se foi. Ea îi aruncă o privire; David se răsuci într-o parte, dar nu se trezi.

Traversă palierul îngust şi se duse în camera lui Jo. Ajuns la vârsta de trei ani, copilul avansase de la pătuţul cu zăbrele de lemn la un pat adevărat, şi adeseori se întâmpla să cadă în timpul nopţii, fără a se trezi. Îl găsi în pat, întins pe spate, dormind cu gura larg deschisă. Lucy zâmbi. Când dormea, Jo era tare drăgălaş.

Coborî repede scările, întrebându-se pe drum de ce se trezise aşa de dimineaţă. Probabil că Jo făcuse vreun zgomot, sau poate că de vină fusese furtuna.

Îngenunche în faţa căminului şi, suflecându-şi mânecile puloverului, se pregăti să aprindă focul. În timp ce curăţa grătarul, fluieră un cântecel auzit la radio. „Eşti ori nu eşti, draga mea?” Trase cu vătraiul cenuşa rece şi puse bucăţile mai mari spre baza focului. Aşeză un mănunchi de ferigă uscată pentru aprindere, lemnele şi deasupra cărbunii. Altă dată folosea numai lemne, dar, pe o asemenea vreme, cărbunii erau mai buni. Acoperi gura căminului cu o pagină de ziar timp de câteva minute, pentru crearea în horn a unui curent de aer ascendent. Când îndepărtă ziarul, lemnul ardea, iar cărbunele începea să se înroşească. Împături hârtia şi o aşeză sub coşul de cărbuni; o va folosi a doua zi.

Vâlvătaia avea să încălzească foarte curând căsuţa, dar, între timp, de mare folos i-ar fi fost o ceaşcă de ceai fierbinte. Lucy se duse în bucătărie şi puse ceainicul pe plita electrică. Aşeză două ceşti pe o tavă, apoi căută ţigările lui David şi o scrumieră. Pregăti ceaiul, umplu ceştile şi porni cu tava prin hol, în direcţia scărilor.

Pusese piciorul pe prima treaptă când auzi bătaia în uşă. Se opri, se încruntă, îşi spuse că probabil vântul mişc ase ceva şi mai făcu încă un pas. Sunetul se auzi din nou. Era ca şi cum cineva ar fi bătut în uşa de la intrare.

Era ceva absurd, bineînţeles. Nu avea cine să bată la uşa

din faţă – numai Tom putea să fie, dar el intra întotdeauna pe uşa de la bucătărie şi nu bătea niciodată.

Bătaia se auzi din nou.

Coborî treptele şi ţinând în echilibru tava, cu o singură mână, deschise uşa.

Scăpă tava din mână, şocată. Bărbatul se prăbuşi în hol, dezechilibrând-o. Lucy ţipă.

Sperietura nu dură decât o clipă. Necunoscutul zăcea întins cu faţa la podea, în mod vădit incapabil să atace pe cineva. Hainele îi erau îmbibate de apă, iar mâinile şi faţa i se albiseră ca varul din cauza frigului.

Lucy se ridică în picioare. David cobora scările târându-se pe fund şi strigând:

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

— Uite ce s-a întâmplat, spuse Lucy, arătând cu mâna spre necunoscut.

David ajunse la baza scării, îmbrăcat în pijama, şi se aruncă în scaunul cu rotile.

— Nu înţeleg de ce trebuia să ţipi în halul ăsta, zise el.

Se apropie cu scaunul şi-l cercetă cu privirea pe bărbatul întins pe jos.

— Îmi pare rău că te-am trezit, dar m-a speriat.

Lucy se aplecă, îl apucă pe străin de antebraţe, îl târî până în sufragerie, în apropierea şemineului. David veni în urma lui.

— De unde dracu’ a mai apărut şi ăsta? întrebă el, privind la omul lipsit de cunoştinţă.

— Probabil că a naufragiat... furtuna...

Numai că individul era îmbrăcat ca un muncitor, nu ca un marinar, băgă de seamă Lucy. Îl cântări cu privirea. Era un bărbat tare înalt; culcat era mai lung decât preşul din faţa căminului. Avea o faţă energică; dar cu osatură delicată, o frunte înaltă şi maxilare lungi. „De n-ar fi palid ca un cadavru, aş spune că e chiar drăguţ”.

Necunoscutul se mişcă şi deschise ochii. La început, avu o privire teribil de înfricoşată, ca a unui băieţel ajuns pe neaşteptate într-un loc straniu, pe urmă însă, foarte repede, expresia i se relaxă şi se uită în jurul lui cu o privire ageră care zăbovi în treacăt asupra lui David, a lui Lucy, pe fereastră, uşă şi focul din cămin.

Lucy zise:

— Trebuie să-i scoatem imediat hainele ude. Du-te şi adu nişte pijamale şi un halat.

David părăsi încăperea, iar Lucy îngenunche lângă necunoscut. Îi scoase mai întâi ghetele şi ciorapii. În ochii lui aproape că se citi o undă de amuzament în timp ce se uita la ea. Când vru să-i scoată haina, el îşi încrucişă cu un gest protector, braţele deasupra pieptului.

— Ai să mori de pneumonie dacă rămâi cu hainele astea pe dumneata, spuse ea pe un ton cât mai potrivit cu situaţia neobişnuită în care se afla. Lasă-mă să ţi le scot.

Bărbatul spuse:

— Nu cred că ne cunoaştem îndeajuns, zău aşa – la urma urmei, nici nu ne-am prezentat.

Era pentru prima oară când vorbea. Vocea îi era atât de sigură, vorbele atât de politicoase, încât contrastul cu felul îngrozitor în care arăta o făcu pe Lucy să râdă zgomotos.

— Te ruşinezi? spuse ea.

— Sunt de părere că un bărbat trebuie să-şi păstreze un aer misterios, spuse el zâmbind larg, dar imediat zâmbetul i se stinse şi ochii i se închiseră de durere.

David se întoarse, purtând pe braţ schimburile curate.

— După cum se vede, voi doi păreţi să vă distraţi binişor împreună, constată el.

— Va trebui să-l dezbraci, spuse Lucy. Pe mine nu mă lasă.

Privirea lui David fu de nepătruns.

Necunoscutul spuse:

— Vă mulţumesc, dar cred că am să mă descurc singur – doar dacă asta nu e din cale afară de nepoliticos din partea mea.

— Cum doreşti, spuse David, care aruncă schimburile pe un scaun şi ieşi din sufragerie.

— Mă duc să mai fac nişte ceai, zise Lucy, plecând în urma lui. Închise uşa.

În bucătărie, David umplea deja ceainicul, iar o ţigară aprinsă îi atârna între buze. Lucy curăţă la repezeală cioburile de porţelan din hol şi se duse în bucătărie.

— Acum cinci minute n-aş fi băgat mâna în foc că individul ăsta mai trăia, şi acum, poftim, se îmbracă singur, spuse David.

Lucy îşi făcea de lucru cu un ibric.

— Probabil că s-a prefăcut.

— De bună seamă că perspectiva de a fi dezbrăcat de tine l-a făcut să-şi revină rapid.

— Nu pot să cred că cineva poate fi atât de ruşinos.

— Faptul că tu nu ai mai avut parte de problema respectivă te poate face să subestimezi puterile pe care le are asupra celorlalţi.

Lucy zăngăni ceştile.

— Hai să nu ne mai certăm şi astăzi, David – avem altceva mult mai interesant de făcut. Măcar aşa, pentru variaţie.

Luă tava şi se duse în sufragerie.

Necunoscutul se încheia la nasturii pijamalei şi se întoarse cu spatele când Lucy intră în încăpere. Puse tava pe masă şi turnă ceaiul. Când reveni cu faţa spre el, necunoscutul era deja îmbrăcat cu halatul lui David.

— Eşti foarte amabilă, spuse privind-o drept în ochi.

„Nu pare a fi deloc un timid”, îşi spuse ea. În tot cazul, era mai în vârstă cu câţiva ani buni – avea în jur de patruzeci, după cum presupuse Lucy. Poate că asta era explicaţia. Cu fiecare clipă, arăta din ce în ce mai puţin ca un năpăstuit de soartă.

— Stai mai aproape de foc, îl îndemnă, întinzându-i o cană cu ceai.

— Nu sunt sigur că pot să ţin şi farfurioara, spuse el. Nu mă ascultă degetele.

Cu mâinile înţepenite, luă ceaşca din mâna ei, cu amândouă palmele, şi o duse cu grijă la buze.

David intră şi îi oferi o ţigară, pe care străinul o refuză.

După ce-şi bău ceaiul, întrebă:

— Unde mă aflu?

— Locul ăsta se numeşte Insula Furtunilor, îi explică David.

Bărbatul păru să răsufle uşurat.

— Credeam că am fost aruncat înapoi, pe ţărm.

David îi făcu semn cu mâna să-şi încălzească picioarele goale lângă foc.

— Probabil că ai fost adus de curent în golf. Aşa se întâmplă de regulă. Tot aşa s-a format şi plaja.

Jo intră în cameră cu ochii împăienjeniţi, târând un ursuleţ panda cât el de mare, căruia-i nu-i mai rămăsese decât un singur braţ. Când îl văzu pe străin, alergă la Lucy şi-şi ascunse faţa în hainele acesteia.

— V-am speriat fetiţa, spuse bărbatul zâmbind.

— E băiat. Trebuie să-l tund, spuse Lucy, săltându-l pe Jo în poală.

— Îmi cer scuze pentru confuzie.

Ochii necunoscutului se închiseră, iar el se clătină în scaun.

Lucy se ridică în picioare, aşezându-l pe Jo pe sofa.

— Trebuie să-l culcăm într-un pat pe bietul om, David.

— O clipă, spuse David, apropiindu-se de străin. E posibil să mai fie vreun supravieţuitor? întrebă el.

Bărbatul îşi ridică privirea.

— Am fost singur, bâigui el. Se vedea că era complet epuizat.

— David... începu Lucy.

— O singură întrebare: ai anunţat paza de coastă în privinţa rutei?

— Ce importanţă are? întrebă Lucy.

— Are, pentru că dacă a făcut-o, s-ar putea ca în clipa asta nişte oameni să-şi rişte viaţa căutându-l, iar noi puteam să le dăm de veste că e în siguranţă.

Bărbatul rosti cu greutate:

— Nu... i-am... anunţat...

— Gata, ajunge, îi spuse Lucy lui David. (Se lăsă în genunchi în faţa necunoscutului.) Poţi să urci scările?

El încuviinţă din cap şi se ridică în picioare, cu mişcări încete. Lucy îi luă braţul, îl petrecu peste umerii ei şi începu să-l conducă spre dormitor.

— Am să-l culc în patul lui Jo, spuse ea.

Urcară treptele una câte una, oprindu-se la fiecare câte puţin. Când ajunseră sus, bruma de culoare pe care focul i-o readusese în obraji se risipise cu totul. Lucy îl conduse în dormitorul mic. Străinul se prăbuşi în pat.

Lucy îl acoperi cu păturile şi părăsi încăperea, închizând uşa cu grijă.

Faber se simţi inundat de un uriaş simţământ de uşurare, în ultimele minute, efortul depus pentru a nu-şi pierde autocontrolul fusese supraomenesc. Se simţi fără vlagă.

Înfrânt şi suferind.

După ce uşa se deschisese, îşi îngăduise să zacă fără cunoştinţă un timp. Pericolul sosise când frumoasa femeie începuse să-l dezbrace, iar el îşi adusese aminte de filmul lipit de piept. Asta îi restabilise pentru câtăva vreme vigilenţa. Se mai temuse să nu fie chemată vreo ambulanţă, dar probabil că insula era prea mică pentru a avea un spital. Cel puţin, avusese norocul să nu ajungă înapoi, în Scoţia. Acolo i-ar fi fost imposibil să împiedice înştiinţarea autorităţilor în privinţa naufragiului. În orice caz, felul cum soţul pusese întrebările îi dăduse de înţeles că prea curând nu va fi nimeni înştiinţat.

Despre ce avea să se întâmple mai târziu, Faber nu avea energie să mai facă speculaţii. Pentru moment, părea să se afle în siguranţă, şi deocamdată atât îl interesa. Se încălzise, era uscat şi viu, iar patul era moale.

Se întoarse pe o parte, pentru a face o recunoaştere a camerei: uşa, fereastra, coşul căminului. Obişnuinţa de a fi precaut supravieţuia în orice împrejurare, cu excepţia morţii înseşi. Pereţii erau de culoare roz, de parcă cei doi speraseră să aibă o fetiţă. Pe podea se aflau un trenuleţ şi o mulţime de cărţi ilustrate. Era o locuinţă sigură, paşnică – un adevărat cămin. El era aici ca un lup într-o stână de oi. Un lup sleit de puteri.

Închise ochii. În ciuda epuizării, trebuia să facă un efort de voinţă ca să se poată relaxa, muşchi după muşchi, fibră după fibră. Treptat, mintea i se goli de gânduri şi adormi.

Lucy gustă *porridge-ul* şi mai adăugă un praf de sare. Ajunsese să le placă felul în care îl pregătea Tom, fără zahăr, în stil scoţian. Niciodată nu avea să mai gătească *porridge* dulce, nici chiar atunci când zahărul nu va mai fi raţionalizat şi se va găsi din belşug. Era ciudat să constaţi cum se obişnuieşte omul cu unele lucruri, atunci când nu are încotro: pâine neagră, margarină şi *porridge* sărat.

Puse mâncarea în farfurii şi familia se aşeză la masă, pentru micul dejun. Jo îşi turnă lapte din belşug, ca să-şi răcească porţia. David consuma cantităţi enorme în zilele acelea, fără să se îngraşe – consecinţă a traiului în aer liber. Se uită la mâinile lui, aşezate pe masă. Erau aspre şi permanent bronzate – mâini de om care lucra manual. Ea remarcase că mâinile străinului aveau degetele lungi şi pielea albă sub contuzii şi sângele închegat. Nu erau mâinile unui om obişnuit cu munca grea de marinar.

— Astăzi n-ai să poţi face mare lucru, spuse Lucy. Furtuna nu dă semne că s-ar potoli.

— N-are nicio importanţă asta. Oile au nevoie de îngrijire permanentă, indiferent de vreme.

— Şi unde ai să te duci?

— La capătul celălalt al insulei, lângă Tom. Am să merg cu jeepul.

— Pot să vin şi eu? întrebă Jo.

— Astăzi nu, îi spuse Lucy. Este prea frig şi e prea umed afară.

— Dar nu-mi place de nenea.

Lucy zâmbi.

— Nu fi caraghios. N-are să ne facă niciun rău. E atât de bolnav încât abia mai poate să se mişte.

— Cine este?

— Nu ştim cum îl cheamă. A naufragiat pe insula noastră şi va trebui să-l îngrijim până când se va înzdrăveni suficient de mult încât să se poată întoarce în ţară. Este un om foarte amabil.

— Este unchiul meu?

— Nu, e doar un străin, Jo. Şi acum, mănâncă.

Jo nu-şi ascunse dezamăgirea. Cândva cunoscuse un unchi, în mintea lui, unchii erau oameni care îi dăruiau bomboane, care îi plăceau, şi bani, cu care nu avea ce să facă.

David îşi termină micul dejun şi îşi îmbrăcă pelerina, confecţionată ca un cort, cu mâneci şi deschizătură pentru cap – îi acoperea şi scaunul, la fel de bine ca pe el însuşi. Îşi puse pălăria de muşama, legată sub bărbie, îl sărută pe Jo şi-şi luă la revedere de la Lucy.

Un minut-două mai târziu, ea auzi jeepul pornind şi se duse la fereastră să-l urmărească absentă cu privirea cum conduce maşina prin ploaie. Roţile din spate ale vehiculului alunecau din cauza noroiului. Va trebui să conducă acum cu mai multă prudenţă.

Se întoarse spre Jo, care o anunţă:

— Ăsta e un câine.

Desenase o figură pe faţa de masă, folosind ca materiale

porridge şi lapte. Lucy îl plesni peste mână.

— Uită-te şi tu ce mizerie ai putut să faci!

Posomorât, copilul se întunecă la faţă, şi Lucy se gândi cât de mult semăna cu tatăl lui. Amândoi aveau pielea închisă la culoare, părul aproape negru, şi acelaşi mod de a se retrage în ei când se supărau. În schimb, Jo râdea mai tot timpul – slavă Domnului, moştenise ceva şi dinspre partea familiei lui Lucy.

Jo luă privirea ei contemplativă drept mânie şi spuse:

— Iartă-mă, mamă.

Lucy îl spălă la chiuveta din bucătărie, apoi strânse resturile micului dejun, cu gândul la străinul de la etaj. Acum, când criza imediată trecuse şi se părea că omul nu se mai afla în pericol de moarte, era roasă de curiozitate în privinţa lui. Cine este? De unde venea? Ce făcea el pe furtuna aceea? Era însurat? De ce avea îmbrăcăminte de muncitor, mâini de funcţionar şi accent londonez? Era de-a dreptul provocator.

Îi trecu prin minte faptul că dacă ar fi locuit oriunde altundeva n-ar fi acceptat cu atâta uşurinţă să-l găzduiască. Putea să fie un dezertor, un criminal sau chiar un prizonier de război evadat. Numai că, atunci când trăieşti pe o astfel de insulă, ajungi să uiţi că celelalte fiinţe umane pot să fie şi periculoase, nu numai sociabile. Era atât de plăcut să vezi o faţă nouă, încât părea total nepotrivit să nutreşti suspiciuni de acest fel. Probabil – ce gând neplăcut! – că ea, mai mult decât alte femei, era pregătită să întâmpine cu

bucurie un bărbat atrăgător... îndepărtă gândul din minte.

Ce caraghioasă! Omul era atât de obosit şi de bolnav, încât nu era în stare să facă rău nimănui. Chiar şi pe uscat, cine ar fi şovăit să-l adăpostească, aşa cum fusese, cu hainele ude şi aproape fără cunoştinţă? Când se va simţi mai bine, îi vor putea pune întrebări, iar dacă relatarea nu avea să fie credibilă, puteau să ia legătura prin radio cu uscatul, de la locuinţa lui Tom.

Când termină de spălat vasele, se furişă pe scări să vadă ce face străinul. Dormea cu faţa la uşă, iar când Lucy intră, ochii i se deschiseră instantaneu. Din nou i se citi în privire, o fracţiune de secundă, o undă de teamă.

— Stai liniştit, şopti Lucy. Voiam să mă asigur că totul e în regulă.

El închise ochii fără să spună niciun cuvânt.

Ea coborî din nou la parter. Împreună cu Jo, se îmbrăcară cu haine de ploaie din pânză gudronată şi cizme de cauciuc, apoi ieşiră afară. Ploua în continuare cu găleata, iar vântul sufla îngrozitor. Se uită la acoperiş: într-adevăr, câteva plăci de ardezie fuseseră smulse. Luând vântul în piept, se îndreptară spre marginea falezei.

Îl ţinea strâns de mână pe Jo – putea fi aruncat cât colo de suflul vântului. Două minute mai târziu, îşi dorea să fi rămas înăuntru. Şiroaiele de apă se strecurau pe sub gulerul hainei şi îi intrau în cizme. Cu siguranţa că Jo era ud până la piele, dar acum, că tot se udaseră, puteau să mai stea aşa câteva minute. Lucy voia să meargă pe plajă.

Cu toate acestea, când ajunseră la capătul punţii, îşi dădu seama că era imposibil. Puntea îngustă de lemn era alunecoasă din cauza ploii, iar cu vântul ăsta, putea în orice clipă să-şi piardă echilibrul şi să cadă, plonjând în hăul de douăzeci de metri care o separa de plaja de jos. Trebuia să se mulţumească doar cu privitul.

Oricum, avea ce vedea.

Valuri imense, fiecare cam de mărimea unei case mici, se rostogoleau cu repeziciune, apropiate unul de celălalt. Valul se înălţa şi mai sus, traversa plaja, creasta i se curba într-un semn de întrebare, pentru ca apoi să se izbească plin de furie de baza falezei. Perdele de stropi pulverizaţi fin se înălţau peste creasta falezei, făcând-o pe Lucy să se retragă grăbită, iar pe Jo – să chiuie de plăcere. Lucy reuşea să audă râsetele fiului ei numai pentru că copilul se afla acum în braţele ei şi-şi ţinea gura lângă urechea ei; vuietul vântului şi al mării îneca toate zgomotele mai îndepărtate.

Era teribil de palpitant să vezi stihiile naturii dezlănţuindu-se, scuipând, legănându-se şi urlând de furie, să stai o idee prea aproape de marginea falezei, să te simţi ameninţat şi, în acelaşi timp, în siguranţă, tremurând de frig şi transpirând de frică. Era într-adevăr palpitant, şi puţine lucruri fuseseră palpitante în viaţa ei.

Era pe punctul să se întoarcă înapoi, spre casă (se gândea la sănătatea lui Jo), când văzu barca.

Desigur, nu mai era o barcă, şi tocmai de aceea fu atât de şocată. Nu mai rămăseseră decât grinzile mari ale punţii

şi ale chilei. Erau risipite pe stâncile de la baza falezei ca o mână de chibrituri azvârlite pe o masă. Lucy îşi dădu seama că fusese o barcă de mari dimensiuni. Un singur om nu ar fi putut s-o piloteze decât cu mare greutate. Stricăciunile produse de mare erau îngrozitoare. Era foarte dificil să mai găseşti două bucăţi de lemn îmbinate între ele.

Doamne Dumnezeule, cum reuşise străinul să scape cu viaţă din acest dezastru?

Se cutremură la gândul unui trup lovit de valuri şi aruncat pe stânci. Jo sesiză schimbarea bruscă de dispoziţie a mamei şi-i spuse în ureche:

— Hai acasă, acum.

Ea se întoarse repede cu spatele la mare şi păşi grăbită pe cărarea noroioasă ce ducea la căsuţa lor.

Ajunşi din nou la adăpost, îşi scoaseră hainele, pălăriile şi cizmele ude, întinzându-le în bucătărie la uscat. Lucy merse la etaj şi aruncă o privire în camera unde dormea necunoscutul. De data asta, nu mai deschise ochii. Părea că doarme foarte liniştit, şi totuşi ea avea senzaţia că se trezise şi-i recunoscuse paşii pe scări, închizând din nou ochii atunci când deschisese uşa.

Pregăti o baie fierbinte. Şi ea, şi copilul erau uzi până la piele. Îl dezbrăcă pe Jo şi-l aşeză în cadă, apoi – sub impulsul momentului – se dezbrăcă şi intră în apă, lângă el. Simţi căldura ca pe o binecuvântare. Închise ochii şi se destinse. Şi asta era o senzaţie plăcută; să stai în casă, la

căldură, în vreme ce furtuna se izbeşte neputincioasă în zidurile puternice de piatră.

Dintr-odată, viaţa devenise interesantă. Într-o singură noapte veniseră furtuna, naufragiul şi bărbatul misterios; şi asta, după trei ani de... Spera ca necunoscutul să se trezească foarte curând, ca să poată afla ce era cu el.

Totodată, trebuia să înceapă să pregătească prânzul. Avea nişte piept de miel, aşa că va face o tocană. Ieşi din cadă şi se şterse cu prosopul fără grabă. Jo se juca singur cu o pisicuţă de cauciuc, jucăria lui de baie. Lucy se studie în oglindă, examinându-şi cu atenţie dungile de pe pântece, rămase de pe urma sarcinii. Deveneau tot mai şterse, dar nu aveau să dispară niciodată. O expunere completă la soare i-ar fi folosit. Îşi zâmbi în oglindă. De unde atâta soare?! Şi apoi, pe cine mai interesa cum arăta burta ei? Pe nimeni, în afară de ea însăşi.

Jo spuse:

— Pot să mai stau un minut în plus?

Era una dintre expresiile lui, „un minut în plus”, care putea să însemne oricât, până la o jumătate de zi.

— Doar până mă-mbrac, îi spuse ea, atârnând prosopul pe suport şi îndreptându-se spre uşă.

Străinul stătea în cadrul uşii, privind-o. Rămaseră aşa un timp, uitându-se unul la celălalt. Era ciudat – se gândise Lucy mai târziu – că atunci nu simţise niciun fel de teamă. Şi asta datorită felului în care se uita la ea: în privirea lui nu era nimic ameninţător, nimic desfrânat, nimic prefăcut. Nu

se uita la pubisul ei, nici măcar la sâni, ci la faţa ei – la ochii ei. Ea îi susţinu privirea, oarecum şocată, dar deloc stânjenită, şi doar o neînsemnată parte a minţii ei se întreba de ce nu ţipa, de ce nu încerca să-şi acopere trupul cu mâinile şi apoi să-i trântească uşa în nas.

În cele din urmă, ceva apăru în ochii lui – probabil că era numai imaginaţia ei, dar văzu admiraţie, un licăr slab de umor neprefăcut şi o umbră de tristeţe – şi deodată vraja se rupse, iar el se întoarse cu spatele şi se duse în camera lui, închizând uşa. O clipă mai târziu, Lucy auzi arcurile scârţâind, semn că necunoscutul se întinsese în pat.

Şi, fără vreun motiv aparent, se simţi cuprinsă de un sentiment îngrozitor de vinovăţie.

CAPITOLUL 20

Percival Godliman îşi folosea deja toate resursele.

Fiecare poliţist din Regatul Unit avea o fotografie a lui Faber şi cam jumătate din ei erau implicaţi în căutarea acestuia, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. În oraşe, erau verificate hotelurile şi casele de închiriat, gările şi autogările, restaurantele şi centrele comerciale; podurile, gangurile şi locuinţele bombardate în care hălăduiau infractorii. La sate, căutau prin hambare şi silozuri, prin casele părăsite şi castelele ruinate, prin tufişuri, crânguri şi lanuri de porumb. Fotografiile erau arătate casierilor din gări, lucrătorilor de la benzinării, luntraşilor de pe bancuri, încasatorilor de taxe la intrările în şosele. Toate porturile de pasageri şi aerodromurile erau în stare de alertă, şi fiecare ghişeu pentru controlul paşapoartelor avea fotografia cu pricina la îndemână.

Bineînţeles, poliţiştii erau convinşi în continuare că se află în căutarea unui criminal de drept comun. Poliţistul de pe stradă ştia că individul din fotografie ucisese cu pumnalul doi oameni în Londra. Superiorii lor cunoşteau câteva amănunte în plus: că una dintre crime fusese însoţită de o agresiune sexuală, a doua era lipsită de un mobil aparent, iar a treia – despre care oamenii lor nu trebuiau să ştie nimic – era un atac inexplicabil, dar

sângeros, asupra unui soldat, în trenul

Euston-Liverpool. Numai şefii de poliţie regionali şi câţiva ofiţeri de la Scotland Yard ştiau că soldatul se afla de puţină vreme în slujba MI5 şi că toate crimele erau legate cumva de securitatea naţională.

La fel, şi ziarele erau încredinţate că este vorba de vânarea unui criminal obişnuit. A doua zi după ce Godliman furnizase presei amănuntele, cele mai multe dintre ziare relataseră povestea în ediţiile lor de prânz; primele ediţii destinate să ajungă în Scoţia, Irlanda de Nord şi Ţara Galilor apăruseră deja, astfel că acestea prezentară o versiune prescurtată, o zi mai târziu. Victima din Stockwell fusese identificată în persoana unui muncitor, i se dăduse un nume fals şi un trecut londonez cât mai vag formulat. Comunicatul de presă al lui Godliman stabilea o conexiune între această crimă şi moartea unei anumite doamne Garden, în 1940, dar preciza în termeni foarte vagi natura respectivei legături. Se arăta doar că arma crimei fusese un stilet.

Cele două ziare din Liverpool aflaseră foarte repede despre cadavrul din tren, şi amândouă îşi puseseră întrebarea dacă nu cumva făptaşul era tot criminalul cu stiletul, din Londra. Amândouă încercaseră să obţină informaţii de la poliţie, însă directorii ambelor ziare primiseră telefoane de la şeful poliţiei. Şi niciunul din ziare nu mai relatase întâmplarea.

În total, un număr de o sută cincizeci şi şapte de bărbaţi

înalţi şi cu părul negru fuseseră arestaţi sub bănuiala de a fi persoana căutată. Toţi, în afară de douăzeci şi nouă, fuseseră în măsură să dovedească faptul că era imposibil ca ei să fi comis crimele respective. Cu cei douăzeci şi nouă vorbiseră anchetatorii de la MI5. Douăzeci şi şapte dintre ei îşi chemaseră părinţii, rudele şi vecinii care declaraseră că respectivii se născuseră în Marea Britanie şi că locuiseră în ţară în anii douăzeci, perioadă în care Faber trăise în Germania.

Ultimii doi fuseseră aduşi la Londra şi anchetaţi din nou, de data asta chiar de către Godliman. Amândoi erau celibatari, locuiau singuri, nu aveau rude în viaţă, şi erau mereu în tranzit. Primul era un bărbat bine îmbrăcat, sigur pe el, care declara neconvingător că îşi câştiga existenţa bătând ţara în lung şi în lat şi muncind ca lucrător manual, acceptând să presteze munci dintre cele mai neobişnuite. Godliman îl făcu să înţeleagă că – spre deosebire de poliţie – el avea puterea de a încarcera pe oricine, pe perioada războiului, fără să-i pună nicio întrebare. Mai mult decât atât, nu era câtuşi de puţin interesat de infracţiunile mărunte, şi orice informaţie pe care i-ar fi adus-o la cunoştinţă aici, la Ministerul de Război, în sediul căruia se aflau, era strict confidenţială şi nu va fi dezvăluită nimănui.

Suspectul mărturisi de îndată că era un escroc sentimental, dându-i totodată adresele a nouăsprezece doamne în vârstă pe care le deposedase de bijuterii în ultimele trei săptămâni. Godliman îl dădu pe mâna poliţiei.

Nu se simţea deloc obligat să fie cinstit cu un mincinos de profesie.

Şi ultimul suspect cedă la presiunile lui Godliman, mărturisind că era departe de a fi un celibatar. Avea o soţie în Brighton. Precum şi una în Solihul, Birmingham. De asemenea, în Colchester, Newburry şi Exeter. Toate cinci sosiră mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, arătând certificatele de căsătorie. Poligamul fusese dus la închisoare, în aşteptarea procesului.

Cât timp ţinuse vânătoarea, Godliman dormise la birou.

Bristol, Templet Meads, staţia de cale ferată.

— Bună dimineaţa, domnişoară. Vreţi să aruncaţi o privire la asta, vă rog?

— Hei, fetelor – nenea poliţistul vrea să ne arate poze!

— Acum, vă rog să n-o lungiţi prea mult, spuneţi-mi dacă l-aţi văzut.

— Oo, da ce frumos e! Zău c-aş fi vrut să-l cunosc!

— Dacă aţi şti ce a fost în stare să facă, cred că aţi avea altă părere. Vă rog, vreţi să vă uitaţi toate la fotografie?

— Nu l-am văzut niciodată.

— Nici eu.

— Eu nici atât.

— Când îl prindeţi, spuneţi-i că dacă vrea să cunoască o fetiţă simpatică din Bristol…

— Măi fetelor – nu ştiu ce să vă zic… dar acu, numai fiindcă aţi primit o pereche de pantaloni şi un serviciu de hamal, chiar credeţi că trebuie să vă purtaţi ca nişte

bărbaţi?...

Woolwich, debarcaderul feribotului.

— Mizerabilă zi, dom’ sergent.

— Neaţa, domnule căpitan. Cred că în largul mării e şi mai rău.

— Pot să-ţi fiu de folos cu ceva? Sau vrei numai să treci râul?

— Vreau să arunci o privire la o fotografie, dom’ căpitan.

— Stai numai să-mi pun ochelarii. Ah, nu-ţi face probleme, ca să conduc vasul văd destul de bine; am nevoie de ochelari numai pentru lucrurile apropiate. Ei, hai să vedem...

— Se aprinde vreun beculeţ?

— Îmi pare rău, dom’ sergent, da mie nu-mi spune nimic figura ăstuia.

— Ei, atunci, dacă-l vezi, dă-mi de veste.

— Cu siguranţă.

— Bon voyage!

— Al dracului de „bon”!

Leak Street, numărul 35, Londra El.

— O, sergent Riley – ce surpriză plăcută!

— Lasă gargara, Mabel. Spune-mi, ce fel de oameni ai în casă?

— Am numai chiriaşi respectabili, sergent – doar mă cunoşti.

— Păi, aia e, că te cunosc. Ia zi, se întâmplă cumva ca vreunul dintre chiriaşii ăştia ai tăi respectabili să stea aşa,

mai pe şest?

— Dar de când te ocupi cu recrutările pentru armată?

— Nu despre asta e vorba, Mabel. Caut pe cineva, şi dacă e aici, probabil că ţi-a spus că e urmărit.

— Uite ce e, Jack. Dacă-ţi spun că n-am pe nimeni în casă pe care să nu-l cunosc bine, mă laşi în pace şi nu mă mai baţi la cap?

— Şi de ce aş avea încredere în tine?

— Din motive de 1936.

— Arătai mai bine pe atunci, Mabel.

— Păi, şi tu arătai, Jack.

— Bine, mă dau bătut... Aruncă-ţi binoclul pe poza asta. Dacă şmecheraşul apare pe-aici, să-mi dai de ştire, ai înţeles?

— Îţi promit.

— Şi să nu stai prea mult pe gânduri când o faci.

— Am înţeles, să trăiţi!

— Mabel... să ştii că a înjunghiat o femeie de vârsta ta. Vreau numai să te pun în gardă.

Cafeneaua La Bill, pe şoseaua A30, în apropiere de Bag shot.

— Dă-mi, te rog, un ceai, Bill. Cu două bucăţi de zahăr.

— Bună dimineaţa, sergent Pearson. Mizerabilă zi!

— Ce-ai pe farfuria aia, Bill – pietricele de Portsmouth?

— Chifle cu unt, de ce te faci că nu ştii?

— Zău! Ei, atunci am să iau şi eu două de-astea. Mulţumesc... Buun! Ei, băieţi, ia fiţi puţin atenţi la mine.

Dacă vrea cineva să se aleagă cu camionul controlat la sânge, poate să plece imediat... Aşaa... Acum, am să vă rog să vă uitaţi puţin la fotografia asta.

— Pentru ce e căutat, dom' sergent – a circulat cu bicicleta fără far?

— Lasă glumele, Harry, şi arată-le fotografia la toţi. L-a luat careva în maşină pe individul ăsta?

— Eu nu.

— Nu.

— Îmi pare rău, dom' sergent.

— Nu l-am văzut în viaţa mea.

— Vă mulţumesc, băieţi. Dacă-l vedeţi, să-mi daţi de veste. Salutare.

— Dom' sergent!

— Da, Bill.

— Nu mi-aţi plătit chiflele.

Staţia de benzină Smetwick, Carlisle.

— Neaţa, stimată doamnă. Când aveţi o clipă liberă...

— Vin imediat, domnule ofiţer. Numai să-l servesc pe domnul... Doisprezece şilingi şi şase pence, vă rog, domnule. Mulţumesc. Drum bun...

— Cum merg afacerile?

— Ca de obicei, îngrozitor. Cu ce vă pot fi de folos?

— Putem să intrăm în birou un minut?

— Sigur, poftiţi... Aşa, acum s-auzim.

— Uitaţi-vă la fotografia aceasta şi spuneţi-mi dacă l-aţi servit în ultimul timp cu benzină pe omul acesta.

— Păi, n-ar trebui să-mi fie prea greu să-mi amintesc. Că doar nu avem aşa de mulţi clienţi în zilele acestea... ei! Să ştiţi că l-am servit!

— Când?

— Alaltăieri, de dimineaţă.

— Cât de sigură sunteţi că despre el este vorba?

— Păi... arăta mai în vârstă decât în fotografie, dar sunt destul de sigură.

— Ce maşină conducea?

— Una de culoare cenuşie. Nu prea mă pricep la mărci, de fapt asta e meseria bărbatului meu, dar el e în Marină acum.

— Atunci, spuneţi-mi, cum arăta?

— Era un model vechi, cu acoperiş de prelată, rabatabil. Cu două locuri. Tip sport. Avea un rezervor suplimentar fixat în şuruburi de treapta laterală; l-am umplut şi pe ăla.

— Vă amintiţi cu ce era îmbrăcat?

— Nu prea... Cred că nişte haine de muncitor.

— Era înalt?

— Da, mai înalt decât dumneavoastră.

— Aveţi un telefon pe-aici?...

William Duncan era un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, înalt de 1,78 metri, cântărind şaptezeci şi trei de kilograme şi cu o sănătate de fier. Contribuiau la această condiţie fizică perfectă viaţa în aer liber, precum şi lipsa totală de interes pentru tutun, băutură, nopţi pierdute şi trai dezordonat. Şi totuşi, nu fusese înrolat în armată.

Până la vârsta de opt ani, când mintea încetase să i se mai dezvolte, părea un copil normal, deşi uşor retardat. Nu suferise niciun fel de traumă de care să fi avut cunoştinţă cineva şi nici vreo afecţiune fizică pe seama căreia să poată fi pusă o astfel de cădere bruscă. Mai mult, trecuseră câţiva ani buni până se observase că nu era ceva în regulă cu el, căci la vârsta de zece ani nu părea să fie mai mult decât uşor întârziat mintal, iar la doisprezece ani era doar nătâng. Abia la cincisprezece ani devenise evident că era sărăcuţ de tot la minte, pentru ca la optsprezece ani să fie poreclit Willie Prostănacul.

Părinţii săi făceau amândoi parte dintr-un grup religios fundamentalist, de provenienţă obscură, ai cărui membri nu aveau voie să se căsătorească în afara Bisericii (ceea ce putea să aibă sau nu legătură cu starea mintală a lui Willie). Se rugaseră pentru el, bineînţeles, dar îl duseseră şi la un specialist din Stirling. Medicul, un bărbat în vârstă, îl supusese mai multor teste, după care le adusese la cunoştinţă părinţilor, privindu-i pe deasupra ochelarilor cu ramă aurie, că băiatul lor avea mintea unui copil de opt ani şi că această minte nu se va maturiza niciodată. Ei continuaseră să se roage pentru Willie, dar, bănuind că Dumnezeu îi punea la încercare, se asiguraseră, înainte de toate, ca băiatul să fie *salvat,* aşteptând apoi cu nerăbdare ziua în care îl vor reîntâlni, vindecat, în ceruri. Până atunci însă, avea nevoie de o slujbă.

Un băiat de opt ani poate duce vacile la păscut şi, orice s-

ar spune, păscutul vitelor este o îndeletnicire ca oricare alta, astfel că Willie Prostănacul devenise văcar. Iar maşina o văzuse, prima dată, tocmai când ducea vacile la păşune.

Văzând-o presupusese că în maşină se aflau nişte îndrăgostiţi.

Willie ştia cum stau lucrurile cu îndrăgostiţii. Cu alte cuvinte, ştia că îndrăgostiţii există şi că îşi făceau unul altuia nişte chestii – despre care nu era îngăduit să vorbeşti – în locuri întunecoase cum ar fi crângurile, cinematografele şi maşinile; în plus, mai ştia că nu avea voie să vorbească despre aceşti oameni. Astfel încât, îşi îndemnase vitele să treacă foarte repede pe lângă tufişul lângă care fusese parcat automobilul Morrison Cowley, cu două locuri, model 1924 (ca orice copil de opt ani, avea cunoştinţe vaste despre automobile), străduindu-se din răsputeri să nu se uite înspre maşină, ca să nu fie martor la un păcat.

Îşi mână micuţa cireadă în staulul pentru muls, se întoarse acasă pe o cărare ocolitoare, mâncă de seară, îi citi tatălui său un capitol din Leviticul – cu glas tare, atent să nu greşească –, apoi se duse la culcare, ca să viseze despre îndrăgostiţi.

În seara zilei următoare, maşina se afla tot acolo.

Cu toată inocenţa sa, Willie ştia că îndrăgostiţii nu-şi făceau chestiile pe care şi le făceau unul altuia timp de douăzeci şi patru de ore în şir, astfel că, de data asta, se dusese aţă la maşină şi se uitase înăuntru. Înăuntru nu era nimeni. Pământul de sub automobil era negru şi lipicios din

cauza uleiului scurs. Willie îşi imagină o nouă explicaţie: maşina se defectase şi fusese abandonată de şofer. Nu îi trecuse prin cap să se întrebe de ce trebuia ascunsă după un tufiş.

Odată ajuns la staul, îi povestise fermierului ce văzuse:

— Pe cărarea de lângă şosea, am văzut o maşină stricată.

Fermierul era un bărbat masiv, cu nişte sprâncene stufoase, de culoarea nisipului, care se împreunau atunci când posesorul lor făcea un efort de gândire.

— Şi nu era nimeni prin preajmă?

— Nu... şi e acolo de ieri.

— Păi, atunci, de ce nu mi-ai spus de ieri?

Willie se înroşi.

— Am crezut că poate erau... nişte îndrăgostiţi...

Fermierul înţelese că Willie nu făcea pe ruşinosul, ci era cu adevărat stânjenit. Îl bătu pe umăr, zicându-i:

— Ei, nu-i nimic, mergi acasă şi lasă-mă pe mine să mă-ngrijesc de treaba asta.

După ce termină de muls vacile, fermierul se duse să vadă cu ochii lui. Pe el, faptul că maşina era ascunsă privirilor îl puse pe gânduri. Auzise despre criminalul cu stiletul, din Londra, şi chiar dacă nu se grăbise să tragă concluzia că maşina fusese abandonată de ucigaş, se gândise totuşi că nu era exclus să existe o legătură între automobil şi vreo fărădelege oarecare; aşa încât, după cină, îşi trimise fiul cel mare până în sat, ca să telefoneze

postului de poliţie din Stirling.

Poliţiştii sosiră înainte ca băiatul să fi revenit din sat. Veniseră cel puţin o duzină, şi fiecare dintre ei părea a fi băutor de ceai pasionat. Fermierul şi nevasta lui stătură treji jumătate din noapte, ca să se ocupe de ei.

Willie Prostănacul a fost convocat ca să-şi relateze din nou povestea, repetând amănuntul că prima oară văzuse maşina în seara precedentă, roşind din nou când le explicase că, la început, bănuise că înăuntru se aflau nişte îndrăgostiţi.

Una peste alta, pentru el, fusese cea mai palpitantă noapte de război.

În aceeaşi seară, Percival Godliman, care urma să-şi petreacă a patra noapte consecutivă în birou, se duse acasă ca să facă o baie, să-şi schimbe îmbrăcămintea şi să-şi pregătească o valiză.

Avea un apartament de serviciu într-un bloc din Chelsea. Era mic, dar îndeajuns de spaţios pentru un celibatar, curat şi ordonat, cu excepţia camerei de lucru, în care menajera nu avea voie să intre şi, prin urmare, era înţesată de cărţi şi fel de fel de hârţoage. Mobila era de dinainte de război, desigur, dar piesele fuseseră destul de bine alese, astfel că apartamentul era confortabil. În sufragerie se găseau un gramofon şi fotolii din piele, în genul celor întâlnite prin cluburi, iar bucătăria era echipată cu tot soiul de dispozitive cu ajutorul cărora o bucătăreasă ar fi economisit o grămadă de timp, dar care aici abia dacă fuseseră folosite.

În timp ce cada se umplea cu apă, Godliman îşi aprinse o ţigară – se apucase de ele în ultimul timp, pipa fiind prea pretenţioasă – şi îşi odihnea privirea pe obiectul său cel mai de preţ: o pictură fantastică medievală, cu un aer sinistru, aparţinându-i probabil lui Hieronimus Bosch. Era o moştenire de familie, de care Godliman nu se îndurase să se despartă, nici chiar atunci când avusese nevoie de bani.

În cadă, gândul îi zbură la Barbara Dickens şi la fiul ei, Peter. Nu-i pomenise nimănui despre ea, nici măcar lui Bloggs, cu toate că fusese pe punctul săi mărturisească în timpul conversaţiei despre refacerea vieţii, întreruptă de colonelul Terry. Era văduvă, soţul îi murise în luptă, încă din primele zile ale războiului. Godliman nu ştia câţi ani are, dar arăta cam de patruzeci, ceea ce însemna puţin pentru mama unui băiat de douăzeci şi doi de ani. Lucra la Secţia de decodificare a mesajelor inamice interceptate, şi era o femeie inteligentă, de viaţă şi atrăgătoare. De asemenea, era bogată. Cinaseră împreună la restaurant de trei ori, înainte de izbucnirea crizei din ultima vreme. Godliman credea că ea era îndrăgostită de el.

Barbara pusese la cale o întâlnire între profesor şi băiatul ei, care era căpitan. Băiatul îi făcu o impresie bună lui Godliman, care însă ştia un lucru despre care nici Barbara, nici fiul ei nu aveau habar: Peter avea să participe la debarcarea din Franţa.

Iar de capturarea lui Die Nadei depindea dacă germanii se vor afla acolo, aşteptându-i pe Peter şi pe ceilalţi.

După ce ieşi din cadă, se bărbieri îndelung şi cu atenţie, întrebându-se „Sunt oare îndrăgostit de ea?” Nu era prea sigur cum ar fi trebuit să simtă dragostea un bărbat de vârsta lui. De bună seamă, nu putea fi vorba de pasiunea înflăcărată a tinereţii. Afecţiune, admiraţie, tandreţe şi o undă îndoielnică de pasiune? Dacă toate astea echivalau cu dragostea, atunci însemna că o iubea.

Cert este că acum simţea nevoia să trăiască alături de cineva. Ani de-a rândul îi fuseseră de-ajuns singurătatea şi munca de cercetător. Spiritul de camaraderie din cadrul instituţiei numite spionaj militar începuse de acum să-l atragă; petrecerile, şedinţele prelungite peste noapte, cauzate de vreun eveniment important, spiritul amatorismului devotat aceleiaşi cauze, căutarea frenetică a plăcerilor de către nişte oameni pentru care moartea se afla întotdeauna aproape şi niciodată previzibilă – toate acestea îi intraseră în sânge. Ştia că după război vor dispărea, dar în urma lor vor rămâne celelalte: nevoia de a discuta cu cineva apropiat despre victorii şi înfrângeri, nevoia de a simţi noaptea pe cineva aproape de tine, nevoia de a spune: „Ei, ia te uită la asta! Nu-i aşa că e minunată?”

Războiul era extenuant, apăsător, frustrant şi dezagreabil, dar totodată cimenta prieteniile. Dacă pacea avea să-i aducă înapoi singurătatea, Godliman îşi spuse că nu va mai fi în stare să trăiască astfel.

Chiar în momentul acela, senzaţia creată de lenjeria de

corp curată şi de cămaşa călcată şi apretată reprezentau o culme în materie de lux. Îşi puse în valiză alte câteva schimburi curate, apoi se aşeză într-un fotoliu pentru a savura un păhărel de whisky, înainte de a se întoarce la birou. Şoferul cadru militar din maşina Daimler rechiziţionată putea să mai aştepte câtva timp.

Tocmai îşi umplea pipa cu tutun, când sună telefonul. Lăsă pipa deoparte şi-şi aprinse o ţigară.

Telefonul lui era conectat direct la centrala Ministerului de Război, şi centralista îi spuse că este căutat de inspectorul-şef al postului de poliţie din Stirling. Aşteptă să audă declicul de stabilire a legăturii.

— Godliman la telefon.

— Am găsit automobilul Morrison Cowley pe care-l căutaţi, spuse inspectorul Dalkeith fără alte formalităţi.

— Unde?

— Pe şoseaua A80, puţin mai la sud de Stirling.

— Gol?

— Da, o pană de motor. Se află acolo de cel puţin douăzeci şi patru de ore. A fost adus la câţiva metri de şosea şi ascuns după un tufiş. L-a găsit un băiat de pe-aici cam nătâng de felul lui.

— E vreo staţie de autobuz sau vreo gară prin apropiere?

— Nu.

— În cazul ăsta, omul nostru a fost nevoit să meargă pe jos sau să facă autostopul după abandonarea maşinii.

— Întocmai.

— Păi, atunci, am să te rog să te interesezi prin zonă...

— Am început deja să facem cercetări ca să aflăm dacă vreun localnic l-a văzut sau l-a luat în maşină.

— Bun. Să mă ţii la curent... între timp, eu am să transmit vestea la Scotland Yard. Mulţumesc, Dalkeith.

— Imediat ce aflăm ceva, vă anunţăm. La revedere, sir.

Godliman aşeză receptorul în furcă şi merse în camera sa de lucru. Se aşeză la birou şi deschise atlasul la harta rutieră a părţii de nord a Marii Britanii. Londra, Liverpool, Carlisle, Stirling... Faber se îndrepta către nord-estul Scoţiei.

Godliman se întrebă dacă nu era cazul să ia din nou în calcul teoria că Faber încerca să părăsească ţara. Traseul cel mai lesnicios era cel vestic, cu trecere prin Irlanda neutră. Coasta de est a Scoţiei era totuşi o zonă în care se desfăşurau tot soiul de activităţi cu caracter militar. Era oare cu putinţă ca Faber să aibă atâta cutezanţă încât să-şi continue misiunea de recunoaştere, ştiind că MI5 se afla pe urmele sale? Era posibil, decise Godliman – ştia că lui Faber nu-i lipsea curajul – dar, totodată, puţin probabil. Nimic din ce putea descoperi în Scoţia nu era la fel de important ca informaţia pe care o deţinea deja.

De aici, concluzia că Faber încerca să iasă din ţară pe la est. Godliman trecu în revistă metodele de evadare pe care le avea la dispoziţie spionul: un avion uşor, aterizând într-un ţinut nelocuit; traversarea Mării Nordului de unul singur, cu o ambarcaţiune furată; întâlnirea cu un submarin, aşa

cum fusese de părere Bloggs, în largul coastei; trecerea cu ajutorul unui vas comercial în Marea Baltică; debarcarea în Suedia şi trecerea frontierei către Norvegia ocupată... prea multe posibilităţi.

În oricare dintre situaţii, Scotland Yard-ul trebuia înştiinţat despre ultima descoperire. Ei vor solicita tuturor forţelor poliţieneşti din Scoţia să încerce să găsească pe cineva care luase în maşină un autostopist, în apropiere de Stirling. Godliman reveni în sufragerie, la telefon, dar aparatul sună înainte să ajungă la el. Ridică receptorul.

— Godliman la telefon.

— Un anume domn Richard Porter vă caută de la Aberdeen.

— Oh! (Godliman se aşteptase să fie sunat de Bloggs, de la Carlisle.) Fă-mi legătura, te rog. Alo, Godliman la telefon.

— Alo, Richard Porter vă deranjează. Sunt membru al Comitetului local pentru Ordine.

— Da, şi cu ce vă pot fi de folos?

— Păi, la drept vorbind, stimate domn, mă simt teribil de stânjenit.

Godliman îşi stăpâni nerăbdarea.

— Spuneţi despre ce e vorba.

— Tipul ăsta pe care-l căutaţi – pentru crimele alea cu cuţitul şi aşa mai departe. Sunt aproape sigur că l-am luat pe afurisitul ăsta în maşina mea.

Godliman strânse mai tare receptorul în mână.

— Când?

— Acum două nopţi. Am avut o pană la motor pe şoseaua A80, chiar la intrarea în Stirling. Tocmai în miez de noapte, fir-ar să fie. Când, deodată, apare individul ăsta, pe jos, şi pur şi simplu intră în vorbă. Atât de natural...

— Unde l-ai lăsat?

— Chiar aici, în Aberdeen. Zicea că merge mai departe, la Banff. Chestia e că mai toată ziua de ieri am dormit buştean, aşa că abia în după-amiaza asta...

— N-are niciun rost să te învinuieşti singur, domnule Porter, îţi mulţumesc că m-ai sunat.

— Ei, atunci, la revedere.

Godliman bătu de câteva ori în furca telefonului şi centralista de la Ministerul de Război reveni pe circuit.

— Caută-l, te rog, pe domnul Bloggs. Trebuie să fie la Carlisle.

— Vi-l dau imediat, aşteaptă să poată vorbi cu dumneavoastră.

— Perfect!

— Bună, Percy. Ce noutăţi ai?

— I-am luat din nou urma, Fred. A fost identificat la o staţie de benzină din Carlisle, apoi şi-a abandonat maşina aproape de intrarea în Stirling şi a ajuns cu autostopul la Aberdeen.

— Aberdeen!

— S-ar părea că încearcă să părăsească ţara prin est.

— Când a ajuns la Aberdeen?

— Probabil că în dimineaţa zilei de ieri.

— În cazul ăsta, n-a avut când s-o şteargă, decât dacă s-a mişcat într-adevăr foarte repede. Acolo e cea mai groaznică furtună de când îşi aduc aminte cei mai bătrâni dintre bătrâni. A început ieri noapte şi încă nu s-a potolit. Niciun vas nu a ieşit din port şi cu siguranţă că vremea e prea urâtă ca să poată ateriza vreun avion.

— Asta e bine. Trebuie să ajungi acolo cât poţi de repede, între timp, eu am să alertez poliţia locală. Sună-mă când ai ajuns la Aberdeen.

— Am şi plecat.

CAPITOLUL 21

Când Faber se trezi, era aproape întuneric. Prin fereastra dormitorului văzu ultimele dungi de cenuşiu, şterse de pe cer de noaptea uzurpatoare. Furtuna nu se domolise; ploaia răpăia pe acoperiş, iar apa se revărsa peste jgheabul streaşinii, în timp ce vântul urla şi sufla neobosit în rafale.

Aprinse veioza de lângă pat. Efortul îl obosi şi se prăbuşi înapoi pe pernă. Îl înfricoşa că se simţea atât de slăbit. Cei care cred că puterea înseamnă dreptate, trebuie să fie întotdeauna puternici, iar Faber era îndeajuns de conştient ca să-şi dea seama de implicaţiile propriei sale etici. Frica fusese mereu aproape de suprafaţa emoţiilor sale; poate că tocmai acesta fusese motivul pentru care supravieţuise atât de mult. Era incapabil să se simtă în siguranţă. El înţelesese, în felul acela nelămurit în care, câteodată, oamenii ajung să înţeleagă lucrurile fundamentale legate de ei înşişi, că tocmai acest sentiment de insecuritate fusese motivul pentru care îşi alesese profesia de spion; era singurul mod de viaţă care-i dădea dreptul să omoare imediat pe oricine exercita asupra lui o cât de mica ameninţare. Teama de a fi slab făcea parte din sindromul care mai includea obsesia independenţei, sentimentul de insecuritate şi dispreţul faţă de superiorii săi militari.

Rămase culcat pe patul mic din dormitorul cu pereţi roz

şi îşi inventarie starea fizică. Deşi părea să aibă vânătăi pe mai tot corpul, aparent nimic nu era rupt. Nu avea febră; constituţia sa rezistase infecţiei bronşice. Nu-l supăra decât starea de slăbiciune. Se temu că la mijloc era ceva mai grav decât epuizarea. Îşi aduse aminte de momentul când, ajuns la capătul de sus al punţii, crezuse că o să moară; se întrebă dacă nu cumva îşi provocase vreo afecţiune ireparabilă odată cu acel ultim urcuş în goană, care-i solicitase la maximum organismul.

Totodată, îşi verifică şi lucrurile personale. Cutia cu negativele fotografice se afla în continuare lipită la piept, stiletul era prins de braţul stâng, iar actele şi banii se găseau în buzunarul bluzei de la pijamaua de împrumut.

Dădu păturile la o parte şi se ridică, şezând pe marginea patului, cu picioarele pe podea. O uşoară ameţeală îl cuprinse, apoi trecu. Se ridică în picioare. Era esenţial să nu-şi îngăduie atitudinea psihologică a unui invalid. Îmbrăcă halatul şi se duse în baie.

La întoarcere, găsi la piciorul patului propriile haine, curate şi călcate: lenjeria de corp, salopeta şi cămaşa. Deodată îşi aminti că se trezise în cursul dimineţii, şi o văzuse pe femeie în baie, dezbrăcată; scena fusese stranie şi nu reuşea să-i înţeleagă semnificaţia. Era foarte frumoasă, de asta era sigur.

Se îmbrăcă fără grabă. Ar fi vrut să se bărbierească, dar se hotărî să ceară mai întâi permisiunea gazdei sale, înainte să-i folosească aparatul de pe policioara din baie; unii

bărbaţi erau la fel de posesivi cu instrumentele lor de bărbierit ca şi cu nevestele. Oricum, îşi luă libertatea să se folosească de pieptenul de bachelită al copilului, găsit în sertarul de sus al scrinului.

Se privi în oglindă fără mândrie. În privinţa asta, nu era deloc îngâmfat. Ştia că unele femei îl găseau atrăgător, iar altele nu, şi presupuse că la fel li se întâmpla celor mai mulţi dintre bărbaţi. Desigur, avusese mai multe femei decât majoritatea bărbaţilor, dar pusese asta pe seama apetitului său, nu a înfăţişării. Imaginea din oglindă îi spunea că arăta prezentabil, iar asta era tot ce avea nevoie să ştie.

Ieşi din dormitor şi coborî cu încetineală scara. Simţi din nou o undă de slăbiciune; şi, încă o dată, o învinse printr-un efort de voinţă, strângând cu putere balustrada şi forţându-se să aducă un picior înaintea celuilalt, până când ajunse la parter.

Se opri lângă uşa sufrageriei şi, neauzind niciun zgomot, se duse în bucătărie. Ciocăni la uşă şi intră. Tânărul cuplu se afla la masă, terminându-şi cina.

Femeia se ridică în picioare la apariţia lui.

— Te-ai trezit! exclamă ea. Eşti sigur că ai făcut bine?

Faber îşi îngădui să se lase condus până la scaun.

— Mulţumesc, spuse el. Nu ar trebui să mă încurajaţi să mă prefac că sunt bolnav.

— Am impresia că nu-ţi dai seama prin ce experienţă îngrozitoare ai trecut; spuse ea. Ţi-e foame?

— Vă fac greutăţi...

— Câtuşi de puţin. Nu fi caraghios. Ţi-am păstrat nişte supă.

Faber spuse:

— Sunteţi atât de buni cu mine şi nici măcar nu ştiu cum vă cheamă.

— David şi Lucy Rose. Ea turnă supă cu polonicul într-un castron, pe care-l aşeză pe masă, în faţa lui. David, taie, te rog, nişte pâine.

— Pe mine mă cheamă Henry Baker.

Faber nu-şi dădea seama de ce spusese asta – nu avea niciun act pe acest nume. Henry Faber era omul căutat de poliţie, aşa încât avea toate motivele să se folosească de identitatea lui James Baker. În mod inexplicabil însă, voia ca femeia aceasta să-l numească Henry, cel mai apropiat echivalent englezesc al numelui său adevărat, Heinrich.

Luă o înghiţitură de supă şi, dintr-odată, simţi o foame de lup. Termină supa la repezeală, apoi mâncă pâinea. La sfârşit, Lucy izbucni în râs. Când râdea, arăta nemaipomenit; gura i se deschidea larg, dezvelind o dantură albă şi regulată, iar ochii i se încreţeau plini de voioşie pe la colţuri.

— Să-ţi mai pun? întrebă ea.

— Mulţumesc foarte mult.

— Văd că-ţi face bine. Ţi-a revenit culoarea în obraji.

Faber se simţea mai bine deja, fizic vorbind. Îşi impuse să mănânce a doua porţie mai puţin grăbit, din politeţe, dar îi

plăcu la fel de mult.

David spuse:

— Cum se face că ai ieşit în larg pe o furtună ca asta?

Era pentru prima oară când deschidea gura.

— Nu-l bate la cap, David...

— Nicio problemă, se grăbi să spună Faber. Am fost un prost, asta-i tot. A fost prima vacanţă pe care am reuşit s-o obţin de când a început războiul şi, pur şi simplu, nu am vrut să o ratez din cauza vremii. Voiam să pescuiesc în larg. Apropo, vă ocupaţi cu pescuitul?

David clătină din cap.

— Crescător de oi.

— Şi aveţi mulţi angajaţi?

— Unul singur, pe bătrânul Tom.

— Presupun că mai sunt şi alte ferme de oi pe insulă.

— Nu. Noi locuim aici. Tom stă la capătul celălalt, iar între noi nu mai există altceva decât oile.

Faber încuviinţă din cap. Era bine – *foarte* bine. O femeie, un invalid, un copil şi un bătrân... iar el începea deja să se simtă mai în puteri.

— Cum luaţi legătura cu cei de pe uscat? întrebă Faber.

— La fiecare două săptămâni, soseşte o şalupă. Ar trebui să vină luni, dar, dacă nu se potoleşte furtuna, n-are să poată ajunge. Avem şi o staţie radio, la locuinţa lui Tom, dar nu o putem folosi decât în caz de urgenţă. Dacă aş fi considerat că s-ar putea ca oamenii să te caute sau că ai nevoie de asistenţă medicală imediată, aş fi folosit-o. Dar,

după cum decurg lucrurile, nu cred că mai e nevoie. De altfel, n-ar avea niciun rost: oricum, nimeni nu ar putea să vină să te ia de pe insulă până nu se opreşte furtuna, iar atunci, orice ar fi, tot vine şalupa.

— Bineînţeles, spuse Faber.

Tonul cu care vorbise îi ascundea încântarea. Problema contactării submarinului în ziua de luni îl sâcâia mult. Văzuse în sufrageria soţilor Rose un aparat de radio obişnuit şi, la nevoie, ar fi putut înjgheba din el un transmiţător. Dar faptul că acest Tom avea o staţie adevărată simplifica atât de mult lucrurile...

— Şi pentru ce are nevoie Tom de o staţie radio? întrebă el.

— Este membru al Corpului de observatori al armatei. În 1940, Aberdeen a fost bombardat. Nu s-a auzit nicio alarmă aeriană. Au fost cincizeci de răniţi. Atunci l-au recrutat pe Tom. Oricum, bine că auzul îi este mai bun decât vederea.

— Presupun că bombardierele vin din Norvegia.

— Şi eu cred la fel.

Lucy se ridică de la masă.

— Hai să mergem în camera cealaltă.

Cei doi bărbaţi plecară în urma ei. Faber nu mai simţea niciun fel de slăbiciune şi nicio ameţeală. Îi ţinu deschisă uşa de la sufragerie lui David, care îşi duse scaunul cu rotile lângă cămin. Lucy îi oferi lui Faber nişte coniac. Acesta refuză politicos. Lucy umplu două pahare, pentru ea şi pentru soţul ei.

Faber luă loc şi îşi îngădui să-i studieze pe cei doi. Lucy era într-adevăr o prezenţă remarcabilă: avea o faţă ovală, nişte ochi de o neobişnuită culoare chihlimbarie, ca de pisică, îndepărtaţi unul de celălalt, şi un păr roşu întunecat, bogat. Pe sub puloverul pescăresc, de bărbat, şi pantalonii largi, se puteau ghici formele unei siluete atrăgătoare, împlinite. Îmbrăcată cu o rochie elegantă şi ciorapi de mătase, ar fi fost de-a dreptul fascinantă. Şi David era un bărbat chipeş – aproape frumos; părea un tinerel, dacă n-ar fi fost umbra unei bărbi foarte întunecate. Avea părul foarte închis la culoare şi un ten mediteranean. Dacă picioarele ar fi respectat proporţia braţelor, ar fi fost un tip înalt. Faber bănui că braţele acelea trebuiau să fie foarte puternice, fortificate de împingerea roţilor scaunului de invalid, ani de-a rândul.

Un cuplu atrăgător, numai că între ei se simţea ceva extrem de nelalocul lui. Faber nu era un expert în problemele de cuplu, dar antrenamentul în privinţa tehnicilor de anchetare îl învăţase să descifreze limbajul trupului, să-şi dea seama, din gesturi mărunte, când cineva era speriat, încrezător, când ascundea ceva sau minţea. Erau rare ocaziile când Lucy şi David se uitau unul la celălalt, şi nu se atingeau niciodată. Fiecare din ei vorbea cu el mai mult decât între ei. Se ocoleau reciproc, ca nişte curcani care încearcă să menţină în faţa lor câteva palme de teren neocupat. Între ei domnea o încordare enormă. Erau precum Churchill şi Stalin, obligaţi pentru un timp să

lupte umăr la umăr, reprimându-şi cu înverşunare o duşmănie adâncă. Faber se întrebă de ce natură era trauma care se ascundea în spatele hăului căscat între cei doi. Cu siguranţă că această căsuţă confortabilă, în ciuda zugrăvelii optimiste şi a covoarelor groase, a fotoliilor cu tapiţerie înflorată, a focurilor vioaie din cămine şi a acuarelelor înrămate de pe pereţi, constituia o adevărată oală sub presiune. Viaţa singuratică, fără altă companie decât un bătrân şi un copil, cu un mister care-i ţinea departe unul de celălalt... Toate astea îi reaminteau de o piesă de teatru văzută la Londra, scrisă de un american, Tennessee şi nu mai ştiu cum...

Cu un gest brusc, David dădu peste cap coniacul şi spuse:

— Trebuie să mă duc la culcare. Mă cam sâcâie spatele.

Faber se ridică în picioare, spunând:

— Îmi cer scuze, v-am ţinut treji până la ora asta.

David îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Nici pomeneală de aşa ceva. Ai dormit toată ziua – doar n-ai să te duci acum iarăşi la culcare. Şi apoi, sunt sigur că soţiei mele i-ar plăcea să mai stea de taclale cu cineva. Eu sunt de vină că nu mi-am îngrijit spatele – ştii, spinările au fost astfel construite încât să împartă greutatea cu picioarele...

Lucy spuse:

— Cred că ar fi cazul să iei două pastile în noaptea asta.

Luă un flacon de pe raftul de sus al bibliotecii, scoase din

el două pastile şi i le dădu soţului ei.

David le înghiţi fără apă.

— Ei, atunci vă doresc noapte bună, spuse el, şi părăsi încăperea.

— Noapte bună, David.

— Noapte bună, domnule Rose.

După o clipă, Faber îl auzi pe David urcând târâş scările şi se întrebă cum oare reuşea s-o facă.

Lucy rupse tăcerea, de parcă ar fi vrut să acopere zgomotele produse de urcuşul lui David:

— Unde locuieşti, domnule Baker?

— Te rog, spune-mi Henry. Locuiesc la Londra.

— N-am mai fost la Londra de ani de zile. Cred că n-a mai rămas mare lucru din oraş.

— S-a schimbat, într-adevăr, dar nu aşa de mult cum îţi închipui. Când ai fost acolo ultima oară?

— În 1940, răspunse Lucy, apoi îşi mai turnă o porţie de coniac. De când am venit aici, n-am părăsit insula decât o singură dată, când l-am născut pe Jo. Şi-aşa, în zilele astea nu se prea poate călători, nu crezi?

— Ce v-a făcut să veniţi aici?

— Hm...

Lucy se aşeză pe scaun şi sorbi din pahar, privind îngândurată flăcările focului.

— Cred că nu trebuia să...

— Nicio problemă. În ziua nunţii, am avut un accident de maşină. Aşa a rămas David fără picioare. Se antrenase să

devină pilot de vânătoare... Cred că amândoi am vrut să plecăm de acasă. Acum îmi dau seama că a fost o greşeală, dar, cum se spune, la vremea aceea părea să fie o idee bună.

— Asta-l poate face pe un om sănătos să aibă resentimente.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Te pricepi la oameni.

— E un lucru evident, spuse Faber cu voce scăzută. De aici ţi se trage şi nefericirea.

Ea clipi neliniştită.

— Observi prea multe lucruri.

— Nici nu e greu. De ce mai continui, dacă vezi că treaba scârţâie?

— Nu prea ştiu cum să-ţi spun... Lucy nu ştia cum să-şi explice sieşi de ce-i vorbea atât de deschis acestui bărbat necunoscut. Vrei clişee? Felul cum se purta înainte... legământul căsătoriei... copilul... războiul... Dacă altul e răspunsul, nu găsesc cuvintele potrivite să-l explic.

— Poate vinovăţia, spuse Faber. Dar te încearcă gândul să-l părăseşti, nu-i aşa?

Ea îl privi fix, clătinând din cap.

— De unde ştii atâtea lucruri?

— În patru ani petrecuţi pe această insulă, ai uitat arta disimulării. În plus, văzute din afară, aceste probleme sunt foarte simple.

— Ai fost vreodată căsătorit?

— Nu. Tocmai la asta mă refeream adineauri.

— Şi, de ce nu?... Cred că ar fi trebuit să fii.

Acum venise rândul lui Faber să-şi ferească privirea, uitându-se la foc. Chiar aşa – de ce nu? Răspunsul lui standard – pe care şi-l dădea în sinea lui – invoca profesia pe care o avea. Numai că, desigur, ei nu-i putea spune aşa ceva, şi, oricum, era prea la îndemână ca să fie şi credibil.

— Nu am încredere în mine însumi că pot iubi pe cineva atât de mult.

Cuvintele fuseseră rostite fără premeditare – observă el uluit – şi se întrebă dacă erau adevărate. O clipă mai târziu, se minuna cum de reuşise Lucy să-l prindă pe picior greşit, tocmai când el crezuse că o dezarmase.

Un timp, niciunul nu scoase o vorbă. Focul îşi dădea duhul. Câteva picături de ploaie rătăcite se strecuraseră pe horn şi sfârâiau pe cărbunii care se răceau. Furtuna nu dădea semne de domolire. Faber se pomeni gândindu-se la ultima femeie pe care o avusese. Oare cum o chema? Gertrud. Trecuseră şapte ani de atunci, dar încă mai putea să-i reconstituie imaginea în lumina pâlpâindă a focului: o faţă rotundă, de nemţoaică, părul blond, ochii verzi, sâni frumoşi, nişte şolduri mult prea largi, pulpe groase, platfus; genul de femeie pe care o abordezi cu uşurinţă, să zicem, într-un tren expres, având un entuziasm sălbatic, inepuizabil pentru sex... Ea îl flatase, admirându-i inteligenţa (aşa spunea) şi adorându-i trupul (nu era nevoie să-i spună). Scria versuri pentru cântece populare, pe care i

le citea într-un amărât de apartament de la subsol, în Berlin. De bună seamă, nu era o profesie prea bănoasă. O vizualiza acum în dormitorul acela dezordonat întinsă în pat, goală, îndemnându-l la fel de fel de bizarerii erotice; să o lovească, să se pipăie singur, să stea pe spate complet nemişcat, în timp ce ea făcea amor cu el... îşi scutură uşor capul ca să alunge amintirile. Nu se mai gândise la lucrurile acestea în toţi anii de singurătate. Asemenea viziuni erau tulburătoare. Se uită la Lucy.

— Erai dus departe, spuse ea cu un zâmbet.

— Amintiri, zise el. Discuţia asta despre dragoste...

— Nu mi-am dat seama că te tulbur.

— Păi, nu m-ai tulburat.

— Amintiri plăcute?

— Foarte plăcute. Dar ale tale? Şi tu te gândeai la ceva. Ea zâmbi din nou.

— Eu mă aflam în viitor, nu în trecut.

— Şi ce vezi acolo?

Ea păru gata să răspundă, apoi se răzgândi. A doua oară, la fel. În ochii ei se putea citi încordarea.

— Eu te văd găsind un alt bărbat, spuse Faber. În timp ce vorbea, se gândea: „De ce fac oare asta?” Nu este la fel de puternic ca David, şi nici atât de chipeş, dar, cel puţin în parte, tocmai pentru slăbiciunea lui îl iubeşti. Este inteligent, dar nu e bogat; sensibil, fără a fi sentimental; blând, iubitor...

Paharul din mâna ei se sparse sub apăsarea degetelor

încleştate. Cioburile căzură în poala ei şi pe covor, dar nu le băgă în seamă. Faber se apropie şi îngenunche în faţa ei. Degetul mare îi sângera. El o apucă de mână.

— Te-ai rănit.

Ea îl privi, cu ochii în lacrimi.

— Iartă-mă, spuse el.

Tăietura era superficială. Ea scoase o batistă din buzunarul pantalonilor şi opri curgerea sângelui. Faber îi dădu drumul la mână şi începu să adune cioburile paharului spart, mustrându-se că nu o sărutase când avusese ocazia. Aşeză bucăţile de sticlă pe poliţa căminului.

— N-am vrut să te supăr, spuse el. „Oare?”

Ea dădu la o parte batista şi îşi cercetă degetul. Încă mai sângera. „Ba da, ai vrut. Şi, Dumnezeu e martor, ai reuşit”.

— Un bandaj, sugeră el.

— În bucătărie.

Faber găsi o faşă medicală, o foarfecă şi un ac de siguranţă. Umplu un castron cu apă fierbinte şi se întoarse în sufragerie.

În absenţa lui, ea reuşise să facă să dispară urmele lacrimilor de pe faţă. Rămase pasivă, fără vlagă parcă, în timp ce el îi spălă degetul în apă fierbinte, i-l şterse şi puse un petic de pansament pe tăietură. În tot acest timp, ea îi privi faţa şi mâinile, cu o expresie de nepătruns.

Faber termină ce avu de făcut şi se ridică brusc în picioare. Era caraghios: împinsese lucrurile prea departe. Sosise momentul să se retragă.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc la culcare, spuse el.

Ea încuviinţă din cap.

— Iartă-mă...

— Termină cu scuzele, îi spuse ea. Nu-ţi stă bine.

Tonul i se înăsprise. El îşi închipui că şi ea simţea că lucrurile scăpaseră de sub control.

— Mai rămâi? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Ei, atunci...

Faber merse în urma ei în hol şi pe scări, privind-o cum urcă treptele, şoldurile unduindu-i-se uşor.

La capătul scărilor, pe palierul îngust, ea se întoarse şi spuse cu voce scăzută:

— Noapte bună.

— Noapte bună, Lucy.

Ea îl privi preţ de o clipă. El întinse mâna, dar ea se întoarse cu iuţeală şi intră în dormitorul ei, închizând uşa fără să se mai uite înapoi, lăsându-l acolo ca să se întrebe ce fusese în mintea ei şi – mai important decât asta – ce fusese într-a lui.

CAPITOLUL 22

Bloggs gonea periculos de repede prin întunericul nopţii cu automobilul rechiziţionat, un Sunbeam Talbot, cu motorul îmbunătăţit. Drumurile şerpuiau printre dealurile Scoţiei, erau lucioase din pricina ploii şi, pe unele porţiuni mai joase, acoperite de câţiva centimetri de apă. Ploaia mătura parbrizul în rafale. Pe culmile dealurilor mai expuse, suflul ca de uragan al vântului ameninţa să zboare maşina de pe drum, şi s-o arunce pe pajiştile de pe margini. Kilometru după kilometru, Bloggs şezu aplecat înainte, holbându-se prin porţiunea îngustă de parbriz limpezită de ştergător, chinuindu-se să distingă sinuozităţile drumului, în vreme ce farurile se războiau cu ploaia orbitoare. Ceva mai la nord de Edinburgh trecu, pe rând, peste trei iepuri, resimţind dezagreabil şocul transmis de cauciucurile care zdrobeau micile făpturi. Nu micşorase viteza, dar după o vreme se întrebă dacă era normal ca iepurii să iasă noaptea în drum.

Încordarea îi provocase o durere de cap, iar din cauza poziţiei în care şedea, îi înţepenise spatele. I se făcuse foame. Deschise fereastra laterală, sperând ca răcoarea aerului proaspăt să-l mai învioreze un pic, dar intră atât de multă apă, încât fu nevoit să închidă geamul. Se gândi la Die Nadei, Faber sau cine ştie cum şi-o fi zicând acum: un

bărbat tânăr, zâmbitor, în chiloţi de sport, ţinând în mâini un trofeu. Ei bine, cel puţin până acum.

Faber era câştigătorul cursei. Avea un avans de patruzeci şi opt de ore, şi avantajul celui care, numai el, cunoaşte ruta ce va fi urmată. Lui Bloggs i-ar fi făcut plăcere să-şi încerce forţele cu acest om, dacă miza nu ar fi fost atât de importantă.

Se întrebă ce ar face dacă s-ar întâlni faţă în faţă cu el. „L-aş împuşca fără nicio ezitare, îşi spuse el, înainte să mă ucidă el pe mine”. Faber era un profesionist, şi cu astfel de oameni nu te joci. Majoritatea spionilor erau nişte diletanţi: revoluţionari nemulţumiţi, de stânga ori de dreapta, oameni care tânjeau după fascinaţia imaginară a spionajului, indivizi lacomi, femei bolnave de dragoste sau victime ale şantajului. Cei câţiva profesionişti erau cu adevărat foarte periculoşi; în orice caz, nu erau nişte milostivi.

Când Bloggs intră în Aberdeen, mai era încă o oră sau poate chiar două până în zori. Niciodată în viaţa lui nu fusese atât de fericit pentru luminile de pe stradă, chiar aşa palide şi acoperite cum erau. N-avea habar unde se afla secţia de poliţie, iar pe străzi nu se vedea nici ţipenie de om, aşa că merse la întâmplare prin oraş până când dădu peste familiarul felinar albastru, palid şi el.

Parcă maşina şi alergă prin ploaie până la intrarea în clădire. Era aşteptat. Telefonase Godliman, care acum deţinea un rang cu adevărat superior. Bloggs fu condus în biroul lui Alan Kincaid, inspectorul-şef, un bărbat de vreo

cincizeci şi cinci de ani. Înăuntru se mai aflau alţi trei ofiţeri de poliţie; Bloggs le strânse mâinile şi, instantaneu, le uită numele.

— Ai ajuns al naibii de repede de la Carlisle, remarcă Kincaid.

— Da, nu mai aveam mult s-o mierlesc pe drum, replică Bloggs, aşezându-se pe un scaun. Dac-ai putea să-mi faci rost de un sandviş...

— Desigur. Kincaid scoase capul pe uşă şi strigă ceva unui subofiţer, pesemne. O s-apară aici cât ai zice peşte, îl asigură el pe Bloggs.

Biroul avea pereţii zugrăviţi cu un var de culoare alb murdar, duşumea de scânduri şi mobilă din lemn masiv: o masă de lucru, câteva scaune şi un fişier pentru dosare. Era absolut monoton: fără tablouri, fără ornamente, fără nicio notă personală. Pe podea zăcea o tavă cu ceşti murdare, iar fumul era gros, să-l tai cu cuţitul. Mirosea exact ca o încăpere în care nişte bărbaţi lucraseră toată noaptea.

Kincaid avea o mustaţă mică, părul cărunt şi rar, şi ochelari. Bărbat solid, cu o figură inteligentă, în cămaşă şi bretele, vorbea cu accent local, semn că, asemenea lui Bloggs, urcase ierarhia de la treptele de jos, deşi, dacă ţineai cont de vârsta lui, era clar că ascensiunea îi fusese mai înceată decât cea a lui Bloggs.

— Cât de multe ştii despre afacerea asta? se interesă Bloggs.

— Nu cine ştie ce, răspunse Kincaid. Dar şeful dumitale,

Godliman, zicea despre crimele din Londra că ar constitui cele mai neînsemnate fărădelegi comise de individul ăsta. Mai ştim şi la ce departament lucrezi, aşa că ne-am cam lămurit cum stau lucrurile cu acest Faber...

— Ce aţi făcut până acum? îl întrebă Bloggs.

Kincaid îşi sprijini picioarele pe birou.

— A sosit aici acum două zile, este? De atunci am început să-l căutăm. Am primit fotografiile – presupun că toate posturile de poliţie din ţară le au.

— Aşa este.

— Am verificat hotelurile şi casele de închiriat, gările şi autogările. Am acţionat destul de minuţios, cu toate că, la vremea aceea nu aflasem că a ajuns aici. Inutil să precizez, n-am găsit nimic. Am reluat cercetările, desigur, dar, după părerea mea, probabil că a plecat imediat din Aberdeen.

O femeie-poliţist aduse o ceaşcă de ceai şi un sandviş mare cu brânză. Bloggs îi mulţumi şi se năpusti cu lăcomie asupra sandvişului. Kincaid reluă:

— Am trimis un om la gară, înainte de plecarea primului tren de dimineaţă. La fel am procedat şi la autogară. Aşadar, dacă a părăsit oraşul, ori a furat o maşină, ori a făcut autostopul. Nu ni s-a raportat niciun furt de maşină; am dedus că a folosit autostopul...

— Poate că a plecat pe mare, mormăi Bloggs cu gura plină de pâine neagră.

— Dintre vasele care au părăsit portul în ziua aceea, niciunul nu era atât de mare încât să se poată strecura

clandestin pe el. Bineînţeles că de atunci n-a mai plecat nimic, din pricina furtunii.

— Vase furate?

— Nicio reclamaţie.

Bloggs ridică din umeri.

— Dacă tot nu s-a putut ieşi în larg, poate că proprietarii nici nu s-au mai deranjat să vină până în port; până se termină furtuna, furtul unei ambarcaţiuni ar putea trece neobservat.

Unul dintre ofiţerii aflaţi în încăpere interveni:

— La asta nu ne-am gândit, şefu'.

— Aşa este, admise Kincaid.

— N-am putea să-l rugăm pe căpitanul portului să verifice situaţia vaselor ancorate? sugeră Bloggs.

— Bună idee, spuse Kincaid, care deja forma numărul. După o clipă, rosti în microfon: Căpitanul Douglas? Kincaid la telefon. Ei da, ştiu că la ora asta oamenii civilizaţi dorm. Da stai s-auzi vestea mai rea – am să te rog să faci o mică plimbare prin ploaie. Exact, ai auzit bine... Kincaid acoperi microfonul cu palma. Ştiţi ce se spune despre vocabularul marinarilor? Ei, cred că e adevărat.

Vorbi din nou în telefon:

— Du-te şi verifică toate ancorările regulate şi vezi care dintre ele nu se află la locul obişnuit. Dai la o parte „absenţii motivaţi” şi-mi transmiţi numele şi adresele – şi numerele de telefon, dacă le ai – ale proprietarilor. Da. Bine, am înţeles... unul dublu. Fie, cum zici dumneata, o

sticlă. Şi îţi urez o dimineaţă plăcută, bătrâne.

— Te-a muşcat? se interesă Bloggs, zâmbind.

— Dac-ar fi să fac ce mi-a sugerat el cu bastonul meu de poliţist, apăi nu cred c-aş mai fi în stare să mai stau jos vreodată. (Kincaid deveni serios.) o să-i trebuiască vreo jumătate de oră, pe urmă vor mai trece cam două ore până verificăm toate adresele. Merită s-o facem, cu toate că eu cred că a şters-o tot făcând autostopul.

— Şi eu cred la fel, spuse Bloggs.

Uşa se deschise şi un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în civil, pătrunse înăuntru. Kincaid şi subalternii săi se ridicară în picioare, iar Bloggs îi imită. Kincaid spuse:

— Bună dimineaţa, sir. Dumnealui e domnul Bloggs. Domnule Bloggs, domnul Richard Porter.

Cei doi îşi strânseră mâinile. Porter avea o faţă roşie şi o mustaţă îngrijită cu atenţie. Purta un palton la două rânduri, de culoarea cămilei.

— Încântat de cunoştinţă, spuse el, fără pic de accent local. Eu sunt fraierul care l-a dus pe tipul vostru cu maşina până la Aberdeen. Mă simt tare jenat.

— Încântat să vă cunosc, spuse şi Bloggs.

La prima vedere, Porter părea a fi exact genul de tembel caraghios care ar fi în stare să ducă în maşină un spion prin toată ţara. Cu toate astea, Bloggs îşi dădu seama că aerul de cap-sec plin de zel putea ascunde o minte ageră. Încercă să fie îngăduitor – în ultimele câteva ore, şi el comisese nişte greşeli jenante.

— Am auzit despre maşina Morris abandonată. L-am luat chiar din zona aia, spuse Porter.

— I-aţi văzut fotografia?

— Da. Desigur, nu l-am putut vedea prea bine – mai tot timpul călătoriei a fost întuneric. Dar i-am observat destul de bine faţa în lumina lanternei, când ne chinuiam să reparăm motorul şi, mai târziu, când am intrat în Aberdeen – se crăpase de ziuă. Dacă nu era decât fotografia, aş fi zis că *poate* a fost el. Ţinând cont de locul de unde l-am luat, atât de aproape de cel în care a fost găsit Morrisul, sunt sigur că *a fost* chiar el.

— Corect, spuse Bloggs, care reflectă preţ de o clipă, întrebându-se cam ce informaţie utilă ar putea obţine de la omul acesta. Ce impresie v-a făcut Faber?

Porter răspunse cu promptitudine: – M-a izbit faptul că arăta epuizat, agitat şi hotărât, în această ordine. Totodată, nu era scoţian.

— Cum i-aţi descrie accentul?

— Neutru. Specific uneia dintre şcolile publice mărunte din comitatele londoneze. Nepotrivit cu îmbrăcămintea, ştiţi la ce mă refer. Purta o salopetă. Ăsta fiind un alt amănunt pe care nu l-am remarcat decât după aceea.

Kincaid întrerupse conversaţia ca să le ofere ceai. Toată lumea acceptă. Poliţistul merse la uşă.

— Despre ce aţi discutat?

— Oh, despre mai nimic.

— Bine, dar aţi fost împreună timp de patru ore...

— Mai tot drumul a dormit. Mi-a reparat maşina – nu era decât un fir desfăcut, dar în materie de maşini eu sunt complet neajutorat – ca să-mi spună pe urmă că i s-a stricat maşina la Edinburgh şi că trebuia să ajungă la Banff. Mai zicea că nu prea ar vrea să treacă prin Aberdeen, întrucât nu avea un permis de trecere prin zonele interzise. Mă tem că... i-am spus să nu-şi facă griji în privinţa asta. Şi că, dacă vom fi opriţi, garantez eu pentru el. O chestie ca asta te face să te simţi ca un mare prostănac – dar am simţit că-i datoram o favoare. Ştiţi mă scosese dintr-un necaz...

— Nimeni nu vă condamnă, sir, rosti Kincaid.

Bloggs îl condamna, dar n-o spuse cu glas tare. În schimb, zise:

— Foarte puţini oameni l-au întâlnit pe Faber, astfel încât să ne poată spune cum arată. Puteţi să vă concentraţi acum şi să-mi spuneţi ce fel de om vi s-a părut că este?

— S-a trezit din somn ca un soldat, spuse Porter. Politicos; părea inteligent. O strângere de mână fermă. Sunt atent la felul cum strâng oamenii mâna.

— Altceva?

— A mai fost ceva, când s-a trezit... Faţa rumenă a lui Porter se încreţi a încruntare. Mâna dreaptă i s-a dus repede la antebraţul stâng, uite-aşa. Făcu şi demonstraţia practică a afirmaţiei.

— Asta e interesant, spuse Bloggs. Cred că acolo îşi ţine pumnalul, într-o teacă ascunsă în mânecă.

— Altceva nimic, îmi pare rău.

— Şi deci v-a spus că se duce la Banff. Asta înseamnă că nu se va duce acolo. Pariez că dumneavoastră i-aţi spus unde mergeţi, înainte ca el să-şi dezvăluie destinaţia.

— Mi se pare că aşa a fost, încuviinţă Porter. Tii, ce chestie!

— Ori voia să ajungă chiar la Aberdeen, ori, după ce l-aţi lăsat să coboare din maşină, s-a îndreptat spre sud. Întrucât v-a spus că merge spre nord, probabil că nu a făcut-o.

— Genul acesta de deducţii pot să scape de sub control, remarcă Kincaid.

— Câteodată aşa se întâmplă. În mod cert, Kincaid nu era prost deloc. I-aţi dezvăluit că sunteţi magistrat?

— Da.

— Tocmai de aceea nu v-a ucis.

— Cum? Doamne Dumnezeule!

— Şi-a dat seama că o să vi se simtă lipsa.

Uşa se deschise din nou. Omul care intră zise:

— Am găsit ce vă interesează, şi-al dracului să fie care nu m-o cinsti pentru asta!

Bloggs zâmbi larg. Acesta era, fără îndoială, căpitanul portului – un bărbat scund, cu părul cărunt tuns scurt, pufăind dintr-o pipă imensă şi purtând un sacou cu nasturi de bronz.

— Pofteşte înăuntru, căpitane, spuse Kincaid. Cum de te-ai udat în halul ăsta? N-ar fi trebuit să ieşi în ploaie.

— Du-te-n pizda mătii! izbucni căpitanul, provocând

încântarea pe feţele celor prezenţi.

— ‚Neaţa, căpitane, spuse Porter.

— Bună dimineaţa, dom’ judecător.

— Ia s-auzim, ce-ai aflat? îl întrebă Kincaid.

Căpitanul îşi scoase chipiul, scuturându-l de apă.

— Marie II a dispărut, spuse el. Am văzut-o acostând în după-amiaza zilei în care a început furtuna. N-am observat când a dispărut, da ştiu că în ziua aceea n-ar fi trebuit să iasă în larg. În tot cazul, se pare c-a făcut-o.

— Cine-i proprietarul?

— Tom Halfpenny. I-am telefonat. În ziua aceea, a lăsat-o la dana ei obişnuită de acostare, şi de atunci n-a mai văzut-o.

— Ce fel de vas era? întrebă Bloggs.

— O şalupă de pescuit mică, având o lungime de aproape doi metri, şi cam lată în „şolduri”. Mică, dar vârtoasă. Motorul în cală. Nu avea un stil anume – pescarii de prin părţile locului nu prea consultă manualele când îşi construiesc vasele.

— Aş vrea să te întreb, spuse Bloggs, vasul acela ar fi putut supravieţui furtunii?

Căpitanul se opri să-şi aprindă pipa.

— Cu un marinar foarte priceput la cârmă – poate. Sau poate nu.

— Cât de departe putea să ajungă înainte să izbucnească furtuna?

— Nu cine ştie ce – câteva mile. *Marie II* a fost legată la

chei abia spre seară.

Bloggs se ridică, se învârti în jurul scaunului, apoi se aşeză din nou.

— Aşadar, unde ar putea fi acum?

— După toate probabilităţile, pe fundul mării, nenorocitul dracului, declară căpitanul, nu fără oarecare plăcere.

Pe Bloggs nu-l putea satisface probabilitatea că Faber era mort. Era prea neconcludent. Nemulţumirea i se răspândi în tot corpul, făcându-l să se simtă agitat, iritat. Frustrat. Se scărpină în barbă – trebuia să se bărbierească.

— Nu cred până nu văd cu ochii mei, spuse el.

— Păi, n-o să reuşiţi.

— Păstrează-ţi pentru dumneata deducţiile, îl repezi Bloggs. Ne trebuie informaţiile, nu pesimismul dumitale. Ceilalţi poliţişti din încăpere îşi amintiră subit că, în ciuda tinereţii sale, Bloggs avea gradul cel mai mare de acolo. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, haideţi să revedem posibilităţile. Unu: a plecat din Aberdeen pe uscat şi altcineva a furat-o pe *Marie II.* În cazul ăsta, probabil că a ajuns la destinaţie deja, dar nu a putut părăsi ţara din cauza furtunii. Am angajat deja toate forţele poliţieneşti în căutarea lui, şi cam atât putem face referitor la varianta numărul unu.

Doi: nu a plecat din Aberdeen. Avem acoperire şi pentru această posibilitate: suntem încă în căutarea lui.

Trei: a părăsit Aberdeen-ul pe mare. Cred că sunteţi de acord că aceasta este versiunea cea mai potrivită. S-o

analizăm.

A: s-a adăpostit undeva sau a naufragiat pe undeva – pe mare sau pe uscat. B: a murit.

Bineînţeles, nu făcu nicio referire la varianta trei C: a reuşit să se transbordeze pe un alt vas – probabil un submarin – înainte de izbucnirea furtunii... probabil că nu a avut timp, dacă a avut... Şi, dacă a reuşit să ajungă la un submarin, totul era pierdut, aşa că varianta C putea fi uitată.

— Dacă a găsit un adăpost, continuă Bloggs, sau a naufragiat, vom găsi dovezi – mai devreme sau mai târziu – fie pe *Marie II,* fie bucăţi din ea. Am putea să cercetăm linia de coastă chiar acum şi să survolăm marea de îndată ce vremea se domoleşte îndeajuns ca să putem trimite un avion. Iar dacă s-a scufundat, am putea găsi totuşi resturi din navă plutind. În concluzie, avem trei direcţii de acţiune. Continuăm cercetările aflate în curs; vom organiza o operaţiune de căutare pe linia de coastă, la nord şi la sud de Aberdeen; şi, în fine, vom face pregătirile necesare pentru declanşarea cercetării aer-mare, în momentul în care vremea se îmbunătăţeşte.

Bloggs începuse să măsoare camera în lung şi în lat, în timp ce vorbea. Se opri în loc, privi în jur şi zise:

— Comentarii?

Ora târzie îi moleşise pe toţi. Acum însă, accesul subit de energie al lui Bloggs îi smulse pe toţi dintr-o letargie apăsătoare. Unul se aplecă înainte, frecându-şi mâinile;

altul îşi legă şireturile; al treilea îşi îmbrăcă haina. Simţeau nevoia să treacă la acţiune. Nu se auzi niciun comentariu, nicio întrebare.

CAPITOLUL 23

Faber era treaz. Probabil că organismul său mai avea încă nevoie de somn, în ciuda faptului că-şi petrecuse ziua în pat; dar mintea îi era cuprinsă de o activitate febrilă, meditând asupra posibilităţilor, schiţând scenarii... gândindu-se la femei, gândindu-se acasă...

Acum, când era atât de aproape de plecare, amintirile de acasă deveniseră dureros de plăcute. Se gândea la lucruri precum cârnaţii, îndeajuns de groşi ca să poată fi mâncaţi în felii, circulaţia pe partea dreaptă a şoselei, copacii *cu adevărat* înalţi, şi, mai presus de toate, la limba lui maternă – cuvinte pline de forţă şi precizie, consoane dure şi vocale curate, iar verbul, aşezat la sfârşitul propoziţiei, acolo unde-i este locul, finalitate şi semnificaţie cuprinse în acelaşi termen culminant.

Cuvântul „culminant” i-o aduse din nou în minte pe Gertrud: faţa ei sub a lui, cu fardul deranjat de sărutările sale, cu ochii închizându-se strâns de plăcere, apoi deschizându-se iarăşi ca să se uite cu încântare în ochii lui, gura larg deschisă într-un geamăt permanent, murmurând*: „Ja, Liebling, ja...”*

Gândul la ea i se păru caraghios. Timp de şapte ani, dusese o viaţă de pustnic, dar ea nu avusese niciun motiv să facă la fel. Cu siguranţă că a avut, de atunci, cel puţin o

duzină de bărbaţi. Putea să fie chiar moartă, bombardată de RAF sau ucisă de maniaci fiindcă avea nasul cu un centimetru prea lung, ori călcată de vreo maşină în timpul camuflajului. În orice caz, abia dacă şi-ar mai aduce aminte de el. Era foarte posibil să nu o mai revadă niciodată. Şi totuşi, era importantă. Reprezenta ceva... ceva la care Faber să se gândească.

În mod normal, nu-şi permitea răsfăţul de a avea sentimente. În caracterul său exista o trăsătură extrem de rece, pe care o cultiva, căci îl proteja. Cu toate acestea, acum se simţea atât de aproape de succes, încât se simţea mai liber. Nu într-atât încât să-şi lase vigilenţa să adoarmă, dar măcar să fantazeze puţin.

Câtă vreme nu se domolea, furtuna constituia garda lui de protecţie. Luni, cu ajutorul staţiei radio a lui Tom, nu avea decât să ia legătura cu submarinul, şi căpitanul acestuia va trimite o şalupă în golf, de îndată ce vremea se va linişti. Dacă furtuna înceta înainte de ziua de luni, apărea o mică şi neplăcută complicaţie: şalupa de aprovizionare. În mod natural, David şi Lucy se vor aştepta ca el să se întoarcă pe uscat cu vasul respectiv.

Lucy pătrunse în lumea gândurilor sale în imagini vii şi colorate pe care nu le putea stăpâni. Îi văzu ochii uluitori, de culoarea chihlimbarului, privindu-l în timp ce-i bandaja degetul: conturul trupului urcând treptele înaintea lui, chiar îmbrăcată cum era – în haine bărbăteşti largi; sânii ei rotunzi şi plini, pe când stătea dezbrăcată în baie; şi, pe

măsură ce imaginea se transforma în fantezie, ea se apleca pe deasupra bandajului şi îl săruta pe gură, se întorcea pe scări şi îl cuprindea în braţe, ieşea din baie şi îi aşeza mâinile lui pe sâni.

Faber se foi neliniştit în patul strâmt, blestemându-şi imaginaţia care-i trimisese astfel de vise, de care nu mai suferise de pe vremea adolescenţei. La vremea aceea, înainte de a avea parte de realitatea actului sexual, el îşi elaborase complicate scenarii sexuale, în care rolurile principale erau deţinute de femeile mai în vârstă cu care intrase în contact zilnic: intendenta cea rigidă; soţia profesorului Nagel, o femeie melancolică, fină, intelectuală; patroana magazinului sătesc, care avea buzele rujate şi-i vorbea soţului ei cu dispreţ. Câteodată le alătura pe toate trei într-o orgie fantastică. Când, ajuns la vârsta de cincisprezece ani, seduse, clasic, pe fata unei menajere, în amurgul pădurii din Prusia Occidentală, sfârşise prin a da frâu liber orgiilor imaginare, căci erau cu mult mai plăcute decât realitatea dezamăgitoare. Asta îl lăsase pe tânărul Heinrich complet deziluzionat: unde era extazul ameţitor, senzaţia de plutire în înalturi asemenea unei păsări, contopirea mistică a două trupuri într-unul singur? Fanteziile deveniră dureroase cu timpul, amintindu-i mereu de eşecul său de a le transforma în realitate. Mai târziu, desigur, această realitate se îmbunătăţise, iar el îşi formase ideea că extazul nu este provocat de plăcerea obţinută de către un bărbat de la o femeie, ci din plăcerea împărtăşită

reciproc. Îşi mărturisise această părere fratelui său mai mare, care părea s-o considere mai degrabă banală, un truism şi nu o descoperire; şi, nu după mult timp, ajunsese să vadă şi el lucrurile în acest fel.

În cele din urmă, devenise un bun amant. Descoperi că sexul era ceva interesant şi, în acelaşi timp, plăcut din punct de vedere fizic. Nu a fost niciodată un mare cuceritor... fiorii seducerii nu erau ceea ce îşi dorea el. Dar ajunsese un expert în a dărui şi a primi mulţumire sexuală, fără a nutri iluzia expertului că tehnica însemna totul. Anumite femei îl considerau un bărbat deosebit de atrăgător, iar faptul că el nu ştia asta nu avea alt rezultat decât că-l făcea şi mai dorit.

Încercă să-şi amintească câte femei avusese: Anna, Gretchen, Ingrid, americanca, cele două târfe din Stuttgart... Nu şi le mai amintea pe toate, dar nu puteau fi mai multe de douăzeci. Şi Gertrud, bineînţeles.

Se gândi că niciuna dintre ele nu fusese la fel de frumoasă ca Lucy. Oftă exasperat: îngăduise acestei femei să-l afecteze numai pentru că se afla atât de aproape de casă şi fiindcă fusese atât de prudent un timp mult prea îndelungat. Era necăjit pe el însuşi. Devenise nedisciplinat: nu trebuia să se relaxeze până când nu-şi ducea la bun sfârşit misiunea, iar această misiune nu se putea spune că era îndeplinită. Nu încă.

Rămăsese la problema de a evita să se întoarcă pe uscat cu şalupa de aprovizionare. Dintre soluţiile care-i veniră în

minte, cea mai promiţătoare părea a fi aceea de a-i imobiliza pe locuitorii insulei, după care urma să iasă el în întâmpinarea barcagiului, expediindu-l cu o poveste mincinoasă. Putea să spună că se afla în vizită la familia Rose, că aceştia ieşiseră în larg cu un alt vas; că era o rudă sau un ornitolog amator... orice. Problema era prea neînsemnată ca să-i acorde întreaga sa atenţie în acel moment. Mai târziu, când şi dacă furtuna se potolea, n-avea decât să aleagă una dintre variante.

Realmente, nu avea nicio problemă serioasă de înfruntat. O insulă singuratică, aflată la mulţi kilometri depărtare de coastă, cu numai patru locuitori, reprezenta o ascunzătoare ideală. De acum înainte, evadarea din Marea Britanie avea să fie la fel de lesnicioasă precum fuga dintr-un ţarc de copil. Mai ales, gândindu-se la situaţiile prin care trecuse deja, la oamenii pe care-i ucisese – cei cinci membri ai Gărzii Civile, băiatul din Yorkshire, din tren, mesagerul trimis de Abwehr – putea să considere că stătea binişor.

Un bătrân, un invalid, o femeie şi un copil... nimic mai simplu decât să-i omoare pe toţi.

Nici Lucy nu dormea. Asculta. Şi avea ce să audă. Natura dezlănţuită era ca o orchestră: ploaia bătea toba pe acoperiş, vântul cânta din fluier pe streaşinile casei, marea interpreta glissando după glissando pe nisipul plajei. Bătrâna casă glăsuia şi ea, scârţâind din încheieturi sub rafalele furtunii. Înăuntrul camerei se auzeau mai multe sunete: respiraţia înceată, regulată a lui David,

ameninţând, dar niciodată ajungând să se transforme în sforăit – în vreme ce dormea profund sub influenţa unei doze duble de somnifer –, alături de respiraţiile mai repezi şi mai superficiale ale lui Jo, întins confortabil în patul de campanie de lângă peretele celălalt.

„Nu pot să dorm din cauza zgomotelor, îşi spuse Lucy, apoi imediat: Pe cine-oi fi vrând eu să păcălesc?” Nu putea dormi din cauza lui Henry, care-o văzuse goală, îi atinsese mâinile cu blândeţe, în timp ce-i bandajase degetul, iar acum dormea profund în patul din camera învecinată. Probabil.

Îşi dădu seama că nu-i spusese prea multe lucruri despre el. Numai faptul că era necăsătorit. Nu-şi dădea seama de unde era de fel – accentul nu-i dădea niciun indiciu. Nu făcuse nici măcar o aluzie la ocupaţia lui, deşi ea îşi închipuia că trebuie să aibă o profesie stabilă, probabil dentist sau militar. Era prea puţin plicticos ca să fie avocat sau consultant, prea inteligent pentru un ziarist, iar medicii nu sunt în stare să-şi menţină secretul profesiei mai mult de cinci minute. Nu era suficient de bogat ca să fie avocat pledant, iar pentru un actor era prea modest. Cu siguranţă că lucra în armată.

„Oare locuieşte singur? se întrebă ea. Sau cu mama lui? Ori poate cu o femeie? Cum se îmbracă atunci când nu pescuieşte? Are un automobil? Da, cu siguranţă că are; mai curând o marcă neobişnuită. Conduce, probabil, foarte repede”.

Gândul acesta îi readuse în minte automobilul cu două locuri al lui David, şi închise ochii strâns ca să izgonească viziunea de coşmar. „Gândeşte-te la altceva, gândeşte-te la *altceva!”*

Se gândi din nou la Henry şi înţelese – acceptă – adevărul: voia să facă dragoste cu el.

Era genul de dorinţă care, în felul ei de a privi lucrurile, îi chinuia pe bărbaţi, nu pe femei. O femeie putea să cunoască un bărbat şi să-l găsească atrăgător, să vrea să-l cunoască mai bine, ba chiar să înceapă să se îndrăgostească de el; dar nu trebuia să simtă o dorinţă fizică imediată, doar dacă nu era... anormală.

Îşi spuse că asta era ridicol; că lucrul de care avea ea nevoie era să facă dragoste cu soţul ei, nu să se împreuneze cu primul bărbat acceptabil care-i ieşea în drum. Şi îşi mai spuse că ea nu era una dintr-alea.

În acelaşi timp, era plăcut să construieşti ipoteze. David şi Jo dormeau adânc; nu era nimic care s-o oprească să se dea jos din pat, să traverseze palierul, să intre în camera lui, să se strecoare în pat lângă el...

Nimic care s-o oprească – în afară de caracterul ei, de buna creştere şi de educaţia respectabilă.

Dacă tot avea s-o facă, o va face cu cineva ca Henry. Căci el ar fi bun, tandru şi delicat; şi nu ar dispreţui-o pentru că i se oferea precum o târfă din Soho.

Se întoarse pe o parte, zâmbind de propria prostie; de unde putea ea să ştie dacă ar dispreţui-o sau nu? Nu îl

cunoştea decât de o zi, iar el îşi petrecuse cea mai mare parte din acea zi dormind.

Şi totuşi, i-ar fi făcut plăcere ca el s-o privească din nou, cu acea expresie de admiraţie, nuanţată de un soi de uimire amuzată. I-ar fi plăcut să-i simtă mâinile, să-l mângâie, să se cuibărească la căldura trupului său.

Îşi dădu seama că tot corpul ei reacţiona la imaginile care-i treceau prin minte. Simţi imboldul de a se mângâia singură, dar rezistă, aşa cum rezistase timp de patru ani. „Cel puţin, nu m-am uscat de tot, ca o baborniţă”, îşi spuse ea.

Îşi mişcă picioarele, senzaţia de căldură răspândită în tot corpul făcând-o să ofteze. Asta începea să semene a nechibzuinţă. Era timpul să-şi vadă de somn. Pur şi simplu, în noaptea asta nu exista nicio posibilitate de a face dragoste cu Henry ori cu altcineva.

Cu acest gând în minte, se dădu jos din pat şi se duse la uşă.

Faber auzi zgomotul de paşi pe palier şi reacţionă ca un automat.

Mintea i se limpezi instantaneu de gândurile uşuratice şi lascive care o împânziseră. Cu o singură mişcare, îşi aruncă picioarele din pat şi se strecură afară de sub pături; apoi, pe tăcute, traversă camera, oprindu-se lângă fereastră, în colţul cel mai întunecat, cu stiletul pregătit în mâna dreaptă.

Auzi uşa deschizându-se, pe intrus păşind înăuntru şi, pe

urmă, uşa închizându-se la loc. În momentul acela, raţiunea luă locul reacţiei instinctive. Un asasin ar fi lăsat uşa deschisă, ca să poată fugi mai uşor, şi îi trecu prin minte că existau o sută de motive pentru care ar fi fost imposibil ca un asasin să-l poată găsi în locul acesta.

Ignoră însă gândul – supravieţuise atât de mult tocmai pentru că luase în seamă şansele de una la o mie. Pentru scurtă vreme, vântul încetase să mai urle, astfel că auzi o respiraţie înăbuşită, un geamăt slab lângă patul său, ceea ce-i permise să localizeze poziţia exactă a intrusului. Acţionă imediat.

Îl trântise deja pe pat, cu faţa în jos, cu pumnalul la gâtul lui, apăsându-l cu genunchiul pe şale, înainte să-şi dea seama că intrusul era o femeie, pentru ca, o fracţiune de secundă mai târziu, să priceapă cine era de fapt. Îşi slăbi strânsoarea şi se întinse spre măsuţa de lângă pat, aprinzând veioza.

În lumina slabă a becului, faţa ei arăta palidă.

Faber îşi ascunse pumnalul în teacă, fără ca ea să-l vadă. Îşi luă greutatea de pe corpul ei şi spuse:

— Îmi pare foarte rău, am...

Ea se răsuci pe spate, privind în sus, către el, uluită. Era scandalos, dar reacţia lui bruscă o excitase peste măsură. Începu să chicotească.

— Am crezut că eşti vreun hoţ, zise Faber, ştiind că vorbele lui sunau ridicol.

— Şi, dacă nu sunt indiscretă, de unde ar fi putut veni

aici un hoţ? se interesă ea, culoarea înroşindu-i rapid obrajii.

Purta o cămaşă de noapte demodată, din flanelă, foarte largă, care o acoperea de la gât până la glezne. Părul roşu întunecat i se răspândise în dezordine pe perna lui Faber. Avea ochii măriţi şi buzele umede.

— Eşti deosebit de frumoasă, spuse Faber cu voce scăzută.

Ea închise ochii.

Faber se aplecă deasupra ei şi o sărută pe gură. Buzele ei se deschiseră de îndată, răspunzându-i la Sărut. Cu vârful degetelor, el o mângâie pe umeri, pe gât şi pe urechi. Ea se mişcă sub el.

El ar fi vrut să o sărute îndelung, să-i exploreze gura şi să-i savureze intimitatea, dar înţelese curând că ea nu avea timp pentru gesturi tandre. Lucy îşi strecură mâna în pantalonii de pijama şi strânse. Gemu uşor, apoi începu să respire greu.

Continuând să o sărute, Faber întinse mâna şi stinse lumina.

Se îndepărtă de ea şi-şi dezbrăcă bluza pijamalei. Iute, astfel ca ea să nu se întrebe ce face, trase de cutia lipită la piept, ignorând înţepătura provocată de dezlipirea benzii adezive de pe piele. Ascunse filmul fotografic sub pat. Totodată, desprinse teaca de pe antebraţul stând, lăsând-o să cadă.

Apoi, îi ridică poalele cămăşii de noapte până la talie.

— Repede, spuse ea. Repede!

Faber îşi apropie capul de al ei.

După aceea, Lucy nu avu nici cel mai neînsemnat sentiment de vină. Se simţea doar mulţumită, satisfăcută, saturată. Obţinuse ce-şi dorise atât de mult. Rămase nemişcată, cu ochii închişi, mângâindu-i părul ţepos de pe ceafă, savurând senzaţia de asprime din palme.

— Am fost aşa de repezită... spuse ea, după un timp.

— Păi, încă nu s-a terminat, îi spuse el.

Ea se încruntă în întuneric.

— Cum aşa, tu nu ai... (De fapt, avusese ea o bănuială.)

— Nu, nu am terminat. Iar tu, prea puţin...

— Îngăduie-mi să fiu de altă părere, zise ea zâmbind.

El aprinse lumina şi o privi în ochi.

— Vom vedea.

El alunecă în josul patului, între coapsele ei, şi o sărută pe pântece. Limba lui îi exploră cu mişcări sacadate ombilicul. Senzaţia era chiar plăcută, îşi spuse ea. Capul lui se deplasă mai jos. „Doar nu vrea să mă sărute *acolo. „O* sărută. Şi făcu mai mult decât atât. Buzele sale traseră de pliurile moi ale pielii. Se simţi paralizată de şoc în timp ce limba lui începu să-i cerceteze despicătura şi apoi, când el îi despărţi labiile cu degetele, ca să pătrundă mai adânc în ea...

În cele din urmă, limba lui neobosită găsi un locşor sensibil, atât de mic încât ea nici nu ştiuse de existenţa lui, şi atât de sensibil încât, la început, atingerea sa fu aproape

dureroasă. Uită însă repede cât fusese de scandalizată, când se simţi copleşită de cea mai pătrunzătoare senzaţie pe care o trăise vreodată. Incapabilă să se mai controleze, începu să-şi mişte şoldurile în sus şi în jos, din ce în ce mai repede, frecându-şi carnea lubrifiată peste gura, peste bărbia, peste nasul, peste fruntea lui, absorbită în întregime de propria plăcere. Care crescu şi iar crescu, hrănindu-se din ea însăşi, până când se simţi pe de-a-ntregul cuprinsă de fericire şi deschise gura să ţipe, moment în care el îi acoperi faţa cu mâna. Dar ea ţipă înăbuşit, în vreme ce orgasmul se prelungea, sfârşindu-se în ceva asemănător unei explozii şi lăsând-o atât de epuizată, încât se gândi că niciodată, dar niciodată nu va mai fi în stare să se ridice de-acolo.

Pentru o vreme, mintea ei păru să se golească aproape complet. Era vag conştientă că el se mai afla încă între picioarele ei, cu obrajii săi aspri sprijiniţi de interiorul catifelat al coapselor şi cu buzele mişcându-i-se blând, cu gingăşie.

În cele din urmă, spuse:

— Acum *ştiu* ce a vrut Lawrence să spună.

El îşi înălţă capul.

— Nu înţeleg.

— Nu mi-am dat seama că poate fi aşa, spuse ea cu un oftat. A fost minunat.

— A fost?

— Dumnezeule, nu mai am niciun pic de energie…

El îşi schimbă poziţia, îngenunchind cu picioarele desfăcute peste pieptul ei, iar ea înţelese ce-i cerea el să facă, pentru a doua oară şocul încremenind-o; pur şi simplu era prea *mare*... dar, dintr-odată, ea *dori* s-o facă, simţind nevoia să-l primească în gura ei; îşi înălţă capul, cuprinzându-l cu buzele, iar el gemu uşor.

Henry îi luă capul cu mâinile, mişcându-l înainte şi înapoi, gemând reţinut. Ea se uită la faţa lui. Faber o privea fix, savurând imaginea a ceea ce ea îi făcea. Lucy se întreba ce avea să facă atunci când el... îşi va da drumul... şi decise că nu avea nicio importanţă, căci tot ce făcuseră până atunci împreună fusese atât de minunat, încât ştia că până şi asta îi va face plăcere.

Numai că nu se întâmplă aşa. Tocmai când ea credea că el ajunsese la punctul în care avea să-şi piardă controlul, Faber se opri, îşi schimbă poziţia şi o pătrunse din nou. De data aceasta, se întâmplă foarte lent şi relaxat, asemenea ritmului valurilor ajunse pe plajă; până când el îşi strecură mâinile pe sub şoldurile ei, apucând-o de fese, iar ea se uită la faţa lui şi ştiu că acum el era pregătit să-şi piardă autocontrolul şi să se împrăştie în fiinţa ei. Iar asta o excită mai mult decât orice, astfel încât, atunci când el îşi arcui spatele, cu chipul schimonosit de o mască de durere şi gemu din adâncul pieptului, ea îşi încolăci picioarele pe după mijlocul lui, lăsându-se cuprinsă de extaz, pentru ca apoi, după atâta timp, să audă trompetele şi tunetele promise de Lawrence.

Rămaseră tăcuţi un timp îndelungat. Lucy simţea o căldură de parcă ar fi fost cuprinsă de un foc lăuntric; nu mai simţise aşa ceva în toată viaţa ei. Când respiraţiile li se mai domoliră, auzi furtuna de afară. Henry rămăsese deasupra ei, dar ea nu voia ca el să se mişte... îi plăcea să-i simtă greutatea, precum şi izul slab de transpiraţie al pielii lui albe. Din când în când, el îşi mişca uşor capul, ca să-şi frece buzele de obrazul ei.

Era bărbatul cel mai potrivit pentru aşa ceva. Ştia mai multe despre trupul ei decât ea însăşi. Propriul lui corp era foarte frumos... larg şi musculos la umeri, îngust în talie şi şolduri, cu nişte picioare lungi, puternice, acoperite de păr. I se păruse că ar avea nişte cicatrici, dar nu era sigură. Puternic, blând şi chipeş. Perfect. În acelaşi timp, ştia că nu se va îndrăgosti niciodată de el, că niciodată nu va dori să fugă împreună cu el sau să se căsătorească poate cu el. Simţea că undeva, în adâncul lui, mai era ceva, rece şi dur – reacţia şi explicaţia lui din momentul intrării ei în camera sa fuseseră ieşite din comun... nici nu voia să se gândească prea mult la acest lucru, o anumită parte din el era altundeva... Va trebui să-l ţină la distanţă faţă de ea şi să-l folosească prudentă, asemenea unui medicament care creează dependenţă.

Chiar dacă nu prea va avea când să devină dependentă, căci, la urma urmei, el avea să plece în ceva mai mult de o zi.

Lucy se foi, iar el se ridică de pe ea şi se rostogoli pe

spate. Ea se ridică într-un cot şi îi cerceta cu privirea corpul dezbrăcat. Da, avea cicatrici; una lungă pe piept, şi un semn mic în formă de stea – putea fi o arsură – pe şold. Îl mângâie pe piept cu palma.

— Nu e tocmai potrivit pentru o doamnă, îi spuse, dar aş vrea să-ţi mulţumesc.

El îi puse mâna pe obraz şi îi zâmbi:

— Eşti o adevărată doamnă.

— Nici nu-ţi dai seama ce ai făcut. Ai...

El îi aşeză un deget pe buze.

— Ba ştiu ce am făcut.

Îl muşcă de degete, apoi îi luă mâna şi şi-o aşeză pe sân. El îi mângâie sfârcurile.

— Te rog, mai fă-o o dată.

— Nu cred c-am să mai pot.

Dar putu.

Îl părăsi la două ore după ivirea zorilor. Se auzi un zgomot din camera alăturată, iar ea păru să-şi amintească subit că avea un soţ şi un fiu în aceeaşi casă. Faber ar fi vrut să-i spună că nu avea nicio importanţă, că nu aveau nici cel mai neînsemnat motiv să le pese de ce ştia sau gândea soţul ei; dar se abţinu şi o lăsă să plece. Îl mai sărută o dată, cu buzele extrem de umede; apoi se ridică în picioare, îşi netezi cămaşa boţită şi plecă.

El o urmări drăgăstos cu privirea. Îşi spuse că era o femeie deosebită. Se întinse pe spate, cu privirea aţintită în tavan. Era destul de naivă şi aproape complet lipsită de

experienţă, dar, în acelaşi timp, se descurcase destul de bine. „Probabil că m-aş putea îndrăgosti de ea”, îşi spuse.

Se dădu jos şi-şi recuperă de sub pat filmul foto şi pumnalul. Se întrebă dacă avea vreun rost să le ţină asupra lui. Poate că va dori să facă dragoste cu Lucy în timpul zilei...

Se hotărî să poarte stiletul – fără el s-ar fi simţit dezbrăcat – şi să ascundă rola de film în altă parte. Îl aşeză pe scrin, acoperindu-l cu actele şi portofelul. Ştia foarte bine că astfel îşi încălca regulile, dar aceasta avea să fie, cu siguranţă, ultima lui misiune, şi se simţi îndreptăţit să se bucure de o femeie. Şi apoi, avea prea puţină importanţă dacă ei vedeau fotografiile – presupunând chiar că le-ar fi înţeles semnificaţia, ceea ce era improbabil, ce ar fi putut *face?*

Se întinse în pat, apoi se ridică din nou în picioare. Anii de antrenament pur şi simplu nu-i dădeau voie să-şi asume un asemenea risc. Îşi ascunse actele împreună cu filmul foto în buzunarul hainei. Acum se putea relaxa puţin.

Auzi glasul copilului, apoi paşii femeii coborând scările, pe urmă pe David, târându-se către baie. Trebuia să se scoale şi să ia micul dejun cu gazdele. Nu era nicio problemă. Oricum nu mai simţea nevoia să doarmă.

Aştepţă în faţa ferestrei brăzdate de şiroaiele de ploaie, privind natura dezlănţuită, până când auzi deschizându-se uşa de la baie. Apoi, îşi puse bluza de pijama şi merse să se bărbierească. Se folosi de aparatul de ras al lui David, fără

să mai ceară permisiunea.

Acum părea să nu mai aibă importanţă.

CAPITOLUL 24

Erwin Rommel ştiuse de la bun început că va ajunge să se certe cu Heinz Guderian.

Generalul Guderian era exact genul de ofiţer prusac de origine aristocrată pe care Rommel îl ura. Îl cunoştea de câţiva ani buni. În zilele lor de început, amândoi comandaseră batalionul Goslar Jaeger, pentru a se întâlni din nou în timpul campaniei poloneze. Când Rommel părăsise Africa, îl recomandase pe Guderian ca succesor, ştiind că bătălia era pierdută. Manevra nu îi reuşise pentru că, la data aceea, Guderian nu se afla în graţiile lui Hitler, care îi respinsese propunerea fără să stea prea mult pe gânduri.

Generalul era – Rommel simţea asta – tipul de om care îşi punea o batistă de mătase pe genunchi, ca să-şi protejeze dunga pantalonilor, atunci când se ducea să bea ceva la Herrenklub. Era ofiţer pentru că tatăl său fusese ofiţer, iar bunicul lui fusese bogat. Rommel, fiu de învăţător, care avansase în grad de la locotenent-colonel la feldmareşal în numai patru ani, dispreţuia casta militară, al cărei membru nu fusese niciodată.

Acum se uita fix peste masă la general, care savura coniac din rezervele ramurii franceze a familiei Rothschild. Guderian şi companionul său apropiat, generalul von Geyr,

veniseră la cartierul general al lui Rommel, din La Roche Guyon, în nordul Franţei, să-l înveţe cum să-şi desfăşoare trupele. Reacţiile lui Rommel faţă de astfel de vizite oscilau între nerăbdare şi furie. În viziunea sa, menirea statului-major era să asigure informaţii de încredere şi proviziile curente, şi ştia – pe baza experienţei din Africa – că membru acestui organism erau incompetenţi în ambele privinţe.

Guderian avea o mustaţă deschisă la culoare, tunsă scurt, iar colţurile ochilor îi erau atât de zbârcite de riduri, încât aveai tot timpul senzaţia că rânjeşte către tine. Era înalt şi chipeş, ceea ce nu avea darul să-l facă îndrăgit de un om scund, urât şi chelios – aşa cum gândea Rommel despre sine. Părea relaxat, şi oricare general care, în această perioadă a războiului, se putea simţi relaxat era cu siguranţă un nătărău. Masa pe care tocmai o savuraseră – friptură de viţel de prin partea locului şi vin din sudul îndepărtat – nu-i putea servi drept scuză.

Rommel privi afară pe fereastră, la ploaia care picura de pe crengile teilor pe iarba din curte, aşteptând ca Guderian să înceapă discuţia. Când, în cele din urmă, acesta începu să vorbească, fu limpede că generalul reflectase asupra modalităţii optime de a-şi atinge scopul propus, hotărându-se să o ia pe departe.

— În Turcia, începu el, armatele a Noua şi a Zecea britanice, împreună cu armata turcă, se grupează la graniţa cu Grecia. În Iugoslavia trupele de partizani se

concentrează. În Algeria, francezii se pregătesc să debarce în Riviera. După toate aparenţele, ruşii intenţionează o debarcare amfibie în Suedia. În Italia, trupele aliate sunt gata să pornească marşul asupra Romei. Mai sunt, de asemenea, semnale de mai mică amploare – un general răpit în Creta, un ofiţer de contraspionaj ucis la Lyon, un post de radar din Rhodos atacat, o aeronavă sabotată cu vaselină abrazivă şi distrusă în Atena, un raid de comando în Sagvaag, o explozie la fabrica de oxigen de la Boulogne-sur-Seine, deraierea unui tren în Ardeni, un depozit de petrol incendiat la Boussens... şi aşa mai departe. Lucrurile sunt limpezi. În regiunile ocupate, se înmulţesc din ce în ce mai mult actele de sabotaj şi de nelealitate; la graniţele noastre, se văd pretutindeni pregătirile pentru debarcare. Nimeni nu se mai îndoieşte că în vara aceasta se va produce o ofensivă aliată majoră, şi putem fi la fel de siguri că toate aceste hărţuieli sunt menite să ne deruteze în privinţa locului de unde va veni acest atac.

Generalul făcu o pauză. Lecţia, rostită pe un ton profesional, îl iritase pe Rommel, care profită de ocazie ca să-l întrerupă:

— Tocmai de aceea avem un stat-major: ca să analizeze astfel de informaţii, să evalueze activităţile inamicului şi să facă previziuni asupra viitoarelor mişcări ale acestuia.

Guderian zâmbi îngăduitor.

— Dar, în acelaşi timp, trebuie să fim conştienţi de limitările unor astfel de încercări de prognoză. Cu siguranţă

că dumneata ţi-ai format o părere despre locul unde se va produce atacul. Toţi ne-am format astfel de păreri. Strategia noastră trebuie să ia în consideraţie posibilitatea ca presupunerile noastre să fie eronate.

Rommel înţelegea acum unde ducea argumentaţia ocolită a generalului şi reprimă imboldul de a-şi striga în gura mare dezacordul, înainte de enunţarea concluziei.

— Sub comanda dumitale se află patru divizii blindate, continuă Guderian. A 2-a Panzer la Amiens, a 116-a la Rouen, a 21-a la Caen şi a 2-a, la Toulouse. Generalul von Geyr ţi-a propus deja să le retragi mult faţă de coastă, grupându-le cât mai aproape unele de celelalte, astfel încât să fie pregătite să dea riposta în orice punct. De fapt această stratagemă constituie un principiu al politicii OKW[29].

Cu toate acestea, dumneata nu numai că ai ignorat sugestia lui von Geyr, dar ai mutat Divizia 21 chiar lângă coasta Atlanticului...

— Iar celelalte trei trebuiau aduse lângă coastă cât mai curând posibil, izbucni Rommel. Când veţi înţelege, oare, oameni buni? *Aliaţii controlează aerul.* Odată debarcarea declanşată, nu se vor mai produce mişcări importante ale blindatelor. Operaţiunile mobile nu mai sunt posibile. Dacă preţioasele noastre panzere se vor afla la Paris în momentul în care aliaţii vor debarca pe coastă, ele vor

---

[29] Oberkommando der Wenrmacht – înaltul Comandament al Forţelor Armate (n.tr.).

rămâne la Paris – ţintuite acolo de către RAF – până când aliaţii vor mărşălui pe Boulevard St-Michel. *Ştiu* asta pentru că mi-au făcut-o de două ori. De două ori! (Se opri ca să-şi tragă sufletul.) Să grupez blindatele în postură de rezervă mobilă ar însemna să le fac inutile. Nu va mai fi niciun contraatac. Debarcarea trebuie întâmpinată pe plajă, acolo unde este cea mai vulnerabilă, şi respinsă înapoi în mare.

Roşeaţa îi dispăru din obraji când începu să-şi expună propria strategie defensivă.

— Am creat obstacole subacvatice, am fortificat Zidul Atlanticului, am amplasat câmpuri de mine şi am bătut pari în toate zonele de şes care ar putea fi folosite ca terenuri de aterizare în spatele liniilor noastre. Toate trupele de sub comanda mea sunt angajate în săparea tranşeelor defensive, atunci când nu se antrenează efectiv. Diviziile mele blindate trebuie mutate în apropierea coastei. Rezerva OKW trebuie redesfăşurată în Franţa. Diviziile a Noua şi a Zecea SS trebuie aduse înapoi de pe Frontul de Est. Întreaga noastră strategie trebuie să acţioneze astfel încât să-i împiedice pe aliaţi să-şi consolideze un cap de pod, pentru că, dacă reuşesc una ca asta, bătălia e pierdută... şi poate chiar războiul.

Guderian se aplecă înainte, ochii săi îngustându-se în acea enervantă aparenţă de zâmbet.

— Ceea ce vrei dumneata este, va să zică, apărarea liniei de coastă a Europei, începând de la Tromso, în Norvegia, şi ocolind Peninsula Iberică, până la Roma. De unde să luăm

atâtea forţe armate?

— Întrebarea asta trebuia pusă în 1938, murmură Rommel.

O linişte stânjenitoare se aşternu după această remarcă, cu atât mai şocantă cu cât venea din partea lui Rommel, renumit pentru atitudinile sale apolitice.

Von Geyr rupse încordarea:

— Domnule feldmareşal, de unde crezi *dumneata* că va începe atacul?

Rommel aştepta această întrebare.

— Până de curând, am fost convins de valabilitatea teoriei Pas de Calais. Dar, la ultima discuţie avută cu Führerul am rămas impresionat de argumentele sale în favoarea Normandiei. Am fost impresionat de intuiţia sa şi, mai mult chiar, de trecutul marcat de previziuni exacte ale acestuia. Prin urmare, eu cred că Panzerele noastre trebuie desfăşurate în principal de-a lungul coastei Normandiei şi, poate, o divizie la gura râului Somme – sprijinită de forţe din afara grupului meu.

Guderian îşi clătină capul.

— Nu, nu, *nu.* Este mult prea riscant.

— Sunt pregătit să susţin aceste argumente în faţa lui Hitler, ameninţă Rommel.

— Atunci, asta va trebui să faci, spuse Guderian pentru că eu nu voi fi de acord cu planul dumitale, doar dacă...

— Ei? Rommel se arătă surprins să constate că poziţia generalului ar putea suferi modificări.

Guderian se foi în scaun, şovăind să-i acorde o concesie unui oponent atât de încăpăţânat precum Rommel.

— Poate că ştii că Führerul aşteaptă un raport din partea unui agent din Anglia, deosebit de eficient.

— Da, îmi amintesc, încuviinţă Rommel. Die Nadei.

— Exact. El a primit însărcinarea să evalueze forţa primului Grup de Armată al Statelor Unite de sud comanda generalului Patton, aflat în estul Angliei. Dacă el află – aşa cum sunt sigur că o va face – că armata este numeroasă, puternică şi gata să se pună în mişcare, atunci voi continua să fiu împotriva dumitale. În caz contrar, dacă el va raporta că această armată este un soi de cacealma – o armată de mici dimensiuni, travestită în forţă de debarcare –, atunci voi recunoaşte că ai avut dreptate şi vei avea Panzerele solicitate. Eşti de acord cu acest compromis?

Rommel încuviinţă, dând din capul său mare.

— Aşadar, depinde de Die Nadei.

PARTEA A CINCEA

CAPITOLUL 25

Lucy realiză dintr-odată faptul că locuinţa lor era îngrozitor de mică. În timp ce-şi îndeplinea activităţile de dimineaţă – aprinderea cuptorului, prepararea *porridge*-ului, curăţenia prin casă, îmbrăcatul lui Jo – simţea parcă apăsarea pereţilor. La urma urmei, nu erau decât patru camere, unite printr-un coridor şi o scară. Nu puteai face o mişcare fără să nu te izbeşti de cineva. Dacă stăteai nemişcat, auzeai ce face fiecare; Henry trăgea apa la toaletă, David cobora târându-se scările, Jo îşi dojenea aspru ursuleţul în dormitor. Lucy ar fi simţit nevoia să petreacă un timp numai cu ea însăşi, înainte de a da ochii cu alţi oameni; un răgaz în care întâmplările nopţii să-şi găsească locul în memoria ei, retrăgându-se din planul principal al gândurilor, astfel încât să se poată comporta normal, fără un efort conştient.

Îşi închipuia că nu se va putea descurca uşor cu înşelăciunea. Era ceva care nu-i stătea în fire. Nu avea niciun fel de experienţă în aşa ceva. Încercă să-şi aducă aminte de o altă ocazie din viaţa ei când înşelase pe cineva apropiat, şi nu reuşi. Şi asta nu pentru că s-ar fi călăuzit în viaţă după cine ştie ce principii înalte – *gândul* la minciună nu o tulbura atât de mult. Principalul motiv era că, pur şi simplu, niciodată nu avusese de ce să fie necinstită.

David şi Jo se aşezară la masa din bucătărie şi începură să mănânce. David era tăcut, iar Jo vorbea neîntrerupt, doar aşa, pentru plăcerea de a pronunţa cuvinte. Lucy nu avea chef de mâncare.

— Nu mănânci? întrebă David degajat.

— Am mâncat ceva înainte.

Iată – prima ei minciună. Nici nu era aşa de rău.

Furtuna accentua senzaţia de claustrofobie. Ploua atât de puternic, încât Lucy abia putea distinge şopronul de la fereastra bucătăriei. Sentimentul de izolare devine şi mai acut atunci când deschiderea unei ferestre sau a unei uşi constituie o adevărată aventură. Cerul cenuşiu ca de oţel, şi coborât, împreună cu palele de ceaţă, creau un crepuscul permanent, în grădină, ploaia curgea în şuvoaie printre rândurile de cartofi, iar peticul de iarbă se transformase într-un mic heleşteu. Cuibul de vrăbii de sub acoperişul magaziei părăsite fusese măturat de apă, iar păsărelele se agitau, cuprinse de panică, pe sub streaşină.

Lucy îl auzi pe Henry coborând scările şi se simţi mai bine. N-ar fi putut spune de ce, dar era mai mult ca sigură că el se pricepea foarte bine la înşelăciuni.

— Bună dimineaţa! rosti Faber cu cordialitate.

David, aşezat la masă în scaunul său cu rotile, îşi ridică privirea şi îl salută afabil, cu o înclinare a capului. Lucy îşi făcea de lucru pe la cuptor. Pe faţa ei se citea limpede vinovăţia, remarcă Faber, şi oftă în sinea lui. Numai că David nu părea să observe expresia soţiei sale. Faber

începu să creadă că David era cam greu de cap... cel puţin în privinţa propriei sale neveste...

Lucy spuse:

— Ia loc, să mănânci ceva.

— Mulţumesc foarte mult.

— Mă tem că nu te putem duce la biserică, spuse David. Nu-ţi putem oferi decât cântece religioase la aparatul de radio.

Faber îşi aduse aminte că era duminică.

— De obicei, mergeţi la biserică?

— Nu, spuse David. Dar tu?

— Nu.

— Pentru fermieri, duminica este o zi ca toate celelalte, continuă David. Am să merg cu maşina la capătul celălalt al insulei, ca să-l văd pe ciobanul meu. Dacă te simţi în stare, poţi să vii şi tu.

— Mi-ar face plăcere, îi răspunse Faber. (I se oferea şansa să facă o recunoaştere. Oricum, trebuia să cunoască drumul până la cabana unde se afla staţia radio.) Ai vrea să conduc eu maşina?

David îi aruncă o privire tăioasă.

— Mă descurc destul de bine. (Urmă un moment încordat de tăcere.) Pe o vreme ca asta, drumul e numai o amintire. Vom fi mult mai în siguranţă cu mine la volan.

— Bineînţeles, zise Faber şi începu să mănânce.

— Mie mi-e indiferent, insistă David. Nu-ţi cer să vii neapărat, dacă crezi că ar fi un efort prea...

— Nu, serios, m-aş bucura.

— Ai dormit bine? Nu mi-am dat seama că s-ar putea să mai fi încă obosit. Sper că Lucy nu te-a ţinut treaz până târziu.

Faber îşi impuse să nu se uite la Lucy, dar, cu coada ochiului, observă că ea se înroşise dintr-odată.

— Am dormit ieri toată ziua, spuse el, încercând să-l facă pe David să se uite în ochii lui.

Nu reuşi. David se uita la soţia lui. Ştia. Ea se întoarse cu spatele.

Acum, David îi va fi ostil, iar duşmănia ducea la suspiciune. Nu era ceva periculos, aşa cum decisese de altfel dinainte, dar putea fi agasant.

David păru să-şi dobândească rapid stăpânirea de sine. Se îndepărtă de masă şi-şi dirija scaunul către uşa din spate.

— Mă duc să scot jeepul din şopron, spuse el, parcă mai mult lui însuşi.

Îşi luă o haină de ploaie din cuier, o îmbrăcă peste cap, apoi deschise uşa şi ieşi afară.

În cele câteva clipe în care uşa rămase deschisă, furtuna se năpusti în mica bucătărie, lăsând podeaua umedă. După ce uşa se închise, Lucy se înfioră şi începu să şteargă apa de pe faianţă.

Faber întinse mâna şi îi atinse braţul.

— Nu, spuse ea, arătând cu capul spre Jo.

— Te-ai purtat prosteşte, îi spuse Faber.

— Am impresia că ştie, zise ea.

— Dar, dacă stai să te gândeşti un pic, nu-ţi pasă cu adevărat dacă ştie sau nu, este?

— Ar trebui să-mi pese.

Faber săltă din umeri. Claxonul jeepului suna nerăbdător de afară. Lucy îi dădu o pelerină şi o pereche de cizme de cauciuc.

— Nu discuta despre mine, îi spuse ea.

Îşi îmbrăcă echipamentul de ploaie şi se duse la uşa din faţă. Lucy veni în urma lui, închizând uşa de la bucătărie.

Cu mâna pe ivăr, se întoarse şi o sărută, iar ea făcu ce dorise să facă, îl sărută cu înfocare, şi se întoarse în bucătărie.

Faber alergă prin ploaie, traversând o mare de noroi, şi sări în jeep lângă David, care puse imediat maşina în mişcare.

Vehiculul fusese special adaptat pentru a fi condus de un om fără picioare. Acceleraţia era acţionată manual, avea un mâner care-i permitea şoferului să conducă lejer cu o singură mână. În spatele scaunului şoferului se găsea un compartiment special, în care intra scaunul pe rotile pliat. Deasupra parbrizului, pe un raft, era aşezată o puşcă de vânătoare.

David şofa cu pricepere. Avusese dreptate în privinţa drumului; nu era mai mult decât o fâşie de câmpie stearpă, bătătorită de roţile jeepului. Apa de ploaie băltea în făgaşurile adânci. Maşina aluneca pe drumul noroios. Lui

David părea să-i facă plăcere. Ţinea o ţigară între buze şi afişa un aer nepotrivit, de bravură ostentativă. „Probabil, îşi spuse Faber, pentru el asta ţine loc de zborul cu avionul”.

— Şi cu ce te ocupi când nu pescuieşti? îl întrebă David.

— Funcţionar public, îi răspunse Faber.

— În ce domeniu?

— Finanţe. Sunt doar o rotiţă dintr-un mecanism.

— La trezorerie?

— În principal.

— Şi, e interesantă munca? insistă David.

— Mda, destul de interesantă. Faber îşi concentra toată energia să născocească o poveste credibilă. Ştiu câte ceva despre cât ar trebui să coste un element de tehnologie, şi îmi petrec cea mai mare parte a timpului asigurându-mă că totuşi contribuabilii nu sunt jupuiţi prin impozite excesive.

— Eşti specializat într-un anume tip de tehnologie?

— Orice, de la agrafe la motoare de avion.

— Aha. Fiecare contribuind la efortul de război aşa cum poate.

Fusese, bineînţeles, o remarcă sarcastică, şi era firesc ca David să nu aibă habar de ce Faber nu se arătă ofensat.

— Sunt prea bătrân pentru a lupta, spuse Faber cu modestie.

— Ai participat la Primul Război?

— Prea tânăr.

— Ai avut noroc.

— Fără îndoială.

Drumul se apropiase ameninţător de marginea falezei, dar David nu redusese viteza. Lui Faber îi trecu prin minte că s-ar putea să vrea să-i omoare pe amândoi. Apucă mânerul de susţinere.

— Ţi se pare că merg prea repede? întrebă David.

— Cunoşti drumul la perfecţie, după cum văd.

— Pari speriat.

Faber nu răspunse la provocare, iar David încetini un pic, aparent satisfăcut că-şi atinsese cine ştie ce scop.

Faber băgă de seamă că insula era destul de netedă şi pustie. Terenul se înălţa şi cobora uşor, dar până acum nu văzuse niciun deal. Vegetaţia consta mai ales din iarbă, ici-colo câteva ferigi şi tufişuri, dar copacii erau rari: nu erau prea multe zone adăpostite de vitregiile naturii. Trase concluzia că oile lui David erau rezistente.

— Eşti căsătorit? întrebă dintr-odată David.

— Nu.

— Ai fost un înţelept.

— Eh, ştiu şi eu?

— Pariez că te descurci binişor în Londra. Ca să nu mai vorbim de...

Lui Faber nu-i plăcuse niciodată felul dispreţuitor în care unii bărbaţi discutau despre femei. Îl întrerupse brusc:

— Eu aş zice că eşti extrem de norocos să ai o soţie ca a dumitale...

— Zău?

— Da.

— Totuşi, în privinţa diversităţii...

— Încă nu am avut ocazia să cunosc avantajele monogamiei.

Faber se hotărî să nu mai spună nimic altceva care ar putea să pună paie peste foc. Fără doar şi poate, David devenea agasant.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că nu *arăţi* deloc ca un agent fiscal. Unde-ţi sunt umbrela şi melonul?

Faber încercă un zâmbet slab.

— Şi pari destul de bine făcut pentru un conţopist.

— Merg mult cu bicicleta.

— Trebuie să fii tare puternic, dac-ai supravieţuit din naufragiul acela.

— Mulţumesc.

— Şi nici nu *arăţi* prea bătrân pentru armată.

Faber îşi întoarse privirea spre David.

— Unde vrei să ajungi? întrebă el calm.

— Am ajuns, spuse David.

Faber privi prin sticla parbrizului şi văzu o căsuţă foarte asemănătoare cu a familiei Rose, cu ziduri din piatră, acoperiş de ardezie şi ferestre mici. Era cocoţată în vârful unui deal, singurul pe care Faber îl văzuse pe această insulă, şi nici acela prea înalt. Casa stătea parcă ghemuită, având un aer de energie. Urcând într-acolo, jeepul ocoli un mic pâlc de pini şi brazi. Faber se întrebă de ce nu fusese construită la adăpostul copacilor.

Lângă casă se afla un arbust de păducel, cu florile

murdărite de tină. David opri maşina. Faber îl privi cum desface scaunul cu rotile şi cum coboară din maşină în scaun: cu siguranţă, nu ar fi acceptat să fie ajutat.

Intrară în casă printr-o uşă de scânduri, fără nicio încuietoare. În hol, îl întâmpină un câine rasa collie, cu blană albă cu pete negre, scund şi cu capul mare, care dădea din coadă, fără să latre. Aranjamentul interior al casei era identic cu cel din locuinţa Rose, dar atmosfera era diferită: locul acesta era pustiu, lipsit de viaţă şi deloc curat.

David o luă înainte spre bucătărie, unde bătrânul Tom, ciobanul, îşi încălzea mâinile deasupra plitei unei maşini de gătit demodate, cu lemne. Când intrară, bătrânul se ridică în picioare.

— El este Tom McAvity, spuse David.

— Încântat să vă cunosc, rosti formal Tom.

Faber îi scutură mâna. Tom era un bărbat scund, solid, cu o faţă ca o valiză veche din piele argăsită. Purta un fes de lână şi fuma dintr-o pipă foarte mare din lemn de cireş, cu capac. Avea o mână puternică, cu pielea ca glaspapirul. Nasul îi era, de asemenea, foarte mare. Faber trebuia să se concentreze din plin ca să înţeleagă ce spune, din cauza accentului scoţian care era foarte puternic.

— Sper că nu vă încurc planurile, zise Faber. N-am venit decât pentru o plimbare.

David îşi apropie scaunul de masă.

— Nu cred că vom face mare lucru în dimineaţa asta,

Tom – vom arunca doar o privire.

— Mda. O să bem câte un ceai înainte de asta, totuşi.

Tom turnă ceai tare în trei căni şi adăugă în fiecare câte un deget de whisky. Cei trei bărbaţi îşi sorbiră ceaiul în linişte, David fumându-şi ţigara, iar Tom trăgând uşor din pipa-i uriaşă. Faber avu certitudinea că ceilalţi doi îşi petreceau în felul acesta o mare parte din timp, fumând şi încălzindu-şi mâinile, fără să scoată un cuvânt.

Când îşi terminară de băut ceaiul, Tom aşeză cănile în mica chiuvetă de piatră, după care ieşiră afară. Faber ocupă locul din spate. De data aceasta, David conduse mai încet, iar câinele, pe care-l chema Bob, alergă în salturi pe lângă maşină, menţinându-şi ritmul aparent fără prea mare efort. Era evident că David cunoştea terenul foarte bine, şofând încrezător de-a latul păşunii întinse, fără să se împotmolească nici măcar o dată în solul mocirlos. Oile arătau de parcă-şi plângeau amarnic soarta. Cu blana îmbibată de apă, stăteau îngrămădite în vâlcele, în apropierea tufişurilor mărăcinoase ori pe pante, în bătaia vântului, prea abătute ca să mai pască. Chiar şi mieii erau trişti, ascunzându-se sub pântecele mamelor lor.

Faber urmări cu privirea câinele, care se opri, ascultă preţ de o clipă, şi apoi o luă la goană pe o traiectorie tangentă.

Tom observase şi el mişcarea câinelui.

— Bob a găsit ceva, spuse Tom.

Jeepul merse în urma câinelui jumătate de kilometru.

Când se opriră, Faber putea auzi marea; se apropiaseră de marginea dinspre nord a insulei. Câinele se oprise la marginea unei mici albii de torent. Când bărbaţii se dădură jos din maşină, auziră şi ei ce-l alarmase pe câine – behăitul unei oi suferinde – şi se apropiară de marginea torentului, să vadă ce se întâmplase.

Animalul zăcea pe o rână, cam la şase metri mai jos, într-un echilibru precar, pe malul abrupt şi alunecos al torentului. Tom coborî până la ea cu atenţie, cercetându-i piciorul beteag.

— În seara asta, mâncăm friptură de oaie, strigă el.

David aduse puşca de la jeep şi i-o aruncă lui Tom în josul pantei. Bătrânul puse capăt suferinţelor animalului.

— Să-ţi arunc o frânghie, ca s-o aducem sus? strigă David la el.

— Da, dar poate că musafirul nostru vrea să coboare să-mi dea o mână de ajutor.

— Sigur, spuse Faber.

Coborî până la locul unde se afla Tom. Apucară fiecare de câte un picior şi târâră animalul în susul pantei. Pelerina lui Faber se agăţă de o tufă de mărăcini şi fu gata să cadă până să reuşească să elibereze materialul, cu un zgomot puternic de ţesătură sfâşiată.

Aruncară oaia în maşină şi îşi continuară drumul. Faber simţi umezeală la umăr şi-şi dădu seama că se rupsese cea mai mare parte din spatele pelerinei.

— Mă tem că am distrus mantaua asta, spuse el.

— Da, dar ai o scuză onorabilă, îi răspunse Tom.

Nu după mult timp, reveniră la căsuţa lui Tom. Faber îşi scoase pelerina şi pufoaica, iar Tom atârnă haina deasupra plitei ca să se usuce. Faber se aşeză în apropierea cuptorului.

Tom aşeză ceainicul pe plită, apoi urcă la etaj, să aducă altă sticlă de whisky. Faber şi David îşi încălzeau mâinile ude.

Împuşcătura îi făcu pe amândoi să tresară. Faber ieşi în hol şi urcă scara în goană. David veni în urma lui, oprindu-şi scaunul la baza scării.

Faber îl găsi pe Tom într-o încăpere mică, nemobilată, aplecat pe fereastră şi agitându-şi ameninţător pumnul undeva în direcţia cerului.

— L-am ratat, spuse Tom.

— Pe cine?

— Pe vultur.

De jos, se auzi râsul lui David.

Tom aşeză puşca lângă o cutie de carton. Scoase dinăuntru o sticlă de whisky şi o luă înainte, coborând scara.

David se întorsese deja în bucătărie, lângă foc.

— Oaia asta a fost prima pe care am pierdut-o anul ăsta, spuse el, cu gândul la animalul mort.

— Aşa e, spuse Tom.

— În vara asta trebuie să îngrădim torentul ăla.

— Da

Faber sesiză că atmosfera se schimbase faţă de înainte. Stăteau ca şi mai devreme, fumând şi bând, dar David părea că nu-şi găseşte locul. De două ori, Faber îl surprinse cum îl priveşte stăruitor.

În cele din urmă, David spuse:

— Noi te lăsăm să tranşezi carnea, Tom.

— Da.

David şi Faber ieşiră din casă. Tom nu se ridică de pe scaun, dar câinele îi conduse până la uşă.

Înainte de a porni motorul maşinii, David luă puşca de pe raftul de deasupra parbrizului, o reîncărcă şi o aşeză la loc. Pe drumul de întoarcere, el suferi o nouă schimbare de dispoziţie – una surprinzătoare –, pentru că devenise guraliv.

— Am pilotat pe Spitfire – frumos erete! Patru guri de foc pe fiecare aripă – mitraliere Browning americane, cu o cadenţă de o mie două sute şaizeci de gloanţe pe minut. Nemţii preferă tunurile, desigur – avioanelor lor Me109 au numai două mitraliere. Un tun provoacă stricăciuni mai mari, dar Browningurile noastre sunt mai rapide şi mai precise.

— Serios? spuse Faber politicos.

— Mai târziu, s-au montat tunuri pe Hurricane, dar avioanele Spitfire au câştigat de fapt Bătălia pentru Anglia.

Faber găsi lăudăroşenia lui enervantă.

— Şi câte avioane inamice ziceai că ai doborât?

— Am rămas fără picioare la antrenamente.

Faber se uită la faţa lui: lipsită de expresie, dar atât de încordată, încât părea că, dintr-o clipă în alta, pielea i se va rupe.

— Nu, nu am omorât nici un singur neamţ, până acum, spuse David.

Faber deveni foarte alert. Nu avea habar ce ar fi putut descoperi sau deduce David, dar era aproape evident că acesta era încredinţat că se întâmpla ceva, şi nu era vorba numai de noaptea petrecută de Faber cu soţia lui. Faber se întoarse uşor într-o parte, cu faţa la David, sprijinindu-şi piciorul pe tunelul de transmisie din podeaua maşinii, cu mâna dreaptă sprijinită lejer de antebraţul stâng. Aşteptă.

— Te pasionează avioanele? întrebă David.

— Nu.

— A devenit o distracţie naţională chestia asta cu privitul avioanelor. Ca şi cu păsările. Oamenii îşi cumpără cărţi cu modele de avioane. Îşi petrec după-amiezi întregi culcaţi pe spate, cercetând cerul cu telescoapele. Credeam că şi tu eşti unul dintre aceşti entuziaşti.

— De ce?

— Poftim?

— Ce te-a făcut să crezi că aş fi un entuziast al avioanelor?

— Oh, nu ştiu. David opri maşina ca să-şi aprindă o ţigară. Ajunseseră la mijlocul insulei, la câte opt kilometri distanţă de fiecare din cele două căsuţe. David aruncă chibritul pe podea. Poate că din cauza filmului pe care ţi l-

am găsit în buzunarul hainei...

Spunând acestea, aruncă ţigara aprinsă în faţa lui Faber şi se întinse după puşca de deasupra parbrizului.

CAPITOLUL 26

Sid Cripps privea pe fereastră şi înjura în barbă. Islazul se umpluse de tancuri americane – erau cel puţin optzeci. Înţelegea că era război, dar măcar să-l fi întrebat înainte şi el le-ar fi oferit un alt teren, pe care iarba nu era atât de abundentă. Aşa, cu siguranţă că şenilele tancurilor îi făcuseră praf cea mai bună păşune.

Îşi trase cizmele în picioare şi ieşi afară. Pe câmp se aflau câţiva soldaţi yankei, iar el se întrebă dacă observaseră taurul. Ajunse la pârleaz, se opri în loc şi începu să se scarpine în cap. Se întâmpla ceva ciudat.

Tancurile *nu* îi distruseseră iarba. Nu lăsaseră nicio urmă. În schimb, soldaţii americani *făceau* urme de tanc cu unelte ca nişte grape.

În vreme ce Sid se căznea să priceapă despre ce era vorba, taurul văzu tancurile. Se holbă la ele un timp, apoi bătu cu copita în pământ şi o porni greoi la goană. Îşi pusese în gând să ia cu asalt unul dintre tancuri.

— Băi tâmpitule, ai să-ţi spargi capul, murmură Sid.

Soldaţii urmăreau şi ei taurul cu privirea. Păreau amuzaţi de întâmplare.

Taurul izbi în plin tancul, coarnele sale *străpungând* blindajul lateral al vehiculului. Sid spera din tot sufletul că tancurile britanice erau mai rezistente decât cele

americane.

Se auzi un şuierat puternic în timp ce taurul se chinuia să-şi elibereze coarnele. Tancul se prăbuşi ca un balon dezumflat. Soldaţii americani se tăvăleau pe jos de râs.

Percival Godliman traversă grăbit Piaţa Parlamentului, adăpostit sub o umbrelă. Sub fulgarin, purta un costum în dungi, închis la culoare, iar pantofii negri erau lustruiţi cu râvnă – sau cel puţin fuseseră lustruiţi până când începuse să umble prin ploaie. O audienţă între patru ochi cu domnul Churchill nu era un eveniment de fiecare zi, ba nici măcar de fiecare an.

Un militar de carieră ar fi fost neliniştit să meargă, în circumstanţe atât de defavorabile, să-l vadă pe comandantul suprem al forţelor armate ale naţiunii. Godliman nu era neliniştit – un istoric distins nu avea niciun motiv de teamă, îşi spuse el, din partea militarilor şi a politicienilor, câtă vreme vederile acestora asupra istoriei nu erau cu mult mai radicale decât ale lui Godliman. Nu era neliniştit deci, ci îngrijorat. În mod categoric, îngrijorat.

Se gândea la efortul, prudenţa, grija, banii şi forţele umane care contribuiseră la crearea acestui surogat numit Primul Grup de Armată al Statelor Unite, staţionat, chipurile, în estul Angliei: patru sute de nave pentru debarcare, construite din prelată întinsă pe schelărie de lemn şi plutind pe butoaie de petrol goale, care se îngrămădeau în porturi şi estuare; imitaţiile gonflabile, atent fabricate, de tancuri, piese de artilerie, camioane,

autoblindate, ba chiar şi depozite de muniţie. Apoi: plângerile strecurate în coloanele de corespondenţă de război ale ziarelor locale privind decăderea standardelor moralei, provocată de sosirea miilor de soldaţi americani în zonele respective; docul fals pentru combustibil, proiectat de cel mai reputat arhitect englez şi construit – din carton şi ţevi de instalaţie uzate – de meseriaşi împrumutaţi de la studiourile de film; rapoartele contrafăcute cu atenţie, transmise la Hamburg de către agenţii germani „racolaţi” de Comitetul XX; precum şi neobosita trăncăneală radio, emisă pentru beneficiul posturilor de ascultare nemţeşti, constând din mesaje concepute de scriitori profesionişti de literatură, incluzând fraze de genul: „Divizia 1/5 a Regimentului Regal raportează găsirea unui număr de femei civile, probabil neautorizate, în vagonul de bagaje. Ce facem cu ele – le ducem la Calais?”

Fără îndoială, rezultatele de până acum fuseseră remarcabile. Semnalele recepţionate indicau că germanii înghiţiseră momeala. Pentru ca acum, toată această înşelătorie de proporţii să fie pusă în primejdie din cauza unui nenorocit de spion – un spion pe care Godliman nu reuşise să-l prindă. Acesta fiind, desigur, şi motivul chemării sale la ordin de astăzi.

Paşii lui mărunţi, ca de pasăre, măsurau pavajul din Westminster, purtându-l către mica intrare de pe Great George Street, de la numărul 2. Santinela înarmată care stătea în preajma zidului din saci de nisip îi cercetă

permisul de trecere şi-i făcu semn că poate intra. Traversă holul şi coborî treptele care duceau la buncărul subteran care adăpostea Cartierul General al lui Churchill.

Era ca şi cum ai fi pătruns în spaţiul de sub puntea unei nave de război. Protejat împotriva bombelor de un tavan gros de 1,20 metri, din beton armat, postul de comandă avea uşi de acces blindate şi plafonul sprijinit pe grinzi vechi de lemn. În timp ce Godliman intra în sala hărţilor, din sala de conferinţe ieşi un grup de bărbaţi tineri, cu feţe solemne. O clipă mai târziu, ieşi de acolo un aghiotant, care-l observă pe Godliman.

— Sunteţi extrem de punctual, sir, spuse aghiotantul. Poftiţi, vă aşteaptă.

Godliman păşi în sala de conferinţe, mică şi confortabilă. Podeaua era acoperită de covoare, iar pe perete se afla portretul regelui. Un ventilator electric împrăştia fumul de tutun în aer. Churchill era aşezat în capul mesei antice, cu tăblia lustruită ca oglinda, în centrul căreia se afla statueta unui faun – emblema propriei unităţi a lui Churchill, Secţia de supraveghere londoneză pentru inducerea în eroare a inamicului.

Godliman hotărî să nu salute.

Churchill spuse:

— Ia loc, profesore.

Dintr-odată, Godliman realiză că, deşi nu avea o statură impozantă, Churchill avea postura unui bărbat impozant: umerii aplecaţi, coatele sprijinite de braţele fotoliului,

bărbia lăsată în jos, picioarele desfăcute. Purta costumaţia tipică a unui avocat consultant: haină scurtă de culoare neagră şi pantaloni gri cu dunguliţe, un papion albastru cu buline şi o cămaşă strălucitor de albă în ciuda siluetei sale mătăhăloase şi a pântecelui impresionant, mâna care ţinea stiloul era delicată, cu degete subţiri. Avea obrajii de culoare roz, ca de sugar. Cealaltă mână ţinea un trabuc, iar pe masă alături de hârtii, se afla un pahar conţinând un lichid ce părea a fi whisky.

Făcea adnotări pe marginea unui raport dactilografiat şi, în timp ce scria, murmură în răstimpuri. Godliman nu se simţea impresionat cu adevărat de marele om din faţa sa. Ca om de stat în vremuri *de pace,* Churchill ar fi fost, în opinia lui Godliman, un adevărat dezastru. Cu toate acestea, omul avea calităţile unui mare comandant militar, şi Godliman îl respecta foarte mult pentru asta. (Churchill nega cu modestie că ar personifica Leul Britanic, spunând că a avut doar privilegiul să dea glas răgetului; Godliman considera că aserţiunea era foarte aproape de adevăr.)

Acum, îşi ridică brusc privirea şi începu:

— Presupun că nu încape nici cea mai mică îndoială că blestematul ăla de spion a descoperit ce punem la cale!

— Întocmai, sir, spuse Godliman.

— Crezi că a reuşit să fugă?

— L-am urmărit până la Aberdeen. Este aproape sigur că a plecat de acolo acum două nopţi, într-o barcă furată, probabil pentru stabilirea unei joncţiuni în Marea Nordului.

În tot cazul, nu se putea afla prea departe de ţărm când a izbucnit furtuna. Este posibil să se fi întâlnit cu submarinul înainte de furtună, dar e improbabil. Îmi pare rău că nu putem oferi informaţii mai precise…

— Şi mie, spuse Churchill, şi dintr-odată păru supărat, deşi nu pe Godliman.

Se ridică din fotoliu şi se apropie de ceasul de pe perete, privind parcă hipnotizat inscripţia „Victoria R.I.[30]: „Ministrul Muncii, 1889”.

Apoi, ca şi cum ar fi uitat de prezenţa lui Godliman, începu să păşească în sus şi în jos, pe lângă masă, murmurând ceva în barbă. Godliman reuşi să distingă cuvintele, iar ceea ce auzi îl ului. Marele bărbat mormăia: „Această siluetă masivă, uşor cocoşată, păşind încoace şi încolo, dintr-odată insensibilă la orice prezenţă aflată dincolo de propriile gânduri…” Era ca şi cum Churchill ar fi interpretat un scenariu hollywoodian, pe care-l concepea în timp ce mergea.

Spectacolul se termină la fel de brusc precum începuse, iar dacă omul ştia că se comportase excentric, nu lăsa să se vadă. Se aşeză, îi întinse lui Godliman o foaie de hârtie şi spuse:

— Acesta este ordinul de front al germanilor, de săptămâna trecută.

Godliman citi:

---

[30] R.I., iniţialele expresiei latine *Regina et Imperatrix,* folosită de obicei pe inscripţii de pe monede (n.tr.).

122 divizii de infanterie 25 divizii de tancuri 17 divizii diverse 37 divizii de infanterie 9 divizii de tancuri 4 divizii diverse 64 divizii de infanterie 12 divizii de tancuri 12 divizii diverse

3 divizii de infanterie 1 divizie de tancuri 4 divizii diverse

Frontul rusesc:

Italia & Balcani:

Frontul de Vest:

Germania:

Churchill spuse:

— Dintre cele douăsprezece divizii de tancuri din vest, numai *una* se află de fapt pe coasta Normandiei. Marile divizii SS, „Das Reich" şi „Adolf Hitler", se află la Toulouse şi, respectiv, la Bruxelles, şi nu dau niciun semn de schimbare a poziţiilor. Ce-ţi spun toate acestea, profesore?

— Că planurile noastre de inducere în eroare au fost încununate de succes, răspunse Godliman, dându-şi seama de încrederea pe care i-o arătase astfel Churchill lui.

Până în acel moment, Normandia nu-i fusese menţionată de nimeni, nici de unchiul său, colonelul Terry, şi nici de altcineva, cu toate că atâta lucru reuşise să deducă şi el, căci ştia despre acumulările false de trupe cu destinaţia Calais. Desigur, încă nu cunoştea data debarcării – Ziua Z – şi se simţea chiar mai bine aşa.

— Un succes total, spuse Churchill. Sunt derutaţi şi nesiguri, iar presupunerilor lor despre intenţiile noastre

sunt complet eronate. Şi totuşi – făcu o pauză pentru sporirea efectului –, şi totuşi, în pofida acestor evidenţe... (Ridică de pe masă o altă foaie de hârtie şi citi cu glas tare.) „Şansele noastre de a menţine capul de pod, în special dacă germanii reuşesc să îşi reunească forţele, sunt de numai cincizeci la sută”.

Îşi aşeză trabucul în scrumieră, şi vocea îi deveni de-a dreptul blândă:

— Pentru a ajunge la acest *cincizeci la sută,* lumii anglofone – cea mai mare civilizaţie de la Imperiul Roman încoace – i-a fost necesară întreaga putere economică şi militară, vreme de patru ani. Dacă spionul ăsta scapă, pierdem şi această şansă. Cu alte cuvinte, pierdem totul.

Se uită la Godliman preţ de o clipă, apoi ridică de pe masă stiloul, cu o mână albă şi fragilă.

— Să nu-mi aduci probabilităţi, profesore. Adu-mi-l pe Die Nadei.

Îşi coborî privirea şi începu să scrie. După un moment, Godliman se ridică şi părăsi în tăcere camera.

CAPITOLUL 27

Tutunul din ţigară arde la 800 de grade Celsius. Jarul de la capătul aprins al ţigării este, de regulă, acoperit de un strat subţire de scrum. Pentru a provoca o arsură, ţigara trebuie apăsată pe piele cel puţin o secundă – o atingere de durată mai scurtă abia simţindu-se. Regula se aplică chiar şi la ochi; clipirea este cea mai rapidă reacţie involuntară a corpului omenesc. Numai diletanţii aruncă iute cu ţigara, iar David Rose era un diletant – şi încă unul puternic frustrat şi „înfometat” de acţiune. Profesioniştii îi ignoră.

Faber ignoră ţigara aprinsă aruncată de David Rose în direcţia sa. Avu dreptate, căci ţigara ricoşă de fruntea lui şi căzu pe podeaua maşinii. Se repezi să apuce arma lui David, ceea ce însemnă o eroare. Ar fi trebuit, îşi dădu seama instantaneu, să-şi scoată stiletul şi să-l înjunghie pe David: *poate* că David ar fi reuşit să-l împuşte între timp, numai că David nu îndreptase niciodată până atunci arma asupra unei fiinţe umane, cu atât mai puţin să ucidă pe cineva, aşa că aproape sigur ar fi ezitat, moment în care Faber ar fi putut să-l omoare. Decise să pună această greşeală de neiertat pe seama recentului său acces de umanitate. Oricum, avea să fie ultimul.

David avea ambele mâini pe porţiunea de mijloc a puştii – stânga pe ţeavă, dreapta pe magazia de gloanţe – şi

trăsese arma cam cincisprezece centimetri din raftul ei, când Faber înhaţă, cu o mână de vârful ţevii. David trase arma înspre el, dar, pentru o clipă, strânsoarea lui Faber menţinu puşca îndreptată spre parbriz.

Faber era un bărbat puternic, dar celălalt era extraordinar de puternic. Timp de patru ani, corpul său şi scaunul cu rotile se mişcaseră datorită umerilor, braţelor şi încheieturilor, iar muşchii deveniseră anormal de dezvoltaţi. Mai mult decât atât, avea ambele mâini încleştate pe arma aflată în faţa sa, în timp ce Faber se ţinea cu o singură mână, într-o poziţie incomodă. David smuci din nou, mai hotărât de data asta, şi ţeava alunecă din strânsoare.

În clipa aceea, cu puşca îndreptată spre pântecele lui şi cu degetele lui David îndoindu-se pe trăgaci, Faber se simţi foarte aproape de moarte.

Se smuci în sus, catapultându-se din scaun. Se lovi cu capul de acoperişul de prelată al jeepului, în timp ce arma explodă cu un zgomot care-l asurzi şi-i provocă o durere fizică înapoia ochilor. Geamul de lângă scaunul pasagerului se sparse în bucăţele mici, iar ploaia se năpusti prin spaţiul gol al ramei. Faber îşi răsuci corpul şi căzu, nu pe scaunul său, ci peste David, îl prinse pe acesta cu amândouă mâinile de gât şi începu să apese cu degetele mari.

David încercă să aducă arma din nou între corpurile lor, ca să tragă şi celălalt cartuş, dar puşca era prea mare. Faber îl privi în ochi şi văzu... ce anume? Bucurie. Bineînţeles – omul avea în sfârşit ocazia să lupte pentru

ţara sa. Apoi, când corpul său simţi lipsa oxigenului, expresia i se schimbă şi începu să lupte pentru aer.

David dădu drumul puştii şi, aducându-şi coatele înapoi cât putu de mult, îl izbi pe Faber în coastele inferioare, cu o lovitură dublă, extrem de puternică.

Faber îşi strâmbă faţa de durere, dar continuă să strângă gâtul lui David, ştiind că poate rezista loviturilor acestuia mai mult decât îşi putea menţine respiraţia David.

Se pare că David avu acelaşi gând. Îşi încrucişă antebraţul între trupurile lor şi îl împinse pe Faber, apoi, când între ei se făcu un spaţiu de câţiva centimetri, izbi cu amândouă mâinile în braţele lui Faber, cu o mişcare îndreptată în sus şi în afară, scăpând de strangulare. Îşi coborî pumnul drept într-o lovitură puternică, dar lipsită de tehnică, dar care ateriză pe osul obrazului lui Faber, făcându-l să lăcrimeze.

Faber ripostă cu o serie de lovituri la corp; David continuă să-i învineţească faţa. Erau prea aproape unul de celălalt ca să-şi provoace cine ştie ce rău într-un timp scurt, dar forţa mai mare a lui David începu să-şi spună cuvântul.

Aproape cu admiraţie, Faber realiză că David alesese cu viclenie momentul şi locul luptei: avusese avantajele surprizei, al puştii şi al spaţiului strâmt, în care muşchii lui îl ajutau foarte mult, în timp ce echilibrul mai bun şi capacitatea de mişcare mai mare ale lui Faber contau prea puţin. Comisese numai eroarea acelei fanfaronade – explicabilă, probabil – privind găsirea filmului fotografic,

oferindu-i lui Faber o clipă de punere în gardă.

Faber îşi schimbă puţin poziţia, şi şoldul său veni în contact cu schimbătorul de viteze, trecând transmisia pe „înainte”. Motorul nu fusese oprit, iar maşina se urni brusc din loc, dezechilibrându-l. David se folosi de prilej pentru a-i aplica o directă de stânga care – mai mult din noroc decât din calcul – îl nimeri pe Faber drept în bărbie, aruncându-l în partea cealaltă a cabinei. Capul i se izbi de rama parbrizului lateral, apăsă clanţa cu umărul, uşa se deschise, iar el căzu din maşină, într-un salt peste cap pe spate, care îl făcu să aterizeze cu faţa în noroi.

Timp de o clipă, fu prea năucit ca să mai facă vreo mişcare. Când deschise ochii, nu văzu decât străluciri de fulgere albastre pe un fundal roşu, înceţoşat. Auzi motorul maşinii funcţionând, îşi scutură capul, încercând să-şi limpezească vederea de stele albastre, şi se căzni să se ridice în mâini şi în genunchi. Zgomotul jeepului se îndepărtă, apoi se apropie din nou. Îşi întoarse capul în direcţia zgomotului şi, în vreme ce culorile din faţa ochilor să-i se dizolvau şi dispăreau, văzu vehiculul apropiindu-se de el.

Avea de gând să-l calce cu maşina.

Când bara de protecţia frontală ajunse la mai puţin de un metru de faţa lui, se aruncă într-o parte. Simţi o rafală de vânt. Una din aripi îi izbi piciorul întins, în timp ce jeepul trecu huruind pe lângă el, cauciucurile sale grele sfâşiind gazonul îmbibat de apă şi împroşcând noroiul. Se rostogoli

de două ori în iarbă, apoi se ridică într-un genunchi. Piciorul îl durea. Văzu jeepul efectuând o întoarcere strânsă şi venind din nou în direcţia lui.

Prin parbriz, putea vedea faţa lui David. Tânărul bărbat se aplecase înainte, ghemuit deasupra volanului, cu buzele întinse într-un rânjet sălbatic, aproape nebunesc... aparent, războinicul cel frustrat imaginându-se în carlinga unui Spitfire, năpustindu-se din înaltul cerului asupra avionului inamic, cu toate cele opt mitraliere Browning scuipând o mie două sute şaizeci de gloanţe pe minut.

Faber se deplasă spre marginea falezei. Jeepul acceleră. Faber ştia că, cel puţin pentru moment, era incapabil să fugă. Privi în josul falezei, o pantă stâncoasă, aproape verticală – către marea furioasă, aflată la treizeci de metri mai jos. Jeepul se apropie de el, deplasându-se de-a lungul marginii falezei. Faber căută înfrigurat o ieşitură, sau măcar un loc în care să-şi poată sprijini piciorul. Nu găsi absolut nimic.

Jeepul ajunsese la un metru şi jumătate depărtare, deplasându-se cam cu şaizeci de kilometri pe oră. Roţile se aflau la un mai mult de cincizeci de centimetri de marginea prăpastiei. Faber se lungi la pământ şi-şi balansă picioarele în aer, sprijinindu-şi greutatea în antebraţele proptite în muchia falezei.

Roţile trecură la câţiva centimetri de el. Câţiva paşi mai încolo, una dintre roţile vehiculului alunecă peste muchie. Preţ de o clipă, Faber avu senzaţia că maşina se va

răsturna şi se va prăbuşi în mare, dar celelalte trei roţi o scoaseră la liman.

Terenul de sub braţele lui Faber se mişcă. Vibraţiile produse de trecerea jeepului slăbiseră pământul. Simţi cum alunecă puţin. La treizeci de metri mai jos, apa mării fierbea printre stânci. Faber îşi întinse braţul cât putu de mult şi-şi înfipse degetele cât mai adânc în solul moale. Simţi cum i se rupe o unghie, dar nu o băgă în seamă. Repetă gestul cu cealaltă mână. Cu ambele mâini ancorate în pământ, începu să se tragă în sus. Se mişca chinuitor de încet, dar, în cele din urmă, capul i se ridică deasupra mâinilor, şoldurile ajunseră pe teren stabil şi reuşi să se răsucească şi să se îndepărteze de marginea prăpastiei.

Jeepul se întorcea din nou. Faber alergă în direcţia lui. Piciorul îl durea, dar nu era rupt. David acceleră pentru o nouă încercare. Faber îşi schimbă direcţia, alergând în unghiuri drepte faţă de sensul de mişcare al jeepului, obligându-l pe David să folosească des volanul şi, prin urmare, să încetinească.

Faber îşi dădea seama că nu va putea rezista prea mult aşa, fiind sigur că va obosi înaintea lui David. Se pregăti pentru ultimul efort.

Alergă mai repede. David alese o direcţie de interceptare, îndreptându-se către un punct aflat înaintea lui Faber. Acesta o luă brusc în direcţia opusă, iar jeepul se deplasă în zigzag. Acum ajunsese destul de aproape. Faber sprintă pe o traiectorie care-l obligă pe David să ia o curbă

strânsă. Jeepul rula tot mai încet, iar Faber se apropia tot mai mult. Îi mai despărţeau doar câţiva paşi când David înţelese ce avea de gând Faber. Roti volanul, dar era prea târziu. Faber se năpusti asupra jeepului dintr-o parte şi se aruncă în sus, aterizând cu faţa în jos pe acoperişul de prelată al maşinii.

Rămase aşa câteva secunde, trăgându-şi sufletul. Piciorul rănit îl durea de parcă l-ar fi ţinut în foc, plămânii îl ardeau.

Jeepul continua să se deplaseze. Faber îşi trase stiletul din teaca de la mânecă şi făcu o tăietură lungă, zdrenţuită, în acoperişul de prelată. Materialul alunecă înăuntru şi Faber se pomeni în ceafa lui David.

David se uită în sus şi înapoi, pe faţă aşternându-i-se o expresie de consternare. Faber îşi ridică braţul pentru o lovitură de pumnal...

David acceleră la maximum şi roti disperat volanul. Vehiculul se smuci înainte şi se înclină pe două roţi, în timp ce se deplasa scârţâind din încheieturi într-o curbă strânsă. Faber se căzni să rămână sus. Jeepul, accelerând în continuare, se prăbuşi pe patru roţi, apoi se ridică iarăşi. Se clătină într-un echilibru precar câţiva paşi, roţile alunecară pe solul mustind de apă şi vehiculul se prăbuşi pe o rână, cu un scrâşnet asurzitor.

Faber fu azvârlit câţiva paşi mai încolo şi ateriză într-o poziţie neobişnuită, forţa impactului cu pământul tăindu-i respiraţia. Trecură câteva secunde înainte de a se putea mişca din nou.

Cursa nebunească a jeepului îl adusese, încă o dată, periculos de aproape de marginea falezei.

Faber îşi zări pumnalul în iarbă la câţiva metri depărtare. Îl ridică de jos şi apoi se întoarse către jeep.

Nu se ştie cum, David reuşise să iasă împreună cu scaunul cu rotile prin acoperişul sfâşiat, iar acum, aşezat în scaun, se deplasa de-a lungul crestei falezei. Faber, alergând în urma lui, fu nevoit săi admire curajul.

David trebuie să fi auzit zgomotul paşilor, căci, doar cu puţin înainte ca Faber să ajungă din urmă scaunul se opri în loc şi se întoarse brusc cu faţa spre el; iar Faber zări în mâna lui David o cheie mecanică grea.

Faber se prăbuşi peste scaun, răsturnându-l. Ultimul lui gând fu că amândoi, la un loc cu scaunul, s-ar putea să-şi găsească sfârşitul în marea de sub ei – şi pe urmă, cheia îl lovi în ceafă şi-şi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, scaunul zăcea trântit lângă el, iar David nu se vedea nicăieri. Se ridică în picioare şi privi în jurul lui, într-o stare de confuzie buimacă.

— *Aici.*

Vocea venea de dincolo de faleză. Probabil că David reuşise să-l lovească cu cheia, înainte de a fi aruncat din fotoliu, peste marginea prăpastiei. Faber se târî până la margine şi aruncă o privire.

David se ţinea cu o mână de tulpina unui tufiş crescut chiar sub buza prăpastiei. Cealaltă mână îi era înţepenită într-o mică crăpătură din stâncă. Atârna suspendat, exact

cum stătuse şi Faber cu câtva timp mai devreme. Bravura ostentativă îi dispăruse.

— Trage-mă în sus, pentru numele lui Dumnezeu, strigă el cu o voce răguşită.

Faber se aplecă mai mult.

— Cum ai aflat despre film? spuse el.

— Ajută-mă, *te rog.*

— Spune-mi despre film.

— Of, Dumnezeule! David făcu un efort uriaş ca să se concentreze. Când am fost acasă la Tom, ţi-ai lăsat haina să se usuce în bucătărie. Tom s-a dus sus să mai aducă nişte whisky, iar eu ţi-am scotocit prin buzunare şi am dat peste rola de film...

— Şi asta a fost o dovadă suficientă pentru tine ca să mă omori?

— Asta, şi ceea ce ai făcut cu soţia mea, în casa mea... niciun englez nu s-ar fi purtat în halul ăsta...

Faber nu se putu abţine să nu râdă. La urma urmei, bărbatul ăsta era un copil.

— Unde sunt acum negativele?

— În buzunarul meu...

— Dă-mi-le, şi am să te trag sus.

— Va trebui să ţi le iei singur – nu pot să-mi dau drumul. Grăbeşte-te!

Faber se lipi de pământ şi întinse mâna până ajunse, pe sub pelerina lui David, la buzunarul de la piept al hainei. Oftă uşurat în momentul când dădu cu degetele de cilindrul

metalic care proteja rola de film şi îl scoase cu grijă de acolo. Verifică negativele: părea că nu lipseşte niciunul. Îşi puse cutia în buzunarul pufoaicei, îşi încheie clapeta şi se aplecă din nou spre David. Nicio greşeală în plus.

Apucă tufişul de care stătea atârnat David şi-l scoase din rădăcini cu o smucitură violentă.

David ţipă:

— Nu!

După care scormoni disperat, căutând un punct de sprijin, în vreme ce mâna cealaltă aluneca inexorabil din crăpătura stâncii.

— *Nu e cinstit,* zbieră el, şi mâna i se desprinse din fisură.

Păru să rămână suspendat în aer pentru o clipă apoi se prăbuşi, izbindu-se de două ori de peretele falezei, până când lovi apa cu un plescăit.

Faber privi cu atenţie, ca să se asigure că nu mai iese din nou la suprafaţă.

— Nu e cinstit? Nu e *cinstit?* Tu nu ştii că e război?

Timp de câteva minute, se uită în jos, la apa mării. O dată, i se păru că vede galbenul pelerinei ridicate la suprafaţă, dar dispăru înainte să o poată privi cu atenţie. Nu se vedeau decât marea şi stâncile.

Dintr-odată, se simţi teribil de obosit. Deveni conştient de accidentele suferite, pe rând: piciorul zdrelit, cucuiul de la cap, vânătăile de pe faţă. David Rose fusese cam prostănac, fanfaron şi un soţ jalnic, şi murise ţipând după îndurare; dar fusese un bărbat viteaz şi murise pentru ţara

lui – asta fiindu-i de fapt şi ofranda.

Faber se întrebă dacă moartea lui va fi la fel de înălţătoare.

Se întoarse cu spatele la marginea falezei şi se îndreptă către automobilul răsturnat.

CAPITOLUL 28

Percival Godliman se simţea înviorat, hotărât, ba chiar – lucru rar pentru el – inspirat.

Când reflectă asupra problemei, avu o senzaţie de jenă. Vorbele încurajatoare erau destinate oamenilor de rând, iar intelectualii se considerau imuni faţă de discursurile însufleţitoare. Şi, deşi ştia că reprezentaţia oferită de marele bărbat fusese atent pusă la cale, cu suişurile şi coborâşurile discursului premeditate ca într-o simfonie, toate acestea acţionaseră asupra lui la fel de eficient ca ultimele indicaţii date de antrenor căpitanului echipei de crichet a şcolii, înainte de începerea partidei.

Se întoarse la biroul său, nerăbdător să întreprindă *ceva.* Îşi aşeză umbrela în suportul de umbrele, atârnă în cuier fulgarinul ud şi îşi cercetă imaginea feţei în oglinda şifonierului. Fără îndoială, de când devenise din nou membru activ al serviciului de contraspionaj, ceva se întâmplase cu chipul lui. Cu o zi în urmă, revăzuse o fotografie de-a lui din 1937, împreună cu un grup de studenţi, la un seminar ţinut la Oxford. De fapt, în zilele acelea, arăta mai vârstnic decât acum: tenul palid, părul în smocuri, bărbieritul neuniform şi hainele prost croite ca ale unui pensionar. Smocurile de păr dispăruseră; cu excepţia unui breton ca de călugăr, era chel. Îmbrăcămintea era a

unui om de afaceri, nu a unui profesor. I se părea – deşi putea fi, îşi spuse, doar imaginaţia sa – că poziţia maxilarelor era mai fermă, că ochii îi deveniseră mai strălucitori şi se bărbierea cu mai multă atenţie.

Se aşeză la masa de lucru şi-şi aprinse o ţigară. *Această* inovaţie nu era bine-venită; începuse să tuşească; încercase să se lase şi constatase că devenise dependent. Numai că toată lumea fuma în Anglia în zilele acelea, chiar şi o parte din femei. Orişicât, ţinând cont că prestau munci de bărbat, erau îndreptăţite să aibă acces şi la viciile masculine. Fumul i se opri în gât, făcându-l să tuşească. Stinse ţigara în capacul de plumb pe care-l folosea drept scrumieră (obiectele de ceramică se găseau cu greutate).

Inconvenientul folosirii inspiraţiei pentru realizarea imposibilului, reflectă el, era că inspiraţia nu-ţi oferea niciun indiciu asupra mijloacelor practice. Îşi aduse aminte de teza lui din timpul colegiului, având ca subiect călătoriile unui obscur călugăr medieval. Thomas din Tree. Godliman îşi propusese sarcina minoră, dar dificilă, de a reconstitui itinerarul călugărului pe o perioadă de cinci ani. Apărea un interval înşelător de opt luni, când acesta se aflase fie la Paris, fie la Canterbury, iar Godliman nu reuşise să stabilească unde anume, ceea ce punea sub semnul întrebării întregul său demers. Pur şi simplu, izvoarele folosite de el nu conţineau această informaţie. Dacă şederea monarhului trecuse neînregistrată, atunci nu exista nicio posibilitate de a descoperi unde se aflase şi asta era!

Animat de optimismul tinereţii, Godliman refuzase să admită că informaţia respectivă nu exista şi acţionase pornind de la supoziţia că *undeva* trebuia să fie o menţiune despre felul cum îşi petrecuse Thomas acele luni – în ciuda faptului bine cunoscut că aproape tot ce se întâmplase în Evul Mediu rămăsese neînregistrat. Dacă Thomas nu se aflase nici în Paris, nici în Canterbury, trebuie să se fi aflat undeva în tranzit, argumentase Godliman. Până la urmă, găsise într-un muzeu din Amsterdam nişte registre de navigaţie în care se arăta că Thomas se urcase la bordul unei corăbii cu destinaţia Dover, pe care furtuna o abătuse de la cursul ei şi care, în cele din urmă, naufragiase pe coasta Irlandei. Această probă-model de cercetare istorică îi adusese lui Godliman catedra de profesor de istorie.

Ar putea încerca să aplice acelaşi mod de gândire şi pentru a afla ce se întâmplase cu Faber.

Cel mai probabil era că Faber se înecase. În caz contrar, era posibil ca el să fi ajuns deja în Germania. Niciuna din aceste posibilităţi nu prezenta vreo pistă pe care Godliman ar fi putut-o urma, aşa încât trebuiau eliminate. Trebuia pornit de la presupunerea că Faber era viu şi că ajunsese undeva, pe pământ.

Ieşi din birou şi coborî un nivel, spre sala hărţilor. Unchiul său, Terry, se afla acolo, în faţa unei hărţi a Europei, cu o ţigară în colţul buzelor. Godliman realiză că acesta devenise o imagine familiară a acelor zile, la Ministerul de Război: înalţii funcţionari, privind fermecaţi hărţile,

făcându-şi în linişte propriile socoteli dacă războiul va fi câştigat sau pierdut. Presupuse că asta se datora faptului că toate planurile fuseseră puse la punct, uriaşa maşină fusese pusă în mişcare, astfel că, pentru cei care luau marile *decizii,* nu mai rămăsese nimic de făcut, decât să aştepte să vadă dacă au avut sau nu dreptate.

Terry îl văzu intrând şi întrebă:

— Cum te-ai înţeles cu marele bărbat?

— L-am găsit bând whisky, răspunse Godliman.

— Toată ziua bea, dar nu-l afectează câtuşi de puţin, spuse Terry. Ce ţi-a zis?

— Vrea să-i aduc capul lui Die Nadei pe tavă. Godliman traversă camera, până la harta de perete a Marii Britanii, şi puse un deget pe Aberdeen. Dacă ar fi să trimiţi un submarin ca să salvezi un spion fugar, care ar fi limita de siguranţă până la care s-ar putea apropia submarinul de coastă?

Terry, ajuns lângă el, se uită la hartă.

— Nu m-aş apropia la mai puţin de trei mile. Dar aş prefera să mă opresc la zece mile în larg.

— Corect. Godliman trasă cu creionul două linii paralele cu coasta, la cinci şi la şaisprezece kilometri distanţă. Acum, dacă ai fi un navigator amator, care pleacă din Aberdeen cu o ambarcaţiune mică de pescuit, cât de departe ai ajunge înainte să devii neliniştit?

— Cu alte cuvinte, care ar fi distanţa rezonabilă de parcurs cu o asemenea şalupă?

— Exact.

— Întreabă-i pe cei de la Marină. Eu aş zice – între 15 şi 20 de mile.

— De acord. (Godliman desenă un arc de cerc cu centrul în Aberdeen şi cu o rază de douăzeci de mile.) în concluzie, dacă Faber trăieşte, el se află fie înapoi în ţară fie undeva în această zonă spuse el, indicând aria mărginită de liniile paralele şi arcul de cerc.

— Păi, în regiunea aia nu este nicio porţiune de uscat.

— Avem cumva o hartă mai detaliată?

Terry trase un sertar, de unde scoase o hartă la scară mărită a Scoţiei. O împinse deasupra scrinului. Godliman desenă din nou cu creionul liniile de pe cealaltă hartă.

Nici acum nu se vedea vreo porţiune de uscat în zona respectivă.

— Hei, ia fii atent, spuse Godliman.

Chiar la extremitatea estica a liniei de la zece mile de coastă, se afla o insulă lungă şi îngustă. Terry se uită mai de aproape.

— Insula Furtunilor, citi el. Ce chestie!

— Să ştii că s-ar putea... zise Godliman, pocnindu-şi degetele.

— Poţi să trimiţi pe cineva acolo?

— Când s-o termina furtuna. Bloggs e la faţa locului. Am să-i pun la dispoziţie un avion, ca să poată decola în clipa în care vremea se îmbunătăţeşte, zise Godliman îndreptându-se spre uşă.

— Succes, strigă Terry în urma lui.

Godliman urcă câte două trepte deodată până la etajul superior şi intră în biroul său. Ridică telefonul.

— Vă rog, legătura cu domnul Bloggs, la Aberdeen.

În aşteptare, mâzgăli distrat pe sugativa de pe masa de lucru. Insula semăna cu jumătatea de sus a unui baston, cu îndoitura spre capătul vestic. Avea cam şaisprezece kilometri lungime şi, probabil, doi kilometri lăţime. Se întrebă ce fel de loc putea fi acela: un ţinut stâncos şi pustiu sau o comunitate prosperă de fermieri? Dacă Faber ajunsese acolo, putea fi încă în stare să ia legătura cu submarinul; Bloggs va trebui să ajungă la insulă înaintea acestuia.

— Aveţi legătura cu domnul Bloggs, îl anunţă centralista.

— Fred?

— Bună, Percy.

— Eu cred că se află pe o insulă numită Insula Furtunilor.

— Nu, nu-i acolo, spuse Bloggs. Tocmai l-am arestat.

Stiletul avea douăzeci de centimetri lungime, un mâner gravat şi o apărătoare mică şi butucănoasă. Vârful era ascuţit ca un ac. Bloggs se gândi că arăta ca o armă mortală extrem de eficientă. Fusese lustruit de curând.

Bloggs şi inspectorul-şef Kincaid se uitau la el, niciunul din ei nevrând să-l atingă.

— Încerca să se urce în autobuzul spre Edingurgh, spuse Kincaid. Un poliţist l-a văzut la casa de bilete şi i-a cerut actele de identitate. Şi-a lăsat baltă valiza şi a rupt-o la

fugă. O taxatoare de autobuz l-a lovit în cap cu maşina de compostat bilete. I-au trebuit *zece* minute ca să-şi revină.

— Ia hai să-l vedem la faţă, zise Bloggs.

Parcurseră coridorul care ducea la celule.

— Ăsta e, spuse Kincaid.

Bloggs se uită printre gratii. Individul stătea pe un taburet, în colţul îndepărtat al celulei, cu spatele la perete. Stătea picior peste picior, cu ochii închişi şi cu mâinile în buzunare.

— A mai trecut prin puşcării, remarcă Bloggs.

Era un bărbat înalt, cu o faţă frumoasă, prelungă şi păr închis la culoare. Putea fi omul din fotografie, dar era greu să fii sigur.

— Vrei să intri? întrebă Kincaid.

— Imediat. În afară de stilet, ce mai avea în valiză?

— Scule de spărgător. O mulţime de bani, în bancnote mici. Un pistol şi câteva gloanţe. Haine negre şi pantofi cu talpă de crep. Un cartuş de ţigări Lucky Strike.

— Nicio fotografie sau vreun film fotografie ceva?

Kincaid clătină din cap.

— Ce mizerie, spuse Bloggs necăjit.

— Din acte reiese că s-ar numi Peter Fredericks, din Wembley, Middlessex. Zice că ar fi de meserie lăcătuş, actualmente şomer în căutare de lucru.

— Lăcătuş? spuse Bloggs cu scepticism. De patru ani de zile nu s-a mai auzit de vreun lăcătuş şomer în Anglia. Un spion ar trebui să ştie o chestie ca asta. Şi, totuşi…

— Să încep eu interogatoriul sau tu? întrebă Kincaid.

— Începe tu.

Kincaid deschise uşa şi Bloggs intră în celulă, în urma lui.

Bărbatul din colţ deschise ochii, fără prea multă curiozitate. Nu-şi schimbă poziţia.

Kincaid se aşeză la o masă mică, simplă. Bloggs se rezemă de perete.

— Care este numele tău adevărat? zise Kincaid.

— Peter Fredericks.

— Ce cauţi atât de departe de casă?

— Caut de lucru.

— De ce nu eşti în armată?

— Bolnav de inimă.

— Unde te-ai aflat în ultimele câteva zile?

— Aici, în Aberdeen. Înainte de asta, la Dundee şi, mai devreme, la Perth.

— Când ai sosit la Aberdeen?

— Alaltăieri.

Kincaid îi aruncă o privire lui Bloggs, care încuviinţă din cap.

— Povestea ta şchioapătă. Lăcătuşii nu au nevoie să caute de lucru. Peste tot e mare nevoie de ei. Ai face bine să începi să spui adevărul.

— Spun adevărul.

Bloggs îşi scoase tot mărunţişul din buzunare şi-l înfăşură într-o batistă. Rămase în expectativă, fără să spună nimic, legănând grămăjoara de monezi în mâna dreaptă.

— Unde ai ascuns filmul? spuse Kincaid, instruit până la acest punct de Bloggs, care nu-i spusese totuşi ce anume conţinea filmul.

Expresia individului rămase neschimbată.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Kincaid săltă din umeri şi se uită la Bloggs.

— Ridică-te în picioare! ceru Bloggs.

— Poftim?

— În PICIOARE!

Bărbatul se ridică degajat.

— Apropie-te.

Individul făcu doi paşi înspre masă.

— Numele!

— Peter Fredericks.

Bloggs se îndepărtă de zid şi-l lovi cu batista îngreunată cu monede. Lovitura ajunse cu precizie la rădăcina nasului celui interogat, care ţipă de durere. Îşi duse mâinile la faţă.

— Drepţi, îi ordonă Bloggs. Numele!

Bărbatul se îndreptă de spate, lăsându-şi mâinile pe lângă corp.

— Peter Fredericks.

Bloggs îl izbi din nou, exact în acelaşi loc. De data asta, cel lovit căzu în genunchi, cu ochii înlăcrimaţi.

— Unde-ai ascuns filmul?

Individul clătină din cap.

Bloggs îl săltă în picioare, îl lovi cu genunchiul în vintre şi apoi cu pumnul în stomac.

— Ce ai făcut cu negativele?

Bărbatul căzu la pământ şi vomită. Bloggs îl lovi cu piciorul în faţă. Se auzi un trosnet ascuţit.

— Care-i treaba cu submarinul? Unde trebuie să vă întâlniţi? Care-i semnalul, fir-ai al dracului...

Kincaid îl prinse de umăr, de la spate.

— Opreşte-te, spuse el. Asta e secţia mea de poliţie şi mai mult de atât nu pot să închid ochii, să ştii...

Bloggs se întoarse cu faţa la el.

— Nu avem de-a face aici cu un spărgător de case de trei lulele. Eu reprezint MI5, şi-am să fac ce vreau în secţia dumitale de poliţie. Dacă deţinutul moare, eu îmi asum responsabilitatea.

Se întoarse din nou spre individul prăbuşit pe podea, care se holba când la Bloggs, când la Kincaid, cu o expresie năucă pe faţa-i acoperită de sânge.

— Despre ce vorbiţi? spuse el cu glas stins. Ce *este* asta?

Bloggs îl ridică cu forţa în picioare.

— Eşti Heinrich Rudolph Hans von Müller-Giider, născut la 26 mai 1900, în Oln, cunoscut şi sub numele de Henry Faber, locotenent-colonel în spionajul german. În maximum trei luni vei fi spânzurat sub acuzaţia de spionaj, doar dacă nu cumva te vei dovedi mai folositor în viaţă decât mort. Ai putea să începi să devii folositor, domnule Müller-Guder!

— Nu, spuse omul. Nu, nu! Sunt *hoţ,* nu spion. Vă rog! Se feri de pumnul ridicat al lui Bloggs. Pot să dovedesc...

Bloggs îl lovi din nou, dar Kincaid interveni pentru a doua

oară:

— Aşteaptă... în regulă, Fredericks – dacă ăsta ţi-e numele, dovedeşte că eşti un hoţ.

— Săptămâna trecută am jefuit trei case în Jubilee Crescent, spuse omul, gâfâind. Am furat vreo cinci sute de lire din prima, câteva bijuterii din a doua – inele cu diamante şi câteva perle – iar din cealaltă n-am putut lua nimic, din cauza câinelui... Nu se poate să nu ştiţi că spun adevărul, trebuie să fi făcut reclamaţie, nu-i aşa? Of, Dumnezeule...

Kingaid se uită la Bloggs.

— Toate aceste jafuri au avut loc.

— Ar fi putut citi despre ele în ziare.

— Al treilea nu a fost dat publicităţii.

— Poate că el e făptaşul – dar asta nu înseamnă că nu poate fi spion. Şi spionii pot să dea spargeri. Se simţea îngrozitor.

— Dar asta s-a întâmplat săptămâna trecută, când omul dumitale s-a aflat la Londra, nu?

Bloggs rămase tăcut o clipă, apoi zise:

— Ei, atunci, dă-l în pizda mă-sii!

După care părăsi celula.

Peter Fredericks privi la Kincaid printr-o mască de sânge.

— Cine-i ăsta. Un nenorocit de gestapovist? întrebă el.

Kincaid îi aruncă o privire şi spuse:

— Ai noroc că nu eşti omul pe care-l caută.

— *Ei?* spuse Godliman la telefon.

— Alarmă falsă. (De la depărtare, vocea lui Bloggs suna strident şi distorsionat.) Un mărunt spărgător de case care s-a întâmplat să poarte la el un stilet şi să semene cu Faber.

— Trebuie s-o luăm de la capăt, spuse Godliman.

— Parcă spuneai ceva despre o insulă.

— Da. Insula Furtunilor – se află cam la zece mile de coastă, la est de Aberdeen. O găseşti pe o hartă la scară mare.

— Ce te face să fii sigur că e acolo?

— Nu sunt sigur. Nu trebuie să scăpăm din vedere nicio altă variantă – celelalte oraşe, coasta, totul. Dar, dacă a furat şalupa aceea...

— Marie *II.*

— Exact. Deci, dacă a furat-o, punctul lui de joncţiune trebuie să se afle undeva în regiunea insulei; iar dacă în *această* privinţă am dreptate, atunci ori s-a înecat, ori a naufragiat pe insulă...

— În regulă, sună logic.

— Cum mai e vremea pe-acolo?

— Nicio schimbare.

— Ai putea ajunge pe insulă cu o navă mare, ce zici?

— Presupun că, dacă nava e îndeajuns de mare, se poate călători pe orice vreme. Numai că insula nu cred să aibă cine ştie ce port, nu ţi se pare?

— Ar fi trebuit să verifici, dar cred că ai dreptate. Atunci, fii atent... Lângă Edinburgh se află o bază aviatică a RAF.

Până ajungi tu acolo, am să le spun să-ţi pregătească un hidroavion. Decolezi imediat ce încetează furtuna. Pregăteşte paza de coastă locală, să fie gata să plece la semnal – nu sunt sigur cine va ajunge acolo primul.

— Dar, dacă şi submarinul aşteaptă să înceteze furtuna, ei vor ajunge primii, spuse Bloggs.

— Ai dreptate. Godliman îşi aprinse o ţigară, aşteptând înfrigurat să-i vină inspiraţia. Uite cum vom face. O corvetă a Marinei Militare va da ocol insulei, încercând să intercepteze vreun semnal radio de la Faber. Când furtuna se va domoli, va putea trimite o şalupă pe insulă.

— Ce-ai zice de nişte avioane de vânătoare?

— Da. Însă, ca şi tine, vor fi nevoite să aştepte să se limpezească vremea.

— Nu poate să mai continue mult.

— Ce spun meteorologii scoţieni?

— Că va mai dura cel puţin încă o zi. Dar să nu uităm că atâta timp cât suntem blocaţi aici, nici el nu poate s-o şteargă.

— Dacă e acolo.

— Aşa este.

— În regulă, zise Godliman. Deci, vom avea o corvetă, paza de coastă, câteva avioane de vânătoare şi un hidroavion. Ar fi bine s-o iei din loc. Sună-mă de la Rosyth. Ai grijă de tine.

— Aşa voi face.

Godliman puse receptorul în furcă. Uitată în scrumieră,

ţigara arsese până când nu mai rămăsese din ea decât un chiştoc scurt.

CAPITOLUL 29

Răsturnat pe o parte, jeepul părea puternic şi neajutorat, ca un elefant rănit. Motorul se oprise. Faber îl împinse cu toată puterea şi vehiculul se ridică maiestuos pe cele patru roţi. Acoperişul de prelată fusese, bineînţeles, distrus, iar tăietura făcută de cuţitul lui Faber se lungise dintr-o parte în cealaltă. Aripa din faţă cea care se înţepenise în pământ şi oprise maşina, se deformase. Farul de pe aceeaşi parte se spărsese. La fel ca geamul lateral, în urma focului de armă însă în mod miraculos, parbrizul rămăsese intact.

Faber se urcă pe scaunul şoferului, scoase motorul din viteză şi încercă demarorul. După o primă încercare nereuşită motorul porni. Răsuflă uşurat, pentru că nu ar fi putut face faţă unei plimbări atât de lungi.

Rămase pe loc un timp, inventariindu-şi rănile. Îşi pipăi cu grijă glezna dreaptă: se umflase puternic. Probabil că-şi fracturase vreun os. Noroc că maşina fusese construită pentru a fi condusă numai cu ajutorul mâinilor, căci Faber nu ar fi putut apăsa pedala de frână. Umflătura de la ceafă părea uriaşă, cel puţin cât o minge de golf şi, când o pipăi cu mâna, sângele i se lipi de degete. Îşi cercetă faţa în oglinda retrovizoare. Era plină de tăieturi mici şi vânătăi mari, ca faţa unui boxer, la sfârşitul unui meci pierdut.

Îşi lăsase pelerina acasă la Tom, iar pufoaica şi salopeta i

se îmbibaseră de apă şi se murdăriseră de noroi. Trebuia să ajungă la căldură şi să se usuce.

Strânse volanul, şi o durere ascuţită îl săgetă în mâini; uitase de unghia smulsă. Era cea mai neplăcută dintre răni şi din cauza ei trebuia să şofeze cu o singură mână.

Porni din loc cu viteză mică şi găsi ceea ce presupuse a fi drumul. Nu era niciun pericol să se rătăcească pe această insulă – tot ce avea de făcut era să se ţină de marginea falezei până ajungea la casa lui Lucy.

Trebuia să născocească o minciună ca să-i explice femeii ce se întâmplase cu soţul ei. Ştia că nu avusese cum să audă împuşcătura de la distanţa aceea. Desigur, ar fi putut să-i spună adevărul – oricum, Lucy nu putea face nimic în această privinţă. Totuşi, dacă devenea dificil de stăpânit, era posibil să fie nevoit s-o omoare, dar acest gând îi provoca aversiune. Conducând încet de-a lungul falezei, prin ploaia care turna cu găleata şi vântul care urla lugubru, Faber se minună de apariţia acestui nou sentiment pe care nu-l mai avusese până atunci. Era pentru prima oară când ideea de a ucide îi provoca repulsie. Nu pentru că ar fi fost amoral – dimpotrivă. Hotărâse că omorurile pe care le săvârşea se aflau la acelaşi nivel moral cu moartea provocată pe câmpul de luptă, şi emoţiile se conformaseră intelectului. Avea întotdeauna acea reacţie fizică după ce ucidea, îi venea să verse, dar ăsta era un lucru de neînţeles pe care îl ignorase până atunci.

Aşadar, de ce nu voia s-o ucidă pe Lucy?

Până la urmă, hotărî că sentimentul era asemănător cu cel care-l făcuse să dea indicaţii eronate celor din Luftwaffe în privinţa Catedralei St. Paul: imboldul de a proteja o materializare a frumosului. Ea era o creatură remarcabilă, la fel de plină de farmec şi de subtilitate ca orice operă de artă. Faber putea trăi cu el însuşi ca ucigaş, dar nu ca iconoclast. Era, recunoscu el de îndată ce gândul i se ivi în minte, un mod neobişnuit de a trăi.

Dar, în fond, spionii erau cu toţii nişte oameni ciudaţi.

Se gândi la câţiva dintre spionii recrutaţi de Abwehr în aceeaşi perioadă cu el: Otto, uriaşul nordic care făcea sculpturi delicate din hârtie, în manieră japoneză, şi ura femeile; Friedrich, micul matematician genial şi şiret, care se speria şi de umbra lui şi cădea într-o stare depresivă de cinci zile dacă pierdea o partidă de şah; Helmut, căruia îi plăcea să citească romane despre sclavia din America şi care, nu după multă vreme, intrase în SS... toţi deosebiţi, toţi ciudaţi. Dacă aveau altceva specific în comun, Faber nu ştia ce ar putea fi.

Conducea mereu, iar ploaia şi ceaţa deveniseră de nepătruns. Începu să-şi facă griji în privinţa marginii falezei, aflate la stânga sa. Se simţea înfierbântat şi, totodată, corpul îi era scuturat de fiori. Realiză că vorbise cu glas tare despre Otto, Friedrich şi Helmut, recunoscând în asta semnele delirului. Făcu un efort să nu se mai gândească decât la menţinerea jeepului pe un traseu drept. Zgomotul vântului căpătă un soi de ritm, un efect hipnotic şi la un

moment dat, se trezi oprit în loc, privind în largul mării, fără să aibă cea mai mică idee de când se oprise.

Trecură parcă ore întregi până când casa lui Lucy începu să se zărească. Îndreptă maşina spre clădire, gândindu-se: „Trebuie să acţionez frâna, înainte să mă lovesc de zid”. În uşă, se zărea o siluetă, care-l privea prin ploaie. Nu trebuia să-şi piardă cunoştinţa, până când nu-i spunea minciuna, trebuia să-şi amintească, trebuia să-şi amintească...

Se făcuse după-amiază târziu. Lucy era îngrijorată de ce se putuse întâmpla cu cei doi bărbaţi şi, în acelaşi timp, supărată pe ei că nu veniseră la timp pentru prânzul pe care-l pregătise. Pe măsură ce ziua trecea, îşi petrecuse tot mai mult timp la fereastră.

Când jeepul coborî panta lină dinspre căsuţa lor, deveni limpede că ceva se întâmplase, maşina se mişca teribil de încet, pe o traiectorie sinuoasă, şi înăuntru nu se afla decât o persoană. Când ajunse mai aproape, Lucy observă că jeepul avea aripa îndoită şi farul spart.

— Of, Dumnezeule!

Vehiculul se opri cu un zgâlţâit în faţa casei, iar ea văzu că cel dinăuntru era Henry. Acesta nu făcu nicio mişcare să iasă din maşină. Lucy alergă afară, în ploaie, şi deschise portiera.

Îl găsi cu capul lăsat pe spate şi ochii pe jumătate închişi. Ţinea mâna pe frână. Faţa îi era însângerată şi plină de vânătăi.

— Ce s-a întâmplat? Ce *s-a întâmplat?*

Mâna lui alunecă de pe frână şi vehiculul se mişcă înainte. Lucy se aplecă peste el şi scoase motorul din viteză.

— Lăsat David la Tom... accident la întoarcere...

Rostirea cuvintelor părea să necesite un mare chin din partea lui. Acum, că aflase ce se întâmplase, Lucy ieşi din starea de panică.

— Hai înăuntru, spuse ea energic.

Tonul ei hotărât avu efect asupra lui. Se întoarse către ea, puse piciorul pe scară ca să coboare, se prăbuşi imediat la pământ şi Lucy putu să observe că avea glezna umflată ca un balon.

Îl prinse cu mâinile pe sub umeri şi-l ridică în picioare.

— Lasă-te pe piciorul celălalt şi sprijină-te de mine.

Îşi petrecu braţul lui peste umerii ei şi îl cără astfel până în casă.

Jo privea cu ochii măriţi, cum ea îl duse până în sufragerie şi îl aşeză pe sofa. El se întinse pe spate, cu ochii închişi. Avea hainele ude şi pline de noroi.

— Jo, du-te sus şi pune-ţi pijamaua, te rog, spuse Lucy.

— Dar nu mi-ai spus povestea. E mort?

— Nu, nu e mort, şi în seara asta n-am să-ţi pot spune nicio poveste. Mişcă-te!

Copilul scoase un scâncet de nemulţumire, iar Lucy se uită la el ameninţător. Jo plecă.

Lucy luă apoi o foarfecă mare şi îi tăie hainele: mai întâi pufoaica, apoi salopeta, pe urmă cămaşa. Se încruntă de

uimire când văzu pumnalul şi teaca prinse de antebraţul stâng; şi îşi zise că era probabil vreo sculă specială pentru curăţat peştele, sau ceva de genul ăsta. Când încercă să i-l scoată, el îi împinse mâna. Ea săltă din umeri şi-şi îndreptă atenţia asupra ghetelor. Cea din piciorul stâng ieşi cu uşurinţă, odată cu ciorapul; dar când o atinse pe cealaltă, Henry ţipă de durere.

— Trebuie s-o scoatem, îi spuse ea. Va trebui să fii curajos.

Un zâmbet ciudat i se aşternu pe faţă şi, apoi, Henry încuviinţă din cap. Îi tăie şireturile, pe urmă apucă gheata, delicat, dar ferm, şi o trase afară. De data asta, el nu zise nici pâs. Lucy tăie mai departe elasticul ciorapului.

— A rămas în chiloţi! spuse Jo când intră în sufragerie.

— Toate hainele lui sunt ude, îi explică Lucy, sărutându-l şi zicându-i noapte bună. Du-te şi te culcă, dragule. Vin eu să te învelesc mai târziu.

— Pupă-l şi pe ursuleţ, atunci.

— Noapte bună, ursuleţule.

Jo ieşi din încăpere. Lucy se uită din nou la Henry, care zâmbea, cu ochii deschişi.

— Pupă-l şi pe Henry, atunci, zise el.

Ea se aplecă şi-i sărută faţa zdrelită, apoi, cu grijă, îi tăie şi chiloţii.

Căldura focului avea să-i usuce repede pielea udă. Se duse în bucătărie şi umplu un castron cu apă caldă, în care puse puţin antiseptic, ca săi dezinfecteze rănile, luă un

rulou de bumbac absorbant şi se întoarse în sufragerie.

— Pentru a doua oară când apari la uşa mea pe jumătate mort, spuse ea, în timp ce se apucă de ce avea de făcut.

— Semnalul obişnuit, spuse Henry. Cuvintele veniră pe neaşteptate.

— Ce?

— Aşteptând-la-Calais-o-armată-fantomă...

— Henry, ce tot vorbeşti acolo?

— Înfiecare-vineri-şi-luni...

Ea îşi dădu seama, în sfârşit, că Henry delira.

— Nu te mai chinui să vorbeşti, spuse ea.

Îi ridică uşor capul, ca săi cureţe sângele închegat din jurul cucuiului.

Deodată, el se ridică pe jumătate, se uită fioros la ea şi zise:

— Ce zi e azi? Ce zi e azi?

— E duminică, linişteşte-te.

— Bine.

După asta, el nu mai spuse nimic şi o lăsă să-i scoată pumnalul. Lucy îi spălă faţa, îi bandajă degetul rămas fără unghie şi îi puse un pansament la gleznă. Părea că doarme. Ea îi atinse cicatricea lungă de pe piept şi semnul în formă de stea de pe şold. Steaua era un semn din naştere, hotărî ea.

Înainte de a arunca hainele sfâşiate, îi scotoci prin buzunare. Nu avea mare lucru: nişte bani, actele de identitate, un portmoneu de piele şi o cutie cu o rolă de

film. Le puse pe toate grămadă pe poliţa căminului, lângă cuţitul lui pescăresc, apoi îl lăsă în pace şi se duse sus, la Jo. Copilul adormise, culcat peste ursuleţ, cu braţul întins. Îl sărută pe obrazul moale şi îl înveli cu pătura şi se duse afară să adăpostească jeepul în şopron.

Îşi pregăti o băutură în bucătărie, pe urmă stătu să-l vegheze pe Henry, dorindu-şi ca el să se trezească şi să facă din nou dragoste cu ea.

Se făcuse aproape miezul nopţii când Faber se trezi. Deschise ochii, şi pe faţă i se oglindiră un şir de expresii care de acum lui Lucy îi deveniseră familiare: mai întâi teamă, urmată de cercetarea prudentă a încăperii şi, în fine, relaxarea.

— De ce ţi-e frică, Henry? îl întrebă ea dintr-odată.

— Nu pricep ce vrei să spui.

— Întotdeauna când te trezeşti, arăţi speriat.

— Nu ştiu. Henry săltă din umeri, şi mişcarea păru să-l doară. Doamne, sunt făcut zob.

— Vrei să-mi povesteşti cum s-a întâmplat?

— Da, dacă-mi dai şi mie o gură de coniac.

Ea scoase din dulap sticla.

— Dacă vrei, poţi să-mbraci nişte haine de-ale lui David.

— Sigur, dar să nu te simţi stânjenită.

Ea îi întinse paharul, zâmbind.

— Tare mi-e teamă că-mi cam place.

— Ce s-a întâmplat cu hainele mele?

— A trebuit să le tai ca să te dezbrac. Le-am aruncat.

— Sper că nu şi actele.

Îi zâmbi, dar imediat sub stratul superficial se făcea simţită o altă emoţie.

— Sunt pe policioară. I le arătă cu mâna. Pumnalul e pentru curăţat peştele, sau pentru ce?

Mâna lui dreaptă se duse instinctiv la antebraţul stâng, acolo unde fusese prinsă teaca.

— Ceva de genul ăsta.

Preţ de o clipă păru a nu fi în apele lui, apoi făcu un efort ca să se relaxeze şi sorbi din coniac.

— Ce bun e!

— Ei, bine? spuse ea după un timp.

— Ce?

— Cum de ai reuşit să-l pierzi pe soţul meu şi să-mi accidentezi jeepul?

— David a hotărât să rămână peste noapte la Tom. Câteva oi au dat de necaz într-un loc pe care ei îl numeau „torentul”...

— Îl ştiu.

— ... şi vreo şase sau şapte s-au accidentat. Le-au dus pe toate în bucătăria lui Tom, ca să le bandajeze, şi făceau o hărmălaie teribilă. În tot cazul, David a fost de părere să vin să te anunţ că rămâne acolo. Cât despre accident, nu prea ştiu ce să-ţi spun. Nu eram obişnuit cu maşina, drumul nu prea e drum, m-am lovit de ceva şi am intrat în derapaj, iar maşina s-a răsturnat pe o parte. Amănuntele... (Ridică din umeri.)

— Cred că ai mers prea repede – când ai ajuns aici, erai într-o stare groaznică.

— Am impresia că m-am cam lovit în maşină, când s-a răsturnat. M-am izbit la cap, mi-am sucit glezna...

— ... ai rămas fără o unghie, ţi-ai zdrelit faţa şi aproape c-ai făcut o pneumonie. Se vede treaba că eşti predispus la accidente.

El îşi lăsă piciorul pe podea, se ridică şi se duse la poliţa căminului.

— Capacitatea ta de recuperare este de-a dreptul incredibilă adăugă ea.

Henry îşi legă teaca de antebraţul stâng.

— Noi, pescarii, suntem foarte sănătoşi. Parcă ziceai ceva de nişte haine?

Ea se ridică şi se apropie de el.

— Pentru ce mai ai nevoie de haine? E ora de culcare.

O trase lângă el, strângând-o de corpul său dezbrăcat, şi o sărută apăsat. Ea îl mângâie pe coapse.

După un timp, Faber se desprinse din îmbrăţişare. Îşi adună lucrurile de pe policioară, o luă de mână şi, şchiopătând, o conduse pe scări, spre dormitor.

CAPITOLUL 30

Autostrada largă şi albă şerpuia prin valea Bavariei, îndreptându-se către munţi. Pe bancheta din spate, capitonată cu piele, a Mercedesului oficial, feldmareşalul Gerd von Rundstedt şedea nemişcat şi plictisit. Ajuns la şaizeci şi nouă de ani, ştia că era prea îndrăgostit de şampanie şi nu îndeajuns de îndrăgostit de Hitler. Faţa lui uscăţivă şi lugubră reflecta o carieră mai lungă şi mai excentrică decât a oricăruia dintre ofiţerii lui Hitler: nici nu-şi aducea aminte de câte ori fusese aruncat în dizgraţie, doar că Führerul îi cerea de fiecare dată să se întoarcă.

În timp ce maşina trecea prin Berchtesgaden, un sat vechi din secolul al XVI-lea, el se întreba de ce întotdeauna se întorcea la ordin, atunci când Hitler îl ierta. Banii nu însemnau nimic pentru el; obţinuse deja cel mai înalt rang posibil; decoraţiile erau lipsite de valoare în timpul celui de-al Treilea Reich; în plus, era încredinţat că nu era posibil să-ţi câştigi o bună reputaţie în acest război.

Rundstedt fusese cel care-l numise pentru întâia oară pe Hitler „caporalul boem”. Căci micul bărbat nu ştia nimic despre tradiţia militară germană şi nici despre strategie, în ciuda sclipirilor datorate intuiţiei. Dacă ar fi avut habar, nu ar fi declanşat acest război, care era de necâştigat. Rundstedt fusese soldatul cel mai de preţ al Germaniei şi

dovedise asta în Polonia, Franţa şi Rusia; dar nu mai spera deloc în victorie.

În acelaşi timp, nu voia să aibă de a face cu micul grup de generali care – ştia asta – complotau să-l răstoarne pe Hitler. Nu-i lua în seamă, căci *Fahneneid,* jurământul de sânge al războinicului german, era prea puternic în el ca să-i permită să se alăture conspiraţiei, acesta fiind şi motivul, presupus de el, pentru care continua să se afle în slujba celui de-al Treilea Reich. Pe drept sau pe nedrept, ţara lui se afla în primejdie, şi nu avea altceva de făcut decât să o apere. „Sunt ca un bătrân cal de cavalerie, îşi spuse el; dacă aş fi rămas acasă, mi-ar fi fost ruşine”.

Acum, comanda cinci armate de pe frontul de vest. Un milion şi jumătate de oameni sub comanda sa. Nu erau atât de puternici cum ar fi putut fi – unele divizii cuprindeau oameni aflaţi într-o stare similară celor din casele de odihnă pentru invalizii de pe frontul rusesc, trupele blindate erau insuficiente, şi fuseseră înrolaţi prea mulţi non-germani. Cu toate acestea, Rundstedt ar fi fost în stare să-i ţină pe Aliaţi în afara Franţei, dacă-şi desfăşura trupele cu şiretenie.

Tocmai despre aceste desfăşurări de forţe trebuia să discute acum cu Hitler.

Automobilul urcă pe Kehisteinstrasse, până când strada se termină în poarta uriaşă de bronz din coasta muntelui Kehistein. O santinelă SS apăsă un buton, poarta se deschise cu un zumzet, iar maşina pătrunse într-un tunel lung de marmură, luminat de felinare de bronz. La capătul

tunelului, şoferul opri maşina, iar Rundstedt se duse la ascensor, se aşeză pe unul dintre scaunele de piele – urma ascensiunea de o mie trei sute de metri până la Adlerhost, Cuibul Vulturilor.

În anticameră, Rattenhuber îi luă pistolul şi îl lăsă să aştepte. El privi cu dispreţ porţelanurile lui Hitler, rememorând cuvintele pe care avea să le rostească.

După câteva momente, blondul bodyguard reveni să-l conducă în sala de conferinţe.

Locul îl făcu să se gândească la un palat din secolul al XVIII-lea. Pereţii erau acoperiţi cu picturi în ulei şi tapiserii, şi mai erau acolo un bust al lui Wagner şi o pendulă imensă, cu un vultur de bronz deasupra. Priveliştea de la fereastra uriaşă era într-adevăr remarcabilă: dealurile Salzburgului şi vârful Untersberg, muntele în care, conform legendei, corpul neînsufleţit al împăratului Frederick Barbarossa aştepta să se ridice din mormânt şi să salveze Vaterland. Înăuntru, aşezaţi în ciudate scaune rustice, se aflau: Hitler şi trei dintre membrii statului său major: amiralul Theodor Krancke, comandantul flotei de vest; generalul Alfred Jodl, şeful de stat-major, şi amiralul Karl Jesko von Puttkamer, aghiotantul lui Hitler.

Rundstedt salută şi fu îndemnat să ia loc. Un lacheu aduse o tavă cu sandvişuri cu caviar şi un pahar de şampanie. Hitler stătea la fereastra mare, privind afară, cu mâinile încrucişate la spate. Fără să se întoarcă, el rosti brusc:

— Rundstedt s-a răzgândit. Acum, este de acord cu Rommel că Aliaţii vor debarca în Normandia. Este ceea ce instinctul meu mi-a spus tot timpul. Cu toate acestea, Krancke încă mai crede în Calais. Rundstedt, spune-i lui Krancke cum ai ajuns la concluzia asta.

Rundstedt înghiţi şi-şi drese glasul, ducându-şi mâna la gură.

— Sunt două lucruri la mijloc: un nou element informaţional şi o nouă cale de abordare a problemei, începu Rundstedt. Mai întâi, informaţia. Ultimele analize ale bombardamentelor Aliaţilor în Franţa arată, fără putinţă de tăgadă, că ţelul lor principal este distrugerea tuturor podurilor de peste Sena. Acum, dacă ar debarca la Calais, Sena ar fi fost irelevantă pentru bătălie; dar dacă vor invada Normandia, toate trupele noastre de rezervă vor trebui să traverseze Sena pentru a ajunge în zona de conflict.

Al doilea motiv: raţionamentul. Am stat să mă gândesc cum aş invada Franţa dacă aş fi comandantul Forţelor Aliate. Concluzia mea a fost că primul ţel trebuie să fie stabilirea unui cap de pod prin care să poată fi aduşi fără zăbavă oameni şi provizii. Prima lovitură deci trebuie aplicată într-o regiune care să posede un port cu o mare capacitate. Alegerea firească este Cherbourg. Împreună, schema de bombardament şi necesităţile strategice indică Normandia, încheie el. Îşi luă paharul şi îl goli, iar lacheul se apropie şi i-l umplu.

Jodl spuse:

— Toate sursele noastre de spionaj indică spre Calais…

— Şi tocmai l-am executat pe şeful Abwehr-ului pentru trădare, îl întrerupse Hitler. Krancke, eşti convins?

— Nu sunt, spuse amiralul. Şi eu am reflectat asupra felului în care aş fi condus debarcarea, dacă aş fi fost de partea cealaltă, dar am ţinut cont în judecata mea de câţiva factori de natură navală, pe care colegul Rundstedt s-ar putea să nu-i fi înţeles. Eu cred că vor ataca la adăpostul nopţii, la lumina lunii, în perioada de flux maxim – ca să navigheze peste obstacolele subacvatice ale lui Rommel – şi departe de faleze, ape cu stânci şi curenţi puternici. Normandia? Niciodată.

Hitler îşi exprimă dezacordul, clătinând din cap. Moment în care Jodl spuse:

— Mai există un mic element informaţional pe care eu îl găsesc semnificativ. Divizia de Gardă Blindată a fost transferată din nordul Angliei la Hove, pe coasta sud-estică, pentru a se alătura Primului Grup de Armată al Statelor Unite, sub comanda generalului Patton. Am aflat asta din supravegherea transmisiunilor radio – s-a produs o încurcătură cu efectele pe drum, o unitate a primit vesela altei unităţi şi nătărăii au început să se certe pe chestia asta prin intermediul staţiilor radio. Este vorba despre o divizie de elită a britanicilor, foarte aristocrată, comandată de generalul Sir Allen Henry Shafto Adair. Am certitudinea că nu se vor afla prea departe de miezul bătăliei, atunci

când aceasta va începe.

Mâinile lui Hitler se mişcau neliniştite, iar faţa îi era acum cuprinsă de spasme cauzate de indecizie.

— Domnilor generali! lătră Hitler la ceilalţi. Ori primesc sfaturi contradictorii, ori niciun fel de sfat. Trebuie să vă spun tot...

Cu cutezanţa care-l caracteriza, Rundstedt îl întrerupse:

— *Mein* Führer, aveţi patru divizii superbe de tancuri, care stau degeaba aici, în Germania. Dacă am dreptate, nu vor reuşi să ajungă în Normandia la timp, ca să respingă invazia. Vă implor, trimiteţi-le în Franţa şi treceţi-le sub comanda lui Rommel. Dacă ne înşelăm, şi debarcarea va începe la Calais, se vor afla cel puţin îndeajuns de aproape ca să intre în luptă într-o fază timpurie...

— Nu ştiu... nu ştiu!

Ochi lui Hitler se măriră şi Rundstedt se întrebă dacă nu cumva împinsese, din nou, lucrurile prea departe.

Puttkamer vorbi pentru prima dată:

— *Mein* Führer, astăzi e duminică...

— Ei şi?

— Mâine-seară s-ar putea ca submarinul să facă joncţiunea cu spionul nostru Die Nadei.

— Ah, da, *cineva* în care am încredere.

— Desigur, s-ar putea să transmită prin radio, în orice clipă, cu toate că aşa ar fi extrem de periculos...

Rundstedt interveni:

— Nu mai putem amâna decizia. Atât atacurile aeriene,

cât şi actele de sabotaj s-au intensificat în mod dramatic. Debarcarea se poate produce în orice zi.

— Nu sunt de acord, spuse Krancke. Condiţiile atmosferice nu vor fi prielnice până la începutul lui iunie...

— Care nici nu se află aşa departe...

— *Destul!...* urlă Hitler. M-am hotărât. Tancurile mele vor rămâne în Germania – deocamdată. Marţi, când vom avea veşti de la Die Nadei, voi reanaliza dispunerea acestor forţe. Dacă informaţiile lui vor fi în favoarea Normandiei – aşa cum bănuiesc – voi dispune transferarea tancurilor.

Rundstedt întrebă cu calm:

— Şi dacă nu dă niciun semn de viaţă?

— Şi în acest caz voi reanaliza situaţia.

Rundstedt îşi exprimă acordul, încuviinţând din cap.

— Cu permisiunea dumneavoastră, mă voi întoarce la postul meu.

— Eşti liber.

Rundstedt se ridică în picioare, dădu salutul militar şi părăsi încăperea. În liftul căptuşit cu cupru, coborând cei o mie două sute de metri până la garajul subteran, îşi simţi stomacul întors pe dos şi se întrebă dacă senzaţia îi fusese provocată de viteza de coborâre sau de gândul că soarta ţării sale se afla în mâinile unui singur spion, despre care nu se ştia nici măcar cam pe unde se află.

PARTEA A ŞASEA

CAPITOLUL 31

Lucy se trezi cu greutate. Se înălţă treptat, fără grabă, din vidul cald şi adânc al somnului, traversă straturile subconştientului, percepând lumea în fragmente succesive, izolate: mai întâi, trupul de bărbat, cald şi aspru, de lângă ea; apoi, senzaţia de neobişnuit cauzată de patul lui Henry; zgomotul furtunii de afară, la fel de mânios şi neobosit ca şi ieri, ca şi alaltăieri; mirosul slab al pielii bărbatului; braţele ei peste pieptul lui, piciorul ei aruncat peste al lui, ca şi cum ar fi vrut să-l ţină lângă ea, sânii apăsaţi de trupul lui; lumina zilei bătându-i în pleoape; respiraţia uşoară, regulată, care-i sufla gingaş peste faţă; şi apoi, dintr-odată, ca soluţia unui joc de puzzle, conştientizarea faptului că stătea culcată în mod flagrant şi adulterin lângă un bărbat pe care-l cunoscuse cu numai patruzeci şi opt de ore înainte, şi se aflau dezbrăcaţi, în pat, în casa soţului ei. Pentru a doua oară.

Deschise ochii şi îl văzu pe Jo. Dumnezeule... dormise peste măsură de mult.

Copilul stătea lângă pat, în pijamaua mototolită, cu părul ciufulit, cu păpuşa de cârpe sub braţ, sugându-şi degetul şi holbându-se cu ochii măriţi la mămica şi la nenea cel străin, ghemuiţi unul într-altul în pat. Lucy nu-i putea desluşi expresia, pentru că la ora aceasta a zilei el privea cu ochii

măriţi majoritatea lucrurilor, de parcă în fiecare dimineaţă întreaga lume era nouă şi minunată. Îl privi în tăcere, neştiind ce să spună. Apoi, se auzi vocea profundă a lui Henry:

— Bună dimineaţa.

Jo îşi scoase degetul din gură şi răspunse:

— Bună dimineaţa.

După care se întoarse şi ieşi din dormitor.

— Fir-ar să fie, *fir-ar să fie!* exclamă Lucy.

Henry alunecă în josul patului, până când faţa lui ajunse la acelaşi nivel cu a ei, şi o sărută. Mâna-i poposi între coapsele ei şi o strânse posesiv.

Ea-l împinse într-o parte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te!

— De ce?

— Ne-a văzut Jo, de-aia.

— Şi ce?

— Să ştii că ştie să vorbească. Mai devreme sau mai târziu, tot are să-i spună ceva lui David. Ce-am să mă fac eu?

— N-ai să faci nimic. Are vreo importanţă?

— Bineînţeles că are.

— Aşa cum stau lucrurile, nu văd de ce. N-ar trebui să te simţi vinovată.

Lucy îşi dădu seama că, pur şi simplu, Henry nu avea nici cea mai mică idee despre amestecul complex dintre loialitate şi datorie, care constituiau căsătoria. Orice

căsătorie, şi în special a ei.

— Nu-i chiar *aşa* de simplu, spuse ea.

Se ridică din pat şi traversă palierul către dormitorul ei. Îşi trase la repezeală ştrampii, pantalonii şi un pulover, apoi îşi aminti că-i distrusese toate hainele lui Henry şi trebuia să-i împrumute câte ceva de la David. Găsi lenjerie de corp şi ciorapi, o bluză tricotată, un pulover cu gulerul în V şi, în sfârşit, chiar în fundul unui cufăr, o pereche de pantaloni. În tot acest timp, Jo o supraveghea în tăcere.

Duse hainele în celălalt dormitor. Henry intrase în baie să se bărbierească. Ea îl anunţă prin uşă:

— Ţi-am pus hainele pe pat.

Ea coborî scara, aprinse cuptorul din bucătărie şi puse o cratiţă cu apă la încălzit. Se hotărâse să pregătească ouă fierte la micul dejun. Îl spălă pe Jo pe faţă la chiuveta din bucătărie, îi pieptănă părul şi îl îmbrăcă la iuţeală.

— Eşti foarte tăcut în dimineaţa asta, spuse ea cu vioiciune.

El nu-i dădu niciun răspuns.

Henry veni jos şi se aşeză la masă, cu gesturi fireşti, de parcă ar fi făcut asta în fiecare dimineaţă, de ani de zile. Lucy avu un sentiment straniu, când îl vedea acolo, în hainele lui David, întinzându-i oul fiert, punându-i în faţă grătarul cu pâine prăjită.

Deodată, Jo întrebă:

— Tăticul meu a murit?

Henry îi aruncă copilului o privire şi nu spuse nimic.

— Nu fi caraghios, zise Lucy. E acasă la Tom.

Jo nu o băgă în seamă şi se adresă lui Henry:

— I-ai luat hainele lui tati *şi* ai luat-o şi pe mami. Acum o să fii tăticul meu?

Lucy murmură:

— Din gura copiilor şi a sugarilor…

— Nu ai văzut cum arătau hainele mele aseară? spuse Henry.

Jo încuviinţă din cap.

— Ei, atunci ştii de ce a trebuit să împrumut de la tatăl tău nişte haine. Am să i le înapoiez atunci când o să-mi fac rost de altele.

— Şi-o să mi-o dai şi pe mami înapoi?

— Bineînţeles.

Lucy spuse:

— Mănâncă-ţi oul, Jo.

Copilul îşi mânca micul dejun, aparent mulţumit. Lucy privi pe fereastra bucătăriei.

— Şalupa n-are să vină astăzi, spuse ea.

— Te bucuri? o întrebă Henry.

Ea se uită la el.

— Nu ştiu.

Lui Lucy nu îi era foarte foame. Bău o ceaşcă de ceai, în timp ce Henry şi Jo mâncau. După aceea, Jo se duse sus, iar Henry debarasă masa. Când aşeza vesela în chiuvetă, spuse:

— Ţi-e teamă că David are să-ţi facă vreun rău? Fizic?

Ea negă, clătinând din cap.

— Ar trebui să nu te mai gândeşti la el, continuă Henry. Oricum, aveai de gând să-l părăseşti. De ce să-ţi faci probleme dacă află sau nu?

— Pentru că e *soţul* meu. Asta înseamnă ceva. Felul cum s-a purtat cu mine înainte... totul... nu-mi dă dreptul să-l umilesc.

— Cred că îţi dă dreptul să nu-ţi pese dacă este sau nu umilit.

— Nu e o problemă cu soluţia logică. Este vorba numai de ceea ce *simt.*

El făcu cu braţele un gest de renunţare.

— Ar fi mai bine să mă duc cu maşina până la Tom şi să aflu dacă *soţul* tău vrea să vină acasă. Unde-mi sunt ghetele?

— În sufragerie. Am să-ţi aduc o haină.

Ea se duse la etaj şi luă din şifonier un sacou mai vechi de-al lui David, foarte elegant, din tweed cenuşiu-verzui, cambrat în talie şi cu buzunare înclinate, cu clapetă. Lucy îi cususe petice de piele la coate, să nu se uzeze: asemenea haine nu se mai găseau. Îl duse jos, în sufragerie, unde Henry îşi încălţa ghetele. Înnodase şiretul de la stânga şi tocmai încerca să-şi vâre, cu mare grijă, piciorul rănit în gheata dreaptă. Lucy îngenunche să-l ajute.

— Umflătura s-a mai retras, remarcă ea.

— Da, da tot mă mai doare, blestemăţia naibii.

Împreună, duseră la bun sfârşit operaţiunea, dar lăsară

gheata nelegată, şi-i scoaseră şiretul. Henry se ridică în picioare, de probă.

— E în regulă, constată el.

Lucy îl ajută să îmbrace sacoul. Îl cam strângea la umeri.

— Să ştii că altă pelerină n-avem, spuse ea.

— Atunci, o să mă ud, răspunse Henry, trăgând-o spre el şi sărutând-o cu asprime.

Ea îl cuprinse cu braţele şi-l ţinu strâns, preţ de o clipă.

— Vezi să conduci mai atent astăzi.

El zâmbi şi încuviinţă din cap, o sărută din nou – mai scurt, de data asta – şi ieşi afară. Ea îl urmări cu privirea cum merge şchiopătând spre şopron, şi rămase la fereastră, în timp ce el porni motorul şi o luă în sus, pe panta domoală, până dispăru din vedere. După aceea, se simţi uşurată şi, în acelaşi timp, cu sufletul pustiu.

Începu să facă ordine prin casă, făcu paturile, spălă vasele, mătură şi aranjă; făcu toate astea fără niciun entuziasm. Nu-şi găsea locul. Era frământată de gândul despre ce avea de făcut cu viaţa ei, învârtindu-se mereu în jurul aceloraşi vechi argumente, incapabilă să se gândească la altceva. Căsuţa i se păru din nou claustrofobică. Undeva, departe, se afla o lume imensă, cu războiul şi eroismul ei, plină de culoare şi de oameni, milioane de oameni: simţea nevoia să fie acolo, în mijlocul ei, să cunoască fiinţe noi, să vadă oraşe, să asculte muzică. Porni radioul – un gest inutil, buletinele de ştiri o făcură să se simtă şi mai izolată. Un reportaj de război din Italia,

reglementările de raţionalizare fuseseră îmblânzite puţin, criminalul cu stiletul din Londra continua să se bucure de atenţia presei, Roosevelt ţinuse un discurs. Sandy MacPherson începu un recital de orgă, şi Lucy stinse aparatul. Nimic din ceea ce ascultase nu o impresionase: ea nu trăia în această lume.

Simţea că-i vine să urle.

Trebuia să iasă afară din casă, în ciuda vremii. Avea să fie o evadare simbolică... La urma urmei, nu zidurile de piatră ale căsuţei erau cele care o ţineau prizonieră; dar un simbol era mai bun decât nimic. Îl aduse pe Jo de sus, despărţindu-l cu oarecare greutate de un regiment de soldaţi, şi îl înfăşură în îmbrăcăminte impermeabilă.

— De ce mergem afară? întrebă el.

— Să vedem dacă vine şalupa.

— Ai spus că nu vine azi.

— Ei, pentru mai multă siguranţă.

Îşi puseră pe cap nişte pălării de muşama galbene, legară şireturile sub bărbie, şi ieşiră afară.

Vântul o lovi ca un pumn uriaş, dezechilibrând-o, şi fu gata să cadă. În câteva secunde, faţa îi era udă de parcă o scufundase într-un lighean cu apă, iar firele de păr care ieşeau de sub pălărie se înmuiaseră şi i se lipiseră de obraji şi de umerii pelerinei. Jo scoase un ţipăt de bucurie şi sări într-o băltoacă.

Merseră de-a lungul falezei, către capul golfului, privind în jos la imensele talazuri ale Mării Nordului, care se

aruncau singure spre moartea provocată de ţărmul stâncos ori de plajă. Furtuna dezrădăcinase vegetaţia subacvatică de la Dumnezeu ştie ce adâncimi şi o aruncase în grămezi, pe nisip ori pe stânci. Mama şi fiul fură absorbiţi de modelele în permanentă schimbare ale valurilor. Nu era prima oară când li se întâmpla: marea avea un efect hipnotic asupra lor şi, după aceea, Lucy nu putea spune niciodată cu siguranţă cât timp petrecuseră acolo, privind în tăcere.

De data asta, vraja fu risipită de ceva care-i atrase privirea. La început, a fost numai un fulger colorat în adâncitura unui val, atât de fugar, încât nici nu reuşi să-şi dea seama cum anume fusese; atât de mic şi de îndepărtat, încât în prima clipă se îndoi că-l văzuse cu adevărat. Îl căută cu privirea, dar nu-l mai văzu, astfel că îşi îndreptă atenţia înapoi spre golf, spre micul debarcader, pe care încărcătura adusă de val zăbovea doar atât cât să fie măturată de următorul val uriaş. În prima zi frumoasă după furtună, ea şi Jo vor explora plaja, să vadă ce comori scosese la iveală marea. Se vor întoarce de acolo cu pietricele colorate, bucăţi de lemn de provenienţă misterioasă, scoici uriaşe şi fragmente contorsionate de metal ruginit.

Observă din nou fulgerul colorat, mult mai aproape, care, de data asta, rămase vizibil timp de mai multe secunde. Era galben strălucitor, culoarea pelerinelor lor de ploaie. Privi stăruitor printre perdelele de ploaie, dar nu reuşi să-i

identifice forma înainte de a se face din nou nevăzut. Curentul aducea obiectul mai aproape, cum făcea cu toate celelalte, şi depozitând gunoaiele pe nisip, asemenea cuiva care-şi goleşte buzunarele pe o masă.

Era o pelerină: îşi dădu seama de asta când marea o ridică pe creasta unui val, ca să i-o arate pentru a treia şi ultima dată. E-adevărat. Henry se întorsese fără pelerină ieri, dar cum de ajunsese în mare? Valul se sparse deasupra debarcaderului şi aruncă obiectul pe scândurile ude ale rampei, iar Lucy realiză că nu era pelerina lui Henry – proprietarul ei se afla încă înfăşurat în ea. Ţipătul ei de groază fu împrăştiat iute de vânt – astfel încât nici ea nu şi-l putu auzi. Cine să fie, oare? De unde venise? Un alt vas naufragiat?

I se năzări că poate mai era încă viu. Trebuia să se ducă şi să vadă. Se aplecă şi strigă în urechea lui Jo:

— Stai aici – să nu te mişti din loc!

Apoi coborî rampa în goană. Jo porni pe urmele ei. Rampa era îngustă şi alunecoasă. Ea se opri, se întoarse şi-şi cuprinse copilul în braţe.

— Ţi-am spus să aştepţi, măi, neastâmpăratule!

Se uită la trupul de jos, apoi la siguranţa reprezentată de creasta falezei, frământată, preţ de o clipă, de o nehotărâre dureroasă; marea putea în orice clipă să-şi ia prada înapoi, dar îşi continuă coborâşul, purtându-l în braţe pe Jo.

Un val mai mic acoperi corpul, iar când apa se retrase, Lucy se afla îndeajuns de aproape să vadă că era vorba de

un bărbat care stătuse destul în mare ca apa să-i umfle şi să-i deformeze trăsăturile. Ceea ce însemna că murise. Nu mai putea face nimic pentru el, şi nu avea de gând să rişte viaţa ei şi a copilului pentru a salva un cadavru. Era gata să se întoarcă spre faleză, când ceva în legătură cu acea faţă umflată o izbi: îi era familiară. Se holbă la chip, neînţelegând, încercând să suprapună trăsăturile peste ceva din memorie; şi, deodată, găsi faţa pe care o căutase, şi o groază pură, paralizantă, puse stăpânire pe ea, inima păru să i se oprească în loc şi şopti:

— Nu, David, nu!

Uitând acum de pericol, păşi înainte. Un alt val mai mic i se sparse la picioare, umplându-i cizmele cu apă sărată şi înspumată, dar nu băgă de seamă. Jo i se răsuci în braţe să vadă ce era acolo.

— Nu te uita! ţipă în urechea lui şi-i apăsă faţa de umăr.

Jo începu să plângă.

Îngenunche lângă cadavru şi atinse cu mâna faţa oribilă. David era – nu încăpea nicio îndoială. Era mort, şi nu de curând. Mânată de o nevoie teribilă de a şti cu certitudine, ridică poalele pelerinei şi se uită la cioturile picioarelor.

Îi era imposibil să se împace cu realitatea morţii. Într-un fel, îi dorise moartea, dar sentimentele faţă de el erau răvăşite de vină şi de teama de a nu-i fi dată în vileag infidelitatea. Durere, oroare, uşurare – toate fâlfâiră prin mintea ei aidoma unor păsări, niciuna dintre ele dispusă să zăbovească.

Ar fi rămas acolo, încremenită, dar următorul val fu unul mare. Forţa acestuia o luă pe sus, făcând-o să înghită o porţie zdravănă de apă de mare. Ca prin minune, reuşi să nu-l scape pe Jo din braţe şi să rămână pe rampă; în clipa în care talazul se retrase, ea se ridică în picioare şi fugi de atingerea lacomă a oceanului.

Parcurse toată lungimea rampei fără să privească înapoi. Când se apropie de casă, văzu jeepul parcat afară. Henry se întorsese.

Purtându-l încă pe Jo în braţe, începu să alerge poticnindu-se, dorindu-şi cu disperare să-i împărtăşească lui Henry durerea ei, să-i simtă braţele cuprinzând-o, sperând ca el să-i dea alinare. Respiraţia îi era întretăiată de suspine neregulate, iar lacrimile i se amestecau, pe nevăzute, cu ploaia, pe faţă. Ajunse în spatele casei, năvăli în bucătărie şi îl lăsă jos grăbită pe Jo. Henry spuse pe un ton indiferent:

— David s-a hotărât să mai rămână încă o zi la Tom.

Ea îl privi încremenită, cu mintea pustiită, neîncrezătoare: şi, deodată, înţelese.

Henry îl ucisese pe David.

Mai întâi, venise concluzia, asemenea unei lovituri în stomac, tăindu-i respiraţia, urmată de motive, o fracţiune de secundă mai târziu. Naufragiul, cuţitul ciudat, de care el era atât de ataşat, jeepul avariat, ştirea despre criminalul cu stiletul din Londra – dintr-odată, toate se potriveau între ele, precum o cutie de cuburi ilustrate aruncate în aer şi aterizând, în mod surprinzător, gata aranjate.

— N-ai de ce să fii aşa de surprinsă, continuă Henry cu un zâmbet. Au o mulţime de treburi de făcut acolo, deşi recunosc că nu am insistat prea mult să se întoarcă acasă.

Tom. Trebuia să ajungă la Tom. El va şti ce trebuie făcut; îi va proteja, pe ea şi pe Jo, până la sosirea poliţiei; el avea un câine şi o puşcă.

Valul de teamă îi fu tulburat de o undă de tristeţe, de regret faţă de acel Henry în care crezuse, pe care aproape că-l iubise, în mod limpede, el nu exista cu adevărat, ci numai în imaginaţia ei. În locul unui bărbat blând, puternic şi afectuos, văzu în faţa ei un monstru, care îi transmitea liniştit şi cu zâmbetul pe buze mesaje inventate de la soţul pe care el în ucisese.

Îşi impuse să nu se înfioare de scârbă. Luându-l pe Jo de mână, ea ieşi din bucătărie, străbătu holul şi ieşi pe uşa din faţă. Se urcă în jeep, îl aşeză pe Jo lângă ea şi porni motorul.

Acolo însă se afla Henry, sprijinindu-şi degajat piciorul pe scara maşinii şi ţinând în mâini puşca lui David.

— Încotro?

Dacă ar fi încercat să urnească din loc maşina şi să fugă, era posibil ca el să tragă – ce instinct îl avertizase oare, de data aceasta, să ia arma în casă? Şi dacă de ea nu-i păsa, nu putea pune în pericol viaţa lui Jo.

— Voiam numai să garez maşina, spuse ea.

— Şi pentru asta aveai nevoie de ajutorul lui Jo?

— Îi place să se plimbe, şi nu mă mai interoga ca la

tribunal!

Henry săltă din umeri şi făcu un pas înapoi.

Ea îl privi o clipă, îmbrăcat în sacoul lui David şi ţinând în mână atât de detaşat arma soţului ei, şi se întreba dacă într-adevăr avea să tragă în ea în cazul în care ar fi încercat să fugă cu maşina. Apoi îşi aminti de filonul de gheaţă pe care-l simţise în fiinţa lui, încă de la început, şi înţelese că acea supremă dedicare faţă de cine ştie ce cauză, acea cruzime, îi vor permite să facă orice.

Cuprinsă de un înfiorător sentiment de dezgust, trecu motorul în marşarier şi gară jeepul cu spatele sub şopron. Opri apoi motorul, coborî şi, împreună cu Jo, intră în casă. Nu avea habar ce avea să-i spună lui Henry, ce avea să facă în prezenţa sa, dar ştia că-i va ascunde ceea ce ştia – dacă nu cumva se trădase deja.

Nu avea în minte niciun plan.

Dar lăsă deschisă uşa şopronului.

CAPITOLUL 32

— Ăsta-i locul, domnule ofiţer secund, spuse căpitanul, lăsându-şi jos telescopul.

Secundul privi cercetător prin perdeaua de ploaie amestecată cu stropi de apă marină şi răspunse:

— N-aş zice că-i locul ideal unde să-ţi petreci vacanţele, nu-i aşa, sir? Cam pustiu pe-aici, aşa mi se pare.

— Într-adevăr.

Căpitanul era un ofiţer naval de modă veche, cu o barbă căruntă, care activa în cadrul marinei încă din timpul Primului Război Mondial cu germanii. În tot cazul, învăţase să treacă lesne cu vederea stilul de conversaţie îngâmfat al secundului, căci tânărul se dovedise a fi – în ciuda tuturor aşteptărilor – un marinar desăvârşit.

„Tânărul”, trecut de treizeci de ani şi, după standardele acestui război, un adevărat lup de mare, nu avea habar de mărinimia de care beneficia. Cu mâinile încleştate pe balustradă, îşi ţinea echilibrul, în timp ce corveta urca panta abruptă a valului, se îndrepta când ajungea pe creastă, pentru a plonja apoi în golul dinaintea valului următor.

— Şi-acu, că am ajuns aici, ce facem, sir?

— Ne învârtim în cerc, în jurul insulei.

— Am înţeles, să trăiţi.

— Şi să fim cu ochii-n patru după un submarin.

— Pe vremea asta, n-aş prea crede să vedem aşa ceva ieşind la suprafaţă – şi chiar dac-ar ieşi, nu-l vom putea vedea efectiv decât dacă se apropie la o azvârlitură de băţ.

— În noaptea asta – cel târziu mâine –, furtuna o să se potolească, zise căpitanul, începând să-şi îndese tutun în pipă.

— Aşa credeţi?

— Sunt sigur.

— Instinctul de marinar, presupun.

— Nu, buletinul meteorologic.

Corveta ocoli un promontoriu, şi în faţa ochilor le apăru un golfuleţ cu un debarcader. Deasupra, pe creasta falezei, se afla o căsuţă, măruntă, dar solidă, înfruntând ghemuită urgia vântului.

— De îndată ce va fi posibil, vom debarca acolo un detaşament, spuse căpitanul, arătând cu mâna.

Secundul încuviinţă din cap, spunând:

— Şi totuşi...

— Cee?

— Fiecare ocol al insulei ne va lua în jur de o oră, mi se pare.

— Şi?

— Şi, dacă nu vom fi al naibii de norocoşi şi să ne nimerim în locul potrivit, la momentul oportun...

— Submarinul va ieşi la suprafaţă, îşi va lua pasagerul la bord şi va plonja în adânc, fără ca noi să vedem măcar

încreţiturile apei, încheie căpitanul ideea.

— Întocmai.

Căpitanul îşi aprinse pipa cu o dexteritate care trăda o lungă experienţă în aprinderea pipelor în condiţii vitrege. Pufăi de câteva ori, apoi îşi umplu plămânii cu fum.

— Nu e treaba noastră să ne întrebăm de ce, spuse el, scoţând fumul pe nări.

— Un citat cam ghinionist, sir.

— De ce?

— Pentru că se referă la celebrul atac al Brigăzii de Infanterie Uşoară.

— N-am ştiut asta pân-acum, spuse căpitanul, pufăind din pipă. Ăsta-i avantajul să fii incult, presupun.

La capătul estic al insulei se afla o altă căsuţă. Căpitanul o cercetă atent cu ajutorul telescopului şi remarcă antena radio de mari dimensiuni, cu aspect profesional.

— Transmisionist! strigă el la operatorului radio. Vezi dacă prinzi ceva de la antena aia. Încearcă pe frecvenţa Corpului de Observatori ai Armatei.

Când casa ieşi din câmpul vizual, transmisionistul anunţă:

— Niciun răspuns, sir.

— În regulă, domnule ofiţer, spuse căpitanul. Nu era ceva important.

Membrii echipajului de pe nava pazei de coastă stăteau sub puntea vasului ancorat în portul Aberdeen, jucând douăzeci şi unu pe mărunţiş şi meditând asupra debilităţii

mintale care părea să se asocieze în mod invariabil cu gradele militare înalte.

— Carte, ceru Jack Smith, care era mai scoţian decât propriul nume.

Albert Prish, Slăbănogu, un londonez corpolent aflat departe de casă, îi dădu un valet.

— M-am ars, făcu Smith.

Slăbănogu îşi adjudecă miza.

— Mamă, un penny jumate! exclamă el cu falsă mirare. Nu sper decât să apuc să-i cheltuiesc.

Smith şterse aburul de pe sticla hubloului şi privi cercetător la navele care aşteptau, legănându-se în apele portului.

— După cum se agită căpitanul, ai fi zis că ne ducem în nenorocitul ăla de Berlin, nu pe Insula Furtunilor.

— Păi, cum, nu ştiai? Noi suntem avangarda debarcării Aliaţilor. Slăbănogu întoarse un zece, îşi mai împărţi un popă şi anunţă: Plătesc doo'ş'unurile.

— Şi, până la urmă, ce e individul ăsta – un dezertor? Dacă vreţi să ştiţi, părerea mea, asta era treaba poliţiei militare, nu a noastră.

Slăbănogu amestecă pachetul de cărţi.

— Vă spun eu ce e – un prizonier de război evadat. Râsete. Bine, n-aveţi decât să nu mă credeţi. Dar când vom pune gheara pe el, să fiţi atenţi la accentul lui. Aşeză cărţile jos. Ia spuneţi-mi, ce nave ajung pe insula asta?

— Numai şalupa de aprovizionare, spuse careva.

— Deci, singurul mod în care-ar fi putut ajunge înapoi în ţară era cu şalupa asta. Poliţia militară n-avea decât să aştepte cursa regulată către insulă şi să-l înhaţe aici, la coborârea de pe şalupă. N-ar fi niciun motiv ca noi să stăm aici ca pe ace, aşteptând să ridicăm ancora şi s-o zbughim acolo cu viteza luminii de îndată ce se limpezeşte vremea, doar dacă... Făcu o pauză melodramatică. Doar dacă individul ar avea şi alt mijloc de a părăsi insula.

— Ca de exemplu?

— Păi, de exemplu, un submarin.

— Frecţii, spuse Smith.

Ceilalţi abia dacă râseră.

Slăbănogu împărţi din nou cărţile. De data asta câştigă Smith, iar toţi ceilalţi pierdură.

— Am strâns de-un şiling, constată Slăbănogu. Cred că am să mă retrag la căsuţa aia miştocuţă din Devon. Bineînţeles, n-o să-l prindem.

— Pe dezertor?

— Pe prizonierul de război.

— Şi de ce nu?

Slăbănogu se bătu cu degetul la tâmplă, zicând:

— Foloseşte-ţi tărtăcuţa. Când se va termina furtuna, noi vom fi aici, iar submarinul se va afla lângă insulă, sub apele golfului. Deci, cine ajunge acolo mai întâi? Nemţălăii!

— Păi, atunci, de ce o mai facem?

— Pentru că oamenii care ne dau nouă ordine nu sunt la fel de isteţi precum al dumneavoastră preacredincios Albert

Parish. N-aveţi decât să râdeţi! făcu încă o dată cărţile. Hai, s-aud mizele. O să vedeţi că am dreptate. Ce-ai acolo, Smithie, un penny? Gorblimey, fii atent să n-o iei razna. Uite, dacă vreţi, pariez pe cinci contra unu că o să ne-ntoarcem cu mâna goală din Insula Furtunilor. Merge cineva la chestia asta? Zece la unu? Zece la unu!

— Nu merge nimeni, spuse Smith. Fă cărţile-alea.

Slăbănogu se conformă.

Comandantul de escadrilă, Peterkin Blenkinschop care încercase să scurteze numele de Peterkin în Peter, dar nu se ştie cum cei din jur aflau întotdeauna, stătea într-o poziţie ţeapănă de drepţi în faţa hărţii, adresându-se celor din încăpere.

— Vom zbura în formaţii de câte trei, începu el. Prima formaţie va decola de îndată ce vremea o va permite. Ţinta noastră – atinse harta cu un indicator – este asta: Insula Furtunilor. La sosire, ne vom roti în cerc timp de douăzeci de minute, în căutarea unui submarin. După douăzeci de minute, revenim la bază. (Făcu o pauză.) Aceia dintre voi care obişnuiesc să gândească logic, vor fi dedus deja că, pentru a obţine o acoperire continuă a operaţiunii, a doua formaţie de trei avioane trebuie să decoleze la exact douăzeci de minute după prima şi aşa mai departe. Întrebări?

Locotenentul-major de aviaţie Longman spuse:

— Domnule comandant, ce vom face dacă reperăm submarinul?

— Îl bombardaţi, desigur. Aruncaţi câteva grenade. Provocaţi zarvă.

— Dar, sir, noi pilotăm avioane de vânătoare, nu prea avem cum să oprim un submarin din drum. Nu credeţi că asta ar fi mai curând o treabă pentru nişte vase de război?

Blenkinshop oftă.

— Ca de obicei, aceia dintre dumneavoastră care sunt capabili să gândească modalităţi mai ingenioase de a câştiga războiul sunt rugaţi să se adreseze direct domnului Winston Churchill, Downing Street, numărul 10, Londra, Sud-Vest-Unu. Şi acum, în afară de alte critici stupide, mai are cineva de pus *întrebări?*

Nimeni nu mai avu nicio întrebare.

„Ultimii ani ai războiului creaseră un gen diferit de ofiţeri RAF”, constată Bloggs, aşezat într-un fotoliu confortabil din camera de aşteptare a pistei de decolare, aproape de foc, ascultând răpăitul ploii pe acoperişul de tablă, moţăind cu întreruperi. Piloţii Bătăliei pentru Anglia păruseră a fi de un optimism incorigibil, cu argoul lor de liceeni, cu chefurile care se ţineau lanţ, cu lipsa lor de odihnă şi dispreţul lor arogant pentru moartea violentă pe care o înfruntau zi de zi. Eroismul lor adolescentin nu fusese îndeajuns ca să-i susţină şi pe parcursul anilor care urmaseră, iar accentul trecuse de la individualismul impetuos al încăierărilor aeriene la corvoada maşinală a misiunilor de bombardament. Nu încetaseră să bea şi să vorbească în argou, dar arătau mai bătrâni, mai duri şi mai cinici; nu mai

păstraseră nimic din *Zilele de şcoală ale lui Tom Brown.* Bloggs îşi aminti ce îi făcuse spărgătorului aceluia din celula poliţiei din Aberdeen şi concluzionă: „Toţi păţim la fel”.

Cei aflaţi în jurul lui erau foarte liniştiţi: unii moţăiau, ca şi el; alţii citeau sau jucau jocuri de masă. Într-un colţ, un ofiţer de navigaţie cu ochelari învăţa limba rusă.

În vreme ce Bloggs trecea în revistă încăperea cu ochii pe jumătate deschişi, un alt pilot intră şi-l făcu pe omul de la MI5 să se gândească imediat că nou-venitul nu fusese îmbătrânit de război. Arbora un zâmbet larg, de modă veche, şi o faţă fragedă care arăta de parcă abia ar fi avut nevoie de un bărbierit pe săptămână. Era descheiat la haină şi-şi purta casca în mână. Se îndreptă direct spre Bloggs.

— Domnul inspector Bloggs?

— În persoană.

— Bună treabă. Eu sunt pilotul dumneavoastră, Charles Calder.

— Mă bucur, spuse Bloggs, strângându-i mâna.

— Eretele e pregătit, iar motoarele funcţionează ca unse. E un avion amfibie, presupun că ştiţi.

— Da.

— Bună treabă. Vom coborî pe suprafaţa mării, ne vom apropia cam până la zece paşi de ţărm şi apoi veţi coborî într-o barcă pneumatică, ca să ajungeţi pe insulă.

— Iar tu mă vei aştepta până mă-ntorc.

— Întocmai. Ei, înseamnă că nu mai avem nevoie acum decât de vreme bună.

— Aşa este. Uite ce e, Charles, de şase zile şi şase nopţi îl urmăresc pe individul ăsta prin toată ţara, aşa încât trebuie să profit de ocazie şi să mă pun la punct cu somnul. Ai să mă scuzi, deci.

— Nicio problemă! (Pilotul se aşeză pe un scaun şi scoase de sub haină o carte groasă.) Mă pun la punct cu cultura, zise el. *Război şi pace.*

— Bună treabă, spuse Bloggs şi închise ochii.

Percival Godliman şi unchiul său, colonelul Terry, şedeau împreună în camera hărţilor, bând cafea şi scuturându-şi scrumul ţigărilor într-o găleată de pompieri aflată între ei, pe podea. Godliman începuse să se repete.

— Nu-mi dau seama ce altceva am mai putea face.

— Ai mai spus asta.

— Corveta a ajuns deja acolo, iar avioanele sunt la numai câteva minute de zbor, astfel că submarinul se va afla sub focul lor, de îndată ce va ieşi la suprafaţă.

— Dacă va fi reperat.

— Cât de curând posibil, corveta va debarca pe ţărm un detaşament. Imediat după aceea, Bloggs va ajunge acolo, iar paza de coastă va aduce ariergarda.

— Şi nici unii, nici alţii nu sunt siguri că vor ajunge la timp.

— Ştiu, spuse obosit Godliman. Am făcut tot ce am putut, dar este oare suficient?

Terry îşi aprinse o nouă ţigară.

— Ce ştii despre locuitorii insulei?

— Ah, da. Păi, sunt numai două case acolo. Într-una locuieşte un fermier de oi, împreună cu soţia – au un copil mic –, iar în cealaltă stă un cioban bătrân. Ciobanul are o staţie radio – Corpul de Observatori ai Armatei – dar nu-l putem recepţiona... Probabil că ţine tot timpul aparatul pe „transmisie”. E bătrân.

— Fermierul acela parcă promite ceva, spuse Terry. Dacă e un tip deştept, ar putea chiar să-l prindă pe spion.

Godliman clătină din cap.

— Bietul de el, e invalid, stă într-un scaun cu rotile.

— Doamne Dumnezeule, nu prea ne scăldăm în noroc, nu?

— Nu, spuse Godliman. S-ar părea că Die Nadei are toate atuurile în mână.

CAPITOLUL 33

Lucy devenea tot mai calmă. Senzaţia puse stăpânire pe ea treptat, aidoma difuziei îngheţate a unui anestezic, amorţindu-i emoţiile şi stimulându-i puterea de judecată. Momentele când se simţea paralizată la gândul că împărţea casa cu un criminal deveniră tot mai rare; începu să fie stăpânită de o vigilenţă lucidă, care o surprinse şi pe ea.

În vreme ce-şi îndeplinea îndatoririle casnice, măturând în jurul lui Henry, care citea un roman în sufragerie, se întrebă cât anume observase el din schimbările petrecute cu sentimentele ei. Avea un spirit de observaţie foarte ascuţit: nu lăsa să-i scape nimic, iar în timpul confruntării de lângă jeep manifestase o prudenţă fără echivoc, dacă nu chiar suspiciune de-a dreptul. Probabil îşi dăduse seama că fusese zguduită de ceva. Pe de altă parte, înainte ca Henry să plece dimineaţa, fusese supărată pentru că Jo îi găsise pe amândoi în pat... Nu era exclus ca el să-şi închipuie că ăsta era singurul motiv.

Şi totuşi, Lucy avea senzaţia stranie că Henry ştia, *cu precizie,* ce era în mintea ei, dar prefera să se prefacă pur şi simplu că totul era în ordine.

Îşi atârnă rufele la uscat pe suportul special din bucătărie, zicând:

— Îmi cer scuze că procedez astfel, dar nu pot s-aştept la

nesfârşit să se oprească ploaia.

El se uită cu dezinteres la rufe.

— Nu-i nicio problemă, spuse şi se întoarse în sufragerie.

Răspândite printre rufele ude, se afla un rând complet de haine curate şi uscate, pentru Lucy.

Pentru prânz, ea găti o plăcintă cu legume, după o reţetă de austeritate. Îi chemă pe Jo şi pe Faber la masă.

Puşca lui David stătea rezemată într-un colţ, în bucătărie.

— Nu-mi place să stau cu o puşcă încărcată în casă, zise ea.

— Am s-o scot afară după masă. Plăcinta e bună.

— Mie nu-mi place, spuse Jo.

Lucy luă arma şi o aşeză deasupra bufetului.

— Poate să stea şi aici, numai să nu ajungă Jo la ea.

— Când am să mă fac mare, am să împuşc germani, zise Jo.

— În după-amiaza asta, o să te rog să te culci, îi spuse Lucy.

Se duse în sufragerie şi luă una dintre pastilele pentru dormit ale lui David din sticluţa aflată în dulap. Două pilule constituiau o doză puternică pentru un adult de şaptezeci de kilograme, astfel că un sfert de pastilă trebuia să fie de ajuns să-l facă pe un copil de douăzeci şi ceva de kilograme să doarmă după-amiaza. Tăie pastila în patru, cu ajutorul cuţitului, puse sfertul într-o lingură, îl zdrobi cu coada altei linguri şi amestecă praful într-un pahar cu lapte. Îi întinse paharul lui Jo.

— Vreau să-l bei până la ultima picătură.

Faber privi la tot ce se întâmplase, fără să spună niciun cuvânt.

După prânz, îl aşeză pe Jo pe canapeaua din sufragerie, alături de un teanc de cărţi. Nu ştia să citească, desigur, dar ascultase poveştile de atâtea ori, încât le ştia pe de rost, şi putea să întoarcă paginile cărţii, să se uite la desene şi să recite din memorie cuvintele de pe pagină.

— Ai vrea nişte cafea? îl întrebă ea pe Faber.

— Cafea adevărată? întrebă el surprins.

— Am păstrat o grămăjoară.

— Da, chiar te rog!

El stătu cu ochii pe ea, în timp ce pregătea cafeaua. Lucy se întrebă dacă îi era frică să nu-i dea şi lui somnifere. De dincolo, se auzea vocea lui Jo:

„– Hei, răspundeţi odată, e cineva acasă? strigă Pooh cât putu de tare.

— Nu! răspunse o voce...”

Jo râse din tot sufletul, aşa cum făcea mereu la gluma aceasta. „O, Doamne, îşi zise Lucy, *te rog,* nu lăsa să i se întâmple ceva lui Jo”.

Turnă cafeaua în ceşti şi se aşeză la masă, în faţa lui Faber. El se întinse peste masă şi o ţinu de mână. O vreme, rămaseră tăcuţi, sorbind din cafea, ascultând ploaia şi vocea lui Jo.

„– Şi cât durează cura asta de slăbire? întrebă Pooh neliniştit

— Păi, cam o săptămână, aş zice.

— Bine, dar nu pot să rămân aici o săptămână!”

Începu să dea semne de toropeală, apoi tăcu. Lucy se duse şi-l înveli cu o pătură. Ridică de pe podea cartea care-i alunecase din mâini lui Jo. Fusese a ei, de când era mică, şi, la fel ca şi Jo, ştia poveştile pe dinafară. Pagina de gardă purta dedicaţia scrisă caligrafic de mama ei: „Pentru Lucy, la vârsta de patru ani, cu dragoste, de la mama şi tata”. Aşeză cartea pe noptieră.

Se întoarse în bucătărie.

— A adormit.

— Şi...?

El întinse mâna. Lucy i-o primi, împotriva voinţei sale. El se ridică în picioare, iar ea porni înaintea lui, pe scară, către dormitor. Lucy închise uşa şi apoi îşi scoase puloverul.

Preţ de o clipă, el rămase nemişcat, privind la sânii ei. Pe urmă, începu să se dezbrace.

Ea se urcă în pat. Aceasta era partea pe care nu era sigură că o va putea duce la bun sfârşit – să mimeze bucuria trupească, când nu simţea decât teamă, repulsie şi vinovăţie.

Henry veni lângă ea şi o îmbrăţişă.

Nu după mult timp, ea constată că nu era nevoie să se prefacă deloc.

Timp de câteva secunde, rămase cuibărită în îndoitura braţului lui Henry, întrebându-se cum era posibil ca un om să facă exact ceea ce făcuse şi apoi să iubească o femeie,

aşa cum tocmai o iubise.

— N-ai vrea o ceaşcă de ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Ei, eu aş vrea.

Se îndepărtă de el şi se ridică din pat. Când el încercă să se mişte, ea îi puse mâna pe pântecul neted şi spuse:

— Nu, tu rămâi aici. Am să aduc ceaiul sus. N-am terminat cu tine.

El rânji.

— Tu chiar vrei să recuperezi cei patru ani irosiţi?

De îndată ce părăsi dormitorul, zâmbetul îi căzu de pe faţă, asemenea unei măşti. Inima îi bătea cu putere în piept, în timp ce cobora treptele. Ajunsă în bucătărie, trânti ceainicul pe plită şi zăngăni nişte ceşti de porţelan, apoi începu să îmbrace hainele ascunse printre rufele ude. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia putu să-şi încheie pantalonii.

Auzi patul scârţâind sus şi rămase încremenită pe loc, ascultând. Gândi: „Rămâi acolo!” Dar el nu făcuse decât să-şi schimbe poziţia.

Era gata. Se duse în sufragerie, Jo dormea profund, scrâşnind din dinţi. Doamne Dumnezeule, nu-l lăsa să se trezească. El mormăi în somn ceva despre Christopher Robin, iar Lucy închise ochii strâns, îndemnându-l cu puterea gândului să rămână liniştit.

Îl înfăşură cât putu de bine cu pătura, reveni în bucătărie şi se întinse să ia puşca de pe bufet. Îi alunecă printre

degete şi căzu pe un raft, spărgând o farfurie şi două căni. Zgomotul fu asurzitor. Îngheţă pe loc.

— Ce s-a întâmplat? strigă Faber de la etaj.

— Am spart o cană, răspunse ea cu glas tare, incapabilă să-şi ascundă tremurul vocii.

Patul scârţâi din nou şi se auziră paşi pe podeaua de deasupra. Dar era prea târziu pentru ea să se mai întoarcă din drum. Ridică puşca de jos, deschise uşa din spate şi, ţinându-l pe Jo în braţe, alergă spre şopron.

Pe drum, avu un moment de panică – oare lăsase cheile în jeep? Bineînţeles că da, întotdeauna le lăsa acolo.

Alunecă pe cărarea noroioasă şi căzu în genunchi. Începu să plângă. Preţ de o clipă, se simţi tentată să rămână acolo, să-l lase s-o prindă şi s-o omoare aşa cum îl omorâse pe soţul ei, apoi îşi aduse aminte de copilul pe care-l ţinea în braţe, se ridică şi o luă la fugă.

Intră în şopron şi deschise uşa din stânga şoferului.

Îl aşeză pe Jo pe scaun, şi acesta alunecă într-o parte. Lucy suspină: „Of, Doamne!” îl îndreptă pe Jo, care de data asta nu mai căzu. Ocoli în fugă maşina şi se urcă pe partea cealaltă, lăsând puşca pe podea, între picioarele ei.

Porni demarorul.

Motorul tuşi şi se opri.

— Te rog, *te rog!*

Acţionă din nou demarorul.

Motorul se trezi zgomotos la viaţă.

Faber ieşi în goană pe uşa din spate.

Lucy tură motorul şi împinse schimbătorul de viteze înainte. Jeepul părăsi cu un salt şopronul. Lucy apăsă la maximum pe acceleraţie.

Roţile se învârtiră în noroi o secundă, apoi muşcară din pământ. Automobilul accelera cu o încetineală chinuitoare. Ea îl ocoli, dar Henry porni în urmărirea jeepului, desculţ, prin noroi.

Lucy îşi dădu seama că avea s-o ajungă din urmă.

Împinse levierul de acceleraţie cu toată puterea, gata-gata să frângă pârghia subţire. Îi venea să ţipe din cauza frustrării. Henry se afla la numai un pas în urma ei, aproape că o prinsese, alergând ca un atlet, mişcându-şi braţele ca pe nişte pistoane, lipăind cu picioarele goale pe solul noroios, cu obrajii umflaţi şi pieptul gol, pompând cu putere aerul.

Motorul urlă, apoi se simţi o zguduitură provocată de schimbarea automată a vitezelor şi, în sfârşit, un nou val de putere.

Lucy aruncă o privire în lateral. El păru că-şi dă seama că e pe punctul de a o pierde şi se aruncă într-un plonjon disperat. Reuşi să se agaţe cu mâna stângă de mânerul uşii, apucându-se apoi şi cu dreapta. Tras de jeep, el alergă alături câţiva paşi, picioarele abia atingându-i pământul. Lucy privi fix la faţa lui, atât de aproape de a ei – era înroşită din pricina efortului, deformată de durere; venele gâtului puternic se umflaseră din cauza încordării.

Şi, deodată, ea înţelese ce are de făcut.

Îşi desprinse mâna de pe volan, o scoase pe fereastra deschisă şi-l împunse în ochi cu unghia lungă a degetului arătător.

El îşi dădu drumul şi căzu, cu mâinile la faţă.

Distanţa dintre jeep şi Faber creştea cu repeziciune.

Lucy realiză că plângea ca un copil.

La patru kilometri de casă, văzu scaunul cu rotile.

Stătea pe marginea falezei, asemenea unui monument comemorativ, cu cadrul metalic şi roţile mari de cauciuc reci în ploaia nesfârşită. Lucy se apropie de el, coborând o pantă uşoară, şi-i văzu conturul negru, încadrat de cerul albastru-cenuşiu şi de marea furioasă. Avea un aspect rănit, asemenea gropii lăsate în urmă de un copac scos din rădăcini sau a unei case cu ferestrele sparte; arăta ca şi cum pasagerul său fusese smuls cu forţa din el.

Îşi aminti de prima dată când îl văzuse, la spital. Se afla lângă patul lui David, nou şi strălucitor, iar el se urcase cu dexteritate în el şi făcuse câteva ture prin salon, grozăvindu-se. „E uşor ca un fulg – fabricat dintr-un aliaj pentru aviaţie”, spusese el cu un entuziasm strident, gonind printre rândurile de paturi. Se oprise la capătul celălalt al salonului, cu spatele la ea şi, după un minut, ea se dusese lângă el, băgând de seamă că plângea. Îngenunchease în faţa lui, ţinându-l de mâini, fără să spună un cuvânt.

Atunci fusese ultima oară când ea reuşise să-i aducă alinarea.

Aici, pe faleză, ploaia şi sarea vor ataca în curând aliajul, care, în cele din urmă, va rugini şi se va fărâma, cauciucurile se vor distruge, iar pielea de pe scaun va putrezi.

Lucy trecu pe lângă scaun fără să încetinească

După încă cinci kilometri, la jumătatea distanţei dintre cele două case, rămase fără benzină.

Lupta împotriva panicii şi încerca să gândească raţional, după ce jeepul se opri în loc, zgâlţâindu-se.

Îşi aminti că citise undeva că oamenii mergeau pe jos cam cu o viteză de vreo şase kilometri pe oră. Henry avea o constituţie atletică, dar era rănit la gleznă, şi chiar dacă păruse a se vindeca repede, încercarea de a prinde din urmă jeepul trebuie să-i fi făcut rău. Ea îşi făcu socoteala că avea cam o oră înaintea lui. Nu avea nicio îndoială că *va veni* după ea; ştia la fel de bine că în casa lui Tom se afla o staţie radio.

Avea timp berechet. În spatele maşinii se afla o canistră de rezervă, tocmai pentru astfel de situaţii. Coborî din maşină, scoase bâjbâind canistra şi îi deschise capacul.

Apoi, se gândi mai bine, şi ideea care-i veni o surprinse prin răutatea ei diabolică.

Închise la loc canistra şi se duse în faţa maşinii. Se asigură că nu cumva cheia să fie în contact şi săltă capota. Nu era un mecanism grozav, dar ştia să identifice capacul distribuitorului şi să urmărească circuitul până la motor. Înţepeni canistra lângă blocul motor şi-i scoase capacul.

În trusa de scule se afla o cheie pentru bujii. Desfăcu fişa uneia din ele, verifică din nou aprinderea şi puse fişa la gura canistrei, lipind-o cu bandă adezivă. Apoi, închise capota.

Când Henry va ajunge aici, cu siguranţă că va încerca să pornească motorul. Va face contactul, motorul demarorului va porni, fişa va scânteia, iar cei doi litri de benzină vor exploda.

Nu era sigură cât rău avea să-i provoace, dar avu dintr-odată certitudinea că n-o să-i fie de niciun folos.

O oră mai târziu, îşi regreta momentul de inspiraţie. Târându-şi picioarele prin noroi, udă până la piele, cu copilul adormit atârnându-i ca o piatră de moară pe umăr, nu mai voia nimic altceva decât să se lungească la pământ şi să moară. La o analiză retrospectivă, capcana întinsă i se păru îndoielnică şi riscantă: benzina avea să ardă, nu să explodeze; dacă nu era suficient aer la gura bidonului, s-ar putea nici să nu ia foc; şi, cel mai rău dintre toate, Henry s-ar putea să bănuiască o capcană, să se uite sub capotă, să demonteze bomba, să toarne benzină în rezervor şi să vină cu maşina în urma ei.

Se gândi să se oprească puţin să-şi mai tragă sufletul, dar îşi spuse că, dacă se aşază, era posibil să nu se mai poată ridica.

De-acum, ar fi trebuit să se vadă casa lui Tom. Era cu neputinţă să se fi rătăcit – chiar dacă nu ar mai fi străbătut drumul ăsta, de zece ori înainte, întreaga insulă, pur şi

simplu, nu era îndeajuns de mare ca să te poţi rătăci.

Recunoscu tufişul lângă care ea şi Jo văzuseră odată o vulpe. Asta însemna că ajunsese cam un kilometru jumătate de casa lui Tom. De n-ar fi fost ploaia, ar fi văzut-o.

Îl trecu pe Jo pe celălalt umăr, luă puşca în mâna cealaltă şi îşi impuse să meargă mai departe, ducând un picior înaintea celuilalt.

Când, în cele din urmă casa deveni vizibilă prin perdeaua de ploaia, îi veni să ţipe de uşurare. Se afla mai aproape decât sperase – probabil, jumătate de kilometru.

Dintr-odată, Jo deveni mai uşor, şi cu toate că ultima porţiune de drum era un urcuş – singurul deal de pe insulă – o parcurse parcă iute ca gândul.

— Tom! strigă ea pe când se apropia de uşa de la intrare. Tom! Tom!

Îi răspunse lătratul câinelui.

Urcă pe scara din faţă:

— Tom, repede!

Bob se agită pe lângă gleznele ei, lătrând furios. Tom nu putea fi prea departe – probabil că se dusese în magazie. Lucy urcă la etaj şi-l culcă pe Jo în patul lui Tom.

Staţia radio se afla în dormitor, o alcătuire complexă de sârme, cadrane şi butoane. Văzu ceva care semăna cu un manipulator Morse; îl atinse de probă şi se auzi un bip. Un gând îi veni de undeva, de departe – ceva dintr-un roman de aventuri citit în adolescenţă –, codul Morse pentru SOS.

Apăsă din nou manipulatorul: de trei ori scurt, de trei ori lung, de trei ori scurt.

Unde era Tom?

Auzi un zgomot şi alergă la fereastră.

Jeepul urca dealul înspre casă.

Henry descoperise capcana şi folosise benzina, turnând-o în rezervor.

Unde era Tom?

Se grăbi să iasă din dormitor, cu gândul să meargă şi să bată la uşa magaziei, dar în capul scărilor se opri în loc. Bob stătea în uşa deschisă a celuilalt dormitor.

— Vino aici, Bob, spuse ea.

Câinele rămase în uşă, lătrând. Ea se apropie şi se aplecă să-l ridice.

Atunci îl văzu pe Tom.

Zăcea întins pe spate, pe duşumeaua goală a dormitorului nelocuit, cu ochii lipsiţi de vedere, pironiţi în tavan şi căciula răsturnată lângă cap. Era descheiat la haină şi pe cămaşă se vedea o mică pată de sânge. Aproape de mâna lui se afla o sticlă de whisky, şi Lucy se pomeni gândind fără rost: „Că bea atât de mult”.

Îi pipăi pulsul.

Era mort.

Gândeşte, gândeşte!

Ieri, Henry se întorsese acasă la ea zdrobit, ca în urma unei lupte. Asta trebuie să fi fost când îl omorâse pe David. Astăzi venise aici, la casa lui Tom, „ca să-l aducă pe David”,

după cum spusese. Dar, bineînţeles că el ştiuse că David nu se afla aici. Atunci, de ce mai făcuse drumul? Evident, ca să-l ucidă pe Tom.

Acum, rămăsese complet singură.

Apucă iute câinele de zgardă şi îl târî de lângă cadavrul stăpânului său. Din instinct, se întoarse şi încheie nasturii hainei, deasupra micii răni produse de stiletul care-l omorâse pe Tom. Apoi închise uşa, reveni în dormitorul din faţă şi privi pe fereastră.

Jeepul trase în faţa casei şi se opri, iar Henry coborî din maşină.

CAPITOLUL 34

Apelul disperat al lui Lucy fu recepţionat de pe corvetă.

— Domnule căpitan, spuse transmisionistul. Tocmai am recepţionat un SOS de pe insulă.

Căpitanul se încruntă.

— Nu putem face nimic până nu lansăm o şalupă, spuse el. Au mai transmis ceva?

— Absolut nimic, sir. Nici măcar nu au repetat apelul.

— Nu putem face nimic, repetă căpitanul. Raportează evenimentul celor de pe coastă. Şi rămâi pe recepţie.

— Am înţeles, să trăiţi.

Semnalul a mai fost recepţionat şi de un post de ascultare al celor de la MI8, situat pe vârful unui munte scoţian. Operatorul radio, un tânăr demobilizat din cadrul RAF din cauza unor răni abdominale, încerca să recepţioneze mesaje ale Marinei Germane din Norvegia, astfel că ignoră SOS-ul. Totuşi, ieşind din post cinci minute mai târziu, îi raportă comandantului său.

— A fost transmis o singură dată, spuse el. Probabil a fost un vas de pescuit aflat în largul coastei Scoţiei. E posibil chiar să fi fost nava aceea ciudată, ajunsă în pericol pe o astfel de vreme.

— Las-o în seama mea, spuse comandantul. Am să le dau de ştire celor de la Marina Militară. Şi cred că ar fi bine să-i

anunţ şi pe cei de la Whitehall. Ştii, aşa cere protocolul.

— Vă mulţumesc, să trăiţi.

La staţia Corpului de Observatori ai Armatei se stârni ceva panică. Desigur, SOS nu era semnalul pe care un observator trebuia să-l transmită când repera aviaţia inamică, dar ei ştiau că Tom era bătrân, şi cine putea şti ce ar fi putut transmite într-o astfel de situaţie? Astfel încât, fură acţionate sirenele de alarmă aeriană, fură alertate toate celelalte posturi, iar tunurile antiaeriene fură îndreptate spre cer pe întreaga coastă a Scoţiei, în timp ce operatorul radio încerca disperat să-l prindă pe Tom.

Bineînţeles, niciun avion german nu-şi făcu apariţia, iar Ministerul de Război vru să ştie pentru ce fusese declanşată o alertă generală, când pe cer nu trecuseră decât nişte gâşte amărâte.

Drept pentru care, primiră explicaţii.

Şi paza de coastă auzi semnalul.

Ar fi răspuns dacă s-ar fi folosit frecvenţa corectă şi dacă s-ar fi putut stabili poziţia transmiţătorului, admiţând că s-ar fi aflat la o distanţă rezonabilă de coastă.

Aşa stând lucrurile, ei deduseseră din faptul că semnalul sosise pe frecvenţa Corpului de Observatori că provenea de la bătrânul Tom, şi făcea deja tot ce se putea în legătură cu *această* situaţie, indiferent care dracu' era situaţia respectivă.

Când vestea ajunse la jucătorii de cărţi de sub puntea vasului din portul Aberdeen, Slăbănogu tocmai împărţea

cărţile pentru un nou joc de douăzeci şi unu şi zise.

— Vă spun eu ce s-a întâmplat. Bătrânul Tom l-a capturat pe prizonierul de război şi acum stă cu curul pe capul lui, aşteptând să vină armata să-l ridice pe ticălos.

— Frecţii, replică Smith, părere cu care toată lumea fu de acord.

Submarinul U-505 recepţionă, de asemenea, mesajul.

Se afla la mai mult de treizeci de mile marine de Insula Furtunilor, dar Weissman învârtea la întâmplare butonul de acord, sperând – fapt improbabil – să prindă înregistrări cu Glenn Miller transmise de reţeaua Forţelor Americane din Anglia; se întâmplă ca staţia să se afle pe frecvenţa respectivă, la momentul potrivit. Transmise informaţia căpitanului de rang trei Heer, precizând:

— Nu a fost pe frecvenţa omului nostru.

Maiorul Wohl, la fel de enervat ca-ntotdeauna, spuse:

— Atunci nu înseamnă nimic.

Heer nu rată prilejul ivit ca să-l corecteze:

— Ba înseamnă *ceva,* spuse el. Înseamnă că s-ar putea ca la suprafaţă să fie ceva mişcare când vom ieşi.

— Dar este improbabil să ne deranjeze pe noi.

— Cam aşa e, admise Heer.

— Atunci, nu are nicio semnificaţie.

— *Probabil* că nu are nicio semnificaţie.

Continuară să se ciondănească asupra subiectului pe tot drumul până la insulă.

Astfel se întâmplă că în decurs de cinci minute, Marina

Militară, Corpul de Observatori ai Armatei, MI8 şi paza de coastă îi telefonară pe rând lui Godliman să-l înştiinţeze în privinţa SOS-ului.

Godliman îl sună pe Bloggs, care reuşise în sfârşit să adoarmă, lângă focul aprins în sala de aşteptare a pistei de decolare. Sunetul strident al telefonului îl sperie, şi-l făcu să sară în picioare, cu gândul că avioanele erau gata de decolare.

Unul dintre piloţi ridică receptorul, rosti de două ori „Da" şi i-l întinse lui Bloggs.

— Vă caută un anume domn Godliman.

— Bună, Percy.

— Fred, cineva de pe insulă tocmai a transmis un SOS. Bloggs îşi scutură capul ca să se dezmeticească de ultimele urme de somn.

— Cine?

— Nu ştim asta. A fost numai un semnal, fără repetiţie, şi se pare că cei de pe insulă nu recepţionează nimic.

— Asta înseamnă că nu mai avem de ce să ne îndoim.

— Nu. Totul e gata acolo, la voi?

— Totul, cu excepţia vremii.

— Succes!

— Mulţumesc.

Bloggs aşeză receptorul în furcă şi se întoarse către tânărul pilot, care continua să citească *Război şi pace.*

— Veşti bune, îi spuse el. Avem confirmarea că ticălosul se află pe insulă.

— Bună treabă, răspunse pilotul.

CAPITOLUL 35

Faber închise portiera jeepului şi începu să păşească destul de încet către casă. Îmbrăcase din nou sacoul de tweed al lui David. Pantalonii erau plini de noroi de la căzătură, iar părul ud îi stătea lipit de ţeastă. Şchiopăta uşor cu piciorul drept.

Lucy se retrase de lângă fereastră şi alergă din dormitor, coborând scările. Puşca rămăsese în hol, pe duşumea, acolo unde o lăsase. O ridică de jos. Dintr-odată, i se păru că atârnă foarte greu. Nu trăsese de fapt niciodată cu o armă şi habar n-avea cum să verifice dacă era încărcată sau nu. Dacă ar fi avut timp, ar fi reuşit până la urmă să descopere, dar nu avea timp.

Trase adânc aer în piept şi deschise uşa din faţă.

— Stai pe loc! strigă ea. Vocea îi urcase mai sus decât intenţionase, căpătând o nuanţă stridentă şi isterică.

Faber zâmbi curtenitor şi continuă să meargă.

Lucy îndreptă arma asupra lui, ţinând ţeava cu mâna stângă şi culata cu dreapta. Degetul se afla pe trăgaci.

— Am să te omor! ţipă ea.

— Nu fi proastă, Lucy, rosti el cu blândeţe. Cum ai putea să-mi faci vreun rău? După toate câte le-am făcut împreună? Oare nu ne-am iubit puţin unul pe altul...?

Era adevărat. Îşi spusese mai demult că nu se va putea

îndrăgosti de el şi era adevărat; dar, *într-adevăr,* simţise ceva pentru el, şi dacă nu fusese dragoste, atunci era ceva foarte asemănător.

— Ai ştiut ce am făcut în după-amiaza asta, îi spuse el, ajuns la zece metri şi, cu toate astea, nu prea te-ai sinchisit, este?

Asta era adevărat numai în parte. Preţ de o clipă, văzu cu ochii minţii propria imagine vie, şezând cu picioarele desfăcute deasupra lui, ţinându-i mâinile sensibile pe sâni şi, deodată, îşi dădu seama ce avea el de gând să facă…

— Lucy, putem s-o scoatem la capăt, mai putem fi încă împreună.

...şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi un pocnet asurzitor, puşca i se smuci în mâini, patul lovindu-i şoldul din cauza reculului. Aproape că-i scăpă din mâini. Nu-şi închipuise niciodată că trasul cu arma putea să însemne aşa ceva. Pentru o clipă, aproape că asurzi.

Glonţul trecu mult pe deasupra capului lui Faber, cu toate acestea, el se aplecă, se întoarse şi alergă în zigzag înapoi la jeep. Lucy fu tentată să mai tragă o dată, dar se opri în ultimul moment, dându-şi seama că dacă Henry ar fi ştiut că ambele cartuşe fuseseră trase, nimic nu l-ar mai putut opri să se întoarcă.

El deschise portiera maşinii, sări înăuntru şi porni în trombă în josul dealului.

Lucy ştia că avea să revină.

Şi totuşi, dintr-odată, se simţi fericită, aproape veselă. Câştigase prima rundă – reuşise să-l gonească…

Dar se va întoarce.

Cu toate acestea, avantajul era de partea ei: se afla în casă şi avea puşca. În plus, avea timp să se pregătească.

Să se pregătească. Trebuia să-l aştepte pregătită. Data viitoare va acţiona cu mai multă viclenie. În mod cert, va încerca s-o surprindă cumva.

Spera că el va aştepta până la căderea întunericului, ca să aibă un răgaz mai lung…

Mai întâi, trebuia să reîncarce arma.

Se duse în bucătărie. Tom îşi ţinea toate lucrurile în bucătărie – alimente, cărbuni, scule, provizii – şi avea o puşcă la fel ca a lui David. Ştia că cele două arme sunt la fel, pentru că David o cercetase pe a lui Tom şi comandase una identică. Iar celor doi bărbaţi le plăcuse să poarte discuţii lungi despre armele de foc.

Găsi puşca lui Tom şi o cutie cu cartuşe. Puse cele două arme şi cutia pe masa din bucătărie.

Maşinile erau simple, era convinsă de asta; teama şi nu prostia le făcea pe femei stângace în faţa mecanismelor.

Se jucă puţin cu arma lui David, ţinând ţeava îndreptată spre perete, până când se deschise de la culată. Apoi, revăzu în gând ce făcuse ca s-o deschidă şi exersă, repetând operaţiunea de câteva ori.

Era surprinzător de simplu.

Încărcă ambele puşti. Apoi, ca să se asigure că

procedase corect, îndreptă arma lui Tom spre peretele bucătăriei şi apăsă pe trăgaci.

Izbucni o ploaie de ipsos. Bob începu să latre ca scos din minţi, iar ea se răni la şold şi asurzi pentru a doua oară. Dar era înarmată.

Trebuia să ţină minte să apese uşor pe trăgaci, în aşa fel încât puşca să nu se mişte şi să rateze ţinta. Probabil că bărbaţii învăţau chestiile astea în armată.

Ce mai avea de făcut? Trebuia săi îngreuneze pe cât posibil lui Henry intrarea în casă.

Bineînţeles, niciuna dintre uşi nu avea încuietoare: dacă una din case era jefuită pe această insulă, infractorul locuia în mod cert în cealaltă casă. Lucy cotrobăi prin trusa de scule a lui Tom şi găsi o secure lustruită cu lama ascuţită. Stând pe trepte, începu să ciopârţească balustrada.

O dureau braţele din cauza efortului, dar în cinci minute obţinu şase bucăţi scurte, dar zdravene, de stejar uscat. Găsi un ciocan şi nişte cuie şi fixă drugii de lemn peste uşile din faţă şi din spate, câte trei drugi la fiecare uşă, câte patru cuie la fiecare drug.

Când termină, încheieturile o dureau cumplit, iar ciocanul atârna ca de plumb, dar tot nu terminase.

Luă încă o mână de cuie de zece, nou-nouţe, şi trecu pe la fiecare fereastră din casă, bătându-le pe toate în cuie. Realiză, cu un sentiment încântător, de ce ţin bărbaţii totdeauna cuiele în gură: aveai nevoie de ambele mâini ca să le baţi şi, dacă le puneai în buzunar, ţi se înfigeau în

piele.

Se întunecase când, în sfârşit, termină. Lăsă luminile stinse.

Henry putea să intre şi acum în casă, desigur, dar cel puţin nu avea cum s-o facă în linişte. Va trebui să spargă ceva, adică să o alerteze – astfel încât să aibă puştile pregătite.

Se duse la etaj, cărând amândouă armele, să vadă ce face Jo. Copilul continua să doarmă pe patul lui Tom, învelit în pătură. Lucy aprinse un chibrit, să-l vadă la faţă. Somniferul trebuie să-l fi afectat puternic, dar avea o culoare normală în obraji, nu părea să aibă temperatură şi respira cu uşurinţă.

— Rămâi aşa, copile drag, şopti Lucy.

Accesul subit de tandreţe o înverşuna şi mai mult împotriva lui Henry.

Patrulă neobosită prin casă, privind cercetător pe fereastră, în întuneric, câinele urmând-o pretutindeni. Decise să nu poarte după ea decât o puşcă, pe cealaltă lăsând-o în capul scărilor, dar îşi agăţă securea de cureaua pantalonilor.

Îşi aduse aminte de staţia radio şi transmise semnalul SOS de mai multe ori. Nu avea nici cea mai mică idee dacă asculta cineva sau măcar dacă staţia funcţiona. Altceva din alfabetul Morse nu mai ştia, aşa că asta era tot ce putea transmite.

Îi trecu prin minte că, probabil, nici Tom nu ştiuse codul

Morse. Nu se putea să nu aibă vreo carte pe undeva. Dacă ar putea numai să transmită cuiva ce se întâmpla aici... Căută prin casă, irosind o mulţime de chibrituri, simţindu-se îngrozită ori de câte ori aprindea câte unul în dreptul ferestrelor de la parter.

În fine, probabil că *ştia* Morse.

În definitiv, pentru ce i-ar fi trebuit? Nu avea decât să transmită celor de pe uscat că aviaţia inamică se apropia, şi nu era niciun motiv pentru care informaţia să nu fie transmisă... oare cum suna expresia folosită de David?... *Au clair.*

Se duse iar în dormitor şi cercetă din nou staţia radio, într-una din laturile corpului principal, neobservat la prima inspecţie superficială, se afla un microfon. Dacă ea putea să le vorbească, şi ei vor putea să-i vorbească.

Sunetul unei alte voci umane – o voce normală, sănătoasă, de pe uscat – i se păru, dintr-odată, cel mai de dorit lucru din lume.

Luă microfonul şi începu să se joace cu butoanele.

Bob mârâi uşor.

Aşeză microfonul pe masă şi întinse mâna către câinele care veghea în întuneric.

— Ce este, Bob?

Câinele mârâi din nou. Ea îi simţi urechile ciulindu-i-se. Se simţi teribil de înspăimântată – încrederea dobândită prin înfruntarea lui Henry cu arma în mână, prin deprinderea cu încărcatul puştilor, prin baricadarea uşilor şi

înţepenirea ferestrelor... totul se evaporă la un simplu mârâit al unui câine alarmat.

— Mergi jos, şopti ea. Fără gălăgie.

Îl apucă de zgardă şi-l lăsă să o tragă după el la parter. În întuneric, se sprijini de balustradă, uitând că o ciopârţise pentru baricadarea uşilor, şi fu cât pe ce să cadă. Îşi recăpătă echilibrul şi îşi supse degetul rănit de o aşchie.

Câinele se opri în hol, apoi mârâi mai puternic şi o trase către bucătărie. Ea îi prinse botul cu mâna, ca să-l liniştească. Apoi se furişă pe uşă.

Ascultă. Fereastra scârţâi – la început aproape imperceptibil, pe urmă mai tare. Henry încerca să intre. Bob mârâi ameninţător, din adâncul gâtului, dar păru să priceapă că trebuie să stea tăcut, când ea îl strânse brusc de bot.

Noaptea deveni mai liniştită. Lucy îşi dădu seama că furtuna se domolea pe nesimţite. Aparent. Henry renunţase să mai umble la fereastra bucătăriei. Se duse în sufragerie.

Şi aici, auzi acelaşi zgomot de lemn uscat, rezistând la presiune. De data asta, Henry părea mai hotărât: se auziră trei lovituri înfundate, de parcă ar fi lovit în rama ferestrei cu muchia palmei înfăşurată într-o cârpă.

Lucy îndemnă câinele să se culce la pământ şi ridică puşca. Poate că nu era decât imaginaţia ei, dar avea senzaţia că poate distinge dreptunghiul cenuşiu al ferestrei pe fundalul negru ca smoala. Dacă Henry deschidea fereastra, ea avea să tragă imediat.

O bubuitură mult mai puternică se făcu auzită. Bob îşi pierdu controlul şi lătră răsunător. Lucy auzi de afară un zgomot nedesluşit.

Apoi, veni şi vocea:

— Lucy?

Ea îşi muşcă limba.

— Lucy!

Henry îi vorbea cu vocea folosită în pat – profundă, blândă, intimă.

— Lucy, mă auzi? Nu-ţi fie teamă. Nu vreau să-ţi fac niciun rău. Vorbeşte-mi, te rog.

Ea trebui să se lupte cu impulsul de a apăsa în clipa aceea pe amândouă trăgaciurile, ca să reducă la tăcere acea voce înfiorătoare şi să distrugă amintirile pe care i le sugera.

— Lucy, iubito... I se păru că aude un suspin înăbuşit. Lucy, el m-a atacat – am fost nevoit să-l omor... L-am ucis în numele ţării mele, n-ar trebui să mă urăşti pentru asta...

Ce Dumnezeu mai însemna şi *asta...*? Totul părea o nebunie. Era posibil oare să nu fie sănătos la minte şi să fi reuşit să ascundă asta vreme de două zile intime? De fapt, păruse a fi mai sănătos decât majoritatea oamenilor – şi totuşi, comisese deja două crime... cu toate că ea n-avea habar de circumstanţe... Opreşte-te... începea să se înmoaie, ceea ce era, desigur, tocmai scopul pe care-l urmărea el.

Îi veni o idee.

— Lucy, spune ceva...

Îi auzi vocea tot mai încet, în timp ce ea intra în vârful picioarelor în bucătărie. Cu siguranţă că Bob avea s-o avertizeze dacă Henry mai făcea şi altceva decât să vorbească. Bâjbâi în trusa de scule a lui Tom şi găsi un cleşte. Merse la fereastra bucătăriei şi, cu vârful degetelor, localiză capetele celor trei cuie pe care le bătuse acolo. Cu grijă, străduindu-se să facă extrem de puţin zgomot, le scoase afară. Avu nevoie de toată puterea ei pentru asta.

După ce le scoase, se duse înapoi în sufragerie, ca să tragă cu urechea.

— ... nu-mi face greutăţi şi n-am să-ţi fac niciun rău...

Ridică fereastra de la bucătărie, cât mai încet cu putinţă. Se furişă în sufragerie, luă câinele şi se întoarse în bucătărie.

— ... să te rănesc, ar fi ultimul lucru pe care-aş putea să-l fac...

Lucy îl mângâie pe Bob o dată sau de două ori şi murmură:

— N-aş face asta dacă n-aş fi nevoită, băiete.

Apoi, îl îndemnă să iasă afară pe fereastră.

O închise imediat, găsi un cui şi-l bătu cu trei lovituri de ciocan puternice.

Lăsă jos ciocanul, ridică puşca şi alergă în camera din faţă, lipindu-se de perete, în apropierea ferestrei.

— ... îţi dau o ultimă şansă...!

Se auzi zgomotul paşilor lui Bob, în alergare, urmat de un

lătrat groaznic, înfiorător, cum Lucy nu mai auzise niciodată de la un câine ciobănesc. Îi auzea respiraţia lui Henry – gâfâind, gemând; apoi, din nou agitaţia paşilor de câine, un strigăt de durere, o înjurătură într-o limbă străină, un alt lătrat teribil.

Zgomotele deveniră acum înfundate şi mai îndepărtate, Lucy aşteptă, lipită de perete, lângă fereastră, încordându-şi auzul. Simţea nevoia să se ducă să vadă ce făcea Jo, ar fi vrut să încerce din nou radioul, îi venea să tuşească; dar nu îndrăznea să se mişte. Imagini sângeroase despre ce i-ar fi putut face Bob lui Henry îi trecură prin minte şi-şi dori cu ardoare să audă câinele gâfâind la uşă.

Se uită la fereastră... şi, deodată, *îşi dădu seama* că se uita la fereastră; vedea nu numai un dreptunghi palid de cenuşiu ceva mai luminos, ci şi traversa de lemn a ramei. Era încă noapte, dar numai pentru moment, şi pricepu că dacă s-ar fi uitat afară ar vedea cerul iluminat difuz de o lumină abia perceptibilă, în locul întunericului de nepătruns. Zorii aveau să vină în curând şi va putea să distingă cu privirea mobila din încăpere, iar Henry nu va mai fi în stare s-o surprindă în întuneric...

Zgomotul geamului spart, la câţiva centimetri de faţa ei, o făcu să tresară. Simţi o uşoară durere ascuţită în obraz, atinse locul cu mâna şi pricepu că unul dintre cioburi o tăiase. Ridică puşca aşteptând ca Henry să pătrundă pe fereastră. Nu se întâmplă nimic. Trebui să treacă un minut sau două până când să se întrebe ce anume spărsese

fereastra.

Privi cu atenţie la podea. Printre cioburile de sticlă, desluşi o siluetă mare, întunecată. Constată că o poate distinge mai bine privind-o dintr-o parte, decât direct. Procedând astfel, reuşi să distingă silueta familiară a câinelui.

Închise ochii, apoi îşi mută privirea. Nu mai era în stare să simtă nicio emoţie. Inima îi fusese împietrită de teroarea şi de moartea înfruntate până atunci: mai întâi David, apoi Tom şi pe urmă încordarea inumană a unei nopţi întregi de asediu… Singurul lucru pe care-l *simţea* era foamea. Toată ziua precedentă fusese prea agitată ca să mănânce, ceea ce însemna că trecuseră cam treizeci şi şase de ore de la ultima masă. Iar acum, în mod absurd şi ridicol, se pomeni tânjind după un sandviş cu brânză.

Pe fereastră pătrundea altceva.

Ea observă mişcarea cu coada ochiului, apoi se întoarse cu faţa spre fereastră.

Era mâna lui Henry.

Ea o privi fix, fascinată parcă: o mână cu degete lungi, fără inele, albă sub crusta de noroi, cu unchii îngrijite şi cu vârful arătătorului înfăşurat cu leucoplast: o mână care o atinsese în locurile cele mai intime, sub atingerea căreia corpul ei vibrase aidoma unui instrument muzical, şi care înfipsese pumnalul în inima bătrânului cioban.

Mâna rupse o bucată de geam, apoi alta, lărgind gaura din fereastră. Apoi pătrunse înăuntru, până la cot, bâjbâind

pe pervaz, în căutarea cârligului.

Străduindu-se să facă puţin zgomot, cu o încetineală dureroasă, Lucy trecu puşca în mâna stângă, iar cu dreapta scoase securea de la centură, o ridică deasupra capului şi o coborî apoi cu toată puterea asupra mâinii lui Henry.

De bună seamă că simţise, auzise suflul aerului ori văzuse umbra mişcării fantomatice din spatele ferestrei, căci se mişcă brusc, cu o fracţiune de secundă înainte de căderea loviturii.

Securea izbi lemnul pervazului şi înţepeni acolo. Pe moment, Lucy avu impresia că dăduse greş; apoi, de afară, veni un urlet de durere, şi Lucy văzu lângă lama securii, întinse pe lemnul vopsit, asemenea unor omizi, două degete retezate.

Auzi zgomot de paşi în alergare.

Vomită.

În momentul acela, o cuprinse epuizarea, urmată îndeaproape de un val de autocompătimire. Suferise îndeajuns. Dumnezeu ştia cât, nu-i aşa? Pe lume existau poliţişti şi soldaţi care să rezolve situaţii ca acestea – nimeni nu-i putea cere unei gospodine şi mame obişnuite să reziste la nesfârşit unui criminal. Cine ar fi putut s-o condamne dacă renunţa acum? Cine ar fi putut spune, cu mâna pe inimă, că s-ar fi descurcat mai bine, că ar fi rezistat mai mult, că ar mai fi avut resurse pentru încă un minut măcar?

Ea se simţea terminată. *Ceilalţi* n-aveau decât să preia

frâiele afacerii – lumea de afară, poliţiştii şi soldaţii, oricine s-ar afla la capătul celălalt al legăturii radio. Căci ea nu mai era în stare de nimic...

Îşi îndepărtă privirea de la obiectele groteşti de pe pervaz şi urcă obosită scările. Luă şi a doua puşcă şi duse ambele arme în dormitor.

Jo nu se trezise încă, slavă Domnului. Abia dacă se mişcase toată noaptea întreagă, ca prin minune insensibil la apocalipsace se desfăşura în jurul lui. Lucy înţelese, cumva, că acum nu mai dormea atât de profund, ceva din felul cum arăta la faţă şi cum respira făcând-o să-şi dea seama că în curând se va trezi şi-şi va cere micul dejun.

Tânjea acum după acea rutină: sculatul de dimineaţă, pregătirea micului dejun, îmbrăcatul copilului, ducerea la bun sfârşit a muncilor simple, monotone, *sigure* de gospodină, precum spălatul, măturatul, plivitul buruienilor din grădină şi prepararea ibricelor cu ceai... I se părea de necrezut că fusese atât de nemulţumită de lipsa de afecţiune a lui David, de lungile seri plictisitoare, de peisajul sumbru, fără margini, al păşunii, al buruienilor şi al ploii...

Viaţa aceea n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Tânjise după oraşe, muzică, oameni, idei. Acum, dorinţa manifestată faţă de acele lucruri o părăsise, şi nu putea pricepe defel cum de fusese în stare să şi le dorească. I se părea că singurul lucru pe care trebuia să-l ceară o fiinţă omenească era liniştea.

Se aşeză în faţa staţiei radio, cercetându-i butoanele şi cadranele. Mai întâi să facă treaba asta, pe urmă se va odihni. Se supuse unui efort uriaş ca să poată gândi raţional un timp ceva mai lung. Combinaţiile posibile ale întrerupătoarelor şi cadranelor nu erau atât de multe. Găsi un buton cu două poziţii, îl răsuci şi bătu în manipulatorul Morse. Nu se auzi nimic. Poate că asta însemna că acum microfonul intrase în circuit.

Îl apropie de gură şi rosti:

— Alo, alo, e cineva acolo? Alo?

Descoperi un întrerupător deasupra căruia scria „Transmisie”. Dedesubt scria „Recepţie”. Dacă lumea de afară îi vorbea, era evident că trebuia să comute pe recepţie.

— Alo, mă aude cineva? spuse ea şi comută pe „Recepţie”.

Nimic.

Şi deodată:

— Vorbeşte. Insula Furtunilor, recepţia este puternică şi clară.

Era o voce de bărbat. O voce tânără şi puternică, liniştitoare şi competentă, vie şi *normală.*

— Vorbeşte, Insula Furtunilor, am încercat să te prindem toată noaptea... Unde dracu’ ai *fost?*

Lucy comută pe „Transmisie”, încercă să vorbească şi izbucni în lacrimi.

CAPITOLUL 36

Pe Percival Godliman îl durea capul din cauza prea multelor ţigări şi a somnului neîndestulător. Băuse un strop de whisky ca să-i îndulcească noaptea lungă, plină de griji, petrecută în birou, şi-şi dădu seama că făcuse o greşeală. Totul îl deprima: vremea, biroul, munca, războiul. Pentru prima dată de când intrase în această afacere se pomeni tânjind după bibliotecile pline de praf, după manuscrisele ilizibile şi latina medievală.

Colonelul Terry intră cu două ceşti de ceai pe o tavă.

— Nimeni nu doarme pe-aici, spuse el cu voioşie, aşezându-se apoi. Vrei un pesmet de armată? întrebă oferindu-i lui Godliman o farfurie.

Godliman refuză pesmetul şi bău ceaiul. Îl învioră pentru puţin timp.

— Tocmai am primit un telefon de la marele bărbat, spuse Terry. Stă şi el de veghe în noaptea asta, alături de noi.

— Nu pricep de ce, replică Godliman pe un ton acru.

— E îngrijorat.

Telefonul sună.

— Godliman.

— Aveţi legătura cu Corpul de Observatori din Aberdeen, sir.

— Da

O voce nouă, tânără, se auzi în receptor:

— Corpul de Observatori ai Armatei, Aberdeen, sir.

— Da.

— Sunteţi domnul Godliman?

— Da.

Sfinte Dumnezeule, militarii ăştia nu se grăbeau deloc!

— Am reuşit, în sfârşit, să intrăm în legătură cu Insula Furtunilor, sir... Nu e vorba de observatorul nostru obişnuit. De fapt, e o femeie...

— Şi ce a spus?

— Până acum, nimic, sir.

— Cum adică?

Godliman încerca să-şi reprime nerăbdarea mânioasă.

— Păi, nu face decât... să plângă, sir.

Godliman ezită o secundă şi spuse:

— Poţi să-mi faci legătura cu ea?

— Da. Rămâneţi la aparat.

Urmă o pauză punctată de mai multe pocnete şi însoţită de un zumzet. Apoi, Godliman auzi o femeie plângând.

— Alo, mă auzi? spuse el.

Plânsetul continuă.

Tânărul reveni pe circuit ca să spună:

— N-o să vă poată auzi până nu comută pe „Recepţie”, sir... ah, în sfârşit, a făcut-o. Continuaţi.

Godliman spuse:

— Bună ziua, stimată doamnă. Când voi termina de

vorbit, voi spune „Recepţie”, apoi dumneata vei comuta pe „Transmisie” ca să-mi vorbeşti şi, la sfârşit, spui „Recepţie” şi treci staţia pe „Recepţie”. Ai înţeles? Recepţie.

Vocea femei se auzi, în sfârşit:

— Of, mulţumesc lui Dumnezeu că pot vorbi cu cineva întreg la minte, da, am înţeles. Recepţie.

— În regulă, spuse cu blândeţe Godliman. Povesteşte-mi acum ce s-a întâmplat acolo. Recepţie.

— Acum două – nu, trei zile – un om a naufragiat aici. Cred că este vorba de criminalul cu stiletul din Londra, mi-a ucis soţul şi acum şi ciobanul, şi acum e undeva, în preajma casei, iar eu stau cu băieţelul aici... Am bătut ferestrele în cuie şi am tras în el cu puşca, am baricadat uşile şi am asmuţit câinele asupra lui, dar el a omorât câinele, iar eu l-am lovit cu securea când a încercat să intre pe fereastră şi *nu mai sunt bună de nimic, aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, veniţi odată. Recepţie.*

Godliman acoperi microfonul cu palma. Avea faţa albă ca varul.

— Iisuse Hristoase...

Dar când îi vorbi, o făcu pe un ton energic.

— Trebuie să încerci să mai rezişti un pic, începu el. Să ştii că în drum spre tine sunt marinari, poliţişti, paza de coastă şi tot soiul de oameni, dar nu vor putea acosta până când nu se domoleşte furtuna... Acum, va trebui să faci ceva şi nu pot să-ţi explic de ce din cauza oamenilor care ar putea să tragă cu urechea la ce vorbim: tot ce pot să-ţi

spun este că e ceva *absolut esenţial*... Mă auzi bine? Recepţie.

— Da. Continuaţi. Recepţie.

— Trebuie să distrugi staţia radio. Recepţie.

— Oh, nu, vă rog...

— Ba da, spuse Godliman, şi apoi realiză că ea se afla tot pe „Transmisie”.

— Nu am... nu pot...

Apoi se auzi un ţipăt.

— Alo. Aberdeen, ce s-a întâmplat? întrebă Godliman.

Tânărul interveni pe circuit:

— Staţia e tot pe „Transmisie”, sir, dar ea nu mai vorbeşte. Nu se mai aude nimic.

— A ţipat.

— Da, asta am recepţionat.

Godliman şovăi o clipă.

— Cum e vremea pe-acolo, tinere?

— Plouă, sir.

Tânărul părea nedumerit.

— Nu te-am întrebat de dragul conversaţiei, se răsti la el Godliman. E vreun semn de potolire a furtunii?

— S-a mai domolit în ultimele minute, sir.

— Bine. Ia legătura cu mine în clipa în care femeia aceea transmite din nou.

— Am înţeles, să trăiţi.

Godliman îi spuse lui Terry:

— Numai Dumnezeu ştie prin ce trece fata aia de-acolo...

Apoi bătu în furca telefonului.

— Dac-ar distruge numai radioul ăla, atunci...

— Atunci nu ne mai interesează dac-o omoară?

— Tu ai spus-o, zise Terry.

Godliman rosti în receptor:

— Fă-mi legătura cu Bloggs, la Rosyth.

Bloggs se trezi tresărind şi ciuli urechile. Afară se lumina de ziuă. Toţi ceilalţi ascultau şi ei. Nu se auzea nimic. Tocmai asta şi ascultau: liniştea.

Ploaia îşi încetase răpăitul pe acoperişul de tablă.

Bloggs se duse la fereastră. Cerul era cenuşiu, cu o fâşie albă la orizontul estic. Vântul se oprise brusc, iar ploaia se transformase într-o burniţă uşoară.

Piloţii începură să-şi îmbrace scurtele şi să-şi pună căştile, să-şi lege şireturile, să-şi aprindă ultimele ţigări.

Se auzi o sirenă şi, apoi, o voce bubui deasupra aerodromului:

— Adunarea! Adunarea!

Sună telefonul. Piloţii nu-l băgară în seamă, îngrămădindu-se la ieşire. Bloggs ridică receptorul.

— Da?

— Fred, Percy la telefon. Tocmai am stabilit contactul cu insula. Femeia a reuşit să-l ţină în şah până acum, dar e limpede că n-o să mai reziste mult...

— Ploaia s-a oprit. Chiar acum decolăm, spuse Bloggs.

— Grăbiţi-vă, Fred! S-auzim de bine.

Bloggs închise telefonul şi se uită în jur după pilot.

Charles Calder adormise citind *Război şi pace.* Bloggs îl scutură fără menajamente.

— Trezeşte-te, nemernic somnoros ce eşti, trezeşte-te!

Calder deschise ochii.

Lui Bloggs îi venea să-l lovească.

— Haide odată, trezeşte-te, plecăm, furtuna a încetat!

Pilotul sări în picioare.

— Bună treabă, spuse el.

Ieşi pe uşă alergând, cu Bloggs în urma lui, clătinând din cap.

Cu un zgomot ca de pistol, barca de salvare căzu în apă, împrăştiind-o în ambele părţi. Marea era departe de a fi liniştită, dar aici, în adăpostul parţial al golfului, nu era niciun pericol pentru o barcă solidă, în mâinile unor marinari experimentaţi.

— Executaţi misiunea, domnule ofiţer secund, spuse căpitanul.

Secundul stătea sprijinit de balustradă, împreună cu trei dintre marinari. Purta un pistol într-un toc, pentru a fi protejat împotriva apei.

— Să mergem, le ordonă el celorlalţi.

Cei patru coborâseră în barcă pe scara mobilă. Secundul se proţăpi la pupa, iar cei trei marinari începură să vâslească.

Preţ de câteva clipe, căpitanul urmări cu privirea înaintarea sigură a bărcii către debarcader. Apoi, reveni pe punte şi dădu ordinele necesare pentru ca zvelta corvetă să

continue să dea ocol insulei.

Zgomotul strident al unei sonerii strică jocul de cărţi de sub puntea cuterului. Slăbănogu spuse:

— Mi se părea mie că s-a schimbat ceva. Parcă nu ne mai legănăm în sus şi-n jos aşa de tare. Stăm aproape nemişcaţi, pe bune. Al dracului să fiu dacă nu-mi provoacă rău de mare.

Nimeni nu-i dădea atenţie: echipajul se grăbea să-şi ocupe posturile, unii dintre ei legându-şi pe drum vestele de salvare.

Motoarele se treziră cu un huruit la viaţă, iar vasul începu să vibreze uşor.

Sus, pe punte, Smith stătea la prora, bucurându-se de aerul proaspăt şi stropii de apă care-i biciuia faţa, după o zi şi o noapte petrecute sub punte.

În vreme ce cuterul părăsea portul, Slăbănogu i se alătură.

— Iată-ne din nou la drum, spuse el.

— Aveam o presimţire că o să sune sirena în momentul ăla, spuse Smith. Şi ştii de ce?

— Dacă-mi spui.

— Aveam în mână un as şi un popă. Doo'ş'unul băncii.

Căpitanul de rangul trei Werner Heer se uita la ceasul de la mână.

— Treizeci de minute.

Maiorul Wohl încuviinţă din cap şi spuse:

— Cum e vremea la suprafaţă?

— Furtuna a încetat, spuse Heer fără prea multă tragere de inimă. Ar fi preferat să ţină numai pentru el această informaţie.

— Atunci, ar trebui să ieşim la suprafaţă.

— Dacă omul dumitale ar fi fost acolo, ar fi trimis un mesaj.

— Războiul nu se câştigă pe baza ipotezelor, domnule căpitan, spuse Wohl. Sugerez cu fermitate ieşirea la suprafaţă.

În timpul cât submarinul acostase în port, între superiorii lui Heer şi cei ai lui Wohl avusese loc o ceartă aprinsă, câştigată de cei de la contraspionaj. Heer rămăsese căpitanul submarinului, dar i se spusese, în termeni fără echivoc, că data viitoare când va ignora una dintre sugestiile ferme ale maiorului Wohl, va trebui să aibă un motiv al dracului de temeinic.

— Vom ieşi la suprafaţă la ora şase fix, spuse căpitanul.

Wohl încuviinţă din cap şi privi în altă parte.

CAPITOLUL 37

Un zgomot de sticlă spartă, apoi o explozie ca a unei bombe incendiare.

Lucy scăpă microfonul din mână. Ceva se întâmpla jos. Luă puşca şi coborî scările în grabă.

Sufrageria era în flăcări. Focul era centrat pe un borcan spart pe podea. Henry încropise un soi de bombă, cu ajutorul benzinei din rezervor. Flăcările se răspândiseră pe covorul jerpelit al lui Tom şi se întinseseră pe husa anticului său costum cu vestă. O plapumă cu fulgi se aprinse şi focul ajunse până aproape de tavan.

Lucy luă plapuma şi o aruncă pe fereastra spartă, arzându-se uşor la mână. Îşi smulse haina de pe ea şi o aruncă pe covor, călcând-o în picioare. O ridică de jos şi o aruncă pe covor, călcând-o în picioare. O ridică de jos şi o puse peste canapeaua înflorată.

Se auzi un alt geam spart. Venea de la etaj.

Lucy ţipă:

— Jo!

Lăsă haina din mâini şi urcă în goană scara, năvălind în dormitorul din faţă.

Faber stătea pe pat, ţinându-l pe Jo în poală. Copilul se trezise şi îşi sugea degetul, având întipărită pe faţă obişnuita lui expresie matinală, cu ochii măriţi. Faber îi

mângâia părul răvăşit.

— Aruncă arma pe pat, Lucy.

Cu umeri gârboviţi, ea făcu aşa cum i se ordonase.

— Te-ai urcat pe zid şi ai intrat pe fereastră, spuse ea cu greutate.

Faber îl lăsă pe Jo jos din poală.

— Du-te la mami.

Jo alergă la ea şi Lucy îl ridică în braţe.

El luă amândouă armele şi se duse la staţie. Îşi ţinea mâna dreaptă la subsuoara stângă, iar pe haină se vedea o pată mare de sânge. Se aşeză pe scaun.

— M-ai rănit, spuse el, îndreptându-şi apoi atenţia către staţie.

Deodată, aparatul rosti:

— Recepţie, Insula Furtunilor.

Henry ridică microfonul:

— Alo?

— O clipă, vă rog.

Urmă o pauză, apoi se auzi o altă voce. Lucy îl recunoscu pe bărbatul din Londra care-i spusese să distrugă staţia. Acum va fi dezamăgit de ea.

— Alo, Godliman din nou la aparat. Mă auzi? Recepţie.

Faber răspunse:

— Da, te aud, profesore. Ai mai văzut vreo catedrală ca lumea în ultimul timp?

— Cum?... Eşti...

— Da, spuse Faber, zâmbind. Ce mai faci?

Apoi, deodată, zâmbetul îi dispăru de pe faţă ca şi cum distracţia se terminase, şi începu să rotească butonul de frecvenţă al staţiei.

Lucy ieşi din încăpere. Se terminase. Coborî treptele apatică şi intră în bucătărie. Nu mai avea nimic de făcut decât să aştepte s-o omoare. Nu putea să fugă – nu mai avea putere pentru asta, şi era evident că el ştia.

Se uită pe fereastră. Furtuna încetase. Vântul urlător se transformase într-o briză aspră, ploaia se oprise, iar către est cerul era luminat de promisiunea unui răsărit de soare. Marea...

Se încruntă şi privi încă o dată.

Da. Doamne Dumnezeule, chiar *era* un submarin.

„Distruge staţia”, spusese bărbatul din Londra.

În noaptea trecută, Henry înjurase într-o limbă străină... Am făcut-o pentru ţara mea”, spusese el.

În plus, în timpul delirului spusese ceva de genul, Aşteptând la Calais o armată fantomă”...

Distruge staţia.

Care-ar putea fi motivul pentru ca cineva să poarte cu el o rolă de film foto când pleacă la pescuit?

Ea ştiuse în tot acest timp că nu era un nebun.

Submarinul era nemţesc, Henry era un soi de agent german... un spion... Chiar în această clipă încerca să ia legătura prin radio cu submarinul...

Distruge staţia.

Nu avea dreptul să se dea bătută, nu mai putea, acum

când înţelesese. Ştia ce avea de făcut. Ar fi vrut să-l ducă pe Jo undeva, ca să nu poată vedea ce va urma – asta o deranja mai mult decât durerea pe care ştia că o va simţi –, dar nu mai era timp pentru aşa ceva. Henry putea să găsească în orice clipă frecvenţa căutată şi atunci avea să fie prea târziu...

Trebuie să distrugă staţia, care însă se afla sus, cu Henry, iar el avea amândouă puştile şi o va *omorî.*

Nu vedea decât o singură cale.

Puse unul dintre taburetele de bucătărie ale lui Tom în mijlocul camerei, se sui pe el, şi deşurubă becul electric.

Se dădu jos de pe scaun, se duse la uşă şi comută întrerupătorul.

— Schimbi becul? o întrebă Jo.

Lucy se sui pe scaun, şovăi o clipă, apoi îşi vârî trei degete în soclu.

Se auzi o bubuitură, urmă o clipă de agonie şi, pe urmă, pierderea cunoştinţei.

Faber auzi bubuitura. Reuşise să regleze frecvenţa dorită, trecuse comutatorul pe „Transmisie” şi luase microfonul în mână. În momentul producerii zgomotului, tocmai se pregătea să vorbească. Imediat după aceea, luminile de pe cadranele indicatoare ale staţiei radio se stinseră.

Faţa i se strâmbă de furie. Lucy scurtcircuitase curentul electric în toată casa. N-o creditase cu atâta ingeniozitate.

Ar fi trebuit s-o omoare înainte. Ce se *întâmpla* cu el? Până să o cunoască pe această femeie, niciodată nu

şovăise, absolut niciodată.

Luă puşca şi merse la parter.

Copilul plângea. Lucy zăcea inertă în uşa bucătăriei. Faber cuprinse cu privirea soclul gol al becului, cu taburetul aflat dedesubt. Se încruntă, cuprins de uluială.

O făcuse cu *mâna.*

— Dumnezeule mare şi atotputernic, murmură Faber.

Lucy deschise ochii.

Întreg corpul o durea.

Henry stătea în picioare, lângă ea, cu arma în mâini, spunând:

— De ce cu mâna? De ce n-ai folosit o şurubelniţă?

— N-am ştiut că se poate şi cu o şurubelniţă.

El clătină din cap.

— Cu adevărat eşti o femeie uimitoare, spuse el ridicând arma, aţintind-o asupra ei şi cercetând-o din nou. Lua-te-ar dracu' să te ia!

Privi pe fereastră şi tresări.

— L-ai văzut, spuse el.

Ea încuviinţă din cap. Henry rămase încordat pe loc preţ de o clipă, apoi se duse la uşă. Găsind-o bătută în cuie, sparse geamul cu patul armei şi sări pe fereastră.

Lucy se ridică în picioare. Jo îi cuprinse picioarele cu braţele. Nu se simţea în stare să-l ridice de jos. Merse împleticindu-se la fereastră şi privi afară.

Henry alerga spre faleză. Submarinul se afla tot acolo, la mai puţin de un kilometru de ţărm. El ajunse la marginea

falezei şi se făcu nevăzut. Avea de gând să încerce să ajungă la submarin înotând.

Trebuia să-l oprească.

„Doamne Dumnezeule, nu mai vreau...”

Escaladă fereastra, ignorând plânsul copilului, şi alergă după el.

Când ajunse la buza falezei, se lungi la pământ şi privi în jos. Ajunsese cam la jumătatea distanţei dintre ea şi mare. Se uită în sus, o văzu, încremeni o clipă, apoi începu să se deplaseze mai repede, periculos de repede.

Primul ei gând fu să coboare în urma lui. Dar ce ar fi putut face pe urmă? Chiar dacă l-ar fi prins din urmă, era imposibil să-l poată opri din drum.

Pământul de sub ea se mişcă uşor. Se târî înapoi, temându-se ca nu cumva solul să se desprindă şi să o arunce în josul falezei.

Ceea ce îi sugeră ideea.

Începu să izbească în solul pietros cu amândoi pumnii. Păru să se mai zdruncine un pic şi apăru o fisură. Cu o mână se prinse de margine, iar pe cealaltă şi-o introduse în fisură. O bucată de calcar lutos, cam de mărimea unui pepene, se desprinse şi rămase în mâinile ei.

Privi peste marginea falezei şi-l localiză.

Ţinti cu atenţie şi aruncă piatra.

Proiectilul păru să cadă extrem de încet. El observă piatra venind şi-şi acoperi capul cu mâinile. Lucy avu senzaţia că ratase ţinta.

Piatra trecu la câţiva centimetri de capul lui şi-i lovi umărul stâng. Se ţinea agăţat cu mâna stângă. O clipă, păru că-i slăbeşte strânsoarea şi se balansă într-un echilibru precar. Mâna dreaptă, cea rănită, bâjbâi după un punct de sprijin. Pe urmă, se aplecă în afară, departe de suprafaţa stâncii, bătând aerul cu braţele, până când picioarele îi alunecară de pe bordura îngustă pe care se sprijiniseră până atunci, şi rămase parcă suspendat în aer. În cele din urmă, căzu ca un bolovan pe stâncile de la baza falezei.

Nu scoase niciun sunet.

Aterizase pe o stâncă netedă, ieşită la suprafaţa apei. Zgomotul produs de izbirea corpului de stâncă o îngreţoşă. Zăcea întins pe spate, cu braţele întinse şi cu capul într-un unghi imposibil faţă de restul corpului.

Ceva se prelinse din el pe stâncă, şi Lucy îşi întoarse privirea.

Pe urmă, totul păru să se întâmple dintr-odată.

Un zgomot violent se auzi dinspre cer şi trei avioane cu cercurile RAF desenate pe aripi se iviră dintre nori, plonjând asupra submarinului, trăgând cu toate gurile de foc de la bord.

Patru marinari urcau dealul către casă într-un trap mărunt, iar unul dintre ei strigă:

— Stâng-drept, stâng-drept, stâng-drept.

Un alt avion coborî pe suprafaţa mării, o barcă apăru din pântecele lui şi un bărbat echipat cu o vestă de salvare

începu să vâslească în direcţia falezei.

Un vas mic ocoli promontoriul şi se îndreptă spre submarin. Submarinul dispăru în adâncurile apei.

Barca se lovi cu prova de stâncile de la baza falezei, iar bărbatul coborî şi cercetă cadavrul lui Faber.

O navă, pe care ea o recunoscu – era cuterul pazei de coastă – îşi făcu apariţia.

Unul dintre marinari se apropie.

— N-ai păţit nimic, frumoaso? E o fetiţă în casă care plânge după mămica ei...

— E băiat, spuse Lucy. Trebuie să-l tund.

Bloggs cârmi barca către cadavrul de la baza falezei. Barca se lovi de stânci, iar el se căţără pe suprafaţa netedă.

La impactul cu stânca, craniul lui Die Nadei se spărsese ca un glob de sticlă. Privindu-l mai de aproape, Bloggs observă că individul suferise câteva accidente încă înainte de cădere: mâna dreaptă îi era mutilată şi păţise ceva la gleznă.

Bloggs percheziţionă cadavrul. Stiletul se afla acolo unde se aştepta să fie: într-o teacă fixată pe antebraţul stâng, în buzunarul interior al sacoului scump, pătat de sânge, Bloggs găsi un portofel, acte, bani şi o cutiuţă metalică conţinând o rolă de film cu douăzeci şi patru de cadre de 35 mm. Le ridică în lumina tot mai puternică a soarelui; erau negativele fotografiilor găsite în plicurile trimise de Faber la ambasada portugheză.

Marinarii de pe creasta falezei aruncară jos o frânghie;

Bloggs puse în buzunar obiectele lui Faber, apoi legă frânghia în jurul cadavrului. După ce-l traseră sus, pe faleză, marinarii aruncară din nou frânghia pentru Bloggs.

Când ajunse pe creastă, sublocotenentul se prezentă şi porniră spre casa aflată pe culmea dealului.

— N-am atins nimic, n-am vrut să distrugem probele, spuse ofiţerul de marină.

— Nu trebuia să vă formalizaţi aşa de tare, îi spuse Bloggs. Nu va fi niciun proces.

Fură nevoiţi să pătrundă în casă pe fereastra spartă de la bucătărie. Femeia stătea aşezată la masă, cu copilul în poală. Bloggs îi adresă un zâmbet. Nu ştia ce-ar fi putut să-i spună.

Aruncă o privire rapidă în jurul lui. Casa era un adevărat câmp de luptă. Văzu ferestrele bătute în cuie, uşile baricadate, urmele incendiului, câinele cu gâtul tăiat, puştile, balustrada ciopârţită şi securea înfiptă în pervaz, lângă degetele retezate.

„Oare ce femeie e asta?” îşi spuse el.

Puse marinarii la treabă – unul să deretice prin casă şi să scoată cuiele de la ferestre şi uşi, celălalt să înlocuiască siguranţa arsă şi, al treilea, să facă un ceai.

Se aşeză în faţa femeii şi o cercetă cu privirea. Era îmbrăcată în haine bărbăteşti, care-i veneau prost: avea părul ud, faţa îi era murdară. Şi, cu toate acestea, era deosebit de frumoasă, cu nişte ochi chihlimbarii pe un chip oval.

Bloggs zâmbi către copil şi-i vorbi femeii cu un glas blând.

— Ceea ce ai făcut dumneata este de o importanţă extraordinară, spuse el. Într-una din aceste zile îţi vom explica totul, dar acum aş vrea să-ţi pun două întrebări. În regulă?

Ochii ei îşi concentrară privirea asupra lui şi, după o clipă, încuviinţă din cap.

— A reuşit Faber să contacteze submarinul prin radio?

Femeia privea în gol.

Bloggs găsi o caramelă în buzunarul pantalonilor.

— Pot să-i ofer băiatului o bomboană? Pare înfometat.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Acum, a contactat Faber submarinul?

— Se numea Henry Baker, spuse ea.

— Aha. Ei bine, l-a contactat?

— Nu. Am provocat un scurtcircuit.

— Ai procedat foarte inteligent, spuse Bloggs. Cum ai făcut-o?

Ea arătă cu mâna fasungul gol de deasupra.

— Cu şurubelniţa, nu?

— Nu. N-am fost atât de deşteaptă. Cu degetele.

El o privi îngrozit, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Gândul că în mod deliberat... Se scutură, încercând să îndepărteze ideea. Şi îşi spuse din nou: „Oare ce fel de femeie e asta?”...

— În fine, ce crezi, e posibil ca vreunul de pe submarin

să-l fi văzut coborând faleza?

Efortul concentrării se oglindi pe faţa ei.

— Nimeni n-a ieşit pe trapa de acces, de asta sunt foarte sigură, spuse ea. Doar dacă nu l-au văzut cu periscopul.

— Nu, spuse el. Asta e o veste bună, chiar foarte bună. Înseamnă că n-au aflat că a fost... neutralizat. În orice caz... Schimbă subiectul în grabă. Ai trecut prin nişte întâmplări comparabile cu cele din prima linie a frontului. Ba chiar mai rele. Te vom duce, pe tine şi pe copilul tău, la un spital, în ţară.

— Bine, spuse ea.

Bloggs se întoarse către ofiţerul de marină.

— Ai văzut vreun mijloc de transport prin împrejurimi?

— Da, e un jeep în pâlcul acela de pădure.

— Bun. Vrei să-i duci – pe femeie şi pe copil – cu maşina până la debarcader şi să îi îmbarci pe vasul tău?

— Desigur.

Bloggs se întoarse din nou către femeie. Se simţi cuprins de un val copleşitor de afecţiune amestecată cu admiraţie pentru ea. Acum părea fragilă şi neajutorată, dar el ştia că era la fel de curajoasă şi de puternică pe cât era de frumoasă. Cu un gest care o surprinse – şi îl surprinse – îi luă mâna şi-i spuse:

— În primele zile petrecute în spital, te vei simţi deprimată. Dar ăsta va fi un semn de însănătoşire. Eu am să fiu pe-aproape, iar doctorii au să mă ţină la curent. Aş vrea să mai stăm de vorbă, pe îndelete, dar nu înainte de a

dori şi tu acelaşi lucru. OK?

În sfârşit, ea îi zâmbi, iar el îi simţi căldura.

— Eşti foarte bun cu mine, spuse ea.

Se ridică şi plecă din casă, cu copilul în braţe.

— Bun! murmură Bloggs ca pentru sine. Dumnezeule, ce femeie!

Urcă la etaj, la staţia radio, şi comută pe frecvenţa Corpului de Observatori.

— Insula Furtunilor la aparat. Recepţie.

— Vorbiţi, Insula Furtunilor.

— Fă-mi legătura cu Londra.

— Rămâne-ţi pe recepţie.

Urmă o pauză lungă, apoi se auzi o voce familiară.

— Godliman.

— Percy! Am prins... contrabandistul. E mort.

— Grozav, grozav! În vocea lui Godliman se simţea o undă de triumf sincer. A reuşit să-şi contacteze partenerul?

— Aproape sigur că nu.

— Bine lucrat, bătrâne, bine lucrat!

— Nu pe mine trebuie să mă feliciţi, spuse Bloggs. Când am ajuns noi aici, toată treaba era terminată, n-a mai fost nevoie decât să facem curăţenie.

— Cine...?

— Femeia.

— Fir-aş al naibii! Ia zi, ce fel de om este?

Bloggs rânji.

— E un erou, Percy.

Iar Godliman, zâmbind şi el la capătul celălalt al liniei, înţelese.

CAPITOLUL 38

Hitler stătea în faţa ferestrei panoramice, privind munţii. Purta un costum cenuşiu-albăstrui, şi arăta obosit şi deprimat. În timpul nopţii, îşi chemase medicul personal.

Amiralul Puttkamer salută şi-i spuse bună dimineaţa. Hitler se întoarse şi privi cercetător la aghiotantul său. Acei ochi ca nişte mărgele nu încetau să-l sperie pe Puttkamer.

— L-au recuperat pe Die Nadei?

— Nu. Au apărut nişte probleme la locul întâlnirii – poliţia britanică urmărea nişte contrabandişti. Se pare că, oricum, Die Nadei nu a fost acolo. Acum câteva minute, au transmis un mesaj radio.

Îi întinse o foaie de hârtie.

Hitler o luă, îşi puse ochelarii şi începu să citească:

LOCUL VOSTRU DE ÎNTÂLNIRE E NESIGUR BOILOR SUNT RĂNIT ŞI TRANSMIT CU MÂNA STÂNGĂ PRIMUL GRUP AL ARMATEI STATELOR UNITE GRUPAT ANGLIA DE EST SUB PATTON ORDINUL DE FRONT ESTE DOUĂZECI ŞI UNA DIVIZII INFANTERIE CINCI DIVIZII BLINDATE APROXIMATIV CINCI MH DE AVIOANE PLUS NAVELE MILITARE NECESARE ÎN

GRUPUL WASH VA ATACA LA CALAIS ÎN CINCISPREZECE IUNIE SALUTĂRI LUI WILLI.

Hitler îi întinse hârtia lui Puttkamer şi oftă.

— Aşadar, până la urmă e Calais.

— Putem să fim siguri de acest om? întrebă aghiotantul.

— Absolut. Hitler se întoarse şi traversă camera, către unul din fotolii. Mişcările îi erau ţepene, trădându-i suferinţa. Este un german leal. Îl cunosc. Îi cunosc familia...

— Dar instinctul dumneavoastră...

— Ah... am spus că voi avea încredere în acest raport şi aşa voi face. Îi făcu semn să plece. Înştiinţează-i pe Rommel şi pe Rundstedt că nu le pot da tancurile. Şi trimite-l pe nemernicul ăla de doctor.

Puttkamer salută din nou şi plecă să transmită ordinele.

EPILOG

Când Germania a învins Anglia în sferturile de finală ale Campionatului Mondial de fotbal din 1970, bunicul se înfurie.

Stătea în faţa televizorului color şi bombănea în barbă, la adresa ecranului.

— Şiretenie! le spuse el experţilor aleşi pe sprânceană care disecau acum fazele jocului. Şiretenie şi hoţie! Numai aşa pot fi înfrânţi blestemaţii ăia de nemţi.

N-avea să se potolească până când nu-i soseau nepoţii. Jaguarul alb al lui Jo opri pe aleea din faţa modestei locuinţe cu trei dormitoare, apoi însuşi Jo, cu un aer prosper în geaca de antilopă, însoţit de Ann, soţia sa, şi de copiii lor, intră.

— Ai văzut meciul, tată? întrebă Jo.

— Groaznic, am jucat ca nişte cizme.

De când se pensionase din cadrul armatei, şi avea mai mult timp liber, începuse să-l pasioneze sportul.

— Germanii au fost mai buni, spuse Jo. Practică un fotbal de calitate. Nu puteam învinge mereu...

— Să nu-mi povesteşti mie de blestemaţii ăia de nemţi. Prin şiretenie şi hoţie, aşa pot fi bătuţi. Se adresă nepotului, care se urcase în poala lui. Aşa i-am bătut în timpul războiului, Davy – i-am tras pe sfoară la fix.

— Cum i-ai tras pe sfoară, bunicule? întrebă Davy.

— Păi, ştii, i-am făcut să creadă... Vocea deveni scăzută şi conspirativă, iar copilul chicoti, ştiind ce urmează. I-am făcut să creadă că-i vom ataca la Calais...

— Asta-i în Franţa, nu în Germania...

— Lasă-l pe bunicul să-şi spună povestea, îl dojeni Ann.

— În tot cazul, continuă bunicul, i-am făcut să creadă că-i vom ataca la Calais, aşa încât şi-au dus acolo toate tancurile şi toţi oamenii. Se folosi de o perniţă ca să reprezinte Franţa, o scrumieră pentru germani şi un briceag pentru Aliaţi. *Numai că* noi am atacat Normandia, şi acolo nu mai rămăsese mare lucru, în afară de bătrânul Rommel şi câteva puşcoace...

— Şi nu s-au prins de păcăleală? întrebă Davy.

— Era *cât pe ce* să afle. De fapt, a existat un spion care *a aflat*

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

— L-am omorât înainte să le poată spune alor săi.

— Tu l-ai omorât, bunicule?

— Nu, bunica ta l-a omorât.

Bunica intră în cameră cu un ceainic.

— Fred Bloggs, ce faci, sperii copiii?

— De ce să nu ştie şi ei? bombăni Bloggs. Ştiţi, ea a primit şi o medalie. Nu vrea să spună unde-o ţine pentru că nu vrea s-o arate musafirilor.

Bunica turnă ceaiul în ceşti.

— Ce-a fost a fost şi-i mai bine să uităm, spuse ea,

întinzându-i o ceaşcă şi o farfurie soţului ei.

El o prinse de braţ şi o strânse.

— E departe de a se fi terminat, spuse el, şi vocea i se făcu dintr-odată blândă.

Preţ de o clipă, se uitară unul la celălalt. Părul ei minunat încărunţea acum, şi-l purta într-un coc. Era mai trupeşă decât înainte.

Dar ochii îi rămăseseră aceiaşi: mari, de culoarea chihlimbarului şi deosebit de frumoşi. Ochii aceia se uitau acum la el, şi rămaseră amândoi nemişcaţi, aducându-şi aminte.

Până când Davy sări din poala bunicului şi răsturnă ceaşca de ceai pe podea, risipind astfel vraja.